

Giới thiệu Đừng Đi! Ở Lại Bên Tôi Đi

Ai cũng vậy, đều có một quá khứ, có người muốn giữ nó nhưng có người muốn quên đi. Nhưng Một ngày kia tất cả những kí ức đó sẽ trở thành kỷ niệm, dù buồn hay vui cũng là điều quý giá".

Lạc Giao Giao là một người hoàn hảo nhưng vẫn rất lo sợ không bảo vệ được những người mà cô yêu thương.

Đây là một tình cảm nhẹ nhàng nhưng sâu sắc, đề cao giá trị bài học cuộc sống. Mời các bạn đón đọc.

Bạn đang đọc truyện *Đừng Đi! Ở Lại Bên Tôi Đi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 1: Hôn thê

- Ta~da~ mẹ làm bento cho con này.- Nhưng con không muốn ăn. (Nhị thiếu gia của Hàn thị, tuy chỉ mới 18 tuổi nhưng đã giúp cha nắm giữ tập đoàn, tuy vậy nhưng con người này tính tình thất thường, cổ chấp, sáng nắng chiều mưa trưa lâm râm giống như một con gió, vô định không có điểm dừng)

Sau câu trả lời của đứa con trai thân yêu, như một đả kích cực lớn bà ngồi phịch xuống đất, đôi mắt ngấn lệ long lanh đến đáng yêu, rồi những giọt lệ đua nhau tuôn rơi là chảy.

- Ông~ xã~ oi... Thanh~ Phong oi... Uy Vũ đã lớn rồi... Không cần sự quan tâm chăm sóc của người mẹ đáng thương này nữa... Híc híc.

- Không...

Uy vũ còn chưa kịp mở lời thì đã cứng họng. Bà chột yên lặng, thu lu vào một góc, hai tay ôm lấy hai chân, thơ thần thần thơ như mất hồn.

- Tôi đúng là người mẹ thất bại nhất mà... Một người mẹ bị con trai ruồng bỏ...

Ánh mắt bất chợt trở nên sắc bén, khí thế hùng hực, bà quay sang mắng hộp bento vô tội dạ.

- Hừ! Cũng tại mày hết... Đồ bento vô dụng... Ngốc nghếch...

Uy Vũ thán sự đã bị mẹ làm cho hoa cả mắt nhưc cả đầu.

- Uy Vũ...

Thanh âm gấp gáp mạnh mẽ thoát ra từ phía cầu thang khiến ánh mắt Uy Vũ thay đổi tức khắc, anh ngược nhìn một cái rồi trở nên tập trung cao độ.

- Ba... Anh hai... Lên nào...

Cả ba người cùng lao xuống, mạnh mẽ hiên ngang, uy lực như vũ bão, xinh đẹp mỹ miều.

- Mẹ! Con nhất định sẽ ăn thật ngon miệng. _ Uy Vũ một tay cầm hộp bento một tay nắm lấy tay người phụ nữ quyền lực ánh mắt trong sáng tinh anh.

- Bà xã... Bento của anh_ ông Hàn ôm lấy bà nũng nịu đưa tay đòi bento.

- Mẹ yêu dấu... Bento của con_ Thanh phong hôn lên mu bàn tay bà, dùng nét mặt đáng yêu như mèo con nài nỉ bento.

Ta~da mọi yêu cầu đều được đáp ứng

Cả ba người đàn ông cùng nhảy lên la lớn:" Yahoo"

- Anh đi nha bà xã. (Chủ tịch tập đoàn, có một lịch sử oanh liệt từ thương trường lẫn tình trường)

- Thanh Phong chào mẹ. (Đại thiếu gia của Hàn Thị, tuy chỉ mới 22 tuổi nhưng đã là 1 viện trưởng tài hoa, tính tình ôn chân hiền hoà)

- Con cũng đi đây.

- Đáng yêu quá ba chàng trai của tui, đi cẩn thận.

Đúng là một gia đình hài hước. Có một tướng công dày dặn kinh nghiệm, một phu nhân vô âu vô lo, tự do tự tại hồn nhiên yêu đời như trẻ con, một đại thiếu gia tài sắc vẹn toàn, một nhị thiếu gia tuổi trẻ tài cao...

Rần rần rầm rộ cuối cùng cũng hết một ngày. Uy Vũ sau khi tan học thường tụ tập bạn bè cùng đi "du ngoạn" nên về nhà muộn trở thành thói quen khó bỏ. Vui chơi thoải thích anh chia tay bạn bè về nhà. Bất ngờ khi nhìn thấy hai chiếc xe mà lẽ ra phải đậu ở đây hơn nửa đêm mới phải. Anh ngạc nhiên.

"Ba... Anh hai sao? Lại có chuyện gì đây? Sao hôm hai người này về sớm vậy?"

Uy Vũ thông thả bước vào nhà.

- Con về rồi à? Mau vào đây.

Mẹ anh nết tươi như hoa kéo anh hồi anh vào phòng ăn. Hương thơm nhẹ của nền hương khiến người ta cảm thấy dễ chịu, chén nĩa ly tách trưng bày đẹp đẽ trước mắt. Tấm khăn trải bàn chỉ dùng khi có việc thật sự đặc biệt cũng được phủ lên bàn ăn... Một cảm giác mới mẻ đã từ lâu chưa diễn ra trong căn nhà bốn người cùng hơn 20 gia nhân của họ. Uy Vũ miệng cười lém lỉnh.

- Chu cha mẹ con hôm nay đẹp quá ta!

- Ba với anh hai lại về sớm, cũng ăn mặc bảnh bao...

- Thêm cái là lạ trong nhà hôm nay...

- Không lẽ anh hai dẫn chị dâu về ra mắt... Chị ơi, ra cho em xem mặt tí nào xem ai đã đủ bản lĩnh cướp mất trái tim anh hai em đây!

Cả nhà cùng cười phá lên, đến người vú đã phụ bà hàn nuôi hai anh em từ nhỏ đến lớn cũng cười tùm tùm.

- Nhóc con, em nói đúng nhưng chỉ đúng một nửa thôi.

- Không phải hôn thê của anh con mà là của con đó thằng khi nhỏ.

Nghe như sét đánh ngang tai, Uy Vũ kéo ghế ngồi xuống, cười đến đau cả bụng chảy cả nước mắt.

- Mọi người đùa à! Bạn gái con còn chưa có lấy đâu ra hôn thê...

- Không có bạn gái nhưng hôn thê thì có đó. Anh thấy em thế nào, có đủ phẩm chất trở thành hôn thê của anh không hả, tương công tương lai?

- Gì chứ?

Bạn đang đọc truyện *Đừng Đi! Ở Lại Bên Tôi Đi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 2: Học sinh mới

- Này! Cậu đang nghĩ gì vậy? Mặt cứ ngẩn ra như thằng đần. Uy Vũ nghe thấy tiếng hỏi, hoàn hồn, ánh mắt vô định nhìn về phía bầu trời quay sang thẳng bạn bên cạnh.

- Không có gì.

Không hài lòng với câu trả lời đó, Vi Khang chau mày (đại công tử của Gia trang, cha mẹ là những nhà khảo cổ học nổi tiếng, ít khi về nhà, ra vào cũng chỉ có cái tài sản kết xù, tính tình cương trực hoạt bát, bạn chí cốt của Uy Vũ).

- Chỉ đơn giản một câu "không có gì" thôi sao? Đồ hẹp hòi, đã là bạn thân thì ngại gì chia sẻ chứ, tớ có ngại nghe đâu...

- Thân ai nấy lo thì có.

- Cậu... cậu được lắm...

Xem Vi Khang như người vô hình, Uy Vũ dựng đứng cuốn sách giáo khoa lên, gối tay úp mặt xuống bàn. Vi Khang muốn điên tiết lên, tay nắm thành nắm đấm đưa lên cao rồi lại thả xuống.

- Tha cho cậu đó.

- Bỏ đi, đâu phải cậu không biết tính cách thất thường của cậu ta và lại cũng chỉ có hai chúng ta mới chịu đựng được con người bão táp này thôi. Tuấn Hạo ngồi trước Uy Vũ nghe hết câu chuyện này giờ, quay đầu xuống cười. (Diệp Tuấn Hạo, tính tình hiền hoà, nhẹ nhàng, am hiểu, gia đình có tiếng tăm trong giới trang sức, bạn thân của hai con người kia).

- Cũng đúng, đúng là chỉ có cậu mới nghĩ thấu đáo vậy, cái tên tiểu tử này quả thật may mắn mới quen biết được chúng ta.

Đang cười đắc ý, thì Vĩ Khang bị ấn nguyên cuốn sách vào mặt.

- Bớt tự luyện đi.

Cuốn sách rơi xuống cũng là lúc hiện ra khuôn mặt khó coi mà chề quỵ hèn, nước mắt nước mũi nhễ nhại.

- Sao cậu nở ra tay độc ác vậy? Còn gì nhan sắc xinh đẹp của tớ?

Trời ơi! Uy Vũ với Tuấn Hạo được một trận cười bể bụng... kết quả ba anh chàng bị giáo viên cho ra hành lang đứng phạt. Nhưng đây cũng là sai lầm lớn nhất, tất cả học sinh trong lớp cứ ngóang ra cửa không tập trung nghe giảng khiến cô giáo đã bực còn bực hơn.

- Nè nè, đứng đây cũng đâu làm gì hay mình đi xuống lầu lớp dưới đi, nghe nói hôm nay có tiểu sư muội xinh đẹp mới chuyển trường về... hình như lớp... mấy ta.

- 11A1.

Hai người Vĩ Khang Tuấn Hạo nhìn Uy Vũ kì lạ, trước giờ chỉ có người khác biết đến anh chứ chưa bao giờ anh quan tâm đến ta người khác, đến cô giáo chủ nhiệm 3 năm rồi anh còn chẳng biết là ai vậy mà...

- Ai nhập cậu vậy trời? Cậu ổn không có cần lên y tế hay tới chợ quán không?

Vĩ Khang chắc lại buồn đòn, tay sờ trán tay sờ ngực vẻ mặt lo lắng, biết trước chuyện chẳng lành Tuấn Hạo bên cạnh cân nhắc.

- Nè! Nếu cậu muốn sống thì nên dừng tay lại đi.

Y như rằng vừa dứt câu, cái cốc như trời giáng rơi thẳng lên trán Vĩ Khang, cậu ta ôm đầu khóc sụt sùi như con gái.

- Nè! Nín đi, tớ xin lỗi...

- Đứng đó, nín đi, con trai gì mà...

- Con trai thì sao chứ, trái tim người ta cũng rất mong manh dễ vỡ lắm đó, hai vị công tử.

Khóc càng lúc càng to, nhức hết cả đầu, Tuấn Hạo hét cách đánh bịt miệng tên lấy lợi này lại, Uy Vũ cười quay sang.

- Được rồi giờ cậu muốn gì?

Hất mạnh tay Tuấn Hạo ra, Vĩ Khang hai mắt sáng rực.

- Ba đưa mình đi xem tiểu sư muội đó đi.

Haizzz... hai người thờ dãi đi theo.

Vừa bước xuống cầu thang đã thấy một đám học sinh kéo nhau ra sân trường không biết làm gì. Vĩ Khang tò mò kéo tay hai người bạn đi theo.

- Em tên Lạc Giao Giao, học sinh mới chuyển đến, em muốn ý kiến yêu cầu thầy ngưng hành hạ các học sinh.

- Gan em cũng to đấy! Nếu tôi không chấp nhận yêu cầu tôi chắc chắn sẽ không yên còn nếu dễ dàng chấp nhận thì còn gì là mặt mũi của tôi ở học viện Anh Túc này nữa.

- Tùy thầy quyết định, chỉ cần thầy có thể tha cho các bạn em chấp nhận hết.

- Vậy thì đầu cò vua thì sao? Nếu em thắng được tôi, tôi sẽ tha cho các học sinh khác... À mà như vậy thì hơi dễ, hay là vừa đấu em vừa nói về những thứ cơ bản, các bước đi cho mọi người nghe, em thấy sao? Được chứ?

Cả đám đông xôn xao "như vậy là ép người quá đáng mà", "ai có thể thắng thầy ấy chứ", "Giao Giao đáng thương, hay là khuyên cậu ấy dừng lại đi",... Vĩ Khang cũng tức giận "không có nghĩa khí", Tuấn Hạo điềm tĩnh "thầy ấy từng đoạt chức quân quân môn cờ vua, chắc chắn em ấy không có cơ hội thắng rồi", Uy Vũ chỉ yên lặng.

- À mà còn nữa! Nếu em thua thì sau này bất cứ ai phạm lỗi trong giờ của tôi em đều phải chịu phạt thay họ! Em suy nghĩ cho kĩ đi, đừng vì nóng nảy lại làm chuyện dại dột.

Đám đông càng thêm xôn xao, một vài bạn đi tới kéo tay Giao Giao "bỏ đi, không cần vì tội tui mà khổ vậy đâu, cậu không thắng được thầy ấy đâu", Giao Giao chỉ cười với họ rồi kiên quyết lên tiếng.

- Nhất ngôn cửu đỉnh.
- Thôi rồi, thôi rồi...

Sau câu tuyên bố của cô, ai nấy kể cả ba người bọn họ như nhìn thấy được kết cục của cô, kêu lên sầm thảm.

-
- Lạc Giao Giao, vị hôn thê của con đó, còn không mau chào hỏi người ta một tiếng.

Mẹ Uy Vũ vỗ vỗ lưng con trai, tươi cười nói.

- Tại sao con phải chào hỏi chứ, chỉ có mẹ nói cô ấy là hôn thê của con, con không công nhận.
- Cái thằng khi này... cốp
- Bác gái, đừng nóng giận ảnh hưởng đến sức khỏe.

Giao Giao bước đến, ăn nói nhẹ nhàng tao nhã nhưng thật sự khí tức tỏa ra từ cô vô cùng mạnh mẽ, khí chất hiên ngang, khí thế hơn người.

- Em sẽ chứng minh rồi đến một ngày anh sẽ phải công nhận vị hôn thê này!
- Sao chứ?

Giao Giao rời đi, cùng các gia nhân dọn thức ăn lên. Không phải sơn hào hải vị gì, chỉ đơn giản vài món nhưng lại rất hấp dẫn, đẹp mắt.

- Thôi cùng ăn đi, tất cả đều do tiểu Giao nấu đó.

Thật hay đùa vậy, Uy Vũ không tin gấp thử một con sò rang muối, mặt nhăn mày nhí cho vào miệng. "Rào rào" tiếng sóng biển ở đâu ủa về, hương vị của biển lan tỏa trong khắp cơ thể, bất giác Uy Vũ thốt lên.

- Làm sao lại thế được? Có cảm giác như đang ở biển thật vậy!...

Đột nhiên cứng họng.

- Con dâu của mẹ mà.

Cả nhà cười rộ lên, Uy Vũ mặt đỏ như cà cố gắng ăn thật nhanh, rồi rời bàn chạy thẳng lên phòng.

- Cái thằng này, một tiếng cảm ơn cũng không có, Tiểu Giao con đừng buồn nó nha.
- Không sao đâu ạ! Nhìn anh ấy ăn ngon như vậy là con vui rồi!

Bà Hàn rom róm nước mắt, ôm chầm lấy cô con dâu yêu quý.

- Giao Giao bác đã hoàn tất giấy tờ hồ sơ nhập học của con rồi, ngày mai con có thể đến trường.
- Cảm ơn bác quan tâm.
- À! Ngày mai anh đi làm sẵn tiện chở em đi luôn nha?
- Được vậy tốt quá cảm ơn anh.

Sự xuất hiện của cô con dâu này thật sự đã mang đến một luồng không khí mới cho Hàn gia, ai cũng hài lòng, duy chỉ một người.

Bạn đang đọc truyện *Đừng Đi! Ở Lại Bên Tôi Đi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 3: Tiểu nữ hiệp! em chết chắc rồi

Náo động cả một góc sân trường, lớp 11A1 xôn xao, lời ra tiếng vào. Vì Khang hoạt náo cũng nóng lòng tham gia. - Chúng ta làm một cuộc đấu trí đi?

Uy Vũ, Tuấn Hạo quay sang, miệng cười châm chọc.

- Cậu lại muốn bày trò gì nữa đây?

- Đầu óc đơn giản như cậu mà cũng đòi làm một cuộc đấu trí với hai chúng tôi sao?

Vĩ Khang nháy nháy mắt, cái răng khềnh lộ ra, khiến vài nữ sinh gần đó mặt mải đỏ ửng.

- Đơn giản thì sao chứ? Hôm nay tớ sẽ chứng minh đầu óc đơn giản của tớ sẽ đánh bại hai cái đầu thông minh của hai cậu... hehe.

Vĩ Khang chạy ra sau choàng vai hai người bạn của mình.

- Tớ chắc chắn tiểu sư muội sẽ chiến thắng ông thầy hắc ám kia. Nếu tớ thua sẽ trả tiền ăn trưa, còn nếu tớ thắng hai cậu phải bao tớ một tuần... Thấy sao? Thỏa thuận chứ hai ông bạn già?

Đồng loạt Uy Vũ cùng Tuấn Hạo kéo tay Vĩ Khang ra đẩy mạnh về phía trước. Rồi mỗi người một dáng vẻ.

- Được thôi! Tớ chấp nhận, haizzz trưa nay được ăn miễn phí thật sướng._ Uy Vũ cho hai tay vào túi quần, nghiêng đầu khép một mắt.

- Xét về trình độ lẫn kinh nghiệm của thầy ấy, tiểu sư muội chắc chắn không thể thắng. Trưa nay chắc chắn có người phải bỏ tiền túi ra rồi._ Tuấn Hạo khoanh tay trước ngực nghiêng người về phía Vĩ Khang, ánh mắt quyết đoán.

Niềm tin mãnh liệt vào quyết định của bản thân, Vĩ Khang xoay người hướng mắt về Giao Giao.

- Cuộc đấu trí được thiết lập.

Giao Giao mời thầy ngồi, kính cẩn cúi đầu, nhẹ nhàng bước vào chỗ ngồi đối diện.

- Xin chỉ giáo.

Lời nói nhã nhặn của Giao Giao cũng chính là hồi chuông điểm trận quyết chiến bắt đầu. Thầy tiến quân xe, Giao Giao cũng bắt đầu thỏa thuận của mình.

- Cờ vua có tất cả 32 quân cờ, chia đều cho mỗi địch thủ, mỗi người chơi sẽ có 1 quân vua, 1 quân hậu, 2 quân xe, 2 quân mã, 2 quân tượng và 8 quân tốt.

Quân xe di chuyển thẳng theo hàng hoặc cột bao nhiêu ô tùy ý, bị chặn bởi quân mình ngăn đường phía trước. Quân xe có thể nhảy qua quân vua của mình để đứng cạnh bản thân trong trường hợp "nhập thành".

- Cũng không tồi, rất có tổ chức.

Cả đám học trò gật gù theo lời thầy khen. Ông chăm chú vào bàn cờ, đi tượng cho nước kế tiếp.

- Thầy quá khen.

"Quân tượng có cách di chuyển và nguyên tắc tương tự quân xe khác ở chỗ đi theo đường chéo và không có trường hợp đặc biệt.

Quân mã di chuyển theo hình chữ L: tiến 2 ô qua trái hoặc phải 1 ô và ngược lại, tiến 1 ô qua trái hoặc phải 2 ô và ngược lại, không bị cản bởi các quân cờ khác bên mình lẫn đối phương.

Quân hậu có bước đi linh hoạt nhất, cả đường chéo và thẳng hay nói đúng hơn là tổ hợp cách di chuyển và nguyên tắc đi quân của xe và tượng.

Quân vua là quân quan trọng nhất trong bàn cờ, tuy nhiên phạm vi di chuyển lại khá hạn chế, mỗi lượt đi quân vua chỉ có thể đi một ô về các phía: trên, dưới, trái, phải hoặc chéo. Có thể ăn quân trong phạm vi di chuyển. Trường hợp đặc biệt "nhập thành" quân vua có quyền đi 2 ô."

Tiếng xôn xao bắt đầu rộ lên.

- Ô! Thì ra là vậy!

- Trước giờ chưa từng nghe thầy nhắc đến, thảo nào...

- Dễ hiểu lại dễ nhớ... lợi hại thật...

Vĩ Khang xem xét nãy giờ, ánh mắt nghi vấn quay đầu hỏi.

- Ê nè! Sao suốt trận đấu tiểu sư muội chỉ sử dụng có một tay để di chuyển quân cờ vậy?

- Đây là qui tắc thi đấu cờ vua quốc tế, suốt trận đấu chỉ được dùng một tay để đi các nước cờ, riêng trường hợp nhập thành bắt buộc phải dùng tay phải._ Tuấn Hạo uyên thâm lên tiếng giải đáp thắc mắc của bạn.

Nhưng sau câu trả lời đó Vĩ Khang đã rồi lại càng thêm rồi, mắt cũng xoáy vòng.

- Nhưng thầy ấy chẳng phải đã nói chỉ là cơ bản thôi sao?

Uy Vũ dùng tay xoay đầu Vĩ Khang về phía hai kì phùng địch thủ đang tranh tài.

- Cái đồ ngốc nhà cậu, ông thầy ác ma mà cậu nói chính là đang ép tiểu sư muội của cậu chơi một ván cờ quốc tế trên danh nghĩa hai chữ cơ bản.

Sau khi hiểu ra vấn đề, Vĩ Khang máu nóng lên đến não, đột nhiên muốn la hò cổ vũ cho Giao Giao, mục đích chưa hoàn thành đã bị hai con người kia chặn họng. Cùng lúc đó không khí trận đấu cũng trở nên nặng nề khiến người xem ngộp thở đến khó chịu. Thầy giáo sắc mặt khó coi đột nhiên tăng tốc độ. Trái ngược hoàn toàn Giao Giao vẫn tự nhiên điềm tĩnh tiến quân lui quân thuận thực.

- Quân tốt ở lượt di chuyển đầu tiên được tiến hai ô, các nước còn lại chỉ được tiến một ô. Quy tắc ăn quân của tốt là ăn chéo một ô quân. Ngoài ra còn một cách ít phổ biến hơn là "đất tốt qua đường".

Ái nấy mặt mày sáng rỡ, mừng thầm. Nhưng cái cảm giác đó của Vĩ Khang nhanh chóng bị dội nguyên một gáo nước lạnh.

- Chuẩn bị tiền đi là vừa...

- Quan sát sắc mặt thầy giáo đi...

Những đường chân chim như giãn ra chút ít. Thầy cười, châm biếm khen ngợi.

- Tiểu Nữ Hiệp! Xem ra lần này em phải chịu khổ rồi.

Cả đám lại nhón nhào, vò đầu bứt tóc, nét mặt lo lắng hiện rõ.

- Tuy là quân yếu nhất nhưng lại có sức mạnh tiềm ẩn vô cùng lớn, nếu tiến tới hàng ngang cuối cùng của đối thủ thì sẽ được phong cấp thành một trong các quân Hậu, Xe, Tượng, Mã và sở hữu sức mạnh của quân cờ đó... Thầy đã nhường rồi.

Mặt ai cũng ngẩn ra, nhìn Giao Giao nhìn thầy rồi lại nhìn bàn cờ. Ván cờ lật ngửa, chỉ còn duy nhất ba quân trụ vững sau trận chiến ác liệt. Quân chủ chốt của thầy bại dưới quân tốt của Giao Giao, quân hậu mà ông tâm đắc trở nên vô dụng.

- Khi chơi cờ vua, quan trọng nhất là phải thư giãn, như vậy trí tuệ và nhân cách mới được thể hiện một cách toàn diện.

Cả lớp 11A1 ôm nhau la ó, vỗ oà trong vui mừng. Vĩ Khang cũng nhảy cẫng lên. Giao Giao cúi đầu chào thầy, ông ngồi như người mất hồn rồi lại để lộ ra cái dáng vẻ trước giờ chưa từng thấy, ánh mắt ôn chân vui mừng chẳng giống như người thua cuộc, ông đặt tay lên đầu Giao Giao.

- Lần sau chúng ta đấu lại được không?

Rực rỡ như hoa mẫu đơn, nhẹ nhàng như tuyết liên, chỉ một nét cười thoáng qua nhưng lại mỹ miều đến chói mắt.

- Vâng.

Hết ngạc nhiên này lại đến bất ngờ khác cả nam sinh lẫn nữ sinh lớp 11A1 hỗn loạn trong mớ cảm xúc hỗn độn. Lần này, dù thua cá cược nhưng hai người Tuấn Hạo Uy Vũ đã được mở mang tầm mắt, thua một cách khám phục khâm phục. Chỉ còn nhừ đầu với một người luôn miệng kêu ca.

- Ăn thôi... ăn thôi... đói rồi...

- Được rồi... đi thôi...

Uy Vũ dù tính tình nắng mưa nhưng rất giữ chữ tín, lời đã nói ra thì chắc như đinh đóng cột.

- Khoan khoan phải rủ tiểu sư muội đi cùng mới phải đạo!

Chưa đợi ai lên tiếng, nhanh như chớp la lên, vẫy vẫy tay.

- Sư muội Giao Giao.

Hầu hết con gái thấy họ đều kinh ngạc thẹn thùng xấu hổ đến đỏ mặt tía tai, còn Giao Giao lại rất tự nhiên không một tia e ngại bước đến. Không bị hào quang của ba người che lấp ngược lại còn dùng khí thế của bản thân lấn áp họ.

- Chào! Trận đấu vừa rồi rất tuyệt! Anh là Bối Vĩ Khang, con người trí thức này là Diệp Tuấn Hạo, còn cái người mặt lạnh này là Hàn Uy Vũ...

Lời chưa nói hết đã nghẹn ngào.

- Mặt lạnh này... hôm nay tớ sẽ cho cậu biết thế nào là mặt lạnh đích thực...

Đúng là cái miệng hại cái thân mà, Vì Khang bị ăn đập túi bụi. Thật sự là thảm vô cùng, thảm... thảm... thảm hơn cả chữ "thảm". Bây giờ dù cậu có kêu trời trời cũng không thấu, kêu đất đất cũng không nghe.

- Em tên Lạc Giao Giao, lớp 11A1, hân hạnh quen biết, rất mong được các sư huynh giúp đỡ.

Ba cặp mắt nhìn vào Giao Giao không rời.

- Em không sợ hai con người khủng điên này sao?

Không một chút suy nghĩ lưỡng lự.

- Không_ ngắn gọn, xúc tích đáp trả Tuấn Hạo.

Trước câu trả lời đó, không hiểu sao Tuấn Hạo lại cảm thấy ấm lòng, an tâm bật cười, chảy cả nước mắt. Vì Khang "lê lếch" trên đất.

- Sư muội cùng đi ăn trưa với bọn anh nha?

Giao Giao chưa kịp nói thì cái loa trường đã nhanh hơn một bước, phát thanh như ai oán.

"HÀN UY VŨ... BỒI VĨ KHANG... DIỆP TUẤN HẠO... TÔI CHO CÁC EM BA PHÚT... NẾU SAU BA PHÚT VẪN CHƯA CÓ MẶT TẠI PHÒNG HIỆU TRƯỞNG CÁC EM SẼ BIẾT THỂ NÀO LÀ KHỐC KHÔNG THÀNH TIẾNG..."

Mặt ba người tối sầm lại.

- Hẹn các sư huynh dịp khác... "thượng lộ bình an... bảo toàn tính mạng".

Người gì như một con gió vậy, dừng chân dạo chơi rồi lại nhanh chóng bay đi mất, không những vậy còn làm ba người bọn đã tối còn thêm tối.

- Đi thôi.

Đám quạ đen không biết từ đâu bay đến bu quanh đầu ba người, nãy nê lê từng bước.

Giao Giao vừa đi vừa cảm thấy buồn cười ba vị công tử kia. Bước chân Giao Giao bỗng dừng lại trước cửa nhà ăn. "Ba mẹ sẽ tổ chức sinh nhật cho con sao.... vui đến chết mất thôi... thương ba mẹ nhất". Giao Giao đưa ánh mắt tựa biển khơi nhìn bạn học đó. Biểu cảm vui vẻ hạnh phúc khiến người khác ghen tị. Khoé mắt bỗng trở nên cay cay, cái bầu không khí đó dường như rất xa lạ đối với cô.

Á...

Tiếng la thất thanh của ai đó vô tình kéo Giao Giao về với thực tại. Vừa hoàn hồn, một nữ sinh không biết từ đâu lao đến va mạnh vào người Giao Giao, cả hai ngã nhào xuống đất, đầu Giao Giao vô tình đập vào cạnh bàn. Ôm đầu mơ màng, Giao Giao chợt thấy từ xa một mâm cơm bay tới, nhanh như chớp Giao Giao ôm lấy cô bạn kia, dùng thân mình đỡ hết toàn bộ. Cơm canh thịt cá một giọt cũng không để dính vào người cô bạn kia.

- Vẫn cứng đầu à!

Bạn đang đọc truyện *Đừng Đi! Ở Lại Bên Tôi Đi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 4: Lý do được sinh ra

"Xoảng... Xoảng... Xoảng".... tiếng mâm cơm rơi xuống lăn tròn trên đất phát ra âm thanh nghe đến chói tai. Tiếng xì xầm ngày một lớn, không bu đen bu đỏ chỉ ngồi chỉ trỏ. Tiếng bước chân mạnh mẽ rồi dừng lại trước Giao Giao, giọng nói lạnh lẽo truyền từ trên xuống- Mày đã biết mình là ai chưa?

Giao Giao dựa vào chân bàn, ngược mắt nhìn. Trà My, 12A3, mái tóc tím ngang vai cá tính, khuôn mặt quyến rũ mê người, mọi thứ đều hài hoà, một cô gái xinh đẹp, duy chỉ đôi mắt ấy, đôi mắt màu tro mang một sự kiêu ngạo vô đối, một nỗi buồn thăm thẳm. Trà My cười giễu cợt nhìn cô bạn học đang run rẩy nắm lấy tay Giao Giao.

- Cho dù có cố gắng đến đâu đi chăng nữa mày cũng không là gì cả.

- Tôi... tôi...

Nước mắt đã ướt đầm khuôn mặt của con người nhỏ bé kia, cô cắn chặt môi rớm máu, cảm giác sợ hãi xâm chiếm, những ngón tay siết chặt tay áo Giao Giao, bám lấy Giao Giao như chỗ dựa vững chắc cuối cùng.

- Tôi sao hả? Sao mày không nói tiếp, tầng lớp hạ lưu như mày cũng cần có tiếng nói sao? Nếu vẫn muốn nói vậy để tao cho mày biết cái giá phải trả khi lên tiếng trong cái giới thượng lưu này...

Trà My không một chút e dè, hùng hổ túm lấy cổ áo cô bạn không có một phần trăm cơ hội phản kháng. Tay đã giáng xuống.

- Dừng lại được rồi đó.

Giao Giao chụp lấy cánh tay của Trà My, giựt phăng cánh tay còn lại đang nắm cổ áo cô bạn kia, hất mạnh khiến Trà My bất ngờ ngã về phía sau. Giao Giao chống tay lấy thế đứng dậy, khí chất hơn người, khí tức khiến mọi người xung quanh cảm thấy ngột ngạt.

- Hạ Lưu... Thượng Lưu... Trung Lưu... chị giải thích cho tôi nghe sự khác nhau được không?

Ánh mắt màu tro loé sáng, Trà My bật dậy.

- Điểm khác biệt lớn nhất rất rõ ràng chẳng lẽ mày không thấy. Gia đình, địa vị, tiếng nói, của cải... tất cả đều không thể so sánh... bị bạn bè khinh khi... bị xã hội xem rẻ cũng là thường tình hợp lẽ thôi...

Cánh tay đột nhiên nhẹ nhàng hẳn, Giao Giao quay đầu chỉ thấy bóng lưng nữ sinh kia chạy vụt đi mất. Cô khẽ cười, không một chút ảm áp, lạnh lẽo hơn cả mùa đông giá rét.

- Nếu vậy ắt hẳn những người ở cái thế giới thượng lưu mà chị nói được sinh ra từ đất đá, không có gia đình hay bạn bè chỉ có cái vẻ ngoài hào nhoáng.

Trà My đứng lặng, ánh mắt rồi bởi không tìm thấy tâm điểm.

- Cuộc sống chính là thứ tuyệt vời nhất mà ta được ban tặng. Sinh ra và lớn lên, ai cũng có sứ mệnh của chính mình. Có người sẽ trở thành một người tuyệt vời, nhưng đôi khi sẽ có người bị vấp ngã. Cũng có cha mẹ, cũng thấu hiểu cảm giác được yêu thương nuôi nấng, sự đau khổ khi khiến những người xung quanh muộn phiền, vậy thay vì quay lưng bỏ đi tại sao không thử đưa tay kéo họ đứng dậy?

Một khoảng lặng xung quanh, những học sinh nhìn mình rồi nhìn những người bên cạnh, có người mắt đỏ hoe có người cúi gằm mặt tối sầm. Trà My gương mặt ngờ ngàng ngờ ngệt.

"Có thể gặp sớm hơn thật tốt" Trà My ôm lấy Giao Giao như ôm một đứa em gái yêu quý, ánh mắt hạnh phúc, yên bình hơn bao giờ hết.

- Có thể trở thành bạn bè không?

- Xin chiều cô.

Giao Giao vỗ vỗ vai Trà My.

- Còn một chuyện chúng ta cần làm.

Trên sân thượng, cô nữ sinh nhỏ nhắn mặt đầm nước mắt xanh xao, đứng trên thành. Ánh mắt tuyệt vọng nhìn về phía chân trời xa xôi, nhìn bản thân rồi nhìn xuống mặt đất cách xa ngàn dặm. Nếu buông thả bản thân rơi xuống thì có hạnh phúc hơn không, có thoát khỏi cuộc sống khó khăn này không. Nhắm mắt lại, cô tiến lên.

- Đồ ngốc... mau xuống đi... nguy hiểm lắm... tôi xin lỗi... xin lỗi...

- Cậu đừng bước qua.

- Bình tĩnh...

- Cậu tiến thêm một bước tôi sẽ lùi một bước...

Trà My cố giữ bình tĩnh, không dám tiến lên, chỉ hi vọng có thể dùng lời nói thuyết phục.

- Tôi xin lỗi... tôi sai rồi... có gì từ từ nói cậu tuyệt đối không được suy nghĩ đại đột...

- Có ích gì chứ? Sinh ra phải bị người ta sỉ nhục, mẹ bán thân sa đọa con đường mại dâm, cha cờ bạc rượu chè, trốn chui trốn nhủi lũ côn đồ... bạn bè hàng xóm mọi người đều xa lánh khinh khi, sống phải chịu nhục nhã như vậy thì có ích gì...

- Tôi có thể hiểu... cậu bình...

Cô bạn kia ôm lấy ngực hết lớn.

- Cậu thì hiểu được gì... đối với tôi bây giờ chỉ có chết đi mới giải quyết được tất cả.

Nhẹ tựa lưng hông, nụ cười yếu ớt.

- Cảm ơn cậu...

- Đừng mà...

- Cứ nhảy đi.

Giọng nói thanh lãnh khiến hai người quay lưng lại. Giao Giao nhắm hai mắt đứng tựa lưng vào cánh cửa.

- Cứ nhảy đi nếu chị cho đó là con đường tốt nhất...

- Giao Giao...

Trà My hét lên, ngăn không muốn để Giao Giao tiếp tục châm dầu vào lửa. Cô không hiểu tại sao trước tình thế nguy cấp như vậy mà Giao Giao lại có thể nói những lời công kích như vậy.

- Cô tưởng tôi không dám sao?

- Vậy cứ tự nhiên... tôi không cần... những người có thể tùy tiện vứt bỏ mạng sống của mình bởi những lý do bản thân đặt ra, có khuyên nhủ cũng bằng thừa... Trà My, em đi trước...

Trà My rời bời nhìn Giao Giao rồi nhìn cô nữ sinh kia.

- Vậy có thể nói tôi nghe lý do tôi tồn tại được không?

- Hân hạnh.

Giao Giao ngừng bước xoay người nhìn vào con người tuyệt vọng kia.

- Lý do chị được sinh ra trong cuộc sống này là vì để gặp cha mẹ, anh chị em, bạn bè, người chị yêu thương, là để được tổn thương ai đó và bị tổn thương, để được ai đó cứu giúp và cứu giúp ai đó, để được chữa lành tâm hồn bị tổn thương... nếu chị không muốn chấp nhận số phận thì chị không cần phải miễn cưỡng bản thân, nhưng điều đó không đồng nghĩa với việc trốn chạy bỏ lại những người yêu thương tin tưởng chị... và lại nếu chết đi có thể giải quyết được mọi chuyện, chết đi có thể khiến bản thân thanh thản, chết đi có thể khiến mọi người xung quanh vui vẻ vậy thì chẳng ai cần sống trên đời làm gì... Bất cứ ai sinh ra cũng đều để được hạnh phúc.

Dòng lệ đau thương được lấp đầy bằng những giọt nước mắt hi vọng, cô bạn nữ sinh kia mỉm cười, bước xuống, cô quỳ xuống ôm lấy mặt khóc nức nở.

- Tôi hiểu rồi.

Trà My ôm chầm lấy cô.

- Tôi xin lỗi... tốt quá rồi.

- Ukm...

Giao Giao rời đi. Những cơn gió giá buốt trở nên ẩm áp lướt qua mái tóc bạch kim của Giao Giao, cô vén tóc ra sau mang tai, ngược mắt nhìn bầu trời xanh, đôi mắt tím tro muộn phiền.

Còn về phần ba anh chàng kia thì thăm khời nói, giọng thầy hiệu trưởng tốt đến nỗi thuyết giáo đến tận 5h chiều. Nghe đến nhức đầu nhức tai, cả ba thầy lương chia tay về nhà. Uy Vũ về đến nhà liền "chui" vô phòng leo lên giường đánh một giấc.

- Dậy... cái thằng này... dậy cho mẹ...

Uy Vũ dụi dụi mắt, nửa ngồi nửa nằm

- Con mau đi kiểm Giao Giao về cho mẹ... gần chín giờ rồi, con bé vẫn chưa về.... chắc chắn là gặp nguy hiểm... dễ thương như vậy có khi bị sói xám...- bà ngồi mất long lanh cắn ngón tay.

- Mẹ lại tưởng tượng chuyện phong phú gì nữa vậy?... - Uy Vũ kéo chăn trùm lên, nhắm mắt ngủ tiếp.

- Dậy dậy mau lên...

Bà Hàn nắm lấy cổ áo Uy Vũ giật lên giật xuống như giật đồ, lắc anh đến hoa cả mắt, chưa kịp hoàn hồn đã bị đá văng ra khỏi nhà, nhận thêm một món quà.

"KHÔNG TÌM THẤY THÌ ĐỪNG CÓ VỀ"

Đồng phục chưa thay tóc tai còn chưa chải lại. Anh ngáp ngắn ngáp dài. Mơ màng đi một hồi, lúc nhận ra đã thấy bản thân đang ở trong một ngôi đền cũ. Gãi đầu, đôi mắt hồ phách nheo nheo, vỗ vỗ mặt cho tỉnh ngủ, xác định lại lần nữa. Da vẻ xanh xao, mặt cắt không còn giọt máu, Giao Giao nằm bất

động trên thảm cỏ.

Bạn đang đọc truyện *Đừng Đi! Ở Lại Bên Tôi Đi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 5: Đêm đầu tiên

Ánh sáng lạnh lẽo nhưng mang theo niềm hi vọng của mặt trăng chiếu rọi lên khuôn mặt Giao Giao. Mọi thứ ảo thực không phân định. Tiến đến gần, Uy Vũ mới nhận ra nhịp thở đều đều của Giao Giao, thì ra là đang ngủ mà còn ngủ rất say. Làm anh một phen hú vía, Uy Vũ thở phào nhẹ nhõm ngồi xuống bên cạnh, đưa mắt nhìn sang nữ tử kì lạ bên cạnh. Thật yên bình! Cứ như một con mèo lặng lẽ bước đến bên anh, nhẹ nhàng thay đổi cuộc sống của anh, trở thành vị hôn thê bất đắc dĩ bên cạnh anh... Uy Vũ nằm xuống gối đầu lên hai tay, ánh mắt mơ màng nhìn về hướng mặt trăng huyền ảo. Không hiểu sao hôm nay anh khi nhìn thấy Giao Giao lại suy nghĩ nhiều như vậy.

Gió đêm mỗi lúc một lạnh dần, cả cơ thể đang say giấc run lên theo từng cơn gió, đôi chân mảy khẽ nhúu lại, Uy Vũ chớp chớp đôi mắt hồ phách một cách mơ hồ. Làn tóc bạch kim phủ xuống gương mặt trái xoan nhỏ nhắn, ngũ quan thanh tú, đôi mắt tím tro thanh lãnh mang ý cười, đôi môi anh đào cong lên.

- Chào...

Uy Vũ vô thức bật dậy... "BỐP"...

- Xin lỗi, có sao không?

Uy Vũ ôm đầu chồm qua hỏi Giao Giao. Cú đập đầu khá mạnh, đến anh còn choáng váng hướng hồ thân phận tiểu thư như cô, nằm ngoài sự dự đoán, không có dáng vẻ khóc lóc nũng nịu. Giao Giao lại cười lẫn lộn, chảy cả nước mắt.

- Không lẽ do mình đập mạnh quá đứt dây rồi hả ta?

Giao Giao lau nước mắt, cố nhịn cười, đứng dậy, vác cặp lên vai.

- Poco~

Trong đêm tối tịch mịch, một thiếu nữ mái tóc bạch kim nhờ gió mang tâm tình bản thân gửi đến nơi đền thờ linh thiêng. Một cái đèn hoang vắng âm u phút chốc bùng sáng.

Giao Giao khiêng gót chân.

- Chúng ta về nhà thôi.

Từ trước đến nay, chưa một người con gái nào lại khiến trái tim anh rộn ràng như thế, chưa bao giờ anh khẩn trương đuổi theo để bắt kịp bước chân một ai đó...

Cả quãng đường đi, hai người không ai nói với nhau câu nào, Uy Vũ lâu lâu lại liếc mắt nhìn Giao Giao, đáng người nhỏ nhắn nhưng khí chất lại hơn người, có lúc anh lại tưởng lầm coi cô là "nam nhân".

- Tại sao ở trường lại không công khai cô là hôn thê của tôi?

- Dù sao cũng chỉ là "hữu danh vô thực", em không muốn dùng danh phận chưa được anh chấp nhận để ràng buộc anh.

Sau câu nói đó, trong lòng anh lại thêm một cảm xúc khác biệt. Anh thấy an tâm! Không phải cảm giác an tâm khi cô không công khai, không phải cảm giác an tâm khi cô không làm mất sự tự do của anh mà là một cảm giác an tâm bất thường khó tả. Quãng đường về nhà lại được tiếp bước bởi sự im lặng.

- Giao Giao... con đã đi đâu thế... có sao không? Sao lại về trễ thế này?

Mới bước vào cửa, một bóng đen mảnh khảnh đã nhào tới ôm chầm lấy Giao Giao khóc nức nở.

- Con xin lỗi... lần sau không như vậy nữa.

- Không sao là tốt rồi... con nghỉ ngơi đi.

Bà Hàn trông thấy dáng vẻ hối lỗi của Giao Giao đã thương lại còn thương nhiều hơn, bà xoa đầu cô, âu yếm quan tâm. Giao Giao ừm nhẹ một tiếng rồi về phòng. Lúc này bà mới để ý đến đứa con trai yêu dấu của mình.

- Tốt lắm con trai...

Ai nấy cười phá lên, Uy Vũ mặt ngơ mày ngẩn chẳng biết chuyện gì vội vàng chạy về phòng.

"LẠC GIAO GIAO CÔ LÀM TRÒ GÌ VẬY HẢ???"

Giao Giao ở phòng bên nghe tiếng thét thất thanh của anh cô mỉm cười, còn bà Hàn với mấy giai nhân thì đua nhau mà cười, nhị thiếu gia của Hàn Thị trước giờ chưa từng thua ai lại bại dưới tay hôn thê của mình.

"CỐC... CỐC... CỐC"

Giao Giao mở cửa phòng, ló đầu ra ngoài.

- Cô đang kiếm gì vậy?

Uy Vũ cúi đầu đối mặt Giao Giao, đôi mắt hổ phách bức tức không tìm thấy một chút mùa xuân. Hành động của Uy Vũ khiến Giao Giao cảm thấy buồn cười.

- Xin lỗi..

Chưa ừ chưa hử, Uy Vũ đã đẩy cửa đi vào phòng, thoải mái ngồi lên giường, còn tự nhiên vỗ vỗ chỗ bên cạnh ra hiệu cho Giao Giao ngồi xuống. Không một tia e ngại, Giao Giao ngồi xuống bên cạnh. Cô nam quả nữ ở chung một phòng mà lại hết sức tự nhiên như vậy đúng thật chỉ có Lạc Giao Giao cô và nhị thiếu gia Hàn Uy Vũ.

- Tại sao bị thương lại không nói ra? Nếu không muốn người khác biết cũng phải tự mình chăm sóc bản thân chứ! Ngốc à!

Uy Vũ nhẹ nhàng sát trùng vết thương trên tay Giao Giao, Uy Vũ không hỏi lý do tại sao lại bị phỏng, cũng không trách móc chuyện Giao Giao "phác họa" trên mặt anh, chỉ có sự ân cần chu đáo.

- Đau không?

Giao Giao khẽ lắc đầu, ánh mắt lại thâm trầm. Không biết từ bao giờ Giao Giao đã quen với cuộc sống chỉ có một mình, bị bệnh hay bị thương đều không để ai biết.

- Pháo... Pháo... thích quá....

"TÁCH... TÁCH...."

- Cần thận.....

"BÙM"

Oa... Oa... Oa

- Tiểu thư, tiểu thư có sao không?

Cả đám người vây lấy đứa trẻ đang oà khóc do hoảng sợ, người nâng kẻ niu. Song lại đổ dồn ánh mắt chăm phần về phía ngược lại.

- Đồ vô dụng! Tại sao lại không trong chừng tiểu thư?

Bị mắng chửi miệt thị đứa bé vô tội đưa ánh mắt thơ ngây tìm kiếm sự giúp đỡ từ người nó tin tưởng nhất.

- Ba... Ba... máu...

Nó ngơ ngác giờ bàn tay ướt đầm máu về phía người đàn ông mặc bộ vest sang trọng.

- Cảm ơn... ai cho phép mày gọi ba... mày thì có tư cách gì... mày nghĩ mày là ai?

Điểm tựa cuối cùng cũng bay đi trong phút chốc, nó vô thức rút tay lại, ôm lấy thân thể nhỏ bé của mình run lên.

- Xin lỗi... xin lỗi...

- Nè! Đang nghĩ gì vậy? Xong rồi đó.

Giao Giao đưa bàn tay lên xem. Đúng là không tồi! Rất khéo! Rất đẹp! Nhị thiếu gia Uy Vũ không ngờ còn có tài lành bố vết thương giúp người nữa chứ!

- Ngủ sớm đi! Tôi về phòng đây, ngủ ngon.

- Cảm ơn anh, ngủ ngon.

Bước đến cửa, nắm vào tay cầm, mặt anh đột nhiên biến sắc, liên tục vận tới vận lui, cuối cùng quay gương mặt tối sầm về phía Giao Giao.

- Phòng chỉ có một bộ chăn gối thôi, anh chịu khó nằm chung giường với em nha!

Giao Giao vừa nhìn đã hiểu chuyện gì, hiểu chút tâm lý hay ngại ngùng của đám con trai, Giao Giao chỉ có cách lên tiếng trước.

- Mẹ à! Mau mở cửa cho con.

Ngượng quá hoá giận, Uy Vũ bốc hỏa đập tay vào cửa liên hồi.

- Tối rồi, ngủ sớm đi con trai.

Tiếng mỗi lúc một xa dần, Uy Vũ không khuất phục trước điều gì nhưng luôn bắt lực trước người mẹ cao thủ của mình. Uy Vũ lại quay đầu nhìn nữ tử kì lạ sau lưng mình, nghìn năm. Thật sự Giao Giao lại can đảm để một đứa con trai ngủ chung phòng mà còn chung giường hay sao?...

- Ngủ chung với chồng chưa cưới có gì đâu mà ngại, cũng chẳng sợ bị thiên hạ đàm tiếu.

Giao Giao giương ra khuôn mặt đáng yêu, giọng nói mang ý cười.

- Nước này rồi mà cô còn đùa được nữa... Bộ không sợ nửa đêm nửa hôm...

- Em tin anh.

Ba từ thốt ra khiến Uy Vũ tự động chui vào chăn, ngoan ngoãn nằm một phía giường nhắm mắt ngủ. Nhắm mắt rồi lại mở, thờ ơ rồi lại thờ dài. Uy Vũ trằn trọc không tài nào ngủ được vậy mà người con gái bên cạnh lại nhẹ nhàng quần chăn ngủ ngon lành. Trống mỗi lúc một lên cao, mí mắt không nghe lời sụp xuống. Uy Vũ đang mơ màng thì giật mình bởi tiếng rên khẽ của người bên cạnh, chưa kịp định hình đã thấy một khối thân thể dán sát vào người mình. Gần quá... Gần quá... từ trước đến nay ngoại trừ người mẹ vĩ đại của anh ra chưa một cô gái nào tiếp xúc với anh ở một cự ly gần như vậy. Như chưa đủ ấm, Giao Giao cúi đầu vào ngực Uy Vũ cứ như một con mèo nhỏ quần quýt bên chủ. Không cảm thấy khó chịu hay bức tức gì đây Uy Vũ lại cảm thấy thích một chút, muốn thời gian kéo dài thêm một chút. Bất giác Uy Vũ ôm lấy Giao Giao vào lòng, dùng thân nhiệt sưởi ấm cơ thể lúc nóng lúc lạnh của Giao Giao. Mùi hương thanh lãnh của Giao Giao khiến Uy Vũ cảm thấy an tâm, từ từ thiếp đi.

Một người là hôn phu, một người là hôn thê, nếu họ có làm chuyện gì hơn mức bình thường cũng không có gì là lạ. Nhưng chỉ là ngủ chung một phòng, nằm chung một giường, đắp chung một chăn và ngủ. Vậy mà cũng ngọt ngào, ấm áp khó tả.

Bạn đang đọc truyện *Đừng Đi! Ở Lại Bên Tôi Đi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 6: Melodica... Thịt nướng... Còn bao nhiêu bất ngờ nữa đây?

Trời tờ sáng, sao đêm nhạt dần, ánh sáng không chói chang dịu nhẹ của mặt trăng phải khiến gót nhường chỗ cho những tia nắng tinh nghịch của mặt trời, từng ánh sáng mỏng manh nhảy múa trên các tán cây, mang lại màu sắc nhiệm màu cho từng giọt sương, lấp lánh lấp lánh rất đẹp, không khí se lạnh khiến con người ta khó lòng rời khỏi chiếc giường ấm áp, chỉ muốn giữ thật chặt cái không gian nhỏ bé ấy. Hàng mi dài khẽ nhấp nháy rồi mở ra như chưa thích ứng kịp lại nhắm lại, chớp chớp mắt vài cái rồi mở hẳn ra. Mặt đối mặt, mắt đối mắt, mũi đối mũi, thân hình Giao Giao dựa sát vào người bên cạnh. Mới đến Hàn Gia vừa tròn ba ngày, Giao Giao mặc dù biết vị hôn phu của mình được người khác ca ngợi hết lời nhưng vẫn chưa một lần có cơ hội ngắm nhìn thật kĩ, nên nhân lúc này phải ngắm một ít, ngắm một chút. Giao Giao bắt đầu đánh giá kĩ càng nam nhân trước mặt. Lông mày quả thật không sai nha! Làn da rất tốt, sáng mịn đến một lỗ chân lông cũng không để lộ, cặp chân mày không đậm cũng không nhạt, màu sắc hài hoà vừa nhìn đã thuận mắt, đôi gò má nhô cao nam tính, đặc biệt là bờ môi, không "tô son trét phấn" nhưng lại hồng hào... nói tóm lại nhị thiếu gia Hàn Uy Vũ mang một nét đẹp như những bông hoa, vừa dịu nhẹ vừa tinh tường vừa mạnh mẽ cũng vừa lạnh lùng. Thật ra từ lúc Giao Giao tỉnh giấc thì Uy Vũ cũng thức theo rồi, nhưng anh muốn xem bộ dạng la hét ầm ĩ hay ngại ngùng của vị tiểu thư kì lạ Lạc Giao Giao. Nhưng thật sự rất đáng tiếc, chẳng có cảnh nào như trong tưởng tượng, chỉ cảm thấy sự yên lặng khó chịu. Không thể nhìn được, định mở mắt xác định thực hư thì "BANG". Một nguồn lực mạnh mẽ, đập thẳng vào người Uy Vũ, một tốc độ nhanh như chớp, cả thân hình rơi khỏi giường, nằm "bep" trên sàn. Nghiến răng nghiến lợi, Uy Vũ bật dậy, ôm đầu vịn mép giường - Cô...

Lời còn chưa kịp thốt đã bị vẻ mặt đáng yêu của Giao Giao làm cho nghẹn lại. Một cô gái rất kì lạ, nhìn kiểu nào cũng không giống một tiểu thư khuê các. Sống trong nhung lụa ai lại có thể ngủ ngon lành trên thảm cỏ thô ráp, sống trong sung sướng ai lại có thể chẳng một chút than rên khi bị thương, sống trong giàu sang nhưng không một chút chảnh choẹ chỉ đơn thuần muốn được gần gũi với mọi người... nhìn tới nhìn lui một chút cũng thật sự không giống. "Bình"

- Chào buổi sáng.

Giao Giao hé hé mắt nhìn Uy Vũ, tưởng đâu sẽ bị mắng một trận nào ngờ lại nhìn thấy vẻ mặt thất thần của anh, nhìn gì mà nhìn chẳng chớp mắt, không những vậy trong ánh mắt hiện rõ một phần kì lạ, một phần tò mò, tám phần yêu thương. Giao Giao lên bờ tới, sát như vậy mà cũng không phát hiện, cô thờ dài búng mạnh một phát lên trán Uy Vũ. Từ nhỏ đến lớn chưa bao giờ Uy Vũ đứng hình trước một ai đó, cho dù khó khăn đến mấy anh cũng đều bình tĩnh tìm cách giải quyết, luôn lấy những người quan trọng xung quang làm động lực, đặt lợi ích của người khác lên trên lợi ích cá nhân, một kẻ vừa có đức vừa có tài, nhưng ở trước mặt người con gái này bộ dạng khí phách hiên ngang ấy chẳng bao giờ được bộc lộ, anh chỉ trưng ra bộ dạng "ngố" đã man.

- Ủ... ờ...

"Cạch" nghe tiếng khoá cửa Uy Vũ đứng dậy, cúi gầm mặt, bước đến mở cửa, đi ra ngoài. Giao Giao ôm bụng cười trước thái độ đáng yêu của Uy Vũ. Cứ tưởng tiểu thư Giao Giao sẽ cho mọi người thấy đáng vẻ đáng yêu đáng cười của cô, ai dè trăm trận vẫn vậy người đem lại niềm vui vẫn là nhị thiếu gia nổi tiếng.

- Uy Vũ... Uy Vũ... khoan đi đã, nói mẹ nghe chuyện tối qua đi...

Uy Vũ đang mang giày chuẩn bị ra ngoài thì bị kéo lại, tra tấn.

- Haizzz... vô cùng mệt mỏi...

- Đương nhiên phải mệt rồi... con trai của mẹ vất vả quá!!! _ bà Hàn vỗ vai Uy Vũ, bày ra bộ mặt thương cảm.

Uy Vũ ráng nhin cười, ho khan vài tiếng rồi lại bắt đầu "lầy lội".

- Đúng đó! Con thật sự rất vất vả... phải ngủ chung phòng, nằm chung giường, đắp chung chăn...

Anh liếc mắt nhìn mẹ, thờ dài...

- Thật sự rất mệt!... thức gần một giờ đêm... cuối cùng mạnh ai nấy ngủ...

Câu vừa dứt Uy Vũ đã "vắt giò lên cổ" mà chạy. Để lại sự hụt hẫng thất vọng cho người mẹ tội nghiệp. Haizzz...

"I have a pen

I have an apple

Uh... apple pen

I have a pen

I have pineapple

Uh pineapple pen

Apple pen

Pineapple pen

Uh pen pineapple apple pen

PPAP..."

Tuấn Hạo hai mắt muốn trợn tròn, đi trên đường chẳng dám nhìn mặt ai, anh chỉ ước có một cái hố sâu vạn trượng cho anh nhảy xuống... thật sự rất mệt mỏi khi đi bên cạnh con người không biết xấu hổ này. Giọng hát đã dở thì thôi đi, lại còn một sự tự tin quá đáng. Gia Vi Khang, cậu đúng là một cái lỗi lớn nhất của tạo hoá, bây giờ tôi đã hiểu nỗi khổ tâm của gia đình cậu. Không những không nhận ra mà còn vui vẻ nhảy nhót thể hiện tài năng âm nhạc thần sầu của bản thân. Cái lỗi tai dùng để nghe tinh hoa của đất trời nay lại phải chịu tội. Thật đáng thương! Bất giác giọng hát im bặt. Tuấn Hạo hai mắt sáng rỡ vội vội vàng vàng quay sang tìm kiếm nguyên nhân khiến giọng hét thanh lãnh ấy biến mất.

- Nhị thiếu gia... cậu thật sự đã cứu tiểu nhân một mạng rồi... đa tạ đa tạ.

Uy Vũ không dám nớ tay, bịt càng chặt miệng của Vi Khang lại.

- Không có chi không có chi, cứu cậu cũng coi như là giúp mọi người.

Mặt tím tái sắp nghẹt thở, Vĩ Khang dùng hết sức lực hất tay Uy Vũ ra, thở hổn hển, ngược mặt "đốp" từng đợt không khí. Khó khăn lắm mới lấy lại nhịp thở.

- Hai cậu có biết đã phạm lỗi tày trời không? Chỉ một chút nữa thôi... một xíu nữa thôi là giết một nhân tài đó...

Lời nói như ruồi bâu lỗ tai, Uy Vũ với Tuấn Hạo phì phì cho qua rồi đi tiếp. Đúng là bạn thân (thân ai nấy lo).

Trời cuối thu thật trong lành, đâu đâu cũng thấy sắc vàng của lá cây. Cảm giác se lạnh, thời tiết đẹp đã hấp dẫn ba anh chàng lập ra kế hoạch đi chơi ngày hôm nay. Tâm tình thật tốt! Dân bị cuốn vào tình khúc mùa thu... bỗng đâu đó vang lên tiếng cười nói vui vẻ, tiếng âm nhạc rộn ràng.

- Ê nè! Hình như là tiếng Melodica...

- Cũng không tồi, chúng ta đi xem thử đi.

Lại là Vĩ Khang, nắm tay hai ông bạn già kéo đi đến nơi phát ra âm thanh ấy.

Một bức màn được kéo xuống, một bức tranh xinh đẹp hiện ra, giữa đám trẻ là một cô gái thông thả thối thả cầm trên tay chiếc Melodica ngân nga âm điệu vui tươi. Hoà theo là những nhạc cụ xinh xắn của đám trẻ xung quanh, trên gương mặt mọi người là sự hạnh phúc khó tả, không khác gì một dàn nhạc giao hưởng.

- Giao Giao, sư muội Giao Giao...

Vĩ Khang định bước ra như một hoàng tử, vỗ tay khen ngợi, hết lời tán dương. Nhưng chưa kịp thực hiện đã bị hai con người kia kéo lại. Cả ba núp sau bụi rậm quan sát.

- Tại sao chúng ta phải làm như vậy?

- Cậu yên lặng một lát... _ Uy Vũ đưa tay lên miệng ra hiệu.

- Tại sao phải yên lặng?

- Cậu...

- Đúng đó, tại sao phải yên lặng.

Cả ba ngẩng đầu lên, Giao Giao đã đứng trước mặt. Mặt đỏ như gấc Uy Vũ bật dậy, gãi gãi đầu, nhìn Giao Giao rồi giăng lên người Vĩ Khang cái đám trời giáng.

- Tớ cũng muốn biết, tại sao cậu lại kéo hai tui tớ vô đây hả?

Cái đám thắm đến tận xương tủy, Vĩ Khang sức đứng còn không có lấy đâu ra sức lực trả lời phản bác. Nhân cơ hội đó, Uy Vũ kéo Tuấn Hạo với Giao Giao đi. Thật sự Vĩ Khang đứng là cái lỗi lớn nhất của tạo hoá, nhưng không phải vì bản thân cậu mà là vì người khác

Bạn đang đọc truyện *Đừng Đi! Ở Lại Bên Tôi Đi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 7: Gia bồi bồi

Thiên nhiên tươi đẹp đã bạn tặng cho chúng ta biết bao vẻ đẹp kì thú, say mê lòng người. Nhưng có lẽ ánh trăng là món quà tuyệt diệu nhất, quý hoá nhất do tạo hoá ban tặng. Khi màn đêm buông xuống, bóng tối mờ nhạt dần dần bao trùm khắp mọi nơi. Những ngôi sao hiện lên mờ ảo rồi sau đó rõ dần, mặt trăng cũng bắt đầu lộ dạng, tròn to như chiếc mâm bạc. Ánh mắt thích thú dán chặt vào điều kì diệu ấy. Phút chốc đã gần nửa đêm, Giao Giao nằm xuống giường đưa mắt nhìn không gian xung quanh, thật yên tĩnh! "Soạt"... có những tiếng động lạ cứ liên tục phát ra ngoài hành lang, Giao Giao mở cửa phòng thì thấy rất nhiều giấy bay ra từ phòng bên cạnh, nhật hết tất cả lên, Giao Giao đẩy cánh cửa đang khép hờ đi vào trong. Uy Vũ có vẻ rất bận, rất căng thẳng, anh ghi ghi chép chép, tìm tìm kiếm kiếm, tiếng gõ từ bàn phím thể hiện một sự tập trung cao độ. Uy Vũ dùng tay, nhẹ thờ dài, anh nằm ngả lưng vào ghế, xoa xoa nhân trung, đáng vẻ mệt mỏi. Lúc này anh mới để ý thấy người ở cửa, ngạc nhiên.

- Giao Giao?

Giao Giao đặt sắp giấy lên bàn, nhìn những cuốn sách.

- Sách... rất nhiều...

- Nhưng vẫn chưa đủ đâu.

- Anh, không ngủ sao?

Uy Vũ khẽ cười, định chọc ghẹo cô một chút. Từ khi đến đây, dù chỉ một lần anh cũng chưa có cơ hội thấy đáng về bối rối, thẹn thùng, đỏ mặt của cô.

- Cô... hiện giờ là đang lo lắng cho tôi sao?

- Ukm... em lo cho anh.

Không một chút suy nghĩ, đoán đo Giao Giao thành thật trả lời. Đúng là đỡ không kịp cô tiểu thư này! Lúc nào cũng kì hoặc, khác lạ. Lúc nào cũng khiến Uy Vũ phải ngỡ ngàng, khiến trái tim anh loạn nhịp. Nhưng anh lại thích một chút cái cảm giác này, thích một chút sự kì hoặc này, thích một chút nữ tử kì lạ bên cạnh, thích một chút tiểu thư Lạc Giao Giao. Còn trong mớ cảm xúc lẫn lộn, không biết phản ứng thế nào, Giao Giao đã kéo anh ra khỏi căn phòng nặng nề đó, hai người đi về phía cuối hành lang.

- Chúng ta sẽ lên trên đó. _ Giao Giao chỉ tay lên trần nhà nhìn anh mỉm cười.

Một đàn quạ bay ngang qua, Uy Vũ đứng dựa lưng vào tường, nhìn cô gái bé nhỏ trước mặt đang loay hoay mò mẫm tìm gì đó. Anh cảm thấy thú vị, trong đầu bắt đầu vẽ ra vô vàn hình ảnh. Có lẽ cô sẽ làm rối bóng trên trần nhà, hay ảo thuật ra một thứ gì đó khiến anh bất ngờ. Biết bao hình ảnh được họa ra, Uy Vũ anh đứng một góc tự nghĩ tự cười như bị tự kỉ. Đến lúc bình tĩnh được một chút đã thấy một cái gác xếp trước mặt, Giao Giao nắm lấy tay anh.

- Chúng ta đi thôi.

Uy Vũ không ghét cái nắm tay này, lần đầu tiên anh cảm nhận nó thật đáng yêu, thật nhỏ nhắn, bất giác anh cũng nắm chặt lấy tay Giao Giao. Một không gian mới mẻ mở ra, một căn gác xếp không mấy rộng rãi, cũng chẳng tiện nghi; chỉ đơn giản có một chiếc giường, một kệ sách, một sofa cũ kĩ, thêm vài vật dụng khuất trong tối. Hai người cùng nhau ngồi bên cửa sổ, ngắm nhìn quang cảnh bên ngoài. Cô cây hoa lá lặng im, yên lặng như thấy hết được vẻ đẹp đêm trăng hôm nay, lũ côn trùng cất tiếng kêu ra rả như viết lên khúc nhạc về đêm. Sao mà cảnh đêm trăng lại im ắng tịch mịch đến vậy!

- Ước mơ của anh là gì?

- Tôi sẽ trở thành một nhà lãnh đạo tài ba, tôi muốn xây dựng một nơi làm việc mà ở đó mọi người luôn được vui vẻ, hạnh phúc như gia đình... còn cô?

Giao Giao đưa tay về hướng những vì sao, ánh mắt vui sướng khó tả.

- Những người sau khi chết đi sẽ trở thành một vì tinh tú... ở trên cao như vậy mà quan sát người thân của họ... nếu người thân họ hạnh phúc chắc họ vui lắm nhưng nếu không ắt hẳn họ sẽ buồn và cô đơn lắm... em muốn trở thành người có thể giúp đỡ những vì sao, chữa lành tâm hồn bị tổn thương của những người ở lại...

Cả hai không nói thêm gì, chỉ lặng lẽ ngắm nhìn. Giao Giao thì nhìn buổi đêm xinh đẹp, Uy Vũ thì nhìn cô. Bàn tay càng nắm chặt hơn. Xem ra có hôn thê cũng không phải điều gì khó chịu. Một ý nghĩ nhẹ nhàng thoáng qua. Một vị hôn thê nhẹ nhàng bước vào cuộc sống của anh, một vị hôn thê kì lạ, một vị hôn thê đưa anh lạc lối trong bao cảm xúc, một vị hôn thê khiến trái tim anh luôn hồi hộp, một vị hôn thê đang nắm chặt lấy tay anh, gọi lại cho anh biết bao kỉ niệm mà anh đã quên mất từ lâu. Căn gác xếp hạnh phúc bí mật của bốn người trong gia đình anh tưởng chừng đã nguội lạnh nay lại được Giao Giao thắp sáng rực rỡ.

Theo lịch trình của học viện Anh Túc, hôm nay sẽ đón tiếp khoảng năm học sinh trao đổi từ trường bạn. Đến từ học viện có danh tiếng nên mọi hoạt động giao lưu được hội học sinh đảm nhiệm rất chu đáo. Một bất ngờ lớn là ba anh chàng của chúng ta lại nắm giữ ba vị trí quan trọng trong hội. Uy Vũ chủ tịch, Tuấn Hạo phó hội trưởng, Vĩ Khang hội phó. Sự xuất hiện bí ẩn của nhóm học sinh trao đổi cùng ba gương mặt đại diện điển trai đã sớm thu hút sự tò mò thích thú của mọi người, xôn xao náo nhiệt như hội.

- Đến rồi... đến rồi...

Ba nam hai nữ ăn mặc hình tề, tóc tai gọn gàng, từ họ phát ra phong thái của bậc vương giả, sự thông minh trí thức. Lẫn dấp về đến khí chất đều lẫn át người khác. Không hề thua thiệt, phía ngược lại là khí chất ngút trời của bộ ba ưu tú, vừa đau tim vừa hãnh diện nhưng cũng có chút bức bối khó chịu khi bị hai luồng khí mạnh mẽ lấn át.

- Chào mừng đến học viện Anh Túc.

- Mong mọi người giúp đỡ.

Đại diện hai bên đứng ra bắt tay giao hữu. Miệng thì thêu hoa nhưng rõ ràng ánh mắt của trên nam sinh đối với học viện Anh Túc chỉ có sự khinh bỉ, tự phụ về bản thân. Từ lúc bước vào trường, bản thân hắn đã cười khẩy không dưới mười lần, nhìn các học viện như nhìn rơm rạ, nhìn cơ sở vật chất của trường chỉ muốn bật cười, căn bản là không có thành ý. Nhưng hắn nào biết, học viện Anh Túc mà hắn thiếu tôn trọng, chính là nơi đào tạo những con người mà hắn xem rơm thành mối nguy hiểm lớn nhất của hắn, họ rất dễ dàng có được ngôi vị hiện giờ của hắn. Chỉ là họ không muốn, học viện Anh Túc không muốn thôi. Anh Túc được xây trên nền tảng của niềm vui, với tiêu chí là mang lại cảm giác thoải mái và sự an toàn cho học viên, học tập cũng quan trọng nhưng hơn hết là tâm hồn, thấu hiểu, chia sẻ, cảm thông chính là cốt lõi. Không cảm thấy xấu hổ ngược lại họ còn cảm thấy tự hào về bản thân về nơi họ học tập, họ cảm thấy thương cho trên nam sinh kia, học giỏi thì đã sao khi xung quanh chẳng có ai, sống trong sự cô độc, tự phụ, lo sợ của bản

thân. Ngôi vị hạng nhất đối với họ không quan trọng, quan trọng là sự đoàn kết cùng nhau tạo nên niềm vui. Cũng chính vì lý do đó mà ba anh chàng của chúng ta mới đặc cử trở thành thành viên của hội học sinh, đôi lúc thâm trầm, đôi lúc náo loạn nhưng thành tích xuất sắc không bao giờ thụt lùi. Đó chính là Anh Túc, một học viện chuyên gì cũng có thể xảy ra.

Mặt đất rung chuyển dần theo sự nhộn nhịp. Giao Giao đứng ở vòng ngoài hoàn toàn bị Trà My kéo loạn vào đám đông. Cái thang vô tội vạ của bác lao công cũng bị đẩy tới đẩy lui mà ngã xuống, mọi người tản ra né tránh, cái thang tự do ngã về phía một nữ sinh trong nhóm học sinh trao đổi.

- Đùng loạn nữa... có người bị thương rồi..

Giữa đám đông thất thanh lên tiếng nói lãnh lớt. Không khí nhộn nhịp lắng xuống, ánh mắt đổ dồn về phía họ. Giao Giao không biết từ lúc nào đã có mặt cứu nữ sinh kia một mạng. Mọi người xúm lại nhắc thang ra.

- Em không sao chứ?

Tên nam sinh đáng ghét quay đầu rời khỏi đoàn người tiến đến chỗ Giao Giao, đưa một cánh tay ra, giọng nói ân cần, ánh mắt triu mến. Không để ý tới biểu hiện của anh ta, Giao Giao tự mình đứng dậy, phui phui quần áo.

- Cậu không sao chứ? _ Đưa tay về phía cô bạn còn đang run rẩy sợ sệt.

- Nè! Dù gì tôi cũng là khách của trường em, có phải em nên tôn trọng một chút không?

Đỡ lấy cô bạn nọ, Giao Giao thẳng thắn nói.

- Tôi với anh cũng không thân, không quen biết, hành động thân mật như vậy tôi nghĩ là không cần thiết, hơn nữa người anh nên quan tâm là bạn học của mình mới phải, chúng tôi rất hoan nghênh mọi người đến Học viện nhưng bản thân tôi không cho phép mình tôn trọng kẻ thiếu tôn trọng Anh Túc, thiếu tôn trọng học viên ở đây.

Uy Vũ phì cười trước sự thẳng thắn đó. Đúng thật nếu như không phải nghĩ cho Học viện thì chắc tên này đã đo ván lúc mới đến rồi. Đáng thương cho hẳn lại bị chính sự kiêu ngạo của mình làm "nhục mặt", xem ra ai nấy đều cảm thấy thoải mái hơn rồi.

- Hà hê thật!!!

- Định quá...

Càng nghe càng thẹn, hấn vung tay, định dùng vũ lực giải quyết sao?

- Đây là hành động của học sinh trao đổi sao? _ Trà My vừa thoát ra khỏi đám đông, đến đứng bên cạnh Giao Giao phát động phong trào.

" Phải đó... muốn đánh người sao?" "Gan dạ đấy, động đến học viên ngay trên đất của Anh Túc...". Ba người còn lại trong nhóm trao đổi bước đến ngăn cản thì thầm to nhỏ, cánh tay run run trên không trung từ từ hạ xuống. "Đánh chó phải nể mặt chủ", dù gì trường của họ cũng có tiếng tăm, cũng nên giữ cho họ chút thể diện, Uy Vũ mở đường lui cho họ.

- Học trường, chúng ta nên tiếp tục công việc thôi.

- Mời đi lối này... _ Vì Khang cũng góp sức mở đường, quay lại nháy nháy mắt, biểu dương bằng kí hiệu number one.

Thà tạo cho họ con đường dễ rời đi, còn hơn là tốn công đào cho họ cái hố để nhảy xuống. Mới đến mà đã làm loạn như vậy, không biết cuộc sống của họ ở đây sẽ ra sao? Không uống công, chen chúc nhưng được xem trò vui thú vị, ngoài cái vầng hào quang họ tự tạo ra thì cũng chỉ là con người bình thường, mà xem ra còn sở hữu nhân cách thấp kém. Ai nấy đều cảm thấy mát lòng mát dạ đùa đùa giỡn giỡn quay về lớp. Không khí giãn nò, dễ chịu hơn rồi.

- Cảm ơn cậu.... Chị?

- Hân Lộ?...

Bốn mắt nhìn nhau, nổi xót xa, sự nhung nhớ, khó hiểu cùng một lúc bộc lộ. Trà My và cả cô bạn kia tựa như đứng hình. Giao Giao không biết khi nào hồn phách của họ mới quay về thân xác, đành tung chiêu giúp họ vậy. Cô vỗ vai hai người.

- Tôi đói rồi.

Xem ra cũng hiệu quả, đồng tử có chút cử động. Trà My cùng Hân Lộ đưa Giao Giao đến y tế, băng bó vết thương xong cũng khéo là giờ ăn trưa, ba người mua sandwiches, kéo nhau lên sân thượng tránh náo nhiệt.

- Tay không sao chứ?

Cửa vừa mở, một hộp nước hoa quả đã đưa vào tay Giao Giao, Giao Giao nhận nước, gật đầu chào ba ông sư huynh.

- Chủ tịch à! Không phải quá thiên vị rồi sao... Nước trái cây của tôi đâu?

- Đại tỷ à! Không thiên vị đâu, chỉ là chút quà mọn cho "ân nhân" của chúng ta thôi! Bà cô cũng đừng quá so đo làm gì!!!!

"Bang" câu vừa dứt, lại được ăn nguyên chiếc gà, quá vinh hạnh rồi. Sức mạnh của "lão bà" Trà My cũng quá đáng sợ rồi, một cước đã khiến Vi Khang thiếu gia tắt thở.

- Học sinh trao đổi gì chứ, căn bản là không có phép tắc._ Tuấn Hạo ngồi xé vỏ sandwiches hết vỏ này đến vỏ khác, làm không ngừng tay.

- Họ sẽ học với chúng ta một tuần, một môi sắp bắt đầu rồi._ Uy Vũ luôn tay cầm ống hút vào hộp nước trái cây.

- Thật là rắc rối, tớ một phút cũng không muốn ở chung với họ._ Vi Khang than vãn rồi chợt phát hiện điều bất thường._ Hai cậu đấu với tên học trưởng đó chưa đủ mệt sao? Giờ còn muốn làm việc thêm kiếm tiền à? Xin lỗi nhưng thiếu gia tớ không thuê nổi hai người đâu.

Lúc này mới để ý đến người đang tiêu thụ sản phẩm của họ, cùng lúc này mới thấy người bên cạnh Giao Giao.

- Xin lỗi.. xin lỗi, chúng tôi không có ý xấu, chỉ thấy sao nói vậy._ Vi Khang thành tâm xin lỗi nhưng thấy không đúng vội bịt miệng lại. Thật thà quá nhiều khi cũng không tốt, lỡ miệng đã nói hết rồi. muốn xin lỗi đảng hoàng mà kiểu này thì chết chắc. Hân Lộ đâu có ngờ đến nỗi không hiểu. Lần này chắc có đại họa rồi.

- Mọi người không có lỗi! Người xin lỗi phải là chúng tôi mới đúng, là chúng tôi bắt đầu trước mà!

Thật là may mắn, cảm tạ ông trời, ai mà biết được trog nhóm người khó ưa ấy lại tồn tại một Hân Lộ hiểu chuyện như thế. Buổi ăn trưa vui vẻ cuối cùng cũng diễn ra. Cứ như vậy, không biết từ bao giờ câu chuyện của họ về nhóm học sinh trao đổi đã chuyển sang chủ đề về rắn vs sói. Người thì khen rắn mạnh, kẻ lại chê rắn yếu, rôm rả tranh luận.

- Giao Giao, em thấy rắn thế nào?

- Uhm... mềm mềm... dài dài... rất đáng sợ!

- Vậy còn sói thì sao?

- Lông mềm mại rất đáng yêu..

- Thấy chưa Uy Vũ rõ ràng sói lợi hại hơn mà.

Đắc ý chưa được lâu, gương mặt liền xụ xuống, ai nấy ôm bụng mà cười.

- Bởi vì em rất thích chó, sói với chó là một nhà, cho nên yêu chim yêu cả lông.

- Bây giờ cậu đã biết vị trí của sói nhà cậu ở đâu rồi chứ.

Năm người cười rộn ràng riêng Giao Giao vẫn điềm tĩnh thưởng thức bữa ăn. Trà My nhìn Hân Lộ bất giác đứng dậy.

- Xin lỗi tôi đi trước.

Hân Lộ cũng trầm mặt theo. Bỗng,

- Uy Vũ ca, đợi em có lâu không?

- Gia Bối Bối!

Xuất hiện xinh đẹp mũ miều, mái tóc óng ả phấp phới nhẹ nhàng trong gió, cô gái bí ẩn mang tên Gia Bối Bối xuất hiện.

Bạn đang đọc truyện *Đừng Đi! Ở Lại Bên Tôi Đi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 8: Nhóc con bá đạo

Mọi người giải tán, trên sân thượng trở nên yên tĩnh, chỉ còn tiếng giấy sột soạt của miếng sandwich vang lên đều đều. Hân lộ cũng hoà mình vào không gian tĩnh lặng, khẽ thở dài.

- Trà My là chị của cậu?

- Ukm...

- Hai người thật tốt.

Hân Lộ mang về ngạc nhiên nhìn Giao Giao, không lẽ Giao Giao không thấy sự xa cách giữa hai người họ, sự lạnh nhạt mà Trà My thể hiện, Giao Giao không biết hay giả vờ không biết để chọc cô. Đã rõ ràng thế kia mà lại? Nhưng Hân Lộ có biết ý nghĩa trong câu nói "Hai người thật tốt", không phải Giao Giao không nhìn ra được mà chỉ là cô cảm thấy Hân Lộ vẫn còn rất may mắn, dù không nhìn mặt nhau, giận hờn hay là kẻ thù thì trên đời vẫn tồn tại một người được gọi là gia đình, người cho Hân Lộ sức mạnh để sống tiếp, người mà cô yêu thương... Ngày xưa cũng vậy, ngày nay cũng vậy, không tránh khỏi sự trở trêu của ông trời, tranh quyền đoạt vị, quay lưng thành thù, thì họ cũng không thể phủ nhận mối quan hệ huyết thống, họ vẫn là người một nhà, sâu thẳm đâu đó trong trái tim nhỏ nhoi của họ vẫn luôn ngự trị một sức mạnh rực rỡ của tình thân, có điều vì họ quá tự phụ, không dám tin vào cái sức mạnh nhỏ nhoi ấy mà sai lầm nối tiếp sai lầm..

Cũng được hai ngày, không hề có tiến triển mà tình trạng còn nặng hơn, cứ như khoảng cách giữa hai chị em họ đã quá lớn, có muốn vượt qua cũng sợ bản thân không có khả năng. Nhóm trao đổi thì càng tệ hại, họ không muốn để bản thân hoà nhập, dương dương tự đắc. Học viên Anh Túc nhiều lúc hơi bức nhưng cũng cho qua, không quan nhiều, cứ vui vẻ bình thường, tại sao phải công tức giận làm mất đi tuổi thanh xuân tươi đẹp, tốt hơn vẫn nên thoải mái sáng tạo chuẩn bị cho lễ hội trường. Ngược lại hội học sinh càng không muốn quan nhiều chuyện lại càng phải quan nhiều chuyện. Một đồng to vò không tìm được nút tháo, lại còn một Gia Bối Bối liên tục làm phiền. Từ Úc trở về cha mẹ còn chưa gặp đã chạy đến gặp Uy Vũ đầu tiên, người anh hai từ nhỏ đã luôn bảo vệ cô, cái gì cũng nhường nhịn cô mà ngay một cái liếc mắt cô cũng chưa cho anh khiến anh hai đáng thương tuổi thân vô cùng. Vĩ Khang biết trong đầu con bé chỉ có Uy Vũ, ngay từ bé đã tôn Uy Vũ là hoàng tử nguyên suốt đời theo đuổi nhưng làm ơn đừng quá đáng đến mức không ngó ngang đến anh chứ. Tuấn Hạo thì không thích cái bệnh công chúa của cô, từ bé cô muốn cái gì anh cũng phải nhường cho cô, nếu không cô sẽ khóc rống lên rồi người bị "ăn đòn" chính là anh nên Tuấn Hạo hầu như không có thiện cảm với Bối Bối cho lắm. Uy Vũ thì khỏi bàn, chỉ coi cô như em gái trong nhà, hoàn toàn không để một chút tình cảm trai gái nào ở nơi cô. Nên tất nhiên anh cảm thấy không thoải mái khi cô cứ bám theo không buông. Đầu càng nặng trĩu khi trên trời rơi xuống một món quà. Không biết nên khóc hay nên cười, nên buồn hay nên vui đây.

"Oa...oa...oa"

Đứa nhỏ ngồi trên bàn khóc thét lên, nó đã ngồi gần mười lăm phút, cổ to ra ngoan ngoãn dễ thương nhưng chẳng ai ngó ngang tới nó khiến nó uất ức. Khóc mỗi lúc một to, khan cả tiếng cũng ráng căng gân cổ lên mà khóc. Vĩ Khang đi theo từng nhịp điệu của đứa trẻ, bịt tai up mặt xuống bàn bắt lực.

- Ai dỗ nó nín giùm đi..

Nhìn anh hai mà cảm thấy mất mặt thay, Bối Bối lác đầu, ra tay một chút lấy điểm trước mặt Uy Vũ, thể hiện bản thân hữu ích.

- Ngoan nào! Chị bé em nha.

Thật thần kì, Bối Bối vừa bé lên là nó đã nín, không nũng nịu những nhéo làm trò nhưng sắc mặt trở nên đáng sợ khó coi, như điềm báo chẳng lành. Y như rằng, nó thẳng chân đạp vào mặt Bối Bối, miệng chồm chim lên lưỡi.

- Ừm...oaa...oo (Buông ra, cút, không cho bé)

Nắm cằm nó kéo xuống, Bối Bối mặt cũng biến sắc.

- Hây... con bé...

- Nó là con trai mà _ Tuấn Hạo xoa xoa nhân trung đặt đứa bé cầu kính về chỗ cũ.

Không tin lắm lời khẳng định nó là con trai, Bối Bối hai mắt như sao trời nhìn chăm chăm đứa trẻ diện trên mình cái đầm hồng xinh xắn trên bàn, ánh mắt đó khiến đứa bé khó chịu hoài nghi nhích về sau.

- Ô...oa (Nhìn gì! Chưa thấy soái con bao giờ sao?)

Gian xảo Bối Bối len lén vén váy nó lên, chưa thấy gì thì nó đã bò mất tiêu. Dùng tốc độ ánh sáng lao thẳng đến chỗ Uy Vũ, ôm chặt lấy cánh tay anh. Định cứng ngắt, anh có kéo ra nó cũng lại bám vào.

- E.. e.. a (đồ con gái không biết xấu hổ)

Hết bị cự tuyệt cái này lại đến cái khác, Bối Bối bắt đầu mất kiên nhẫn. Sắp bốc hỏa nhưng khi nghĩ đến hình tượng của bản thân bị hủy hoại trong tay một đứa trẻ răng còn chưa mọc thì thật không đáng, nhẫn nại vẫn là tốt nhất, nhịn, Bối Bối cô phải nhịn.

- Được rồi! Không nhìn thì không nhìn, đúng là nhỏ mọn, lại đây uống sữa nè!

Nhìn người con gái trong tay cầm bình sữa trước mắt, nhóc con chỉ thấy một con ác mộng kinh hoàng sắp ập đến, hoàn toàn không có chút cảm giác an toàn khi tưởng tượng đến cảnh nằm trong tay cô ả ma uống sữa. Tích tắc, nó đã rom rớm nước mắt nhìn Uy Vũ.

- Nhìn anh làm gì? Anh không có uống giùm em đâu... mau lại uống đi..

Uy Vũ đẩy nó ra, nhưng nó vẫn cứng đầu ôm lấy tay anh ngày càng chặt.

- Ừm... (Cứu em đi mà!)

Lập tức trở mặt quay sang hù dọa Bối Bối.

- Ừi...oa...a (Tránh ra! Chị mà cho tui uống tui hận chị suốt đời)

Cứ Pô Poa trong thế giới riêng của nhóc thì ai mà hiểu được nhóc muốn gì, Bối Bối vẫn vô tư cố đút sữa vào miệng nó, cuối cùng phải lãnh hậu quả khó lường.

" BÈC... BÈC... BÈC..."

Một mùi đặc trưng bay ra lan toả khắp căn phòng, mặt ai cũng tối sầm lại. Lần đầu tiên trông trẻ, lần đầu tiên phải đối mặt với chuyện chưa từng làm... bối rối, luống cuống... bao cảm xúc rối loạn, có thể nói là gà bay chó chạy. Uy Vũ ngồi bất động, đứa trẻ như mới tung cho anh một đòn chí mạng, bên trái không chọn, bên phải không tới lại chọn ngay chỗ anh làm bậy.

- Bối Bối mau thay tả cho nó đi...

- Anh hai... em không biết đâu... Tuấn Hạo... anh thay cho nó đi...

- Oa... ô (khó chịu quá! Thay tả cho tui đi)

Trong lúc ai nấy cuống cuống, thì mọi chuyện đã được giải quyết.

" Chút " (cảm ơn chị xinh đẹp)

Uy Vũ hoàn hồn, lập tức kéo đứa bé ra xa khỏi Giao Giao. Chấn động một hồi, khi vừa bình tĩnh lại, cảnh tượng đầu tiên anh thấy lại là một nhóc con đang thả thính vị hôn thê của anh, lợi dụng việc là trẻ con mà làm càn. " pháp" bị kéo đi vô tội vạ nó phản kháng kịch liệt, cắn mạnh vào tay anh, may là chưa có răng, chứ không chắc cũng đi phăng cái tay. Nó có vẻ rất thích Giao Giao, tấn công người khác xong liền chạy đến ôm Giao Giao nũng nịu. Thấy có cách giải quyết, Tuấn Hạo nhờ Giao Giao trông hộ nhóc con nghịch ngợm này nhưng Uy Vũ có ý không đồng tình. Để đứa trẻ nham hiểm bá đạo bên cạnh Giao Giao anh cảm thấy không an tâm, hay nói thẳng anh cảm thấy ghen tị với nhóc con. Thật kì lạ! Giao Giao thì không vấn đề gì, có thể giúp được cô sẵn lòng. Yên tĩnh hẳn, Vì Khang vẫn nằm bẹp trên cửa sổ mặt mày xanh xao, Bối Bối cứ như trời trồng, bao công sức đổ sông đổ biển, Uy Vũ cũng lạnh nhạt với cô, đừng đừng như núi lửa.

- Bối Bối!

Chỉ như vậy là đủ, chỉ cần anh gọi tên cô bao phiền lo bực tức đều có thể cho qua hết.

- Em bỏ quên túi xách nè!

Mưa đá rơi to thật, lạnh cóng đau buốt từ đầu đến chân, Bối Bối đứng hình rồi bất cảm túi xách đi ra ngoài. Trái tim thiếu nữ của cô vô tình bị tổn thương rồi.

Nhóc con chắc đã lập kế hoạch từ lâu, thuần thục thành thạo không một động tác thừa rất dễ lấy lòng người khác. Nhưng không hiểu sao nó lại tàn nhẫn cự tuyệt Bối Bối. Có lẽ không phải gu của bé.

- Ê... ô (Khóc rồi?)

- Vì chuyện của Hân Lộ sao?

Trà My gạt mình vội lau những giọt nước mắt, lấy nụ cười gượng gạo quay lại phía Giao Giao.

- Không có! Không có...

- Oa...ee... (Xạo! Nước mắt nè!) _ Nhóc con vừa được đặt lên ghế đã bò đến, vuốt vuốt mặt Trà My, nắm trong tay một giọt nước đưa về phía Giao Giao.

- Chị lại né tránh rồi. _ Giao Giao bế nhóc con để ngồi trong lòng.

Bị nhìn thấu tâm can, Trà My cười khổ, bắt đầu nói ra nỗi lòng của mình. Từ lúc bé, hai người họ đã bị tách ra nuôi dưỡng, đúng hơn là Hân Lộ bị bán đi. Thương nhớ lo lắng cho em mình, Trà My nhiều lần trốn đi thăm Hân Lộ. Có khi leo rào bị xé rách áo quần, có lúc lại té trật tay trật chân, thương tích đầy mình nhưng chưa một lần cô gặp được đứa em gái cô yêu thương. Đối với một đứa trẻ năm tuổi cố gắng như vậy là quá sức rồi. Trà My lợm lon chai, bán vé số, lăn lộn đầu đường xó chợ kiếm tiền chỉ vì một lời nói nếu cô kiếm đủ tiền sẽ có thể mua lại em gái. Niềm hi vọng nhỏ nhoi ấy cho Trà My sức mạnh đánh bại tất cả, nhưng vào buổi tối định mệnh đó mọi thứ trong cô hoàn toàn sụp đổ. Đem tiền đứng trước cánh cổng lớn, Trà My vui mừng không tả được. Cô bấm chuông rất lâu, rất nhiều lần nhưng không ai mở, sốt ruột Trà My trèo vào, mới đặt chân xuống mặt đất, những con chó hung dữ được thả ra nhào tới tấn công cô.

- Tôi kiếm đủ tiền rồi... trả em gái cho tôi...

Mặc cho đứa trẻ gào thét tuyệt vọng, người đàn ông chỉ khoanh tay đứng nhìn. Đến khi trông thấy đứa trẻ không còn sức phản kháng, ông ta mới ra hiệu đuổi đám chó đi. Bước đến lối đứa trẻ đến bên cửa sổ, bên trong căn nhà sáng lạng, đèn chùm sang trọng, đồ đạc đắt tiền quý giá, giữa sự hào nhoáng đó là đứa em gái mà cô yêu thương, Hân Lộ. Con bé đang rất vui, cười rất tươi, đã lâu lắm cô chưa được nhìn thấy nụ cười đó, trong sáng như một thiên thần. Bao nỗi đau như tan biến, Trà My không kiềm được nước mắt, vừa cười vừa khóc. Nhưng chưa được bao lâu, nụ cười đó liền vụt tắt.

- May hạnh phúc chứ? Nếu bây giờ tao làm nụ cười đó biến mất thì mày cảm thấy thế nào?

- Tôi có tiền... làm ơn... _ Trà My ôm lấy chân ông ta, run rẩy đưa ra toàn bộ số tiền cô có.

Tàn nhẫn đã văng tăt cả, ông buông thông hai tay, rồi bất chợt nắm lấy tóc Trà My kéo sát lên. Ánh mắt đó có lẽ cả đời này Trà My cũng không thể quên được.

- Mày có biết tao đã bỏ ra bao nhiêu tiền không? Mày nghĩ những đồng bạc lẻ này là đủ sao? Nhìn lại bản thân mày đi, nếu muốn em gái mày trở thành như mày thì mày cứ tiếp tục cứng đầu... cứ đến gần con bé... cứ quan tâm... cứ làm điều mày muốn đi... rồi mày sẽ thấy...

Sợ hãi chạy đi trong đêm tối, Trà My từ đó đã tự dựng lên một bức tường ngăn cách giữa cô với Hân Lộ. Cô đã đóng chặt cảm xúc của bản thân, không dính liếu, không can hệ vào cuộc sống của Hân Lộ nữa. Cô sợ lắm! Sợ một ngày khi cô không kiềm chế được sẽ ôm Hân Lộ vào lòng rồi lại phá nát tất cả, nên cô lựa chọn càng cách xa càng tốt, đau khổ cũng được, dằn vặt cũng được, chỉ cần Hân Lộ tốt.

- Ừm... Oa... (bé con muốn khóc rồi, cảm động quá! Chị thật vĩ đại, nếu em gái chị biết thì tốt biết mấy)

Linh như thánh, Hân Lộ hai dòng lệ chảy dài bước ra từ sau bức tường cách đó không xa.

- Tại sao không nói với em? Tại sao phải chịu đựng một mình? Dù có chuyện gì em vẫn thương chị nhất, thích chị nhất mà...

- ề..oa...o (Em gái chị nghe rồi! Lần này làm hoà được rồi)

Nhưng có vẻ không đơn giản như thế, biểu tình trên gương mặt Trà My có chút không đúng.

- Hân Lộ? Em là đang nghe lên người khác nói chuyện sao?

- Phải đó... chỉ có như vậy em mới nghe được nỗi lòng của chị.

- Thật đáng ghét mà!

Thời tiết xem ra không được tốt cho lắm, liên tục hai lần mưa đá trong một ngày. Hân Lộ cứ ngỡ mọi chuyện đã được giải quyết nhưng nào ngờ sự tình lại thành ra thế này.

- Haizz, cứ tưởng có thể giúp họ làm hoà...

- Ô (quá khó rồi)

Mớ bông bông ở hội học sinh cuối cùng cũng được tháo gỡ. Không bị làm phiền, ai cũng tập trung làm việc thật hiệu quả. Đặc biệt là được xem cảnh tượng lúc chết lúc sống của Vi Khang.

- Oa.. ừm.. ừm (Anh ấy chảy như kem vậy...)

- Tiểu tử tránh sang chỗ khác chơi...

- ề (không thích)

Giao Giao bế nó vào đội thầy Giám thị đến rước. Ai cũng thấy được gen ba nó rõ mạnh, từ màu tóc, mắt mũi, đến tính cách bá đạo có một không hai, bảo đảm có lạc giữa rừng người cũng tìm được. Uy Vũ tốt ngẫu nhiên, bế đứa bé họ Giao Giao, hai người đầu mắt như muốn gây chiến. Tuấn Hạo thì hất hơi liên tục, vỗ vỗ vai Hân Lộ.

- Em có thể bình thường không? Anh cực kì sợ lạnh...

- Há? Em xin lỗi... haizzz...

Lạnh toát sống lưng, Tuấn Hạo bất lực nhìn gương mặt thất thần, hai dòng lệ chảy dài mà cam chịu số phận.

- Hân Lộ vô tình nghe thấy tâm tư của Trà My kết quả bị ghét bỏ hoàn toàn rồi.

- Cái gì? Em gái Hân Lộ khiến chị Trà My giận sao?

- Ô... oa (Anh ta sống lại rồi, ghê thật)

Ở đâu có mùi náo nhiệt ở đây có Vi Khang. Vi Khang dù có chết xuống mấy lớp đất cũng đội mồ sống dậy mà tham gia. Vi Khang đúng là Vi Khang

giỏi nhất là hoạt náo, gieo rắc niềm hi vọng vào người khác.

- Yên tâm, cứ để anh lo, Gia Vĩ Khang anh là chuyên gia giao tiếp, nhất định có thể khiến hai chị em hoà hợp vui vẻ, tương thân tương ái.

Đưa bé khều khều Uy Vũ, lại pô poa (Anh anh có mùi thơm hoa). Thảm hoa Vĩ Khang gây ra vẫn chưa thấy thì thảm hoa đã đến với nhóc con. Ba đến rước nhưng nó nín lấy Giao Giao không buông, la khóc um sùm. Phải cực lực lắm, thêm sự giúp đỡ của Uy Vũ mới lôi nó ra được.

- Uu...oo (Chị nhất định phải đợi em lớn)

Uy Vũ vỗ vỗ vai, thờ phào nhìn Giao Giao, mới liếc mắt sang cái đã hôn vĩa lên mây. Anh không biết mình đã làm gì sai mà phải hứng chịu ánh mắt trời sợ như vậy. Đầu anh giăng đầy mạng nhện.

Bạn đang đọc truyện *Đừng Đi! Ở Lại Bên Tôi Đi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 9: Chị em

Uy Vũ cảm thấy khó chịu, anh với cô dù không nói chuyện nhiều nhưng bình thường giữa họ không tồn tại bầu không khí nặng nề này. Anh hỏi cô cái gì cô cũng chỉ ừm một tiếng hay ngắn gọn trả lời cho có lệ, hoàn toàn không để tâm, anh hỏi tay cô có đau không, cô đơn giản nói đau, anh rủ cô đi đâu đó cho thoải mái trước khi về nhà cô nói tùy anh... Cứ như vậy, kết quả mất hết cả hứng đi thẳng về nhà. Từ lúc về nhà tình trạng còn nặng hơn, đối với ai cô cũng dịu dàng nhưng riêng anh thì lại lạnh lùng khó hiểu. Cứ tiếp tục chắc anh điên mất, phải làm rõ ràng mọi chuyện, nếu không đêm nay Uy Vũ anh sẽ không thể ngủ ngon.

Ăn xong anh liền chạy đi tìm Giao Giao, nhìn thẳng con trai của mình bà Hàn vui thầm trong lòng. Đưa con trai nghịch ngợm ngày nào cũng lẻo đẻo theo bà nay đã lớn rồi, biết chạy theo ai đó, biết quan tâm đề ý ai đó rồi, con trai bà trưởng thành rồi.

" Cốc... cốc..."

" Rầm" Giao Giao vừa mở cửa phòng thấy mặt anh ngay lập tức đóng sầm cửa lại, để cho anh ngàn chàm, với sự nghi vấn ngày càng lớn.

- Giao Giao? Tôi có chuyện muốn nói...

- Xin lỗi, tên người dùng quý khách vừa gọi hiện không trong vùng phủ sóng, vui lòng liên lạc sau.

Cấu rồi! Uy Vũ cấu rồi! Giao Giao cự tuyệt không mở cửa, Giao Giao không để ý anh nữa, cô tự ý bước ra khỏi cuộc sống của anh, tự ý trả lại cho anh cuộc sống như trước, đáng ra anh phải cảm thấy thoải mái mới đúng nhưng sao lại nổi giận, anh cũng không hiểu tại sao bản thân lại giận, giận anh? giận vì cái gì? anh cũng không rõ. Trong lòng dâng lên cảm giác khó chịu, bao sự tức giận giận, khó hiểu trở thành lo lắng. Uy Vũ lo cho cô, rất lo!

Còn về phần Giao Giao, sau khi Uy Vũ về phòng lại cảm thấy không ổn. Cô cũng muốn gặp anh, nói chuyện với anh, bên cạnh anh. Nhẹ nhàng mở cửa thò đầu vào phòng Uy Vũ xem xét tình hình, phán đoán độ an toàn trong căn phòng là 0% cộng thêm mùi sát khí nồng nặc cô cảm thấy tốt hơn là không nên vào, quyết định có gì để mai tính. Kết quả còn chưa đi đã bị anh bắt lại.

- Đi đâu hả?

Kéo Giao Giao về phía mình, anh vô tình nắm lấy cánh tay bị thương của cô, dùng sức giữ thật chặt như sợ cô sẽ chạy mất vậy, nhưng anh lại nhanh chóng bỏ ra khi thấy biểu cảm đau nhói trên mặt Giao Giao. Đột nhiên anh cảm thấy có lỗi, đột nhiên muốn ôm cô vào lòng mà xin lỗi, rồi lại đột nhiên nổi giận, đột nhiên quay lưng lại.

- Khuya rồi, ngủ sớm đi.

- Em đã cố gắng để có thể ghét anh... nhưng em không làm được...

Giao Giao nắm lấy vạt áo của anh khiến bước chân anh dừng lại. Lần đầu tiên anh nghe thấy giọng nói thẹn thùng của cô, lần đầu tiên anh được trông thấy một Giao Giao đáng yêu như thế, anh cảm thấy vui vui, muốn bảo cô ngồi, muốn quay lại nhìn cô nhưng anh lại không muốn cô nhìn thấy gương mặt đang đỏ lên của anh.

- Càng muốn ghét anh thì em lại càng thích anh... Uy Vũ... em thích anh...

Anh cảm thấy không đúng cho lắm, trái tim loạn nhịp bắt đầu điềm điềm trở lại, anh quay người, vén tóc mái cô lên, áp sát trán vào. Rõ ràng cơ thể không có nóng, chắc chắn không phải là nói sáng.

- Giao Giao cô ổn chứ? Vết thương đau quá cô không tỉnh táo hả?

- Em đi ngủ đây... Uy Vũ đại ngốc...

Giao Giao phòng má đẩy anh ra, ra đến cửa cô còn ngó lại nói thật to.

- Đại ngốc... thích anh lắm!!!

Uy Vũ phì cười, dáng vẻ ngượng ngùng nhìn theo bóng lưng Giao Giao khuất dần, anh nghĩ bản thân chắc cũng đoán đúng bảy tám phần về nguyên nhân khiến Giao Giao kì lạ như vậy. Tuy đã từ chối lời tỏ tình của đàn em chiều nay nhưng cũng nhờ đó mà Uy Vũ được thấy dáng vẻ một Giao Giao ghen tuông rất đáng yêu. Con người vốn tham lam, có một chút lại muốn một chút nữa. Uy Vũ lên kế hoạch bày trò để có thể nhìn thấy mặt khác của Giao Giao tương chừng hoàn hảo trong mắt người khác.

Lại nói đến kế hoạch biến ước mơ "chị em tương thân tương ái" thành hiện thực. Vì Khang bày đủ trò, ban đầu là viết giấy xin lỗi để tránh tình trạng ngại ngùng không thể nói khi gặp mặt, kết quả thất bại. Tiếp đến là viết thư, Vì Khang bảo Hân Lộ đem hết tất cả tâm tư tình cảm, những thứ muốn nói viết hết vào thư. Cảm động như vậy chắc chắn sẽ thành công. Làm theo kế hoạch, Hân Lộ chuyên tâm viết rất nhiều thư, viết đến mức kiệt sức ngủ gục trong giờ học. Trà My cũng chẳng khá hơn, bị hai con người với kế hoạch kinh hoàng đó khủng bố. Vừa mới mở tủ giày, một tràng thư đua nhau ồ ạt rơi xuống. Cẩn thận gom hết tất cả lại, Trà My trốn vào một góc đọc từng lá từng lá. Chuyện vui có, chuyện buồn có, tất cả đều có.

- Hân Lộ... đưa trẻ ngốc...

- Cảm động đúng không?

- Không phải chuyện của ông, đi đi cho tui nhờ.

Vì Khang năng lượng dồi dào, huyền tha huyền thuyên, cố gắng châm ngòi cho ngọn lửa chị em trong lòng Trà My bùng cháy. Chưa thành công thì lại nhận quả. Trà My hoa cả mắt loạng choạng đứng dậy rồi ngã nhào xuống. Vì Khang hồn vía lên mây, lật đật bông cô chạy lên y tế. Vì Khang anh tuy chuyện gì cũng không sợ nhưng là gan anh cũng không lớn lắm đâu, lần sau làm ơn đừng nhả tâm đoạ anh như thế. Một phen sốt gió, Vì Khang như già thêm chục tuổi.

- Bà làm ơn đừng hù tui như vậy có được không? Ăn đi cho hết tụt canxi...

- Nhờ phước của ai hả? _ Trà My chống tay ngồi dậy lấy bánh mì cho vào miệng.

- Bà ăn nói với ân nhân vậy đó hả? Tui không ngờ đại tì Trà My nổi tiếng trọng nghĩa mà lại phụ bạc như vậy... Nếu mọi người mà biết không biết sẽ nghĩ sao? _ Vì Khang có chuyện vui là lại lên con, lấy lại phong độ, tinh thần mà hoạt náo.

- Ông có giỏi thì nói ra xem _ Trà My tuy mệt thiệt nhưng sức nặng của lời đe dọa hoàn toàn không nhẹ kí.

Ấy vậy mà cái con người chán sống kia còn cố chọc ghẹo. Chọc hồ, chọc báo, chọc gấu, chọc beo chứ tuyệt không nên chọc gái. Vì Khang không biết hay giả vờ không biết tự rước họa.

- Ấy dà! Khi nãy lạc đường hình như tui bỗng bà chạy khắp hang cùng ngõ hẻm của trường rồi... ưm mà chắc không ai để ý đâu ha?

Một phát bất tỉnh trên giường. Yên bình không muốn suốt ngày cứ đi chọc phá người khác. Còn bé, mới gặp Uy Vũ đã bị ăn đập chưa đến ba giây, Tuấn Hạo khá hơn chịu hơn hai ngày sau.

Mọi thứ đều theo quân sư Vì Khang, thắng lợi không có, chỉ toàn thất bại. Lập ra kế hoạch cuối cùng đặt vào tiết thế dục, Vì Khang chỉ đạo, Hân Lộ tiếp tục nuôi hi vọng Trà My sẽ để ý cô một chút, nhưng không vẫn hoàn không.

- Chị gái em sắc đá thật!

- Haizzz...

- Làm hoà thôi mà, em có cách. _ Thấy dáng vẻ tiêu tụy của Hân Lộ, Giao Giao thấy không đành lòng, cộng thêm ông sư huynh bỏ cả học hành để giúp đỡ Hân Lộ, Giao Giao không muốn thấy công sức của họ tất cả đổ sông đổ biển.

Nghe Giao Giao nói có cách họ mừng lắm, hoàn toàn tin tưởng vào cô, đứng nép một góc quan sát. Giao Giao quắc quắc Trà My, ra hiệu có chuyện muốn nói. Lúc Trà My tới, cô cũng không gấp gấp nhẹ nhàng thả ra mấy chữ.

- Chị với Hân Lộ làm hoà đi.

"Cách của em đâu? " "Giao Giao cứ như vậy mà nói hết sao? ". tuy chỉ thả mấy chữ nhẹ nhàng, nhưng cũng đủ khiến Hân Lộ chân tay bủn rủn, Vì Khang cuống cuống.

- Thế nào? _ Thấy Trà My ngẩn ra, Giao Giao tiếp tục hỏi.

- Tuy rằng... em đã nói vậy nhưng căn bản chị làm không được... Sau lần đó chị không còn giận Hân Lộ... nó không làm gì sai cả... vấn đề là ở chị... thư Hân Lộ viết... chị đều xem qua... thật buồn... nhưng không thể... _ Nói rồi lại lẩn tránh rồi đi.

- Đợi đã... _ Giao Giao đưa tay gọi với theo.

- Bỏ đi Giao Giao, mình chỉ khiến chị mệt mỏi thêm thôi... lần này đến đây được gặp chị, tuy không nói chuyện nhưng mình mãn nguyện rồi... Mình từ bỏ. _ Hân Lộ cản Giao Giao lại, cúi đầu cảm ơn Giao Giao với Vì Khang vì những việc họ đã làm.

Sau bao cố gắng Hân Lộ cô mệt rồi, miễn cưỡng không có tác dụng, Hân Lộ chọn từ bỏ. Chỉ cần từ bỏ mà Trà My có thể vui vẻ trở lại thì cô chấp nhận. Có lẽ hai người họ thật sự đã rơi vào bế tắc rồi.

Hân Lộ mệt nhưng Giao Giao với Vì Khang vẫn chưa mệt. Hân Lộ từ bỏ nhưng Giao Giao với Vì Khang vẫn sẽ tiếp tục. Lợi dụng việc Trà My dọn banh trong nhà kho, Giao Giao nghĩ cách tạo không gian cho hai người. Giao Giao nhờ Hân Lộ cất hộ mấy trái banh, cô co chút việc bận. Vui vẻ đồng ý, Hân Lộ ôm banh vô nhà kho.

- Chị?

Không biết Trà My cũng có mặt ở đây, Hân Lộ bối rối quay lưng, không biết phải đối mặt với Trà My như thế nào, chưa đầy nửa tiếng trước đã nghe hết lời từ chối của Trà My rồi. Lại muốn bỏ chạy, chưa kịp bước ra ngoài thì ánh sáng chiều vụt tắt, cánh cửa kho dụng cụ đóng sầm lại. Một không gian ngột ngạt bao trùm. Tăng thêm kịch tính, Giao Giao ra hiệu cho Vì Khang tắt đèn. Một màu đen bao trùm, ánh mắt Hân Lộ trở nên hoảng loạn, hơi thở gấp gáp, cô ngồi phịch xuống đất, run rẩy...

- Đừng mà... sợ lắm... tôi sai rồi...

Nhìn tình trạng kì lạ trước mắt, Trà My không biết lý do, bất giác lao đến ôm lấy đứa trẻ tội nghiệp đang sợ hãi. Chuyện Trà My nghĩ suốt đời còn lại cũng sẽ không bao giờ có thể làm nay chuyện đó lại xảy ra, đứa em nhỏ yêu thương lại quay về vòng tay của chị.

- Yên lặng quá! _ Vì Khang áp tai vào cửa nghe động tĩnh.

Bên trong hoàn toàn im ắng. " Khụ... khụ..." Giao Giao bê đến một bếp lò, hai người quạt đống than quạt để tạo khói bay vào bên trong. Tăng thêm cho họ năng lượng.

- Ở? Khói... khói... chị ơi...

Hân Lộ vừa bình tĩnh được một chút lại bị khói làm cho hoảng, khóc nức nở. Không thể để tình trạng em gái mình tiếp tục bất ổn. Trà My bình tĩnh ngó nghiêng tìm kiếm. Phát hiện đường thoát, cô cúi người lăm thang, bảo Hân Lộ leo lên bám lấy cửa sổ mà bò ra ngoài. Trong lúc loạn lạc mới phát hiện tấm chân tình, đứa em khó khăn lắm mới có thể nói chuyện với chị, Hân Lộ cương quyết phản đối, cô không muốn phải mất Trà My.

- Em, em không muốn một mình ra ngoài! Nếu đi cũng phải là chị đi trước...

- Hân Lộ! không nghe lời chị sao?

Bên ngoài hai con người làm việc không ngừng nghỉ, nghe tiếng động họ càn ra sức mà quạt.

- Cái nhau rồi, Giao Giao em chắc sẽ giải hoà được cho hai chị em họ chứ?

- Trước tiên anh ngăn Lôi Đình Ân lại trước đã.

Vì Khang quay đầu lại phía sau, trong làn khói mờ ảo, tên học sinh trao đổi khó ưa xuất hiện, lao như tên bắn, miệng thét ra lửa hùng hổ gọi tên Hân Lộ, hứa chắc như đinh sẽ cứu được Hân Lộ. Nhưng vẫn không nhanh bằng người nắm rõ tình hình ở đây, hắn bị Vì Khang bịt chặt miệng, cản lại.

- Ê... ê... đừng phá hỏng chuyện tốt chứ ông bạn.

Bên trong khói một lúc một nhiều, hai người ho sặc sụa, khoé mắt cay xè.

- Thật giảo hoạt... Lúc này mới lấy thân phận chị ra mà nói em nghe lời! Quá đáng...

Lo cho em gái, mà giờ còn phải nghe những lời bướng bỉnh của nó, khiến cô kích động.

- Đứa em đại ngốc này... em muốn như thế nào mới chịu ra ngoài...

- Chị có nói thế nào em cũng không đi đâu... em muốn ở lại bên chị... em cố gắng như vậy, tại sao chị không thể tiếp nhận em? không lẽ chị ghét em như vậy sao?

- Không sai... chị ghét em... Hân Lộ em có bao giờ em nghĩ lý do chị làm vậy không? có bao giờ hiểu cho cảm giác của chị không? Chị cũng muốn thân thiết với em, muốn cùng vui cùng buồn, muốn như các cặp chị em khác... Nhưng chị không thể chỉ vì vậy mà hủy hoại em... không thể kéo em về cuộc sống như trước, một cuộc sống phải chịu roi đòn trong men say của cha hay mùi phấn son sa đọa của mẹ... chị không thể...

Tất cả đều được nói hết ra, mọi thắc mắc, hiểu lầm suốt mấy năm qua của họ đều được tháo gỡ, trong làn khói tuy mờ ảo nhưng mọi thứ thật rõ ràng. Sợi dây liên kết giữa họ thật rục rờ.

- Em xin lỗi! Em thật ngốc mà... không hiểu được tâm ý của chị...

- Xin Lỗi... chị luôn lạnh nhạt với em...

Hai chị em ôm nhau vừa khóc vừa cười, tất cả vỡ òa trong hạnh phúc. Khói tan dần, đến thời điểm cứu hai chị em rồi. Vì Khang kéo cánh cửa nặng trĩu ra. Mọi thứ rõ ràng dần, Giao Giao, Vì Khang, Lôi Đình Ân khó ưa đều đứng bên ngoài, ai cũng hít hà, nước mắt chảy ròng vì khói. Trà My dụi dụi mắt trách Giao Giao.

- Thì ra đều là trò quỷ của em... Nếu như không làm hoà được thì sao?

Giao Giao thần nhiên mỉm cười, đưa khăn giấy cho hai người họ.

- Vậy thì để chị em hai người tiếp tục ở trong đó, tiếp tục quạu lửa thôi.

Chỉ cần không bỏ cuộc chắc chắn sẽ thành công, cuối cùng chuyện tốt cũng đến. Với kế hoạch bá đạo của Giao Giao cùng sự hợp sức của Vì Khang, kế hoạch "chị em tương thân tương ái" cuối cùng cũng thành hiện thực. Tuy có chút nhảm nhem, có nước mắt, có khó chịu nhưng hơn tất cả là sự hạnh phúc, nụ cười.

Bạn đang đọc truyện *Đừng Đi! Ở Lại Bên Tôi Đi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 10: Con sốt đáng yêu

Nhờ sự giúp đỡ của Giao Giao, kế hoạch "chị em tương thân tương ái" của Vì Khang cũng thành công. Tình cảm chị em của Trà My với Hàn Lộ rất tốt, ngày càng bền chặt. Địa vị, tiền tài, khoảng cách tất cả đối với họ đều không quan trọng. Những học sinh trao đổi cứng đầu, tự cao có đôi chút mở lòng, hoà mình vào niềm vui của lễ hội trường. Họ cũng khá đáng yêu, nhân lúc người khác không để ý, hí huáy phụ việc, đến lúc có ai đó nhìn thì tỏ ra không quan tâm, lạnh lùng bỏ đi chỗ khác. Mọi người biết thế bèn giả vờ rủ nhau xuống căn tin. Y như rằng bọn họ tất bật chuẩn bị. Sản phẩm họ làm ra cũng không tệ, đúng hơn là rất đẹp. Đền bù một cách xứng đáng cho công lao bọn họ, mọi người đem những sản phẩm đó treo ở nơi đẹp nhất, bắt mắt nhất. Tất cả mọi người đều hài lòng, tất cả mọi người đều vui. Tính tới thời điểm này có lẽ căn nhà ma của lớp 11A1 là kém hoành tráng nhất, không có gì nổi bật, độ nguy hiểm cũng chẳng cao, nó vình dự được liệt vô danh sách loại trừ của học viên Anh Túc. Thay vào đó ai cũng hướng tới tiệm cafe hoàng tử của lớp 12A1, phong cách trang nhã quý tộc, lại thêm đây là nơi quy tụ đàn mĩ nam của trường, ai cũng dự năm nay 12A1 lại tiếp tục nắm giữ ngôi vị quán quân trong tay. Tuy không có sự góp mặt chuẩn bị của Uy Vũ Tuấn Hạo, nhưng mọi thứ đều tươm tất đâu ra đó, dưới sự chỉ đạo dàn dựng của Vì Khang mọi thứ gần như hoàn thành một cách hoàn hảo, từ trang phục đến trang trí. Đúng là ông trời rất công bằng, ông không cho ai tất cả cũng chẳng lấy đi của ai tất cả. Ông cho Vì Khang vẻ đẹp tự nhiên làm chết bao trái tim thiếu nữ, một đầu óc sáng lán, nhưng cũng ban cho anh dòng máu "S" thích bị hành hạ, có lẽ bị ngược đãi quá nhiều đã trở thành thói quen khó bỏ. Vì Khang cứ liên tục chạy sang lớp 12A3 chọc ghẹo Trà My. Nghe náo nhiệt, con gái nhà người ta mới ngó ra ngoài xem có chuyện gì, Vì Khang đã thò đầu vào huyện tha huyện thuyền.

- Nhìn thêm chút nữa tui sẽ hiểu lầm là bà thích tui đó nha!

- Tui biết tui đẹp rồi... không cần nhìn tui nữa vậy đâu.

- Hôm nay cứ nhìn tui quài làm con trai người ta ngại quá trời quá đất luôn hà!

Không chỉ có độ tự tin vô đối, Vì Khang còn biến mình thành một quân sư tình yêu, dạy biện pháp cura đồ nữ sinh cho Lôi Đình n. Đình n gật gù nhưng cũng bán tín bán nghi. Đang trên đà thuyết giảng, Trà My từ đâu xuất hiện nên một phát lên đầu Vì Khang, kéo đi.

- Nghe lời cậu ta ông có nước bị gái tán chứ mơ đâu mà tán gái.

- Bà sai rồi... đã là nam nhi thì phải chai mặt... đẹp trai không bằng chai mặt... nhớ kĩ nha ông bạn n n!

Lôi Đình n nhìn con người bị kéo lê lêch trên đất mà miệng vẫn còn khô đến nỗi thốt ra triết lý không ai ngờ cảm thấy thú vị, ngôi trường này, học viên ở đây đúng là không lường trước được.

Chỉ cần một mình Vì Khang cũng đủ náo nhiệt như mười cái chợ. Chỉ tội cho hai người bạn của ông. Chi nhánh đá quý bên Châu u có trục trặc, Tuấn Hạo phải thay cha cấp tốc bay sang giải quyết. Hàn thị đang có nhiều kế hoạch mở rộng thị trường kinh doanh phát triển công ty con, đối sách thương lượng hợp tác thu mua. Ông Hàn túc trực ở chi nhánh bên nước ngoài, vì lo cho sức khỏe chồng bà Hàn cũng đi theo chăm sóc. Toàn bộ công việc còn lại đều do Uy Vũ đảm nhiệm. Buổi sáng, Uy Vũ ở công ty giải quyết công việc. Buổi trưa, cùng các đối tác dùng bữa thương lượng các hạng mục. 13 giờ, sau khi đàm phán kết thúc bay ra nước ngoài cùng cha xem xét tình hình hoạt động của công ty con. Ở trên máy bay xem bao cáo của công ty. Buổi tối, thức đêm xử lý các việc khẩn cấp của các công ty con ở Châu u. Sáng sớm hôm sau tra tài liệu thu mua các công ty gần đây. Cường độ công việc quả thực không nhỏ, thức đêm như ăn cơm bữa. Chỉ mong hai người họ có thể tham gia lễ hội trường. Doanh thu của lớp có đứng đầu hay không cũng phụ thuộc vào sự xuất hiện của họ. Thiếu mất hai người họ cũng như thiếu đi 8 phần 10 của niềm vui. Bộ ba VHK của Anh Túc không thể không có mặt.

Căn nhà lớn chỉ còn mỗi Giao Giao với mấy gia nhân coi sóc. Thanh Phong bận rộn ở bệnh viện hiếm khi về nhà, ngoài biết anh là một bác sĩ tài đức

không ai biết thêm thông tin gì về anh, Thanh Phong vẫn là ẩn số lớn nhất trong Hàn gia. Tuy vắng vẻ nhưng luôn tràn ngập tiếng cười. Giặt giũ, nấu nướng... Giao Giao đều tham gia cùng mọi người. Không phân giai cấp, không chia giàu nghèo, tất cả mọi người đều là người một nhà. Cũng nhờ vậy Giao Giao hiểu thêm một chút về mọi người. Đây là mái nhà bình yên nhất mà cô có thể trở về, nếu phải xa mọi người, xa mái nhà này có lẽ Giao Giao sẽ cô đơn lắm, bây giờ họ giống như người thân của cô vậy. Mọi người cùng kể chuyện cho nhau nghe, cùng ngồi ăn chung như một gia đình. Dưới mái nhà này, có những niềm vui, kỉ niệm suốt đời này Giao Giao sẽ không bao giờ quên.

Tối đó, trời trở nên oi bức, mây cứ mờ mờ, chập chờn không biết đâu là sao đâu là trăng, gió thì thổi lạnh từng cơn. Kéo dài được một lúc, tất cả ngưng lại rồi trở nên dữ dội hơn. Những giọt mưa đầu tiên tí tách rơi xuống. Lát phát ngày càng nhiều nhanh chóng kéo đến trận mưa dữ dội trắng xóa cả một vùng. Không khí ẩm ướt lạnh dần...

- Cô chủ cô đi đâu vậy? Ngoài trời mưa lớn lắm..

- Mọi người nghỉ ngơi trước đi... không cần lo cho con đâu...

Giao Giao lao đi trong màn mưa, khuất bóng dần. Khi đến nơi cô mỉm cười, lấy cái khăn choàng lên người vật nhỏ ướt sũng đang run rẩy. Không nằm ngoài dự đoán, cô biết chắc con mèo mun nhỏ vẫn ở trước cổng trường. Tuy ban chiều nó rất thu hút mọi người, có người còn cho nó uống sữa hay một cái xiên que, nựng nịu vuốt ve nhưng không ai có ý định sẽ cho nó một mái nhà. Con người vốn như vậy, luôn thích thú tò mò trước những điều mới lạ, nhưng khi hết hứng thú họ rất dễ bước đi, không quan tâm. Con người là sinh vật khó hiểu nhất, tình cảm nhất nhưng cũng là sinh vật tàn nhẫn nhất.

Trong đêm mưa gió bão bùng, Giao Giao lao nhanh như bay. Mặc cho từng đợt gió rét thấu xương, từng giọt mưa trĩu nặng như cắt da cắt thịt, mặc cho con đường trơn trượt, bóng đêm bao phủ... Giao Giao chỉ hi vọng con mèo mun không bị ướt thêm. Khi về tới nhà, vú Lam lật đật đưa khăn cho Giao Giao lau khô mình. Giao Giao bảo không sao, cô bảo vú Lam đi nghỉ ngơi, cô có thể tự làm được. Vú Lam tuổi đã cao, gân cốt cũng không được tốt, Giao Giao không muốn vú lại thức khuya ảnh hưởng sức khỏe.

- Cậu chủ cũng mới về, cậu ấy tìm cô đấy... già đi nghỉ đây... cô chủ ngủ ngon.

Giao Giao gật đầu, mỉm cười chúc vú Lam ngủ ngon. Giao Giao nghĩ Uy Vũ chắc đã ngủ, cô không muốn làm phiền anh. Vừa bước vô phòng, chân đã vấp phải thứ gì đó, Giao Giao ngã nhào, hai khuỷu tay đập mạnh xuống đất đau điếng, lom khom ngồi dậy, Giao Giao mò mắt công tắc đèn. Khi đèn bật sáng, một bóng đen cao to hiện ra trước mắt cô, gương mặt trắng bệch, môi tím tái, tay chân lạnh như băng. Giao Giao bất giác run lên, vô thức lay anh rất nhiều lần, miệng muốn hét thật to gọi người đến giúp nhưng dường như có gì đó nghẹn lại nơi cổ họng. Anh mắt khô khốc nhìn Uy Vũ nằm bất động. Giao Giao bất lực không thể la cũng không thể nhúc nhích. Cho đến khi giọng nói âm áp quen thuộc vang lên, Giao Giao mới bình tĩnh trở lại.

- Sao... cô ồn ào vậy?

- Anh nóng... quá...

- Sốt à...? Hèn chi tôi cứ thấy đầu óc quay cuồng.

Giao Giao biết anh không sao cô vui lắm, cô dìu anh lên giường, ủ ấm cho anh. Thỉnh thoảng giúp anh kiểm tra nhiệt độ cơ thể, lau mình cho anh... Con mèo mun nhỏ sau khi uống sữa, ngoan ngoãn ngủ trong lòng Giao Giao. Vì một lý do nào đó, từ bé loài mèo đã không thích cô, kể cả đến gần là chúng lại cảnh giác, cô đưa tay về phía chúng chúng cho cô hắt một nhát cần hay quào cô một cái. Tuy nhiên với cục bông đen này, nó lại cho cô nựng nịu vuốt ve, quấn lấy cô không rời. Lần đầu tiên có thể cho mèo uống sữa, lần đầu tiên Giao Giao có thể gần một con mèo như vậy. Cô vui lắm, trong một đêm hết niềm vui lại đến niềm vui khác, nó khiến cô hạnh phúc. Giao Giao mệt mỏi thiếp đi bên mép giường.

Ngủ một giấc, Uy Vũ cảm thấy khá hơn, anh đưa tay kéo cái khăn trên trán xuống, mở mắt nhìn xung quanh, anh không nhớ rõ mọi chuyện tối qua, tại sao anh lại trong phòng Giao Giao. Anh chỉ biết người con gái bên cạnh mình đã rất lo lắng.

Ánh nắng ban mai yếu ớt chiếu lên gương mặt nhỏ nhắn của Giao Giao, hai gò má ửng hồng đáng yêu vô cùng. Đang nhìn Giao Giao say giấc, bé mun đầu ra lên phóng lên chụp lấy mặt Uy Vũ.

- Meoww... (Nhìn gì dữ vậy?)

- Con mèo đen thui này ở đâu ra vậy?

- Meo....www (Ai cho phép nói tui đen hả? Dù là sự thật cũng không nên nói đau lòng như vậy!)

Nghe tiếng ồn Giao Giao từ từ mở đôi mắt nặng trĩu vẫn còn đọng lại chút nước nơi khóe mắt. Thấy Giao Giao cử động, Uy Vũ vội nằm xuống nhắm mắt. Giao Giao dụi dụi mắt, bế con mèo ra ngoài. Dọn dẹp một chút.

- Meowwww... (Chị ơi! Anh ta xạo đó... tỉnh rồi, chị không cần lo nữa đâu)

Giao Giao đánh thức Uy Vũ dậy, mới lấy anh có ba cái, anh đã choàng tay ôm lấy cô vào lòng.

- Meoww... (em nói rồi mà)

Giao Giao sợ anh lại sốt, rồi mê sảng, định kêu vú Lam.

- Đừng cử động, tôi còn đang bệnh đó...

" Cách"

- Đồ ăn sáng đến đây... cậu chủ... có muốn ăn sáng không hay đã no rồi?

Uy Vũ ôm chặt Giao Giao hơn, nhìn tô cháo Vú Lam vừa bung vào. Vú Lam không ngờ cậu chủ nhỏ ngày nào của vú đã lớn đến thế rồi, không mắc cỡ, còn ôm người ta không buông.

- Vú à! Là cháo ai nấu vậy?

- Oh! Đương nhiên là tôi nấu rồi.

- Vú à! Con không muốn ăn cháo trắng..

- Meow... meow... (Bệnh hoạn còn kén chọn, không muốn cháo trắng cả lẽ muốn cháo cua à!)

Nững nịu lắc nhẹ người Giao Giao, ánh mắt anh ôn nhu hiền hoà đến lạ.

- Giao Giao, nấu cháo cua cho tôi đi có được không?

Con mèo mun tự tán vào mặt một cái. Nó bắt mẫn nhảy ra cửa sổ sưởi nắng.

- Được thì được... nhưng cậu chủ phải buông cô chủ ra trước đã.

Giao Giao gật đầu nhìn anh, cuối xuống nhìn cánh tay anh đang ôm chặt lấy eo cô. Uy Vũ ngại ngùng bỏ tay ra, nhưng lòng thật chẳng muốn rời cô một giây. Nhìn ánh mắt luyến tiếc của cậu chủ nhỏ, Vú Lam trách yêu anh.

- Trời ơi! Bây giờ cậu không muốn ăn đồ già nấu nữa sao?

Không biết nói với Vú Lam sao, anh liền chuyển chủ đề nhanh như chớp.

- Con mèo này ở đâu ra vậy?

- Cậu học ai đánh trống lảng nhanh thế... già đi đây, lo nghỉ ngơi cho khoẻ, con mun là của cô chủ nhật về đây...

Không biết có phải do bệnh hay không, nụ cười Uy Vũ toả nắng ấm áp đến lạ thường.

Giao Giao bung tô cháo vào, thấy Uy Vũ đang ngủ không muốn đánh thức anh, cô để cháo ở trên bàn, đợi khi anh dậy chỉ cần hâm lại ăn. Giao Giao bế con mèo nhỏ định đi ra vườn chơi. Chưa chi giọng anh lại cất lên.

- Cô để cháo ở đó không lẽ nó tự chạy vô miệng tôi sao?

- Vậy anh mau ngồi dậy ăn đi.

- Nè! Tôi còn đang bệnh mà làm sao ngồi dậy ăn được, cô phải đỡ tôi dậy chứ!

- Bệnh của anh cũng đâu có nặng tự ngồi dậy ăn đi!

Giao Giao vẫn nâng niu cục bông trong tay, cương quyết với con người nắng mưa kia.

- Haizzz... vậy tôi ngủ tiếp, không ăn cháo được, cũng không uống thuốc được, nằm đến khi nào chết thì thôi.

Hết cách với đứa trẻ to xác, Giao Giao thả cục bông nhỏ xuống, dịu anh ngồi dậy.

- Khi nào anh Thanh Phong về, em nhất định nhờ anh khám xem anh có bình thường không?

Uy Vũ cười cười, chỉ vào tô cháo.

- Cháo có nóng không?

- Cháo mới nấu đương nhiên nóng rồi!

- Meoww... (Tự thôi ăn đi!)

Lần đầu tiên Uy Vũ để lộ dáng vẻ trẻ con như vậy, nài nỉ Giao Giao thôi hộ như con nít đòi kẹo. Con mèo đen mất hết kiên nhẫn, đá anh một cái, chu mỏ định liếm cháo trong tô. Nhanh hơn một bước, Uy Vũ bắt nó ôm vào lòng.

- Meoww... (Bỏ tui ra! Ai cho anh ôm... biến thái!)

Liếc con mèo trong tay, Uy Vũ thay đổi 360 độ.

- Nhóc mèo bảo cô đúc tôi ăn đó!

- Meow... (Tôi bảo thế khi nào!)

Giao Giao càng chắc chắn phải nhờ đến sự can thiệp của Thanh Phong trong trường hợp này.

- Anh tự ăn đi, em phải đưa nhóc này đi chơi nữa!

- Mmeeee... (đúng đó! tôi còn đi chơi nữa)

- Nó nói không cần đâu, nó bảo người bệnh quan trọng hơn, phải không nhóc con!

Nó đập vào mặt anh một phát, nhảy xuống leo lên cửa sổ tắm nắng, nó bỏ cuộc, nhỏ bé như nó không thể đấu lại con người to tướng này được.

- Meoww... (Chị thật đáng thương, bị lừa trắng trợn)

Đúc anh ăn một miếng, sắc mặt anh liền trở nên khó coi, Giao Giao tưởng cháo không ngon, hay không hợp khẩu vị anh, cô lo lắng hỏi, anh bảo cô tự ăn thử đi sẽ biết. Giao Giao nếm thử một miếng, rõ ràng bình thường, cô nhìn anh anh cười xoa đầu cô.

- Ngon lắm đúng không? Tôi có bảo là không ngon đâu!

- Meoww... (Thỉnh thoảng)

Con mèo nhỏ tuy bỏ cuộc vẫn không cam lòng, nó cứ meo meo sau mỗi hành động của anh. Tức mà chẳng làm được gì. Càng thêm tức khi người cướp mất ngày đi chơi của nó lại được hưởng trọn 24h.

- Sau lễ hội văn hoá, anh có muốn đi đâu đó chơi không?

- Há?

- Nó sẽ giúp anh thư giãn.

- Đi đâu... chúng ta sẽ đi đâu?

Chỉ nhất thời đề nghị, Giao Giao chưa nghĩ sẵn địa điểm sẽ tới. Giao Giao nhú mày suy nghĩ. Uy Vũ nhìn đáng vẻ suy nghĩ đáng yêu của cô được một chút thì giật mình.

- Ukm... nơi nào cũng được... nơi nào có anh cũng đều vui cả!

- Anh có nơi nào muốn đi không... nơi nào cũng được...

- Ukm... để xem... tôi sẽ đi đến bất cứ nơi nào có cô...

Giao Giao là người duy nhất có thể làm cho trái tim Uy Vũ lồi nhịp bất cứ lúc nào. Như vậy cuộc sống của anh mới vui đúng không?

- Giao Giao..._ Uy Vũ chồm người đặt lên má cô một nụ hôn, ngọt ngào nhưng cũng mạnh mẽ.

- Anh ghì hả? Đừng có đến gần em nữa... đừng có mà trơ tráo như vậy...

Giao Giao giật mình, hai tai đỏ hoe lên, lùi ra xa.

- Xa như vậy cô không thể chăm sóc tôi được đâu.

- Anh đã khoẻ rồi mà...

- Đầu óc tôi vẫn còn quay cuồng đây này _ Uy Vũ ôm đầu run rẩy.

- Bệnh của anh... à bệnh biến thái đó... nan ý đó...

- Thế thì cô sẽ chăm sóc cho tôi suốt đời chứ?

- Không đời nào! Đây buông em ra... Tha cho em đi mà...

Uy Vũ kéo tay Giao Giao ôm vào lòng. Xem ra bệnh cảm đáng yêu của anh đã hết rồi. Hi vọng thời tiết hôm đó sẽ đẹp.

Chương 11: Lễ hội trường đầu tiên thật đặc biệt

"Bùm... Bùm"

Thế là cũng đến lễ hội trường, náo nhiệt hào hứng. Ai nấy đều chuẩn bị kĩ hoạt động của lớp mình. Bệnh cảm của Uy Vũ khá hơn, Tuấn Hạo tức tốc chạy đến trường khi vừa đáp máy bay. Lễ hội cuối cùng lớp 12 được tham dự đương nhiên không thể bỏ lỡ. Hai người vừa góp mặt, không khí vui nhộn liền tăng lên gấp bội.

- Anh không tham gia với mọi người sao?

Vĩ Khang đang gối đầu ngán ngẫm nhìn những đám mây bông bồng bềnh trên bầu trời xanh, nghe tiếng Giao Giao anh giật thót. Bật dậy gãi nhẹ gáy.

- Có Uy Vũ với Tuấn Hạo là đủ khiến tiệm làm ăn khấm khá rồi, thiếu anh cũng chẳng sao!

- Anh là ai vậy? Vĩ Khang có độ tự tin vô đối của mọi người đâu rồi?

Vĩ Khang chống cằm ngồi đối lưng với Giao Giao. Có lẽ anh không muốn Giao Giao nhìn thấy gương mặt tự ti của bản thân.

- Anh không giận điều gì cả... anh chỉ cảm thấy ghen tị với họ... là bạn thân từ nhỏ nhưng anh chưa từng làm được gì trong khi họ đã có thể giúp gia đình... nhiều khi anh thấy rất bất công, tại sao họ làm gì cũng thành công, còn anh ngay đến chuyện quản lý đưa em gái cũng không làm được... nhưng chẳng có gì bất công cả... chỉ tại bản thân anh quá vô dụng thôi...

Giao Giao giữ mái tóc bị gió thổi bay lại, cô cười nhẹ nhìn về đường chân trời.

- Có thể anh không biết nhưng thực sự anh rất là giỏi. Vì vậy, anh cứ là chính mình không cần phải trở thành một ai khác, cũng không cần tự ti mặc cảm hay cố gắng phấn đấu theo mong muốn của người khác.

Nghe những lời Giao Giao nói, Vĩ Khang không khỏi ngạc nhiên, anh quay đầu nhìn cô gái kì lạ sau lưng, nhưng anh cũng không phủ nhận anh cảm thấy dễ chịu hơn. Sự ghen tị như hòn đá được lấy ra khỏi lòng.

- Anh tự ti mặc cảm về bản thân chính là vì anh chỉ nhìn thấy thế mạnh của người khác nhưng lại quên đi thế mạnh của bản thân... Em rất thích một Vĩ Khang sư huynh lúc nào cũng vui vẻ hoạt náo, một Vĩ Khang sư huynh không sợ trời không sợ đất cứ liên tục chọc ghẹo chị Trà My, một Vĩ Khang không biết trời cao đất dày làm quân sư tình yêu dạy người khác phải chai mặt... vì vậy ngay từ bây giờ anh hãy từng chút nhìn nhận bản thân theo một cách khác anh sẽ thấy Vĩ Khang cũng rất giỏi là người tuyệt đối không thể thiếu của tất cả mọi người.

Vĩ Khang phì cười, những thế mạnh Giao Giao nói khiến anh cảm thấy bản thân đúng là đáng thương, hoạt náo vui vẻ chỉ do anh dư năng lượng thôi, chọc ghẹo Trà My chỉ là do anh có máu "S". Nhưng anh cảm thấy vui lắm, chỉ đơn giản được quan tâm một chút cũng đủ khiến người khác cảm thấy tốt hơn. Hai người nhìn nhau mỉm cười, cùng nhau quay lại hội trường náo nhiệt. Vĩ Khang vừa xuất hiện đã bị Tuấn Hạo lôi cổ vào thay đồ. Mọi người gương mặt lo lắng cũng chạy đến quan tâm hỏi han.

- Tên gốc, cậu đi đâu vậy? Có biết tui tớ làm thay phần cậu mệt lắm không?

- Vĩ Khang, có phải bọn này làm gì khiến cậu buồn không? Cho tui tớ xin lỗi...

Vĩ Khang hai má ửng hồng, anh không ngờ chỉ vì sự tự ti của bản thân đã khiến mọi người lo lắng đến vậy. Vĩ Khang nhắm một mắt chấp tay xin lỗi mọi người, rồi chạy vội đi thay đồ. Nụ cười toả nắng của cậu khiến mọi người an tâm hơn.

"Hú... uuuu..."

- Cứ chờ đó ta sẽ nguyên rửa người và cháu chắt của người... Hây... ta bám theo người ta ếm người đây... cho tới khi nào người không thể cười được nữa thì ta mới thôi... hehehehe...

Vĩ Khang mới thay đồ xong, vừa bước ra, định làm việc gấp đôi để bù lại phần giờ mình lãng phí trên sân thượng. Thở phào một cái, Vĩ Khang đã hét toáng lên, Giao Giao trong bộ kimono trắng thêu thảo đến đáng sợ, còn có âm thanh rùng rợn gì đó phát ra khiến Vĩ Khang tóc gáy dựng đứng, cổ cười gượng gạo.

- Giao.... Giao.... chào e..... em...

- Em làm gì ở đây làm gì vậy?

Tuấn Hạo đi tới cùng Uy Vũ, nhìn gương mặt xanh ròn của thằng bạn không khỏi thấy tội, Uy Vũ vỗ vai Vi Khang cho cậu lấy lại bình tĩnh. Giao Giao đưa cho mỗi người một tờ quảng cáo về ngôi nhà ma của lớp 11A1. Trước khi rời đi, Giao Giao còn làm một cú rở đầu, khiến Vi Khang đứng như trời trồng.

- Ta sẽ nguyên rủa người mỗi ngày thấp đi một phân, đến ngày 182... con người cao 1m82 như người sẽ hoàn toàn biến vào không khí... hehehe...

Căn nhà ma lúc đầu được liệt vô danh sách loại trừ của mọi người, giờ tiếng tăm lại nổi như cồn, đứng đầu danh sách tìm kiếm, làm nhòa luôn sự hào nhoáng của tiệm cafe hoàng tử. Cảm thấy thú vị, Trà My thấy Vi Khang đang rành rành kéo anh đi xem.

"Á...aaaaaa..."

- Chết tôi rồi...

- Nhanh lên... mau đưa đến phòng y tế.

Một tràng người tập nập được khiêng ra ngoài, Vi Khang Trà My nhìn thấy mà run người. Càng sợ hơn khi nhìn thấy cái hành lang phủ đầy một màu đen. Đáng sợ thế này ai lại bảo rằng độ nguy hiểm là 0%, ai dám nói lớp 11A1 làm cho vui... đúng là sai lầm cực lớn.

- Trà My, bà cứ đi đi, tui về trước...

- Tui đi với ông...

Hai người nhìn nhau, gương mặt như muốn hoá đá.

- Trà My... Vi Khang... vào đây... hai người định đầu vậ?... ở đây vui lắm mà...

"Má ơi..." Vi Khang tìm thòng xuống tới đất, mặt tái xanh nhìn bàn tay lạnh ngắt đang đặt trên vai mình, lấy hết can đảm, quay đầu về phía sau. Giao Giao không biết từ khi nào đáng sợ xuất hiện sau lưng hai người bọn họ, mái tóc trắng để rũ xuống che đi một bên mặt càng làm tăng thêm vẻ đáng sợ.

- Lớp có... khách... đông anh về... trước...

Vi Khang khều khều tay Trà My, muốn cô hợp tác tìm cách thoát thân, có chết anh cũng không muốn bước vào cái lớp đó, trải nghiệm cảm giác này. Nhưng dù có lấy đến đâu vẫn không có động tĩnh phản hồi từ người bên cạnh, anh quay sang hốt hải ôm lấy Trà My mà bỏ chạy. Trà My không biết hoá trạng từ khi nào, đứng bất động mặc cho chuyện gì đang xảy ra.

- Đừng có đi theo anh nữa.

Về đến tiệm cafe, Vi Khang mới thở phào nhẹ nhõm, anh muốn khóc thét lên để trút bỏ hết nỗi sợ trong lòng nhưng anh không còn sức nữa, đến đi anh còn đi không nổi nói chi đến thét. Bối Bối thấy anh hai tiểu tụy có vẻ lo lắng, con bé chạy vội đến hỏi han anh trai, tuy bình thường không nghe lời anh, suốt ngày cứ bướng bám theo Uy Vũ, nhưng thật sự con bé cũng rất quan tâm anh hai, chỉ là vì cô biết anh hai rất hoàn hảo nên chắc sẽ không có chuyện gì. Mới thấy Bối Bối, Vi Khang đã chớp lấy cánh tay con bé, nói bằng giọng nghiêm túc.

- Em tuyệt đối không được lên lớp 11A1 biết chưa? Nghe lời anh hai, nhất định lần này phải nghe lời anh có biết chưa?

Xem ra lo lắng vô ích, Bối Bối trước giờ chưa từng nghe lời anh, anh bảo đừng cô liền đi tây, anh bảo trên cô chỉ dưới, lần này cũng không ngoại lệ. Bối Bối cảm thấy tò mò, sự thích thú tăng lên khi mọi người bàn tán về nó.

- Nghe nói ngôi nhà ma của lớp 11A1 ghê lắm đó...

- Con ma của họ đuổi mình đến tận cùng trời đất luôn đó...

Bối Bối niềm nở nhân lúc Vi Khang không chú ý, chạy đến kéo Uy Vũ đi chơi cùng, cô nũng nịu năn nỉ anh, nhưng cái con người nhẵn tâm đó thẳng thừng từ chối cô, anh cứ viện lý do bảo rằng bản thân rất bận, nhưng cứ như một con gà con, cô bám theo anh, bực bội anh có hơi lớn tiếng với cô. Điều này khiến Bối Bối buồn lắm, cô xin lỗi rồi chạy đi. Lúc chạy ra cô va phải Giao Giao đang trên đường rượt đuổi "con mồi", Bối Bối vội xin lỗi, ôm mặt tiếp tục chạy về phía cuối hành lang. Giao Giao cảm thấy trong lòng không thoải mái, cô đi vào bên trong tiệm, tiến thẳng đến chỗ Uy Vũ.

- Anh có biết, bên cạnh sự viên mãn của công chúa cùng hoàng tử chính là nước mắt của phù thủy không? Tại sao ba người không thể cùng nhau có kết cục hạnh phúc? Tại sao khi hoàng tử công chúa là sứ giả của chính nghĩa thì phù thủy lại phải trở thành phe đối lập?... Bởi vì chưa có ai từng nghĩ đến cảm nhận của phù thủy... rất dễ mà... chỉ cần một lần đặt mình vào bản thân của phù thủy, mọi người sẽ biết phù thủy cảm thấy thế nào... nhiệm vụ của hoàng tử không những là bảo vệ công chúa mà còn phải khiến cả phù thủy được hạnh phúc... như thế mới là một kết cục hoàn mỹ...

Giao Giao đưa cho Uy Vũ một cái khăn nhỏ, cô chỉ anh chỗ Bối Bối đang trốn, thúc anh phải thật nhanh đến bên cạnh con bé. Cô biết dù không thể khiến tất cả mọi người hạnh phúc, nhưng cô vẫn mong mọi người đều có một kết thúc viên mãn. Cô không muốn bất kì ai có số phận giống như mẹ phù thủy, cô độc, khi mẹ chết đi đó chính là kết cục hoàn mỹ.

Đúng như lời Giao Giao nói, thật sự rất dễ, chỉ dành cho Bối Bối một chút thời gian đã khiến con bé vui lên. Uy Vũ dẫn Bối Bối tham gia tất cả mọi trò chơi trong lễ hội, chưa bao giờ anh thấy Bối Bối cười tươi như vậy! Trước giờ anh cứ nghĩ bản thân sẽ rất khó chịu khi đi cùng Bối Bối, nhưng hoàn toàn ngược lại, anh thấy thoải mái lắm, như đang dẫn một đứa em gái đi dạo. Điểm cuối cùng hai người muốn đến đó chính là căn nhà ma của lớp 11A11. Y

như lời đồn, Bối Bối vừa bước vào đã la toáng lên, tay ôm chặt lấy Uy Vũ, hai mắt nhắm nghiền...

- Ta bám theo người,, ta ếm người đây... hehehe...

Uy Vũ nắm lấy tay Bối Bối cùng nhau chạy tìm đường thoát khỏi đó. Dù rất sợ nhưng đầu đó trong căn nhà ma đen tối vẫn tồn tại cái gì đó gọi là hi vọng, cái gì đó gọi là niềm vui. Kết cục viên mãn cho cả ba người, công chúa hoàng tử phù thủy chắc chắn có thể thành hiện thực.

Đến giờ nghỉ trưa, Giao Giao một mình trốn ra ngoài gặm nhấm khúc bánh mì. Trong lòng lâng lâng niềm vui khó tả. Giao Giao đảo mắt nhìn lễ hội trường đầu tiên ở học viện, cuối cùng cô cũng tìm được nơi thuộc về mình, nơi cô có thể không sợ sệt mà nhìn về phía trước. Đang mơn man trong suy nghĩ, chợt cô nghe có ầu đã gần đó, cô nhào người ra nhìn. Một đám nam sinh lạ mặt đang ném đá cười nhạo người ăn xin. Một vài viên đá vô tình làm rách một vài đường nhỏ trên gương mặt hốc hác của ông. Giao Giao biết ông không phải là vì ông không muốn chuốc thêm rắc rối, cô biết chắc ông đã gặp chuyện này rất nhiều lần nên bản thân ông sớm đã quen dần với điều đó. Giao Giao không muốn cho ông thêm phiền phức nên cũng chỉ quan sát không có xen vào. Cho đến khi, bọn người đó trở nên quá quắt hơn, chúng mắng ông là người không nhà không cửa, một kẻ bắt tài bám víu vào những đồng bạc lẻ của người khác, chúng xia xối, buông lời nhục mạ ông, quá đáng hơn chúng ném một viên gạch to khiến đầu ông chảy máu.

- Tránh ra đi... không liên quan nữ sinh yếu đuối như cậu...

- Không lẽ cậu cũng muốn trở thành cận bã như ông ta...

- Các cậu nói ai...

Chẳng ai quan tâm Giao Giao muốn nói gì, bọn chúng lại tiếp tục cười nhạo, ném vào người ông những thứ dễ gây thương tích hơn. Giao Giao cúi gằm mặt, nắm tay thành nắm đấm, cô đang một chân về phía sau làm trụ, chân kia tung ra một cú đá chết người vào bụng một nam sinh trong đám. Giao Giao trở nên xinh đẹp kì lạ, mái tóc bạch kim của cô bay trong gió.

- Đừng có cướp lời người khác chứ.

Thấy náo nhiệt, vài người ủa ra xem, vừa mới đến chưa biết chuyện gì, đã ôm ngay tên nam sinh đó té nhào.

- Đừng có đánh giá người khác qua vẻ bề ngoài, tôi không có yếu đuối như mấy người nghĩ đâu... chỉ là do mấy người thích nghĩ như vậy thôi...

Tiếng hú hét bắt đầu râm rang, mấy nam sinh kia mặt mặt đến nỗi chỉ cúi đầu mà đi, những học sinh trao đổi mồm mồm dài tám thước, họ cảm thấy bản thân thật may mắn khi chưa phải hứng cú đá đó, họ bắt đầu cảm thấy sợ học viện Anh Túc quái vật này. Lôi Đình n với Hân Lộ vừa bị Giao Giao hù ma xong, lại thấy đáng về oai vệ này liền trở nên ngượng mợ. Giao Giao cứ như một ma nữ thật sự, làm người khác an tâm nhưng cũng làm họ thót tim.

Giao Giao cho ông lão một ít tiền, cô bảo ông nên tìm chỗ khác thích hợp hơn, nếu không một lát bảo vệ đến ông lại phải chịu khổ. Mấy học sinh trong trường cũng cho ông tiền kèm theo đồ ăn. Mọi người chúc ông có thật nhiều sức khỏe. Lần đầu tiên một kẻ ăn xin đề hèn như ông lại được người khác coi trọng như vậy, ông hạnh phúc lắm, ông thầm cảm tạ trời đất. Ông lão cảm mọi thứ cảm ơn mọi người rồi rời đi.

Ánh ráng chiều xuyên qua cửa kính lớp sáng lấp lánh ánh sáng của sự tiếc nuối buồn bã, lễ hội trường dần kết thúc, mọi người đang thu dọn " chiến trường " do họ tạo ra. Lớp đạt hạng nhất năm nay thay đổi ngoạn mục, từ lớp có lượt đề cử thấp nhất đã vươn lên dẫn đầu nắm chắc ngôi vị quán quân. Khi dọn dẹp xong cũng là lúc mặt trời xuống núi đúng thời điểm ca múa bên đám lửa trường. Thầy tổng phụ trách cầm đuốc thấp lên ngọn lửa rực rỡ giữa sân trường, ai nấy hao hức vây quanh, theo truyền thống nam sinh sẽ tặng hoa hồng cho nữ sinh mà mình thích và mời nữ sinh đó nhảy một điệu bên cạnh ngọn lửa hồng ấy. Thầy tổng phụ trách có lẽ là người hưng phấn nhất, ông đốt lửa xong cũng giống như đốt lên ngọn lửa tình trong người, ông phóng xuống tặng vợ mình một nhánh hồng, ông mời bà khiêu vũ, quãng đứa trẻ kháu khỉnh sang một bên, hai người đắm chìm trong hạnh phúc, mọi người cười như được mùa. Rồi lần lượt nhiều cặp xuất hiện. Tuấn Hạo, Vi Khang, Uy Vũ, Bối Bối, Hân Lộ, Trà My đứng một góc quan sát cô gái có gương mặt đẹp như hoa đang say giấc. Giao Giao chắc rất mệt. Những chuyện hôm nay cô làm mọi người đều thấy, ai lại ngờ rằng một tiểu thư như Giao Giao lại kì lạ đến thế, một tiểu thư không kiêu ngạo, một tiểu thư khiến mọi người không thể ghét bỏ, một tiểu thư đặc biệt.

- Ông anh bốn mắt khó tính, đi thôi...

- Trà My bà nhảy với tui đi...

- Hân Lộ, có thể làm bạn nhảy với Đình n tôi không?

Ai cũng có đôi có cặp, Uy Vũ nhìn họ rồi quay lại nhìn Giao Giao, anh cười áo khoác đắp lên người cô, nhìn cô ngon giấc.

Một lễ hội trường thật ý nghĩa, thật ấm áp. Trong góc, đứa nhóc bá đạo mặt xụ một đồng nhìn các cặp đôi khiêu vũ.

" Tôi đến đây làm gì? "

Bạn đang đọc truyện *Đừng Đi! Ở Lại Bên Tôi Đi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 12: Hạnh phúc giản đơn

"Thèm khát được mẹ âu yếm, mong mỏi được cái xoa đầu của cha, hi vọng sẽ có ai đó nhìn thấy được sự tồn tại của mình. Nhưng khi nghĩ tới trước mắt cô gái nhỏ chỉ có những lời mắng nhiếc, những đòn roi vun vút. Dù sợ hãi nhưng cô bé lại không thể cưỡng lại cái ước mơ hạnh phúc ấy. Bé con nhìn ngắm sự ấm cúng bên trong ngôi nhà to lớn, chỗ thì đèn điện nhấp nháy, chỗ thì thơm phức với những chiếc bánh nóng hôi hổi mới ra lò, bàn ăn đã dọn đầy đủ các món, ngừng quay thom lừng, âm nhạc du dương, mọi người quây quần gửi đến lời chúc tốt đẹp nhất cho nhân vật chính của buổi tiệc. Mơ màng, cô bé gạt mình bởi cơn gió lạnh buốt không ngừng thổi từng hồi, thực tế đã thay thế cho những mộng mị, sẽ chẳng có chiếc đầm xinh xắn nào dành cho bé, cũng sẽ chẳng có bữa tiệc nào là của riêng bé, càng chẳng có ba mẹ nào là của bé... đối với họ, bé con không hề hiện hữu... Ánh sáng lấp lánh bắt chợt vụt tắt, xung quanh chỉ toàn mùi máu tanh bốc lên nồng nặc, những trận roi đòn đập ập đến, mờ mịt trong bóng tối, bé con gào lên ôm lấy xác người bạn thân của cô, con mèo lạnh cứng, bất động..."

Giao Giao giật mình, bật dậy, hơi thở hỗn hển cứ như đang cố bắt lấy từng đợt oxy, nhịp tim cũng tăng lên đập liên hồi. Mọi thứ thật mơ hồ trước mắt Giao Giao. Chỉ một tiếng động nhỏ cũng đủ khiến cô kinh hồn. Con mèo nhỏ đang cuộn tròn trong chăn rón rén đến bên cạnh Giao Giao, dụi dụi đầu vào tay cô. Lúc này, ánh mắt vô định ấy mới lại có hồn. Một con ác mộng chân thật, chỉ trong phút chốc đã cướp đi tất cả.

- Vì Khang sư huynh! Em ở đây có ý nghĩa gì không?

- Em đang nói gì thế? Không phải em là bạn của bọn anh hả? Em phải ở đây?

- Giao Giao! Em biết không? Anh, Vì Khang, thậm chí là Uy Vũ đều rất yếu kém, tính cách cũng không hợp với đám người trong gia tộc, thực ra ngay cả cha mẹ bọn anh cũng chê. Nói khó nghe thì chính là kẻ dư thừa, là người không nên tồn tại trong thế giới này, đời này cứ như thế mà qua thôi... có lẽ kiếp trước, kiếp sau cũng như vậy... vĩnh viễn không được người ta cần, không có giá trị... Hoàng tử sở hữu cả vương quốc đã quý thì đã sao? Thiếu gia đồ cô hay nhị công tử Hàn thị thì đã sao? Bọn anh vẫn phải cố gắng đấu tranh... Trong thế giới tàn khốc đó, nếu không kiên trì bước tiếp chỉ có con đường duy nhất là chết... Được gặp em, được quen biết rồi trở thành bạn bè với em, có lẽ là điều trân quý nhất trong cuộc đời của tui anh.

- Vì Khang anh tuy không tài giỏi nhưng anh có thể nhìn thấy bên cạnh đáng về lúc nào cũng bắt cần của em là một trái tim ấm áp như mặt trời, một ý chí sống bất diệt như cỏ dại... giống như bọn anh, em cũng rất cô độc, rất muốn có người cần đến mình, được người khác chấp nhận, luôn muốn tìm thấy giá trị và ý nghĩa tồn tại của chính mình... Bây giờ không cần lo lắng nữa, em không cô độc.

- Mỗi người đều có ý nghĩa tồn tại của bản thân dù là nhỏ nhất... Tôi không biết trong quá khứ đã xảy ra chuyện gì nhưng bây giờ cô đã có bọn tôi... đừng phủ định bản thân.

Ba anh chàng tuy có chút ngượng ngùng nhưng không biết đã lấy động lực từ đâu mà bộc bạch nói ra tất cả. Về mặt đó chắc chắn Giao Giao không bao giờ quên. Nhưng dường như có hiểu lầm ở đây. Trước thái độ thành thật đó, Giao Giao mỉm cười, cô xua xua tay.

- Không phải vậy! Ý em là em cứ giúp các anh giữ giấy thôi sao?

Ba người họ hoàn toàn chìm vào cảm giác lạc lối, lạc trôi giữa một đại dương mênh mông, tự biên tự diễn, hoá ra những lời nói ấm lòng. Uy Vũ, Tuấn Hạo cứng đờ người, chỉ có mỗi Vì Khang lên tiếng trách Giao Giao. Giao Giao chỉ cười nhưng thật lòng cô rất biết ơn, rất khâm phục họ. Đúng vậy! Giao Giao cô không còn cô độc, cô không phải một mình nữa rồi. Con ác mộng đó sẽ không bao giờ tái diễn.

- Giao Giao! Một là sinh nhật cô à?

- Một là sinh nhật em sao?

- Nhìn mặt cô kia! Đến cả sinh nhật mà cũng không nhớ nữa!

- Em xin lỗi...

- Sao cô phải xin lỗi chứ...

Cô gái này không biết đang nghĩ gì mà ngay đến sinh nhật cũng không nhớ, Uy Vũ nhìn về mặt hối lỗi đó cảm thấy không đành lòng.

- Sắp sinh nhật rồi cô có điều ước gì không?

- Điều ước trong ngày sinh nhật ày hả?

Uy Vũ gật gật đầu có ý thúc cô mau nói ra điều ước của bản thân. Cũng chẳng hiểu sao, anh lại muốn nghe nó đến thế.

- Thật ra từ nhỏ đến lớn, không có ai nhớ sinh nhật em cả, nên chỉ cần có người nhớ như vậy là được rồi.

- Cô quả thật không có khiếu hài hước gì cả! Một tiểu thư như cô làm sao không có ai nhớ đến sinh nhật được?

Uy Vũ bán tính bán nghi, nhưng nhìn đáng về thành thật đó chắc có lẽ là sự thật. Nhưng nếu là sự thật thì quá kì lạ rồi.

- Nếu vậy thì chúc mừng cô... tôi đã nhớ thật kĩ ngày Lạc Giao Giao ra đời rồi...

- Cảm ơn anh.

- Ngày một chúng ta sẽ cùng mừng ngày sinh nhật đầu tiên của cô được không?

Giao Giao giật mình, quay hoắc không tin những gì mình vừa nghe. Cô lắp bắp hỏi lại một lần nữa.

- Anh...anh sẽ đón sinh nhật cùng em?

- Vui không hả? - Uy Vũ gật đầu quyết đoán.

Chưa bao giờ Giao Giao vui như lúc này. Nụ cười ấy đẹp lắm, khiến người khác an tâm nhưng cũng khiến họ đau lòng.

Tâm trạng Giao Giao rất tốt. Hai người họ lập ra rất nhiều kế hoạch cho hôm ấy. Uy Vũ muốn cho Giao Giao một sinh nhật đáng nhớ. Nhưng hạnh phúc không bao giờ đến dễ dàng, ước nguyện của con người dù là nhỏ nhất cũng khó thành hiện thật.

Ngày sinh nhật Giao Giao, Uy Vũ đã thức dậy rất sớm, anh muốn tự tay làm một cái bánh sinh nhật cho cô, anh muốn cô sẽ hạnh phúc trong ngày hôm nay. Nguyên liệu có đủ, dụng cụ cũng sẵn sàng, chỉ việc bắt tay vào làm... nhưng cuộc gọi bất ngờ, bắt buộc Uy Vũ phải rời đi, trong căn bếp anh để lại một mẫu giấy nhỏ với cái bánh đang còn dang dở.

"Xin lỗi, công ty có việc, tôi phải có mặt, nhưng cô đừng buồn, tôi nhất định sẽ đón sinh nhật cùng cô. 6h ở công viên giải trí. Không gặp không về."

Cũng vì anh nói sẽ đón sinh nhật cùng cô nên cô nuôi hi vọng, cũng vì câu nói không gặp không về cô nguyện ý đợi anh. Đi vòng quanh thành phố suốt buổi sáng, 5h30 cô đã chờ anh ở cổng công viên giải trí. Nhìn kĩ từng người đi ngang qua, sợ anh sẽ không nhìn thấy cô, từng người qua qua lại lại không biết bao nhiêu lần, mỗi lần cô bóng dáng một chàng trai cao ráo mặc vest đi ngang qua, tìm cô lại thót lên, sau đó lại thất vọng nào nề. 6h...7h...9h... thậm chí con mưa bất ngờ đổ xuống cũng tạm nhưng anh vẫn chưa đến. Công viên giải trí đã hạ đèn, đóng cửa thể mà Giao Giao vẫn tin rằng anh nhất định sẽ đến. 11h30, trợ lý của anh xuất hiện báo Giao Giao rằng anh không đến được nên cử người đến đưa cô về nhà. Giao Giao đã đợi hết một ngày, cuối cùng anh cũng không đến được. Chỉ cần cố gắng nỗ lực thì hạnh phúc sẽ đến gõ cửa nhưng dù cố gắng ra sao chắc cũng chẳng có hạnh phúc nào dành cho Lạc Giao Giao.

"Có gì đáng buồn đâu, ít ra cũng có người nhớ sinh nhật mày mà!" Lắm bầm lấy lại tinh thần, Giao Giao đẩy cửa bước vào nhà, ánh đèn bị bật chặt, bên tai vang lên âm điệu quen thuộc khiến cô định thần.

- Đi theo tôi.

Giao Giao nắm chặt lấy tay áo anh bước từng bước theo sự chỉ dẫn.

- Lên phía trước một chút, rồi dừng lại... không được mở mắt nhìn trộm đó.

Giao Giao gật đầu, bên tai lại nghe thấy tiếng "xạch... xạch...". Bất ngờ anh nó lỏng tay ra, hạ xuống choàng lên vai cô. Trước mắt mờ ảo dần rõ ràng, bày trí không cầu kì hay lăng mạn, chỉ đơn thuần dễ thương. dây đèn nhấp nháy, bánh kem với nến lung linh, với nhánh hồng được lặc hết gai tỉ mỉ buộc thành bó.

- Nhìn nè! 11h53, vừa vặn đúng lúc! Cô mau ước đi...

Không biết có phải do ánh đèn đã khiến đôi mắt Giao Giao trở nên long lanh xinh đẹp hay do gió vô tình làm bụi bay vào mắt cô? Một giọt... hai giọt... nước mắt của sự bất ngờ, nước mắt xúc động, nước mắt của hạnh phúc lặng lẽ rơi trên khuôn mặt tú. Trong đầu, Uy Vũ đã tưởng tượng ra biết bao đáng về vui mừng của Giao Giao, nào ngờ lại thấy đáng về này của cô. Anh hoảng lên khi nhìn thấy những giọt nước mắt.

- Cô sao thế hả? Sao lại khóc hả? Tôi làm những thứ này không phải để cô khóc đâu... Không khóc nữa - Vừa lo lắng, vừa vội lau nước mắt cho cô.

- Cảm ơn anh nhiều lắm... em rất hạnh phúc nhưng cũng rất sợ... sợ cái hạnh phúc ảm áp mong manh này có thể biến mất bất cứ lúc nào...

- Không khóc nữa, tôi không đồng ý thì hạnh phúc của cô sẽ không dễ dàng tan biến đâu... yên tâm đi. Nè! Mau ước đi không thì không kịp nữa đâu... mau lên...

Giao Giao gật gù đầu chấp tay trước ngực nói thật to điều ước của mình rồi vui vẻ thổi nến.

- Tôi hi vọng Uy Vũ và tất cả mọi người đều được vui vẻ, hạnh phúc.

- Baro! Ước to như thế sẽ không linh nghiệm đâu!

Giao Giao giật mình nắm lấy vạt áo anh hỏi lại. Vì là lần đầu tiên nên cô không biết chuyện này.

- Thật chứ?... Nhưng bánh kem xấu thì có được không?

Nghe câu trước câu sau Uy Vũ muốn nổi điên. Nhưng sợ làm cô khóc lập tức đánh sang chuyện khác. Anh khéo léo cắt một phần bánh cho vào đĩa, miệng liên tục nói.

- Tôi nói cô nghe, tuy bề ngoài không đẹp nhưng vị ăn rất ngon... Cô cứ ăn tự nhiên không cần phải tiếc... Lần sau, tôi sẽ làm lại một cái ngon hơn gấp bội cho cô ăn... Cô...

- Anh giải thích nhiều với em chi vậy? Anh không thèm nói gì mới đúng là anh chứ!

- Không phải là tôi đang giải thích... mà tôi chỉ...

Hai người ngồi tựa lưng vào nhau cùng ăn bánh, cùng ngắm những ngôi sao lấp lánh trên trời đêm. Hôm nay sao rất nhiều, rất đẹp. Mùi vị bánh thật sự không tệ, bề ngoài xấu xí nhưng lại rất ngon.

- "Thành công không phải là chìa khóa mở cánh cửa hạnh phúc, hạnh phúc là chìa khóa dẫn tới cánh cửa thành công". Tôi thất bại rồi... Tôi không thể thuyết phục họ tin vào điều đó... Dự án của tôi bị họ bác bỏ rồi...

- Anh không phải thần thánh, anh cũng chỉ là con người, một con người hết sức bình thường, anh cũng có quyền mắc sai lầm, được phép vấp ngã... Nhưng dù có ngã bao nhiêu lần, có đau ra sao, có sợ bao nhiêu, anh vẫn sẽ tiếp tục đứng dậy và thử thách bản thân đúng chứ?

Uy Vũ không biết một cô gái như Giao Giao rốt cuộc có cách gì có thể làm thay đổi nhịp đập trái tim của một người, khiến người khác có cảm giác an tâm khi nhìn thấy, khiến người khác nhẹ lòng chỉ với vài câu nói... Thật khác lạ.

Bạn đang đọc truyện *Đừng Đi! Ở Lại Bên Tôi Đi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 13: Nhiệm vụ duy nhất

- Đấu giá từ thiện?

- Đúng vậy, Hàn Thị có thể đứng ra chủ trì buổi đấu giá thì chắc chắn sẽ thu hút được nhiều ông chủ lớn, chỉ cần giá đưa ra càng cao kế hoạch mau chóng hoàn thành.

- Ba thấy ý kiến này rất hay, mọi chuyện theo ý hai đứa... ba tiếp tục quản lý công việc bên này, sẵn tiện liên hệ vài ông bạn giúp sức...

Xây dựng một mái nhà tình thương cho dân tị nạn thiên tai, cùng trẻ mồ côi là dự án cấp bách trước mắt. Nhưng chi phí bỏ ra quá lớn, ngân khố Hàn Thị lại gặp khó khăn không thể một lúc chi ra quá nhiều tiền, dự án rơi vào bế tắc nếu không kiếm đủ tiền đầu tư. Ngoài những lần góp vốn từ thiện thì đây là lần đầu đứng ra chủ trì, xét về kinh nghiệm lần hiểu biết đều không có, đấu giá từ thiện cũng chỉ là sáng kiến liêu lĩnh của Giao Giao, có thành công hay không, không ai có thể biết trước được.

Lên danh sách khách mời, thiết kế thiệp, Vĩ Khang Tuấn Hạo cũng góp sức cung cấp vật phẩm đấu giá,... Mọi việc tuy rất mới mẻ nhưng được sắp xếp khá tốt.

Sáng hôm đó, Uy Vũ cùng Giao Giao đến bệnh viện Thanh Phong gửi thiệp mời, gần đến nơi hai người họ gặp một đôi trai gái, cô gái sắc mặt trắng bệch cắt không còn giọt máu, cô gắng bám vào chàng trai, anh dịu cô từng bước nặng nề, mồ hôi lấm tấm trên mặt họ, có lẽ họ đã đi rất lâu để đến đây. Sức trai cường tráng, Uy Vũ bế bổng cô gái đó lên, anh cũng không muốn bế cô ta nhưng Giao Giao đã nhờ làm sao từ chối, bước đi mà lòng chẳng muốn. Tình trạng cô gái đã khá hơn, đúng lúc gặp Thanh Phong, ba người cùng ra hành lang nói chuyện. Không lâu sau cô gái đó tỉnh lại.

- Chúng ta không thể nuôi nó, chúng ta chỉ mới 20 tuổi, không thể làm cha mẹ được... em cũng vậy đúng không?

Bạn gái vừa tỉnh lại, một câu hỏi thăm cũng chẳng có, anh ta lại nói đến một vấn đề gì đó rất kì lạ, nghe đến nhói lòng. Giao Giao tuy không biết chuyện gì, nhưng cô có thể đoán được ít nhiều việc hai người họ đề cập đến, cô kéo tấm vải trắng ngăn cách giữa cái giường với không gian bên ngoài, nện vào mặt anh ta một đấm, cú đấm như trời giáng khiến hắn chao đảo, mắt phượng hướng ngã vào cạnh giường. Thanh Phong hơi bất ngờ trước hành động đó, còn Uy Vũ thì đã sớm miễn dịch với những điều kì lạ Giao Giao mang lại nên không ngạc nhiên mấy, xung quanh mọi người bắt đầu dòm ngó, xôn xao bàn tán. Thanh Phong ra hiệu cho vài cô y tá gần đó giải tán mọi người, anh kéo rèm lại, anh với Uy Vũ đứng bên ngoài. Không gian bên trong chỉ còn lại ba người họ.

- Nếu không thể chịu trách nhiệm được thì đứng khiến người khác mang thai, mỗi một đứa bé đều là do Thượng Đế dặt tay đến với thế giới này, anh không thể đối với sinh mệnh trong bụng của chị ấy như vậy.

Anh ta lom khom dưới đất bò dậy.

- Bò đứa bé đi!

Anh ta vẫn mặt dày mà nói ra câu nói đó, ánh mắt thành khẩn cầu xin cô gái, đáp lại ánh mắt đó cô cúi đầu xoa bụng mình.

- Em sẽ giữ lại nó, đứa trẻ không có tội.

- Anh thật sự xin lỗi, chúng ta không thể gặp nhau nữa. - Anh ta lau máu nơi khoé miệng, kéo rèm bước ra ngoài, một lần cũng không ngoảnh đầu lại.

Hai ngày sau.

- Dừng tay!

Thanh Phong đỡ lấy cây gậy vừa vung ra, tay còn lại ôm chặt lấy cô.

- Tôi là cha của đứa bé trong bụng cô ấy.

- Không...

- SHH...

- Bác trai, cháu xin lỗi, tất cả đều là lỗi của cháu, bác muốn đánh cứ tùy ý đánh cháu đi ạ!

Cây gậy cũ kĩ trong tay ông trở nên hung hãn, ông không ngần ngại đánh túi bụi vào người anh. Vy Vy ra sức ngăn ông cũng bị vạ lây, nhưng anh nhanh hơn một bước, đã bảo vệ được cô. Nằm dưới bờ vai rộng như lá chắn của anh, cô hoàn toàn an toàn, một roi cũng không quất trúng. Tuy người chịu đòn là anh nhưng cô chẳng thấy thoải mái chút nào, cô trách bản thân mình tại sao lại vô dụng đến vậy? Đánh đến lúc mệt rồi, ông quăng hẳn cây gậy vào hai người họ, ném hết đồ đạc của cô ra ngoài, buông lời sỉ vả, cũng như vậy mà một sự thật được tiết lộ.

- Có thai khi đang đi học... mày đang nghĩ gì thế?... Cút... cút cho khuất mắt tao... đồ con hoang...

- Ba... - Cô đỡ lấy anh, ánh mắt hỗn loạn nhìn ông kêu lên tiếng "Ba" xé lòng.

- Mày mà cũng xúng gọi tao thế à? Thật không ngờ "tiện" cũng di truyền, làm sao mày lại giống mẹ mày như thế, "tiện" không thể chịu đựng được... ai mà không biết mẹ mày lúc vị thành niên đã sinh ra mày, hiện giờ đến cha mày là ai cũng không rõ, hại tao hai mươi mấy năm qua phải gồng lưng mà đổ vỡ... không làm được chuyện gì tốt đẹp giờ còn mang một của nợ...

Ngồi thất thần trên mặt đất dờ dẩn, cô không tin những gì mình vừa nghe là sự thật, cô cứ ngỡ do quá nóng giận nên ông mới nói như thế. Đợi đến khi ông bình tâm lại, mọi chuyện sẽ như trước kia, hai người cùng sống vui vẻ dưới một mái nhà, cùng ăn cơm chung, hạnh phúc biết bao. Nhưng mọi thứ đã hoàn toàn sụp đổ, ông quăng vào mặt cô một tờ giấy đã si màu, cũ kĩ. Xét nghiệm DNA: không cùng huyết thống.

- Mày đã thấy rõ chưa? Giờ thì cút đi...

Ông quay lưng đi không nói thêm lời nào, đóng sầm cửa lại. Cầm tờ giấy trong tay, cô vẫn thất thần ngồi trên đất. Hai ngày trước người cô yêu thương đã quay lưng với cô, hai ngày sau người thân duy nhất của cô, người cha cô yêu thương nhất bỏ mặc cô. Bây giờ thì cô đã hiểu rồi, hoá ra mọi thứ từ trước đến giờ cô luôn tin là thật, những người cho cô cảm giác hạnh phúc đều là giả dối. Cô cứ ngốc nghếch mà tin tưởng vào cái hạnh phúc vô hình đó. Vy Vy cười khò, giờ cô không khác gì người vô gia cư, không thể về nhà, không được nhận cha, nên đi đâu đây? Cô đặt tay lên bụng như muốn cho đứa trẻ sự an toàn, thứ duy nhất cô có thể làm cho nó: "Nếu mẹ lớn hơn một chút nữa... nếu mẹ mạnh mẽ thêm chút nữa... chỉ cần thêm 1 chút... mẹ xin lỗi, xin lỗi con!"

Mưa lách tách rơi xuống, Thanh Phong lấy áo vest của mình khoác lên người cô, nhanh chóng đem hết đồ đạc của cô cho vào xe. Anh dịu dàng đến bên cô, dịu cô đứng dậy.

- Mau vào xe đi, không nghĩ cho bản thân cũng nên nghĩ cho đứa bé ở trong bụng chứ.

Cũng may là anh có việc gần đây nên mới gặp cô, nếu không thì không biết giờ này hai mẹ con cô ra sao. Chiếc xe bon bon trong mưa, xa dần, xa dần cái nơi chứa đựng những hồi ức đẹp của cô, cũng là nơi khiến cô đau khổ nhất. Tựa lưng vào ghế, cô nhắm mắt hướng mặt ra ngoài cửa kính xe.

Thanh Phong đưa cô đến bệnh viện của anh. Anh xin lỗi vì không thể chuẩn bị một nơi ở tốt hơn, cũng xin lỗi vì không thể đưa cô về nhà, anh không muốn mọi chuyện trở nên phức tạp hơn. Nếu chỉ vì muốn giúp cô mà khiến cô bị mọi người dị nghị thì thật quá bất công cho cô rồi.

- Cảm ơn anh... vì tất cả...

- Không cần cảm ơn tôi, tôi không cho cô đến ở không đâu... đi học hỏi những y tá ở đây rất có ích cho việc học của cô... tay nghề lẫn kinh nghiệm cô có thể từ từ mà trải nghiệm... quan trọng hơn tôi muốn đứa bé được bình an đến với thế giới này... đừng gắng sức quá...

Thanh Phong thay xong cái áo sơ mi thì ra ngoài. Anh bảo khoảng hơn nửa tiếng sau anh sẽ quay lại. Chỉ còn một mình cô trong văn phòng của anh, cô ngồi trên sofa cúi gằm mặt. Những vết thương trên người anh khiến cô đau lòng, bức rức đến khó thở.

Thanh Phong mua rất nhiều đồ còn chạy về nhà bắt cóc em dâu của mình.

- Chị Vy Vy! Em muốn được thấy đứa trẻ này trưởng thành, được không?

Giao Giao như con sáo liú lo bên Vy Vy, cô áp tai vào bụng Vy Vy, cô nghe nói nếu làm vậy có thể nghe được em bé nói chuyện.

" Ơt... ơt..."

- Em bé nói chuyện với em này!

- Không phải em bé nói với em đâu, là chị nói đó, chị đói quá!

Vy Vy phì cười, xoa đầu Giao Giao vừa nói, cô bảo trước đây chưa từng kén ăn nhưng từ khi mang thai mỗi khi ăn cơm đều rất phiền phức, khẩu vị rất kém. Thanh Phong bày ra đủ món ăn bổ dưỡng nhưng nhìn tới món nào Vy Vy cũng cảm thấy khó ăn, muốn ới mấy lần.

- Kén chọn vậy? Rốt cuộc cô muốn ăn gì?

- Tôi muốn ăn cháo trắng.

- Cháo trắng thì đâu đủ dinh dưỡng...

Kẻ trong cuộc thì u mê người ngoài cuộc thì tỉnh táo. Bây giờ ba người họ giống như một gia đình thực thụ vậy, chỉ là họ vẫn chưa nhận ra thôi.

Vy Vy đã chấp nhận những nỗi đau trong quá khứ, chúng sẽ không làm cô phiền muộn nữa, cô sẽ bắt đầu một cuộc sống mới cùng với đứa trẻ trong bụng.

Nhưng để bắt đầu thật không dễ, chuỗi ngày tiếp theo của cô chỉ toàn khó khăn thử thách. Những người trong bệnh viện cảm thấy không công bằng khi họ rất vất vả mới có thể vào được bệnh viện, còn cô ngay cả bằng cũng chưa có, nhưng lại nhận được sự ưu ái đặc biệt. Đương nhiên họ không thể đem sự ích kỉ này đi kiến nghị, chỉ có thể đổ hết cho nguyên nhân mọi chuyện.

Khi cuộc sống trở nên khắc nghiệt con người ta phải càng mạnh mẽ hơn. Vy Vy một mình chống chịu hết mọi thứ không một lời than vãn, cô cũng không cho Thanh Phong biết, cô không muốn chuyện gì cũng dựa dẫm vào anh nhưng chắc chắn cô cũng không biết Thanh Phong luôn âm thầm dõi theo cô. Cứ những lúc cô mệt mỏi, anh sẽ xuất hiện xoa đi sự mệt mỏi trong cô, những khi cô gặp khó khăn, anh lặng lẽ giúp cô, có lúc nguy hiểm, anh không ngại mà xả thân cứu cô. Biết bao việc anh làm, anh đều không thừa nhận, chỉ phán đúng một câu " Tôi tình cờ đi ngang qua". Mỗi lần nghe Thanh Phong nói câu này, Uy Vũ với Giao Giao chỉ cười. Uy Vũ là người thấy rõ nhất sự thay đổi ở anh hai, con người anh tuy ôn nhu hiền hoà nhưng những việc không phải của mình anh tuyệt không quản, duy chỉ cô gái này lại làm anh để tâm rất nhiều, quan tâm từng chút một. Con gió mạnh mẽ vô định trong anh có lẽ đã tìm được một nơi muốn đến rồi.

- Vy Vy, chị sao vậy hả?

- Bụng chị... bụng chị... đau... đau quá!

- Chị cố chịu một chút, chị Vy Vy...

Hai chị em xuống kho sắp xếp dụng cụ y tế, Vy Vy đột nhiên đau bụng dữ dội, toát cả mồ hôi lạnh, khiến Giao Giao cũng muốn hoảng theo. Cũng may mọi chuyện giờ đã ổn. Bác sĩ nói tình hình trước mắt đã ổn định, nhưng tinh thần lẫn thể lực đều rất tệ, tuyệt đối không được để cô ấy gặp phải đã kích hoặc lao lực quá độ, người phụ nữ mang thai rất là yếu ớt, nếu cứ tiếp tục kéo dài đứa bé chắc chắn sẽ bị ảnh hưởng nghiêm trọng.

Thanh Phong vừa họp xong lập tức đến phòng bệnh, anh bảo Giao Giao về nghỉ ngơi, phần còn lại cứ để anh lo. Trên chiếc giường ra trắng muốt, thân hình gầy gò của cô nằm bất động, sự mệt mỏi hiện rõ hơn bao giờ hết, làn da xanh xao đến nỗi có thể đếm rõ được từng cọng gân máu. Từ cửa sổ, có thể nhìn rõ những gợn mây trắng bồng bềnh trôi trên bầu trời xanh, một cách tự do chúng cứ bay trong vô âu vô lo tạo cho người ta có cảm giác rất lạ, rất khó diễn tả, chỉ biết một khi đã ngắm thì khó mà dứt ra được.

- Uhm...

Anh vừa trải qua một ngày dài nhưng anh không muốn nghỉ ngơi, lặng lẽ ở bên cạnh cô, cũng không biết từ lúc nào đã bị vẻ đẹp đất trời mê hoặc. Quay lại nhìn thấy cô đã tỉnh, đôi mắt trũng thật sâu, môi khô nứt nẻ...

- Xin lỗi vì không bảo vệ được hai người.

- Không phải đâu, anh đối xử với mẹ con tôi rất tốt mà, anh cho tôi ăn, cho tôi ở, còn dành thời gian đến lớp học của các bà mẹ với tôi, cùng tôi đi khám thai, anh đã làm rất nhiều chuyện cho tôi, tôi mới là người xin lỗi mới phải... - Vy Vy ngồi dậy dựa lưng vào thành giường, cô cố giải thích với anh rất nhiều, rất nhiều.

- Ngốc quá! Dù tôi có làm nhiều hơn nữa cũng không đủ đâu... cô không cần phải gắng gượng nhiều như vậy... nhiệm vụ duy nhất của cô là phải sinh ra đứa bé này... hiểu chưa?

Thanh Phong không hề đùa, anh chân thành đến mức Vy Vy cảm thấy vừa hạnh phúc vừa lo sợ.

Bạn đang đọc truyện *Đừng Đi! Ở Lại Bên Tôi Đi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 14: Sự sắp đặt của số mệnh

"Rằm... rằm... xoảng... xoảng... keng... keng... keng". Suốt buổi sáng, căn bếp nhà họ, luôn âm ỉ một phú cũng không ngưng. Vy Vy đột nhiên muốn ăn bánh flan, để hoàn thành ước muốn đó Thanh Phong ra sức tìm tòi học hỏi qua internet, qua sách vở. Nếu muốn ăn, chỉ cần mua bên ngoài là có, nhưng anh không muốn, anh lại thích khổ, thích tự tay làm cho cô ăn, thích dáng vẻ của cô khi thưởng thức nó, thích cô khen nó, thích cô chê nó. Chỉ cần nghĩ như vậy, dù có khó anh cũng không sợ. Chỉ có điều hình như việc này là rất khó đối với anh.

- Anh hai tệ thật, bánh flan là đơn giản nhất mà cũng không làm được.

Uy Vũ bị tiếng ồn làm phiền. Không thể tập trung tiếp tục làm việc. Bước đến nhìn căn phòng hỗn độn, vô trứng tứ tung, sữa đổ đầy sàn, hai, ba cái nồi bị cháy đen thui đang khò khè chờ quăng vào thùng rác, chén không bể cũng nứt. Uy Vũ lắc đầu, anh biết chuyện nấu nướng đối với Thanh Phong còn khó hơn cả việc cầm dao phẫu thuật cho người khác, nhưng anh không nghĩ kĩ năng của Thanh Phong lại tệ như vậy. Thôi thì đành giúp anh hai vậy.

- Ôn này xin ghi lòng tạc da!

- Thôi đi anh hai, nhìn em mà học hỏi nè!

Hai anh em hì hục làm, có lúc còn nô nghịch, cười đùa như trẻ con. Đập trứng, pha sữa, khuấy đều, nổi hấp, khuôn hình... Mọi thứ có vẻ rất suôn sẻ. Giờ chỉ việc chờ bánh chín là xong. Đơn giản thế thôi!

- Em gọi đây là bánh flan hả? Lần thứ 3 rồi đó em trai yêu quý!

Thanh Phong chỉ vào cái thứ có hình thù kì lạ vừa ra lò. Công nhận đó thật sự là bánh flan nhưng hình dạng có chút khác thường, nó nghiêng xẹo qua 1 bên, còn bị cả tổ ong nữa. Uy Vũ gãi gãi đầu, nhìn anh hai cười cười.

- Tuy nhìn nó không đẹp lắm nhưng chắc ăn cũng được...

Hai người im re tối sầm mặt mày sau khi nếm thử một miếng. Rồi họ bắt đầu gậy gố inh ỏi.

- Sao em có thể nhầm muối thành đường được chứ?

- Vậy chứ lúc đầu ai cho nhầm bột ngọt thay vì đường vào hả?

Cải đến mệt rồi thì nhìn xung quanh. Thấy cảnh tượng không thua gì chiến trường đó, cả hai anh em thở dài. Thôi thì hủy bỏ kế hoạch làm bánh cho rồi, đi mua bên ngoài rất ngon lại còn đẹp, tuy không chất chứa nhiều tình cảm nhưng vẫn đỡ hơn là đưa cái bánh xiên vẹo này cho Vy Vy ăn! Haizz...

Dọn dẹp được một lúc, thì Giao Giao đi mua đồ mới về.

- Em có thể giúp.

Thanh Phong cảm thấy bản thân có chút hơi ngố, tại sao ngay từ đầu không hỏi Giao Giao cách làm, lại phí thời gian tin tưởng thằng em trai cũng chưa từng nấu nướng để rồi không nằm ngoài dự đoán, thất vọng nào nề. Cả ba chuẩn bị nguyên liệu lại từ đầu. Nhưng chưa bắt đầu Thanh Phong đã lỡ tay làm bể một quả trứng.

- Anh hai lại làm bể trứng hả?

- Anh em phẫu thuật rất giỏi nhưng chuyện này... bánh flan thật là loại bánh khó làm mà...

Thanh Phong trở nên mất niềm tin vào bản thân, anh chán nản chống tay nhìn mớ hỗn độn của bản thân.

Giao Giao mặc tạp dề đi đến, cô đặt tay lên vai anh, ôn nhu mà nói, từ Giao Giao như có một phép màu kì lạ khiến người ta mạnh mẽ hơn, an tâm hơn.

- Bánh flan không phải khó làm đâu... làm bánh bị nát là thất bại mà ai cũng phạm phải, nhưng anh đừng hoảng, cứ bình tĩnh mà làm thì sẽ đơn giản hoàn thành nó...

Uy Vũ cười đập mạnh mấy phát vào lưng anh hai để anh lấy lại tinh thần. Cả ba cùng bắt đầu làm món bánh flan tuyệt nhất.

"Bánh flan nếu bỏ nhiều trứng nó sẽ cứng, nếu bỏ nhiều sữa thì sẽ mềm, hể cho nhiều đường thì sẽ làm giảm độ cứng của bánh. Một sự cân bằng hoàn hảo là khi trứng 20%, sữa 65% và đường 15%"

Thanh Phong vừa gặt gù vừa khuấy đều nguyên liệu, màu sắc đúng là khác hẳn với cái Uy Vũ làm ban nãy.

- Dùng cái này làm khuôn bánh nhé!

- Tách cà phê? - Thanh Phong, Uy Vũ nhìn mấy cái tách nhỏ trên bàn không hiểu sao lại phải dùng nó.

- Bánh sẽ dễ chín hơn nếu đặt trong dụng cụ dễ truyền nhiệt, nhìn bề ngoài cũng dễ thương hơn.

Thanh Phong múc nguyên liệu vừa khuấy đều cho vào mấy cái tách một cách cẩn thận. Uy Vũ thì chuẩn bị sẵn lò hấp. Cho bánh vào, để ở nhiệt độ cao, sau 2,3 phút thì hạ lửa nhỏ lại. Đặc biệt nên ngăn bánh với nắp nồi bằng một lớp vải để tránh hơi nước rơi vào trong bánh. (Điều cuối cùng là cầu nguyện cho bánh sẽ thật ngon, bởi vì tác giả rất muốn nhìn thấy khuôn mặt vui sướng của Vy Vy thưởng thức món bánh do chính Thanh Phong làm).

- Được đấy!

Mỗi người ăn thử một tách sau khi bánh chín. Hình dáng bắt mắt, trang trí đáng yêu, bánh mềm rất dễ ăn lại còn thơm nữa. Thanh Phong đặt chúng vào một cái hộp xinh xắn cẩn thận gói lại.

Uy Vũ thì vừa ăn vừa nghĩ, anh nhất định phải nâng cao tay nghề nấu nướng của mình mới được. Tự dấm chiêu rồi cười toáng lên.

- Giao Giao, chúng ta chuẩn bị cho ngày quyên góp từ thiện thôi... Hahaha!

Tự nhiên Giao Giao có một dự cảm mãnh liệt vào điều chẳng lành sắp xảy ra.

Thảm thoát ngày đầu giá cũng đến. Bối Bối bận rộn tiếp nhận vật phẩm đầu giá, Trà My cũng tham gia phụ sắp xếp một tay, Vì Khang kìm người dẫn chương trình, chưa chi cứ hoạt náo rần rần, hai người Uy Vũ, Tuấn Hạo đứng ở cổng đón khách, phần Giao Giao chỉ là giúp mọi người vào chỗ. Nhìn đi nhìn lại cũng là do toàn bộ các nam thanh nữ tú, tuổi trẻ đảm nhiệm từ A đến Z. Thanh Phong đến còn đưa theo cả Vy Vy, bị mọi người chọc quá trời. Trang điểm một chút, ăn mặc đẹp một chút Vy Vy trở nên xinh đẹp như mơ, cô đi tìm Giao Giao để tránh ngại ngùng, bỏ Thanh Phong một mình ở lại giải quyết.

Giao Giao không biết đã trốn ra vườn hoa từ khi nào, cùng chơi trốn tìm với tụi nhỏ, một vài bé là con của khách mời ở đây, số còn lại là con của nhân viên.

- Các em tự chơi đi, cẩn thận một chút!

- Chị đã ăn bánh flan chưa?

- Bánh flan rất ngon, chị không ngờ anh ấy lại tự tay làm cho chị ăn, còn giúp đỡ chị rất nhiều, trước lúc đến đây còn cùng nhau đi mua đồ cho em bé nữa, anh ấy làm rất nhiều chuyện cho chị, chị rất cảm động, còn xem khóc nữa.

Giao Giao mỉm cười, ngồi xuống bên cạnh Vy Vy, cô gật gật đầu.

- Như vậy là tốt rồi.

Ánh mắt sáng rỡ của Vy Vy đột nhiên trở nên rất buồn, nói đúng hơn là hỗn loạn.

- Không tốt chút nào! Nếu anh ấy cứ làm như vậy, chị sợ bản thân không thể rời xa anh ấy được, chị nghĩ... chị đã thích anh ấy, một người đáng ra chị không nên thích... Chị không xứng đáng với anh ấy... Bây giờ chị chỉ hi vọng sớm rời khỏi, tình cảm chưa sâu nặng càng dễ vứt bỏ...

- Ai cho phép em rời khỏi?

Tiếng cao lãnh phát ra từ đằng sau lưng Vy Vy khiến cô giật mình. Thanh Phong đứng đó tự bao giờ, sắc mặt tối sầm, không biết anh đã nghe được những gì. Giao Giao gật đầu chào anh, cô dẫn bọn trẻ đến nơi khác chơi, để lại không gian cho hai người. Đối với Thanh Phong, Vy Vy không dám ngắt đầu nhìn anh, cô lúng túng nắm chặt lấy tà váy, hề anh tiếng một bước cô sẽ lùi một bước, cách xa anh ra.

- Em làm gì vậy hả? Tại sao tôi tiến em lại lùi về phía sau hả?

Vy Vy trầm mặt cuối cùng cũng ngẩng đầu nhìn anh, ánh mắt cô long lanh sắp khóc, khiến anh lo lắng, muốn đến bên cô mà lau đi những giọt nước mắt. Nhưng chỉ đến gần thôi cô cũng không cho.

- Khi tôi tuyệt vọng nhất, anh luôn bên cạnh động viên tôi, khi tôi bị ruồng bỏ, không có nhà để về, anh liền có mặt giúp đỡ, khi tôi bị đánh, anh lại đứng ra đỡ đòn cho tôi, anh còn tự tay làm bánh cho tôi ăn...

Vy Vy lau đi nước mắt của mình, cô bình tĩnh nhìn anh.

- Đưa bé cũng không phải con anh, nhưng anh lại đối xử với nó rất tốt, cùng khám thai, cùng tham gia lớp học, anh còn mua cho nó rất nhiều đồ... Anh thật sự đối tốt với nó... Xin anh đừng lại có được không? Đừng đối tốt với tôi nữa... Tôi sẽ không chịu nổi mà thích anh mất...

- Vậy thì em cứ thích tôi đi...

Vy Vy nắc lên, nhìn anh, cô nghe không hiểu anh đang nói cái gì, mặt đất dưới chân cô như đang rung chuyển, trái tim nhỏ bé của cô dường như đập nhanh hơn.

- Tôi không biết tại sao lại gặp em? Tôi cũng không biết tại sao lại giúp đỡ em? Em không đẹp, cũng chẳng có gì cuốn hút nhưng em lại có cách khiến trái tim tôi lỡ nhịp, tôi rất ghét bị chi phối nhưng không biết từ lúc nào lại luôn nghĩ đến em, tôi cũng không ngờ mình lại quan tâm nhiều như thế? Mỗi khi em buồn tôi chỉ muốn làm em vui! Khi em mệt tôi chỉ muốn gánh vác mọi thứ thay em! Em kêu tôi phải làm sao đây? Đối xử lạnh nhạt với em? Xin lỗi... tôi không làm được.

Vy Vy hoàn toàn chết lặng trước lời nói của anh. Trong cô đột nhiên dâng lên cảm giác sợ hãi, cô bắt đầu lo lắng đến mọi thứ, gia đình, bạn bè của anh sẽ nghĩ như thế nào nếu anh quen với cô, một cô gái đã bị mất đi sự trong sạch, một cô gái không môn đăng hộ đối, lại còn đang mang thai đứa con của người khác. Mạch suy nghĩ bất ngờ ngắt ngang khi Thanh Phong nắm lấy tay cô.

- Anh nghĩ, gặp em, gặp đứa bé, giúp đỡ em đều là sự sắp đặt của số mệnh... Số mệnh sắp đặt anh không thể bỏ mặc em, số mệnh sắp đặt anh phải có cảm giác với em.. Em từng nói đứa bé là ngoài ý muốn nhưng anh không nghĩ vậy, mang thai một sinh mệnh cũng là do sự sắp đặt của số mệnh... Nếu đã là vậy, xin em cũng đừng trốn tránh mà hãy chấp nhận sự sắp đặt ấy và cho phép anh được tiếp nhận đứa bé, cùng em bước tiếp... được không?

Lúc này, Vy Vy thật sự rất hạnh phúc, những lo lắng, phiền não, sợ hãi đều không còn, cô đã tìm thấy người yêu cô và cô cũng yêu người đó, còn niềm vui nào bằng niềm vui này. Cô ôm chặt lấy anh, cô ươm nhẹ trong vòng tay ấm áp đó. Con người vốn tham lam, được một ít lại muốn nhiều hơn nhưng cô không cần phải như vậy, vì anh đã cho cô tất cả, một tình cảm chân thành, một người cha cho đứa bé trong bụng cô và là người đàn ông yêu quý cô nhất.

Ngày đầu giá diễn ra rất thuận lợi, ngoài việc kiếm đủ tiền đầu tư, Hàn thị còn nhận được nhiều lời mời hợp tác từ các doanh nghiệp lớn, trang sức đá quý của nhà Tuấn Hạo cũng được mở rộng, triển lãm đồ cổ của Vi Khang cũng được nhiều người biết đến hơn. Phải nói là đại lộc, đại lộc!

Bạn đang đọc truyện *Đừng Đi! Ở Lại Bên Tôi Đi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 15: Anh em chí cốt!!!

Con mưa rào bất chợt rơi xuống toàn thành phố, khí trời se lạnh dễ chịu, mang đi sự oi bức của những ngày qua. Thanh Phong che dù đi đến bãi đậu xe, từ phía sau liền bị chặn tới. Giày bata trắng, quần jean áo thun trắng kết hợp áo khoác có mũ, phong cách "bụi" rất hợp. Uy Vũ choàng vai anh hai mỉm cười.

- Chào, tôi là Hàn Uy Vũ, chúng ta che chung ô nha!

- Anh đang hẹn hò.

Nụ cười trên môi Uy Vũ trở nên gượng gạo, cánh tay hạ xuống. Hai anh em đến tiệm cà phê gần đó. Ngồi đối diện, mặt Thanh Phong nghiêm túc lạ thường.

- Anh và Vy Vy đang hẹn hò.

Uy Vũ chau mày, nhìn gương mặt đó của anh hai.

- Hai người hẹn hò bao lâu rồi?

Vẫn về mặt đó, Thanh Phong nhanh chóng cho người đối diện câu trả lời.

- Một tháng.

Uy Vũ gật gật đầu như đã tiếp nhận câu trả lời, một bên chân mày nhếch lên.

- Anh có biết chắc chắn hai người sẽ bị phản đối không?

Nét mặt nghiêm túc có phần lo lắng khi nhắc đến vấn đề này, nhưng ánh mắt kiên quyết không đổi, tư thế giữ nguyên.

- Trên đời ai cũng có quyền mắc sai lầm... thân phận của cô ấy sẽ không có bất cứ ảnh hưởng nào đến tình yêu anh dành cho cô.

Uy Vũ nhìn dáng vẻ điệu bộ của anh hai, đặc biệt đôi mắt ấy mà phì cười, anh dựa vào thành ghế.

- Anh mà hẹn hò thật thì tốt quá đi mất.

- Nhất định rồi! - Thanh Phong thả lỏng đôi chút nhấp một ngụm cà phê.

- Hẹn hò được một tháng rồi - Đặt tách cà phê xuống, gương mặt nghiêm túc có chút ửng hồng lại xuất hiện.

- Dạ... dạ... ngưỡng mộ thật đấy - Uy Vũ gật gật đầu đặt lại tách cafe vào tay anh hai.

- Em không phản đối sao? - Thanh Phong một phút cũng không rời mắt khỏi Uy Vũ, anh chờ đợi muốn nghe câu trả lời. Uy Vũ xoay xoay cốc cafe rồi đưa lên ngang mặt, nụ cười lém lỉnh đã lâu Thanh Phong không thấy, câu nói đã lâu không nghe.

- Ai bảo chúng ta là anh em tốt - Uy Vũ cụng vào ly Thanh Phong một cái.

Đã lâu lắm rồi hai anh em không có dịp nói chuyện cùng nhau. Nhưng hai người vẫn như xưa dù thời gian có trôi qua, có chuyện gì xảy ra hai anh em luôn cùng một chiến tuyến, ủng hộ bảo vệ lẫn nhau.

Trung tâm mua sắm quả rộng lớn, đi loanh quanh khoảng mười phút bốn người mới gặp nhau. Vy Vy bảo vẫn còn thiếu một món liên kéo Giao Giao đi mua. Hai người đàn ông đứng phía sau cách đó không xa.

- Đánh bóng đồng hồ chắc không xa ở đây mấy. _ Thanh Phong nhìn mặt đồng hồ bị mờ, không thể thấy rõ giờ cảm thấy không hài lòng.

- Uhm... không xa đâu, anh tự đi đi. _ Uy Vũ dựa lưng vào tường, không giấu nổi ý cười, ánh mắt luôn tập trung về phía trước.

Thanh Phong chuyển tầm nhìn từ đồng hồ sang Uy Vũ, một tay chống hông, một tay nắm hồ đưa lên miệng, anh ho nhẹ vài tiếng. Khuôn mặt đang mắc cỡ cười tủm tỉm, quay sang Thanh Phong.

- Đau bụng quá! _ Bất ngờ ôm bụng mặt nhăn mày nhíu.

- Đột nhiên đau quần quai... chắc là bị đau ruột thừa rồi.. _ Kéo mạnh áo Thanh Phong, cúi người càng sâu như muốn ngã khụy.

- Ruột thừa không phải đau bên đó đâu nhóc! _ Mặt lạnh nhìn đứa em trai kêu la thảm thiết.

Uy Vũ nhanh như chớp, đã đặt tay sang bên ngược lại, anh bảo không hiểu sao con đau đột nhiên đổi bên, càng lúc càng đau dữ dội. Thanh Phong vẫn cao lãnh như thế, cho hai tay vào túi, đuôi mắt ẩn hiện ý cười.

- Ruột thừa đau bên vừa này không sai.

Các cơ mặt Uy Vũ như bị liệt, cứng đờ, từ từ ngẩng lên nhìn Thanh Phong. Anh đứng thẳng người, chỉnh trang lại quần áo, ánh mắt né tránh người bên cạnh, ngượng ngập vỗ bả vai Thanh Phong.

- Đi thôi!

- Đi đâu? Không phải em bị đau ruột thừa sao? Hết rồi à? _ Thanh Phong xoa xoa mặt đồng hồ.

- Đóng cửa bây giờ! _ Uy Vũ kéo mạnh Thanh Phong đi.

Triển lãm gấu teddy đang rất nổi tiếng hiện nay, thu hút mọi người đủ mọi lứa tuổi tham gia. Các bạn nhỏ bị vẻ đáng yêu mũm mĩm của các chú teddy lôi cuốn, người lớn thì hứng thú với câu chuyện cảm động về chiếc vali đã phiêu du khắp thế giới. Từ sa mạc, đến đảo tuyết, núi cao, kể cả thảo nguyên xanh. Từ người này, sang người khác, nó luôn được giữ gìn cẩn thận. Với lời nhắn "Nếu bạn tìm thấy chiếc vali này, xin hãy giao nó cho con gái chúng tôi". Cả con gấu bông bên trong lẫn lá thư cũng như vậy.

- "Thế giới vẫn rất đẹp... kể cả khi nó tràn ngập trong nước mắt và nỗi buồn... nhưng ba mong con hãy luôn ngắm nhìn, hãy làm những điều con muốn làm, hãy là chính con, kết bạn thật nhiều, đừng chạy trốn và đó là lúc con trưởng thành... chúc mừng sinh nhật con gái yêu" là những gì họ đã để lại cho đứa con gái duy nhất của mình, hai người họ đã vứt hết tất cả những gì bên trong chiếc vali kể cả những giấy tờ quan trọng chỉ để đặt con gấu bông và bức thư vào đó.

Không khí thay đổi khi Giao Giao kể câu chuyện đó, không phải là cảm giác buồn hay mất mát, mà là một niềm hạnh phúc nhỏ nhoi nảy nở trong tim, trải qua bao thời gian, bao khó khăn cuối cùng họ cũng được về lại bên nhau, sum họp dưới một mái nhà.

Ánh mắt Giao Giao rất đẹp khi nói về thứ mình thích, tựa như toàn bộ ánh quang của thế giới này đều tập trung trên người Giao Giao vậy, dường như không một tia hắc ám nào có thể tới gần, từ lúc xuất hiện lúc nào cũng khiến cho người khác có ấn tượng rất sâu sắc. Đặc biệt là đối với cái thế giới chỉ luôn đấu tranh giành tiền tài địa vị. Cuộc sống lãnh đạm, vô vị của mọi người sẽ trở nên thú vị hơn nhiều khi có Giao Giao ở bên.

Uy Vũ cười tủm tỉm mở cửa xe, vừa ló đầu vào liền bị kéo ra, Thanh Phong gương mặt lạnh tanh từ sau khi bị vứt bỏ bởi đứa anh em tốt.

- Em ra phía sau đi.

- Phía sau? Em có nghe nhầm không vậy? trước giờ em vẫn ngồi đây mà!

- Không bàn cãi, Vy Vy ngồi kế anh.

Thanh Phong quyết đoán, đóng cửa xe lại, chỉ chỉ ghế sau, huych huych vai Uy Vũ. Uy Vũ xụ mặt, chân mày chau lại, giọng nói có chút bực dọc.

- Anh... anh đúng thiệt là... đau lắm đấy... tim nè... trái tim đang đau lắm đấy...

Nhìn Uy Vũ tức giận, chỉ tay vào trái tim, Thanh Phong một chút phản ứng cũng không có. Thất vọng Uy Vũ bước ra ghế sau. Suốt chặng đường, nhìn hai người tình tứ, anh còn bực bội hơn, chân mày cứ chau lại, hai tay khoanh trước ngực.

Phía trước lảng mạn biết mấy, phía sau lại u ám đáng sợ. Giao Giao từ nãy giờ cũng bồn chồn, chợt gọi lớn tên Uy Vũ rồi chồm người về phía anh. Hành động của Giao Giao khiến anh trở tay không kịp, bất động, không phản kháng để Giao Giao đặt một nụ hôn trên má mình, ánh mắt nhìn khuôn mặt ửng hồng của Giao Giao không rời.

- Thế nào?

- Hà? - Vẫn còn mơ hồ.

Giao Giao tay chân lỏng ngóng, có phần ngượng ngập.

- Đây là anh Thanh Phong đã dạy cho em.

Lúc ra bãi đậu xe, Thanh Phong ánh mắt lấp lánh gian tà, tươi cười.

- Chỉ cần em kiss một cái là Uy Vũ nó lấy lại tinh thần ngay!

- Bởi vì con trai rất đơn giản - Nụ cười trên môi càng trở nên đáng sợ.

Giao Giao không hiểu Thanh Phong đang nói về cái gì nhưng chắc Uy Vũ sẽ không vui vì mấy chuyện như vậy đâu, cô lắc đầu, khẽ cười.

- Chuyện đó chắc không thể đâu ạ!

- Em đúng là ngay thơ ghê... Nếu em không tin thì sao không thử một lần đi? - Thanh Phong xoa xoa đầu Giao Giao.

- Nhưng chắc là được rồi! - Giao Giao gãi gãi đầu, quay qua ngắm cảnh bên ngoài.

Gương mặt hạnh phúc đến bất ngờ, bây giờ lại tối sầm lại, anh nắm tay thành nắm đấm đưa lên ngang mặt, khí tức toả ra khiến Vy Vy cũng rợn người.

- Các người được lắm! Hãy chuẩn bị tinh thần đi! Anh em tốt!

Thanh Phong vì chuyện đó mà liên tục bị đau bụng, hề nhắc đến anh lại cười sặc sụa. tuy có ngượng, có bực bội, nhưng Uy Vũ cũng phải cảm ơn anh hai, nói cho cùng cũng nhờ Thanh Phong, Uy Vũ mới có được nụ hôn đầu tiên trong chín năm qua.

Bạn đang đọc truyện *Đừng Đi! Ở Lại Bên Tôi Đi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 16: Thần Thần

- Về nhà thôi!

- Vâng, thưa cậu chủ.

Uy Vũ nỡ lòng cả vật, thờ phù một mẻ. Cứ ngỡ được thảnh thơi công việc bắt ngờ ập đến, kế hoạch đi chơi với đám Vi Khang tất cả đều hủy bỏ. Ngày ngày chỉ có đối mặt với đồng công việc chán chường.

- Không biết bây giờ cô ấy đang làm gì nhỉ? _ Uy Vũ chống cằm nhìn lên bầu trời xanh biếc, ánh mắt thăm một đượm buồn.

Thời tiết đặc biệt tốt, Uy Vũ xuống xe ở nhà ga, cho tài xế về trước, anh muốn một mình tản bộ hưởng chút khí trời. Thoải mái một chút cũng tốt, nếu không chắc anh cũng không khác gì đang ở trong ngục lao, lãng phí tuổi thanh xuân của đời người. Có lẽ là gần đây, nhưng anh không nhớ được là lần cuối cùng mình ra ngoài là khi nào. Uy Vũ bỏ cả vật, áo vest ở lại xe, bắt đầu bước đi thong thả trên phố.

- Huhu.... huhu..

Một bé gái đứng dưới gốc cây khóc thút thít, nhưng chẳng ai để ý đến, cứ liên tục lướt qua. Uy Vũ không nghĩ mọi người lại nhẫn tâm như vậy. Anh

đứng gần đó quan sát, 5 phút... 10 phút... vẫn không ai đến hỏi cô bé có sao hay không. Đúng là xã hội càng phát triển con người càng trở nên vô cảm, họ đã quên mất nhiều thứ, cứ mãi chạy theo những thứ xa hoa cho kịp thời đại. Uy Vũ bước lên vài bước, không ai để tâm thì anh để tâm.

- Sao vậy?

Mùi hoa oải hương phảng phất, màu tóc óng ánh trong ban mai, ánh mắt đượm buồn. Uy Vũ dừng bước chân, anh đứng nép vào góc tường, sẵn tiện mua một cái nón kết.

Đứa bé vẫn khóc, nó chỉ lên cành cây, một con mèo tam thể bị mắc kẹt không dám xuống cứ luôn miệng la meow... meow...

- Đừng lo! Để chị giúp em bắt em ấy xuống!

Cứ vậy mà leo lên, bé gái lau nước mắt để nhìn rõ hơn, nó cổ vũ nhiệt tình, tạo thêm động lực cho người trên cây.

- An toàn rồi!

Cuối cùng cũng bắt được con mèo, đưa xuống đất an toàn, tiếng cười đã thay cho tiếng khóc. Uy Vũ không nghĩ cô lại liều mình như vậy, nếu lỡ gặp nguy hiểm thì sao? Nhưng anh cũng thấy vui vui khi thấy họ vui.

- Lỡ rồi! Đi theo cô ta thử xem... _ Uy Vũ chỉnh lại nón, anh lên lút đi theo phía sau Giao Giao.

Hết đường này lại đến đường khác, hẻm này lại đến hẻm nọ. Cứ như vậy, anh theo cô đi khắp mọi nơi. Có lúc anh thấy cô không ngần ngại giúp em bé lạc đường tìm mẹ, cô kể cho bé nghe rất nhiều chuyện, chọc bé cười. Có khi lại thấy cô chạy qua chạy lại một cái ngã tư chỉ để giúp các cụ già qua đường. Ngay cả ăn uống bình thường cũng trở nên thú vị.

- Ai bảo ăn ngon làm gì? _ Từ xa thấy Giao Giao vỗ vỗ ngực, gắng nuốt miếng bánh, anh cười.

Những biểu cảm khác nhau cứ liên tục thay đổi, dẫn Uy Vũ đến những khung bậc cảm xúc khác nhau. Chẳng hiểu sao nhưng anh không thể rời mắt khỏi Giao Giao được. Ấn tượng nhất là biểu cảm Giao Giao nhìn thấy người khác hôn nhau thân mật, ngạc nhiên nhất là lúc Giao Giao giúp ông cụ nhặt mấy đồng bạc lẻ. Ông cụ nói không cần nhưng cô nhất quyết phải nhặt cho bằng được. Anh vẫn nhớ câu nói lúc đó.

- Không đâu vì chỉ bấy nhiêu thôi cũng đủ mua thứ gì lót dạ rồi, tuyệt đối không được lãng phí.

Anh không nghĩ Giao Giao lại vì ít tiền mà nhọc công như vậy, nếu muốn anh với cô có thể kiếm số tiền lớn hơn gấp bội chỉ trong một phút, một chữ ký, một con dấu là đủ. Đi loang quanh một hồi, anh đột mất dấu Giao Giao, chỉnh lại nón, anh ngó nghiêng xung quanh.

- Hù!!!!

Giao Giao nhảy lên người Uy Vũ, khiến anh mất đà tiến về phía trước mấy bước. Không để anh định hình, Giao Giao nhảy xuống, lấy nón anh đội cho mình, sẵn tiện ném vào tay anh một lon nước.

- Tôi chỉ tình cờ đi ngang qua thôi...

- Em có bảo anh theo em đâu. _ Giao Giao cười.

Uy Vũ mở nắp lon nước uống một hơi, hai người ngồi nghỉ một ở băng ghế gần đó một lát.

- Đi thôi! Em muốn dẫn anh đến một nơi!

Giao Giao kéo tay Uy Vũ chạy nhanh về phía trước. Ánh nắng chiếu xuyên qua tán cây in bóng lên mặt đất mờ mờ. Uy Vũ không biết mình sẽ đi đâu, anh cũng không nhớ rõ từ lúc bị Giao Giao phát hiện đã xảy ra chuyện gì. Chỉ biết nắm chặt lấy bàn tay nhỏ nhắn này.

- Gấu Tuyết! Anh có nhớ không?

Giao Giao giảm tốc độ chậm lại, nằm sau gốc khuất, một căn quán nhỏ ẩm áp hiện ra trước mắt. Gấu Tuyết, ít người biết đến nhưng nếu phát hiện sẽ thấy nó thật đặc biệt. Trước đây, Thanh Phong với Uy Vũ rất thường đến đây nhưng khi lên trung học cả hai anh em đã ngừng đến đây, sau này có tin nơi này sẽ bị dỡ bỏ, nên có lẽ đối với hai người Gấu Tuyết chỉ còn là một cái tên hoài niệm khi nhắc đến.

- Hoa lưu ly hướng ánh nắng mặt trời, xanh tươi rực rỡ, tạo ra dũng khí cho Gấu Tuyết...

- Tôi cứ tưởng là nó bị dỡ bỏ rồi chứ?

- Chỉ cần là ước nguyện của anh thì sẽ thành hiện thực thôi.

"Keng... keng... keng" tiếng chuông cửa vang lên nghe thật thân quen, mọi thứ vẫn vậy, không thay đổi. Tuy nhiên cảm giác ẩm áp, hạnh phúc như gia đình thì đây là lần đầu anh mới cảm nhận được. Theo thói quen anh chọn bàn gần cửa sổ nơi dễ quan sát mọi thứ nhất. Nhắm nháp bánh panna cotta trà xanh với trà đào.

- Em đi làm đây.
- Làm?
- Em là nhân viên của Gấu Tuyết.

Uy Vũ tuy có bất ngờ nhưng anh không hỏi nhiều, Giao Giao vốn bí ẩn, giải đáp bí ẩn này cũng sẽ có bí ẩn khác. Tiệm đông khách hơn trước, vui vẻ hơn trước, ấm áp hơn trước, có nhiều thành phần bất hảo hơn trước. Uy Vũ nhìn xung quanh nhưng cuối cùng ánh mắt cũng dừng lại nơi có Giao Giao.

- Nguy hiểm thật! _ Uy Vũ nghe mấy thanh niên gần đó bàn tán thờ dài.

Không khí nhộn nhịp bỗng bị xáo động bởi tiếng hét của một người chừng 16 17 tuổi, cậu ta chạy từ cửa vào, tay ôm một bó hoa lưu ly, nhào vào ôm chặt lấy Giao Giao từ phía sau. Uy Vũ khản trương đứng dậy. Giao Giao kéo tay cậu ta ra, xoay người nói gì đó rồi ôm lấy bó hoa lưu ly. Cậu ta cười hân hân má Giao Giao, ôm chặt lấy cô. Uy Vũ mặt hầm hầm tiến nhanh đến, nắm lấy cổ áo cậu ta đấm một phát. Cú đấm mạnh khiến cậu ta choáng váng vẫn chưa thể đứng dậy. Uy Vũ mất hết kiểm soát nhào đến đánh tới tấp. Giao Giao không muốn đã rồi càng thêm rồi nên không sử dụng thêm vũ lực, nhưng có cản trở nào cũng không ngăn nổi cơn nóng giận. Giao Giao liều mình chen vào giữa hai người. Không làm chủ được, Uy Vũ vô tình đánh Giao Giao một cái. Một không khí căng thẳng bao trùm, Uy Vũ lùi về sau, nhìn mình, nhìn Giao Giao.

- Anh thích đánh lăm sao? Vậy thì đánh em là được rồi... đánh đi... _ Giao Giao đứng dậy, đi đến trước mặt anh, ánh mắt giận dữ, biểu tình anh chưa hề thấy trước đây.

Anh đưa tay định lau máu nơi khoé miệng Giao Giao, miệng mấp máy muốn nói gì đó. Nhưng lại bị cô gạt tay ra. Giao Giao chửi mạnh khoé miệng, cô tiến gần hơn.

- Anh nổi điên gì thế?

- Câu này tôi hỏi cô mới đúng, hai người nổi điên gì thế, trước mặt bao nhiêu người hai người lại có thể tự nhiên tâm tình thân mật như vậy... lúc không có ai không biết hai người sẽ làm chuyện gì nữa? _ Uy Vũ rút tay về cho vào túi quần, anh nhìn Giao Giao giá lạnh, không còn ấm áp, không còn tình nghịch, không còn trẻ con, trong anh hoàn toàn bị chiếm hữu.

- Có những chuyện không phải chỉ mắt thấy tai nghe là sự thật, có những sự thật nếu không biết thì anh đừng nói bừa...

- Đối với tôi, Lạc Giao Giao cô chỉ là... tính nhiều chuyện, cảm thấy rất phiền phức.

Uy Vũ nhặt nón trên đất, phúi phúi vài cái, anh cúi gầm mặt rời khỏi Gấu Tuyết, không ai thấy được biểu cảm trên mặt anh, cũng không ai biết anh cảm thấy như thế nào. Anh không ngoảnh đầu lại, anh không quan tâm điều đó có làm cô tổn thương hay không, anh cũng không quan tâm cậu trai trẻ đang sợ sệt rúc người dưới gầm bàn máu mũi đã dừng chưa, hay cảm giác của cha mẹ cậu ta như thế nào... Tất cả anh hoàn toàn không muốn để tâm.

Tối đó, Uy Vũ bế con mun ngồi ở bàn ăn đợi cô về, nghe tiếng Giao Giao, anh vờ như không biết. Nhưng khi chạm mặt, anh nhìn chỗ bầm ở khoé miệng của Giao Giao cảm thấy có lỗi. Anh đứng dậy bới hai chén cơm nóng hổi.

- Ăn cơm thôi!

Giao Giao không ngồi ở vị trí cũ, cô ngồi cách anh mấy ghế, lấy thức ăn trong bọc lớn cô vừa mang về bày ra bàn.

- Ở đâu đấy? _ Anh cảm thấy không vui khi cô từ chối cơm, anh nhíu mày, chống tay lên bàn.
- Thần Thần làm.
- Cô là có ý gì đây? Đồ của tôi thì cô không ăn, của người khác thì thoải mái ăn ngon như thế hả?

-...

Dường như những lời anh nói Giao Giao không nghe lọt tai câu nào, cô chỉ yên lặng, không nhìn anh, cũng không nói chuyện. Uy Vũ bất ngờ hất đồ mọi thứ xuống đất. Con mèo mun giật mình cụp đuôi bỏ chạy. Giao Giao cuối cùng cũng nhìn anh, nhưng đó không như anh mong đợi, ánh mắt khiến anh càng thêm khó chịu.

- Anh ghét tôi đến thế sao?

Uy Vũ biết mình thật sự đã sai nhưng tính hiếu thắng nóng nảy của anh trời sinh đã vậy, anh biết làm gì với nó bây giờ. Giao Giao không muốn nói thêm nữa, cô bước qua đồng hồ ăn đi thẳng về phòng. Uy Vũ cũng bỏ ra ngoài ngay sau đó không lâu. Anh điên cuồng phóng đi trên chiếc moto của mình. Chạy rất lâu, cuối cùng không hiểu sao lại đến Gấu Tuyết. Thấy đèn còn sáng, anh quyết định đi vào. Vừa thấy anh, Thần Thần đã la toáng lên, cậu bé bỏ chạy.

- Tôi có phải ma đâu! _ Uy Vũ cúi người đưa tay về phía Thần Thần đang trốn dưới gầm bàn.
- Xin lỗi... đừng sợ... đừng trốn... tôi không bắt nạt cậu đâu... Thần Thần, xin lỗi.

Thần Thần dần lấy lại nhịp thở, ánh mắt rồi bởi hỗn loạn bình tâm trở lại, Thần Thần cười, cậu bé đưa tay lên thì cánh tay Uy Vũ đột nhiên rút lại.

- Tay... Tay đâu?... _ Thần Thần bò ra ngoài, cậu tìm xung quanh.

- Cậu đến làm gì? Lại muốn ức hiếp con chúng tôi sao? _ Bố Thần Thần trong bếp chạy ra, nhanh chóng túm lấy áo anh kéo về phía ông, giận dữ pha lẫn sợ hãi nhìn anh.

Uy Vũ không nói gì, bị đánh cũng tốt, bị mắng cũng đáng. Anh chỉ mong họ đừng như Giao Giao, không ngó ngang đến anh. Anh biết mình đã làm điều tồi tệ, anh sẽ không oán trách. Uy Vũ nhắm mắt chờ đợi sự trừng phạt, đột nhiên vòng eo bị ôm chặt, cổ áo bị giật thả ra.

- Không được đánh... không đánh... tốt... anh ấy tốt... _ Thần Thần được mẹ vỗ về, cậu đẩy bà ra chạy nhanh tới chỗ Uy Vũ.

Ba mẹ cậu khuyên răn cỡ nào cậu cũng không buông Uy Vũ ra, cứ kéo anh về sau, né xa hai người họ.

- Thần Thần không buông... không nguy hiểm... Thần Thần buông... anh ấy nguy hiểm... ba mẹ xấu... xấu lắm...

- Cái thằng con này... _ Ông kéo vợ mình sang một bên đánh tới tấp vào người Thần Thần.

Đứa trẻ cứng đầu vẫn ôm chặt không buông. Trong lúc hỗn loạn Uy Vũ xoay người chịu đòn thay. Thần Thần la hét, quơ tay ngăn cản.

- Đau lắm... giống Giao Giao... rất tốt... đưa tay cho... cho Thần Thần... không xấu mà.

Nhìn con khóc mẹ đau lòng, bà can chông lại, kéo ông ra, đỡ lấy Uy Vũ. Thần Thần vừa đứng lên liền kéo Uy Vũ tránh xa hơn.

- Không sợ... không sợ... Thần Thần bảo vệ. _ Thần Thần vừa lau nước mắt, cười, vỗ về Uy Vũ.

- Không sợ... Không sợ... Thần Thần rất giỏi. _ Uy Vũ nhìn nụ cười ngây ngô ấy, anh ôm Thần Thần vào lòng.

Thần Thần khóc rất to, Uy Vũ có thể cảm nhận được sự sợ hãi qua từng cơn run cầm cập, nhịp tim đập loạn trong lồng ngực cậu bé. Rõ ràng bản thân rất sợ nhưng lại dũng cảm bảo vệ người khác, anh ôm Thần Thần chặt hơn, chặt hơn... Hai vợ chồng kéo nón trên đầu xuống, nhìn ra ngoài, họ không ngăn nổi nước mắt. Một lúc sau, khi mọi chuyện lắng xuống, mọi người cùng ngồi nói chuyện. Thần Thần dựa lưng vào người Uy Vũ, mân mê mấy cái bánh mẹ đưa cho.

- Cháu thành thật xin lỗi... _ Uy Vũ cúi đầu, kính cẩn hành lễ.

- Chúng tôi cũng xin lỗi cậu... _ Ba Thần Thần đặt tách cà phê lên bàn, hai vợ chồng ông ngồi đối diện với anh.

Cả ba không ai biết tiếp theo nên nói gì, không khí yên lặng.

-Cái này của Giao Giao, cái này của anh, cái này của Thần Thần. _ Thần Thần kéo tay Uy Vũ, đặt bánh củ Giao Giao vào tay trái, bánh của anh vào lòng bàn tay phải.

Nó dặn anh nhất định phải ăn chung với Giao Giao, không được ăn một mình, cũng không được cho Giao Giao hết. Uy Vũ hứa nhất định sẽ làm theo. Nó vui lắm.

-Cháu có thể hỏi tại sao Thần Thần lại bị như vậy không ạ?

Hai vợ chồng ông nhìn nhau, thờ dãi, rồi quyết định sẽ nói cho anh nghe nguyên nhân mọi chuyện.

“Nhà có hai anh em, Thần Thần kém anh nó 3 tuổi. Thần Thần rất nghịch nên từ nhỏ lúc bài cũng được anh hai bảo vệ chăm sóc, đối với nó anh hai không chỉ là gia đình, mà còn là một người rất quan trọng không thể thiếu. Khó có nhà nào được như vậy, anh em hoà thuận chưa từng cãi nhau. Chỉ trách ông trời trêu người. Thần Thần lúc 5 tuổi tận mắt chứng kiến anh mình vì bảo vệ mình gặp tai nạn qua đời. Do quá kinh sợ, Thần Thần mất đi toàn bộ ký ức. Nó không còn nhớ mình là ai, anh hai là ai, ba mẹ là ai. Nhưng hai năm trước, Thần Thần đột nhiên nhớ ra mọi chuyện, nó nhốt mình trong phòng không ăn không uống vài ngày. Quá nóng ruột, ba mẹ nó phá cửa vào thì đã thấy nó thành ra như vậy. Lúc tỉnh lúc mơ.”

-Chúng tôi hi vọng nó đừng bao giờ nhớ lại thì hơn.

- Thiên Thiên... không phải cậu ấy đi du học sao? Tại sao bây giờ lại mất rồi?

Thần Thần dựa lưng vào Uy Vũ ngủ thiếp đi, bà đưa Thần Thần về phòng, để lại không gian cho hai người đàn ông.

-Vậy ra cậu là Uy Vũ... hèn gì tôi cứ thấy quen quen... đi du học chỉ là cái cớ để chúng tôi quên đi đứa con tội nghiệp đó thôi... nếu còn sống, nó giờ chắc cũng lớn như cậu, đẹp trai phong độ...

Hai người nói chuyện đến khuya, Uy Vũ trước khi về đã xin lỗi hai vợ chồng một lần nữa. Ngày ấy năm, người bạn thuở nhỏ đã mất mà anh cũng không biết, cứ ngỡ Thiên Thiên đang học hành phương xa, Uy Vũ còn tưởng tượng đến lúc gặp lại của hai người, nào ngờ... “Mong ước thành hiện thực”, bây giờ Uy Vũ đã hiểu câu nói đó của Giao Giao, anh không biết tại sao Giao Giao lại biết sự quan trọng của Gấu Tuyết đối với anh, nhưng anh rất biết ơn những việc Giao Giao đã làm, nỗ lực phấn đấu để đưa Gấu Tuyết về lại với quỹ đạo của nó, mang nơi thân thương về lại bên anh. Lần này thật sự đúng

như Giao Giao đã nói không phải khi nào những việc nghe thấy nhìn thấy đều đúng. Anh đã hoàn toàn sai ngay từ đầu.

Bạn đang đọc truyện *Đừng Đi! Ở Lại Bên Tôi Đi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 17: Dã ngoại

- "Ya ~ ~..."

- Cô đứng là... còn không ra sao... _ Uy Vũ la hét nép người sau tấm vải che trong bồn tắm.

- Anh có điện thoại này. _ Giao Giao đặt trên kệ, nhìn anh một cái rồi ra ngoài.

Uy Vũ mặt đỏ bừng bừng, đi tới đi lui, rửa sạch xà phòng thật mau, mặc đồ nhanh nhất có thể. Anh muốn nổi khùng lên với Giao Giao.

- Tôi không nhìn thấy mà... thật sự không nhìn thấy rõ mà.

- Nhìn thấy rõ? - Uy Vũ nhếch một bên chân mày lên.

- Anh cũng có nói là không được nhìn đâu... anh không thể buộc tội tôi như vậy được. - Giao Giao gãi gãi đầu.

- Buộc tội?... Đợi khi cô tắm tôi nhất định phải nhìn cho thật kĩ, như vậy mới công bằng phải không? - Uy Vũ nhìn cô, hai tay chống hông.

Giao Giao không đáp trả lời anh nói, ánh mắt cứ chăm chăm nhìn vào một điểm. Vẻ mặt có chút tò mò.

- Cô nhìn đi đâu vậy? - Uy Vũ ôm lấy cơ thể đứng nép sang một bên.

- Anh cũng có ấy nhờ? Rõ ràng lắm.

Uy Vũ càng ôm chặt mình. Nhị thiếu gia cũng biết giữ mình lắm í chứ.

- Body sáu múi... chocolate ấy, cho tôi nhìn một lần nữa đi... - Giao Giao hai mắt cong lên, đáng yêu vô cùng.

- Cái kè biến thái này... - Uy Vũ nằm dài ra trên giường, anh thật sự muốn khóc đến nơi rồi.

Giao Giao vẫn chìm đắm trong mơ hình ảnh về chocolate. Ngoài cửa ba người ủa vào, tay cầm mấy vật dụng cá nhân.

- Thiếu gia, cậu bị cái gì vậy? - Vĩ Khang vỗ vỗ mông Uy Vũ kéo anh xích qua.

- Cậu nhỏ... múi... biến thái.

- Anh nói cái gì vậy Uy Vũ ca? - Bối Bối phụ Tuấn Hạo một tay sắp xếp đồ đạc.

- Nhị thiếu gia của chúng ta là nói cô gái biến thái kia đã nhìn thấy sáu múi lần cậu nhỏ của cậu ta. - Tuấn Hạo đẩy tròng kính lên cao một chút, miệng cười cười.

Cả phòng cười rân lên, nhất là Vĩ Khang như được mùa cười muốn rụng cả hàm, họ sắc sạ vẫn không nhịn cười được. Đến lúc Uy Vũ nhét cái khăn vào mồm, cậu ta mới dừng được một chút.

- Mà mấy người mua gì nhiều thế?

- Báo cáo thiếu gia, cái gì có thể ăn đều mua hết, toàn bộ để ngoài phòng khách, trong đây thì là vật dụng cá nhân. - Vĩ Khang chùi nước mắt, lấy cái khăn ra, "đoàn kết " báo cáo.

- Đói rồi! Hai người các cậu theo tớ dọn bàn ra, còn hai cô gái thu dọn thức ăn gì đó một chút đi. - Uy Vũ gõ gõ trán Giao Giao, đẩy cô ra ngoài, thúc mọi người.

Bối Bối rửa rau, Giao Giao chuẩn bị các nguyên liệu cần thiết. Bối Bối trong lúc rửa rau vẫn luôn tò mò chuyện Giao Giao xâm nhập vào phòng tắm, thích thú hỏi rất nhiều. Giao Giao cũng nói đó chỉ là vô tình, trong lúc gõ cửa đưa điện thoại, bất ngờ cái cửa mở ra nhưng thú thật cô chỉ nhìn thoáng qua cơ thể của Uy Vũ một chút, còn cậu nhỏ gì đó cô thật sự không có nhìn thấy, oan lắm. Nhưng cũng chỉ nhiều đó thôi cũng đủ để trở thành đề tài cho hai chị em tám chuyện. Xôn xao náo nhiệt cả gian bếp. Bên ngoài thì cứ rần rần như Tết. Uy Vũ bị chọc đến đỏ mặt tím tai, máu nóng sục sôi.

- Cần giúp đỡ không các chị em?

- Mấy anh đến trễ rồi, rau đã rửa xong rồi. _ Bối Bối vẩy vẩy rửa rau cho ráo nước.

- Vậy để Uy Vũ ở lại phụ giúp đi, bọn anh cùng em dọn rau với chén bát. - Vì Khang đẩy Uy Vũ vào trong, một tay đưa rau cho Bối Bối, một tay kéo Tuấn Hạo đến dọn chén bát.

Nhanh như cắt, gian bếp chỉ còn lại hai người.

- Anh mà xuống bếp, tôi thật sự không dám để mọi người thương thức. _

Giao Giao vén tóc ra sau gáy, cô cười rất thoải mái.

- Lâu lắm mới thấy cô cười như vậy.

- Không có nghĩa là hết giận anh đâu.

- Hà? Tôi cũng thiệt thòi lắm chứ... cô cũng nhìn thấy của tôi rồi mà...

- Đã nói là tôi không nhìn thấy rõ mà.

- Không rõ cũng có thấy, tôi cũng oan uổng lắm đó.

Có cảm giác hai người không còn ngưng ngưng như trước, thân thiết, cảm giác thân thuộc này rất mới lạ.

- Hai người này đen tối thật.

- Lão đại của chúng ta sao mỗi lần nhìn thấy Giao Giao lại sợ nhỉ?

Hai anh em họ Gia rình mò ở cửa, người bình người thương. Đương nhiên không thiếu Tuấn Hạo, nhưng anh chỉ đứng một bên. Tuấn Hạo khoanh tay, vẻ mặt có chút lo lắng.

- Tôi nói hai anh em cậu này, chúng ta có ý giúp họ làm hoà nhưng hai người ép họ ở cùng một không gian như vậy chắc chắn không xảy ra chuyện gì chứ? Có thích hợp không?

- Ồ, cũng đúng. - Vì Khang ngồi ngẫm một tí.

- Đúng cái đầu của anh đấy. - Bối Bối đánh anh hai một cái rõ đau.

- Con gái rất dễ mềm lòng, chỉ cần đám con trai các anh thành thật một chút, mở lòng một chút, mềm mỏng một chút là okay! Tuy em quen biết chị ấy không lâu nhưng em có thể cảm nhận được Giao Giao là người con gái sống rất tình cảm, đó là điểm mạnh của chị ấy, nhưng cũng là điểm yếu của chị ấy... - Bối Bối nhủ mảy một chút cuối cùng nhoẻn miệng cười.

Tuấn Hạo với Vì Khang đánh cược một lần, mọi chuyện rồi sẽ ổn thôi. Hi vọng hai người đó có thể vui lên, sớm làm hoà.

Món ăn được dọn ra thơm tất, nồi lẩu thái thơm nứt mũi, vẫn còn sôi sùng sục. Năm người cùng quây quần bên nhau. Ngồi kế Vì Khang có lẽ là điều sai lầm lớn nhất trong cuộc đời của Tuấn Hạo, nhìn thẳng bạn ăn ngẫu nhiên, anh thật sự không dám động đũa.

- Từ từ... không ai giành với cậu đâu.

Bối Bối nhắm đến mấy con nghêu nhưng chưa kịp gấp đã bị anh hai giành mất hết. Uy Vũ thờ dài một hơi, anh lấy cái tô nhỏ múc ra một phần.

- Con sư tử đói ba năm kia, ăn phần của cậu nè! Cầm đừng cái gì khác.

Ăn phần thì ăn phần, có ăn là may rồi, Vì Khang húp cạn chén. Sáng kiến của Uy Vũ giúp mọi người có thể ăn ngon rồi.

- Ăn nó rồi, có ai có thuốc tiêu hóa không?

- Anh hai, tiền đồ của anh/cậu ở đâu? - Bối Bối, Tuấn Hạo lắc đầu, thiếu điều nhét hết số đồ ăn còn lại vào miệng Vì Khang.

Uy Vũ với Giao Giao ngồi ngoài phòng khách xem ti vi, đội ba người kia rửa chén bát xong sẽ cùng đi xem hoa tuyết ở mảnh vườn gần đó. Ngồi được một lúc, Giao Giao cứ gật gù, có khi còn vô tình ngã vào người Uy Vũ.

- Sao lại buồn ngủ như thế này chứ?

- Không phải nhờ ơn phước của anh sao? Lôi người ta đi trong đêm... - Giao Giao ngáp ngắn ngáp dài, bộ dạng không khác mấy con mèo ở nhà.

- Nếu thế, em nghỉ ngơi một lát đi, nếu không buổi tối cũng không có tinh thần đi xem hội. - Tuấn Hạo đang lau tay vẫn còn ướt, bước từ trong bếp ra.

- Được, vậy mọi người ra ngoài chơi đi, em ở nhà coi nhà. - Giao Giao gật đầu, tiện tay đưa cho Tuấn Hạo miếng băng keo cá nhân.

- Vậy em ở lại với chị nhé?

- Không cần đâu, em đi chơi đi, chị chỉ lười một lát thôi. - Giao Giao xoa đầu âu yếm Bối Bối bé nhỏ.

Mọi người chuẩn bị áo khoác ra ngoài. Nhiệt độ xuống thấp, ai nấy đều thận trọng. Chào tạm biệt Giao Giao xong cả bọn kéo ra ngoài. Uy Vũ có chút gì đó lưu luyến, anh quay đầu lại hai ba lần. Được đi chơi, Vi Khang cứ nhoi nhoi, múa tay múa chân. Không biết hẳn làm anh hay Bối Bối làm chị nữa.

- Cái đó... tớ cần nên về thì tốt hơn.

Ba người quay lại, nhìn về mặt lo lắng ấy, ánh mắt thì luôn hướng về một nơi.

- Để cô ấy coi nhà một mình, tớ sợ cô ấy đến bản thân cũng quên mất luôn.

- Vậy thì sao cậu còn cùng bọn này ra ngoài? - Tuấn Hạo khoanh tay, thắc mắc cực kì.

Đáp lại câu hỏi đó, Uy Vũ chỉ cười rồi rời đi.

- Lợi hại, câu ta quá lợi hại. - Vi Khang cười gian tà.

- Có cả dòng sông luôn ấy... - Tuấn Hạo, Bối Bối bỏ lại con người điên khùng tự luyến đó, đi tiếp. Bàn tiếp về vườn hoa tuyết.

Hai người ở chung cũng tốt, khó khăn lắm mới có dịp. Dành thời gian cho nhau nhiều một chút.

- Hây... ya...

- Anh làm gì vậy hả? Ướt hết rồi đó.

- Thì giúp cô tưới cây.

Uy Vũ giật lấy vòi nước bắn tung toé khắp nơi. Không biết anh muốn làm gì mà cứ rượt theo xịt nước con gái nhà người ta. Chạy một hồi, Uy Vũ vấp phải sợi dây, anh kéo cả Giao Giao xuống hồ nước trong vườn.

- Thoải mái thật.

- Giống như lúc đó vậy, cũng rượt nhau như vậy, cũng té như vậy, vui thật, tôi nhớ hết tất cả, tất cả,... - Giao Giao cười, cô cảm ngửa vòi nước tạo thành một vòi sen mát lạnh.

- Lúc đó? Cô đang nói tới cái gì vậy? - Uy Vũ nhìn Giao Giao, bất chợt anh không nghĩ được gì, cũng không muốn biết câu trả lời, trực tiếp chồm đến phía Giao Giao.

Khoảng cách đã rất gần, đầu anh liền bị một cái vợt bắt côn trùng chụp vào.

- Wow... bắt được Uy Vũ trần trụi ướt sũng nè! - Bối Bối ra hiệu kêu hai ông anh già còn đang ở phía sau.

Yên tĩnh một lúc, Uy Vũ kéo cây vợt ra, cả người như có sát khí, bây giờ anh chắc có thể giết một ai đó.

- Bối Bối, anh có mặc quần áo mà.

- Giao Giao? - Cả ba vượt qua Uy Vũ, nắm lấy Giao Giao đang ở dưới hồ kéo ra.

- Tại sao hai người lại ở chung vậy?

- Hai người ở chung bao lâu rồi?

- Chung nhà? Có chung phòng luôn không?

Xúm xúm một đám, nhưng không có câu nào được trả lời. Giao Giao hất xì một cái, Uy Vũ liền kéo cô ra, lột cái áo khoác của Vi Khang choàng lên người cô.

- Các cậu đến đây có gì không?

- Đi chơi một chuyến, mang tiếng bạn thân nhưng thời gian gặp mặt còn ít hơn cả bạn bình thường, lần này cả nhà cùng ra ngoài chơi.

- Đến ngôi nhà nhỏ ngoại ô của tớ. _ Tuấn Hạo khoá vòi nước đang chảy ồ ồ.

Hai anh em nhà họ vẫn không thoát được thác mắc, kéo theo Giao Giao vào chuyển đi. Cuối cùng cũng biết được mọi chuyện, họ lập kế hoạch giãn hoà. Bạn tốt... bạn tốt.... Tình thân... tình thân....

- Tuấn Hạo... Bối Bối... hai người xem tôi là không khí chắc?

- Tuấn Hạo ca... anh có nghe tiếng gì không?

- Đừng quan tâm, chỗ sửa bậy thôi.

- Tức chết tôi mà.

Bạn đang đọc truyện *Đừng Đi! Ở Lại Bên Tôi Đi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 18: Dã ngoại tình nhân

Hoàn toàn bị ghét bỏ, Vì Khang như người thừa thải, không một ai ngó ngang, không một ai chú ý đến cảm xúc của "cụ" Khang. Em gái cũng vậy, bạn thân cũng thế, ngay cả người qua đường cũng cảm thấy cụ đáng thương.

- Nè! Chúng ta chụp một tấm làm kỉ niệm đi, lại đây đừng có bang bang đi nữa, chụp một tấm kỉ niệm đi.

- Anh hai tuyệt đối không được đâu, có hơi đau lòng nhưng bỏ lâu như anh mà chụp thì rất xấu, xấu, vô cùng xấu... không tốt chút nào, em không muốn ban đêm lại mơ thấy ác mộng đâu.

Được lắm, hết xấu rồi lại già, các người thật sự xem Vì Khang anh là một ông lão chỉ có thể ngồi nhìn con cháu, nhìn các người vui chơi thôi sao. Các người đứng là quá đáng mà, đến cả việc ông trời đổ mưa cũng đổ cho cụ.

- Mưa rồi_ Bối Bối đưa tay lên xác định lại thông tin.

- Bình thường ở đây không có mưa... đúng là kì lạ...

Tuấn Hạo đưa cánh tay lên làm ô che mưa cho Bối Bối, ánh mắt thì lại sắc bén nhìn người sau lưng ca thán.

- Em xem, đi chung với anh hai em quả thật chẳng có chuyện gì tốt đẹp, ở trường suốt ngày bị gọi lên giám hiệu, đi chơi thì đổ mưa, dọc đường lại nổ lốp xe, đen đủi, rõ xui xẻo.

- Haizz... anh nói không sai, suốt ngày anh hai em khủng khủng điên điên, làm đầu hư đó...

Ăn nhiều cũng mắng anh, chụp hình cũng chê anh, đi mấy bước bị nước mưa làm ướt đồ cũng trách anh, nhưng sao không ai nghĩ họ chính là nguyên nhân mang đến vận xui cho anh. Vì Khang muốn nện cho mỗi người một phát, rồi đem xác họ quăng xuống biển cho cá ăn. Nhưng cuối cùng anh cũng chỉ có thể chạy ù lên, cắt ngang hai người họ.

- Tránh xa em gái tớ ra một chút... còn em áo có nón này, đội lên đi... tránh xa bạn anh ra một chút... cậu ta không có tốt như anh trai của em đâu.

- Luckless Brother... anh mới là người nên tránh xa em ra mới đúng đó.

- Cái con nhóc này, em ăn nói với anh trai vậy mà coi được hả? Hôm nay anh không dạy dỗ em anh chắc chắn không mang họ Gia.

- Vậy anh chuẩn bị đổi họ đi là vừa.

Rượt đuổi vòng vòng, la hét âm ỉ, náo động khiến bảo vệ cũng phải can thiệp. Vì Khang xin lỗi bảo vệ xong, thì uống hết một chai nước, anh lau mồ hôi trên trán, thở hắt hắt. Chà trách người khác xem anh như một ông lão, nữ nhi người ta chạy cũng như anh có khi còn nhanh hơn, vậy mà vẫn còn sức cười nói với Tuấn Hạo. Lần này thì tự mình tát mình rồi nhé!

- Diệp Vì Khang... Uhm... không hay lắm nhưng cũng có thể tạm chấp nhận được, theo họ tớ đi ha. _ Tuấn Hạo lắc đầu, choàng vai thằng bạn thân đáng thương.

- #@%&*@%\$...

Nói gì cũng chẳng ai hiểu, Vì Khang thật sự đã già thật rồi.

- Thôi không giỡn nữa, hai người các anh lại đây, chơi cái đó giành giải về cho cả nhà. _ Bối Bối kéo mạnh hai ông anh về phía trước, nét mặt hơn hờ như được mùa.

Liếc qua một cái, cả hai đã cúi gầm mặt, cậu chỉ tó, tó chỉ cậu, lảng sang hướng khác.

- Đứng lại cho em

- Bối Bối, tha cho bọn anh đi, có chết anh cũng không thể tham gia cái trò chơi đó với anh hai em được.

- Là đã ngoại tình nhân đấy, anh trai em nam tính như vậy làm sao có thể tham gia... là em còn được nhưng khổ nỗi em là em gái anh... em lại không muốn tham gia với Tuấn Hạo... bỏ đi nha...

Mặt xụ xuống, một lúc thì bừng sáng ngay, Bối Bối chạy đi đâu đó khoảng năm mươi phút sau thì quay lại. Hai thanh niên đứng gần bờ hồ bị dọa một phen xém xía là rơi thẳng vào hồ. Bối Bối trên tay cầm một mẫu giấy vàng: " Nam nam, nữ nữ, nam nữ đều có thể tham gia".

- Được rồi chứ! Hai người mau tham gia đi.

Hai người lắc đầu lia lịa thiếu nước muốn gãy cổ, mặt vờ ngu ngơ xem như mình chưa nghe gì bỏ đi.

-Tuấn Hạo, em quen biết anh lâu như vậy không ngờ bản lĩnh đàn ông của anh cũng chỉ có bấy nhiêu, còn không bằng hai cô gái ở đằng kia, em thật sự thất vọng về anh đó. Còn anh hai, từ trước đến nay anh chưa làm được chuyện gì cho em anh không thấy mất mặt lắm sao, lần này anh cũng muốn trở thành một người vô dụng trong mắt em gái của mình sao?... hôm nay có lẽ là ngày buồn nhất trong cuộc đời của em.

Bối Bối ngồi thụp xuống đất, hai tay ôm mặt, bộ dạng trong rất thê lương. Sau khi nghe những lời đó, máu nóng sục sôi, quyết định đi đăng kí tham gia. Lòng tự trọng của đàn ông quả nhiên rất lớn, bị đá kích một chút liền lao đầu khẳng định bản thân. Huống hồ Bối Bối lớn lên từ nhỏ cùng họ, cô đương nhiên nắm rất nhiều điểm yếu của họ.

Mọi người vẫn nói quay đầu là bờ nay Vĩ Khang Tuấn Hạo bổ sung thêm “ai ngờ là biển”. Hai cái xác không hồn ngồi bất động khi nghe trọng tài tuyên bố thử thách cuối cùng: “uống nước giao bôi, ăn bánh cookie bằng miệng”. Họ không biết bản thân đang làm cái quái gì ở đây, hết cái hoa lại đến nắm tay nhảy múa, giới tính cũng muốn đảo lộn hết cả lên.

-Chúng ra sắp thắng rồi, hai người đừng làm em thất vọng.

Liều thôi. Bối ta bói cuộc đời đau khổ triền miên, đi đâu cũng gặp lũ điên thế này.

-Tuấn Hạo à! Cuộc đời thật lắm tai ương, có sao tở lại dễ thương thương thế này?

-Vĩ Khang à! Cuộc đời thật lắm éo le, có sao tở lại cute thế này?

Rình một đồng hình chụp được, bắt hết tất cả khoảnh khắc ngọt ngào của hai người, Bối Bối tãi ba lần lê bò lét chụp lại hết sức sắc nét không thiếu một chi tiết nhỏ. Tham gia trò chơi lần này chắc chỉ có mỗi Bối Bối vui thôi, tốn thời gian lại chẳng thắng được giải thưởng, mất mặt lại chẳng được gì.

“Hử?”

“Ah~”

“Ồ”

Bạn đang đọc truyện *Đừng Đi! Ở Lại Bên Tôi Đi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 19: Thời gian

"Ding dong... ding song..."

- Không lẽ ngủ say rồi sao?

Uy Vũ kêu không được đành trèo cửa sổ vào nhà. Kì lạ lại chẳng thấy ai. Giao Giao rõ ràng bảo sẽ ở nhà ngủ sẵn tiện trông nhà, vậy mà phòng bếp, phòng khách, toilet, thậm chí là phòng ngủ cũng không tìm được. Uy Vũ trở nên lo lắng, anh mang nét mặt ấy chạy xung quanh tìm kiếm

" Soạt "

Tiếng động gần đó khiến anh vội quay đầu, người trước mắt còn làm anh kinh ngạc hơn. Cô gái có mái tóc đen dài đi khập khiễng, dựa vào thân cây cầu cứu.

- Cứu với! Uy Vũ!...

- Nhã Nhựt...

Uy Vũ còn chưa xác định được tình hình, cô gái đã ngã nhào xuống đất.

- Giao Giao, cậu ấy... Giao Giao rơi xuống vực thẳm bên kia rồi! Mau cứu cậu ấy đi!

- Xin chào! Tôi có thể nói chuyện với cậu một chút không?

Cô gái ngồi trên xe lăn với nét mặt nghiêm nghị lên tiếng đề nghị Giao Giao. Cô ta từ chối vào nhà nhưng lại bảo Giao Giao cùng đến nơi khác nói chuyện. Cũng không có vấn đề gì, Giao Giao khoá cửa ngõ cẩn thận rồi rời đi. Đi không xa, cô ta bẻ lái xe lăn dừng lại, đứng đối diện với Giao Giao.

- Đối với tớ, Uy Vũ, Tuấn Hạo, Bối Bối, Vi Khang là những người quan trọng nhất... Xin cậu có thể đừng cướp họ đi có được không?

- Ý cậu là gì? Cậu quen biết mọi người à?

Cô gái quay về hướng xa xăm, Nhã Nhựt kể chuyện của mình bằng giọng bình tĩnh, còn Giao Giao chỉ nhìn Nhã Nhựt lắng nghe, cô không muốn bỏ lỡ một câu một chữ nào.

- Từ nhỏ tớ đã phải gắn liền cuộc đời với chiếc xe lăn, vì không đi được như những đứa trẻ khác tớ luôn phải đối mặt với những ánh mắt thương hại của mọi người, mọi người luôn thích chọc ghẹo tớ bởi sự khác biệt này, tớ đã cố gắng để vượt qua chính mình nhưng không thể thay đổi được gì. Tớ đã cố gắng để hoà đồng nhưng bạn bè không những không thêm chơi mà càng ngày càng ghét tớ, thậm chí chúng còn chế giễu những gì tớ nói... Nhưng thật may mắn, tớ đã gặp được bọn họ, bốn người họ đã dang tay kéo tớ khỏi cái thế giới u uất đó... Vì vậy, dù có hi sinh tớ cũng không thể để mất họ... Cậu thương hại tớ cũng được, xem thường tớ cũng được... nhưng làm ơn đừng kéo họ khỏi tớ có được không?

Nếu lúc nào cũng bị mọi người cười nhạo, lâu dần chuyện đó sẽ làm cho trái tim con người ta chai cứng, không còn dám nói ra gì nữa, khi không thể làm gì được nữa, họ bỏ cuộc. Tha thứ, cảm thông là những điều tuyệt đẹp nhưng mấy ai thấu hiểu.

- Cậu không tin họ hay không tin bản thân cậu? Tớ không thấy cậu đáng thương cũng không xem thường cậu. Đứng lên bảo vệ những thứ mình yêu thương thì có gì phải chê cười, phải xấu hổ. Tớ không cướp họ đi, và họ cũng sẽ không rời bỏ cậu...

- Đối trá... - Nhã Nhựt quay xe đi, cô có ý muốn rời khỏi.

- Không phải thế, khoan đã! - Giao Giao gọi với theo, nắm tay Nhã Nhựt kéo lại.

Mọi chuyện vẫn chưa giải quyết xong, không thể để Nhã Nhựt ra về được. Trong trạng thái chấp mê bất ngộ, Nhã Nhựt định ninh là mình đúng, cô hất mạnh tay Giao Giao ra.

- Buông tớ ra, tớ muốn về nhà!

Ai lại ngờ đá lại bị lờ vào lúc này, từng viên đá lăn xuống kéo theo Giao Giao xuống vực thẳm. Trong phút chốc, trước mắt vắng vẻ, chỉ còn tro bụi đá nứt cây xiêu. Nhã Nhựt trở nên khiếp sợ, cả người run lên cầm cập, cô gượng đứng dậy nhưng cơ thể lại không nghe lời, Nhã Nhựt ngã ra khỏi xe lăn nằm sõng soài trên đất, cô có với lấy xe nhưng không thể. Bất giác trong tâm trí hiện lên hình ảnh máu me chết chóc: Giao Giao cả người đầy bùn đất, toàn thân không nguyên vẹn, máu chảy dài trên đất. Sợ hãi, tim giật thót, Nhã Nhựt cầu cứu trong vô vọng.

- Cứu... cứu với... có ai!... có ai không!...

Hơi thở trở nên gấp rút, mồ hôi lã lã trong nước mắt, Nhã Nhựt kéo lê mình về hướng đường cái. Dùng hết sức lực mình đứng dậy. Đứng rồi lại ngã, đứng rồi lại ngã không biết bao nhiêu lần nhưng cô hoàn toàn không bỏ cuộc. Hết lần này đến lần khác cuối cùng cô cũng đứng lên được, đôi chân run run bước từng bước nặng nề, chao đảo.

- Giao Giao... cậu ấy sắp chết rồi!... Có ai không... Làm ơn... cứu với...

Tận mắt chứng kiến ai đó chết trước mắt mình còn đáng sợ hơn cả việc mình phải chết, Nhã Nhựt không muốn có ai đó vì mình mà chết... Thật may, Uy Vũ đã thấy cô, Uy Vũ đã đến.

- Giao Giao... Giao Giao...

Thấy đồng đất đá trước mặt anh cảm thấy sợ, chưa khi nào anh sợ như lúc này, một nỗi sợ mà ngay cả bản thân cũng không rõ nguyên nhân. Chống hai tay trên bờ vực mà hét thật lớn, thật to, chỉ hi vọng người đó có thể nghe thấy.

- Uy Vũ...

Âm thanh không lớn cũng không nhỏ vừa vắn lợt vào lỗ tai anh, ánh mắt đảo dác tìm kiếm. Gần đó, Giao Giao một tay bám vào thân cây giữa vực, một tay ra hiệu không sao.

- Coi như nhặt được tính mạng...

Nguy hiểm thế mà còn cười được. Uy Vũ thở phào, nhanh chóng kéo Giao Giao lên. Thương tích không nhiều, nặng nhất là trẹo chân.

- Giao Giao?

Nhã Nhựt cố gắng tìm thêm một vài người gần đó đến giúp. Thấy Giao Giao an toàn, cô bật khóc, vui mừng còn hơn có hội, sức tàn lực kiệt, cô ngã xuống đất, chân hây còn run lên từng cơn.

- Nhã Nhựt!

Uy Vũ dìu cô đến bên Nhã Nhựt, không cách vừa vắn cô ôm chầm lấy Nhã Nhựt còn chưa kịp phản ứng.

- Tổ được cứu là nhờ cậu không bỏ mặc tớ, mà chạy đi kêu người đến đấy! May quá!! Có Nhã Nhựt ở đây thật tốt! Cảm ơn cậu.

Gương mặt lấm lem ấy, nụ cười trong sáng ấy khiến nước mắt Nhã Nhựt không thể ngừng rơi, cô ôm chặt Giao Giao hơn. Thật tốt khi Giao Giao không sao. Thật may mắn cô ấy vẫn bình an.

- Cảm ơn em, Nhã Nhựt! Nếu không có em, chắc bây giờ cô gái ngốc này đã không còn ngồi đây cười rồi.

Uy Vũ đưa cả hai về nhà, Nhã Nhựt phụ anh băng bó vết thương cho Giao Giao. May mà chỉ xay xát nhẹ, nhưng Uy Vũ và Nhã Nhựt lại xem Giao Giao như người bị bệnh rất nặng, không cho cô làm gì cả, họ sẽ làm hết mọi thứ. Ngồi không quả thật rất chá, nhân lúc hai người họ xuống bếp, Giao Giao lên phòng thay đồ. Vẫn chậm hơn họ một bước, mới đi tới chân cầu thang hai người họ đã cản cô lại, Uy Vũ kéo một cái, Giao Giao mất thăng bằng ngã thẳng vào người anh. Như chuồn chuồn lướt nước, mỗi hai người vô tình chạm vào nhau. Sớm không về, muộn không về, Tuấn Hạo, Bối Bối và Vi Khang về ngay lúc này, ba cái đầu đen tối liền bật công tắc. Cũng may có Nhã Nhựt giải thích cho họ, không thì Uy Vũ đã tắt thở từ sớm rồi.

- Nhã Nhựt! Lâu lắm rồi không gặp chị/em

- Em vẫn khỏe chứ? Chân có bị nhức mỗi lúc trời lạnh nữa không? Có nhớ bọn này không?

Trước những lời nói sự quan tâm của mọi người, Nhã Nhựt cảm thấy xấu hổ, cô không nói gì, về mặt buồn đi trông thấy.

- Em... rất sợ. Cứ nghĩ đến việc Giao Giao... có thể sẽ chết trước mặt em... liền cảm thấy rất sợ hãi... đồ kị, kỳ vọng... hăm hại người khác... em cảm thấy con người em... thật đáng sợ... - Nhã Nhựt ôm lấy cơ thể cúi gầm mặt, cắn chặt môi rướm máu, thì thoảng lại run lên.

- Tớ nói này Nhã Nhựt, chỉ nghĩ đến những lỗi lầm trong quá khứ cậu sẽ cảm thấy tốt hơn sao? Sống qua ngày với lòng thù hận bản thân, buồn bã hay sống những ngày tháng vui vẻ thì thời gian cũng trôi đi như thể thôi. Nếu là như vậy, tại sao không sống những ngày tháng vui vẻ chứ? Không phải thương hại, không có sắp đặt, tớ thật lòng muốn trở thành bạn của cậu.

Mọi người xung quanh đều đồng ý, cũng đứng bên cạnh Nhã Nhựt mỉm cười. Nhã Nhựt chìm đắm trong niềm vui đó, nước mắt của sự hạnh phúc.

- Cảm ơn mọi người... xin lỗi cậu Giao Giao.

Bất ngờ cả khuôn mặt của Nhã Nhựt trở nên xanh xao, hai chân mảy nhú lại, hai mắt nhắm nghiền, cảm giác buồn nôn đau đớn cứ đến từng cơn mà không hề báo trước.

- Nè! Em/Cậu/Chị không sao chứ?

- Bọn anh đưa em về nhà nhé?

- Há? Không cần đâu.

- Đừng khách sáo, người nhà cả mà.

Đi trên đường, mọi người luôn tìm chuyện để nói, tránh không khí yên lặng, tiếng cười nói rôm rả khiến Nhã Nhựt khá hơn chút ít.

- Xin lỗi mọi người, em rất dễ bị nhức đầu, khó chịu khi xung quanh có quá nhiều người...

- Không sao! Không sao mà.

Nhà của Nhã Nhựt cách nhà của Tuấn Hạo không xa mấy, chỉ là phải đi qua cả cánh đồng hoa rộng lớn mới đến được.

- Làm phiền ạ!

Cả bọn đẩy xe Nhã Nhựt vào phòng khách, trong nhà thật vắng vẻ lạnh lẽo, cứ tưởng không có ai nên mọi người ở lại cùng Nhã Nhựt một lúc, đợi có ai chăm sóc cô bé thì về vẫn không muộn.

- Gì thế? Cháu về rồi à?

Người phụ nữ trung niên ăn mặc lịch thiệp đi đâu đó mới về. Thấy bà cả bọn lễ phép cúi đầu chào. Nhã Nhựt thì trở nên khảnh trương, đến lời nói cũng bị vấp.

- Di... di mới về ạ! Thưa... thưa di.

Bà ta là người nhận nuôi Nhã Nhựt, không mấy thân thiện bà cầm túi xách đi ngang qua. Càng đến gần Nhã Nhựt càng rụt rè.

- Cháu đang làm gì ở đây thế? Đây đâu phải là phòng của cháu!

- Cháu... cháu thấy... không được khoẻ lắm...

- À, vậy sao.

Hoàn toàn là cảm giác không quan tâm, nói ba loa mấy câu, bà ta liền thờ dài. Tiếng thờ dài ai oán đó khiến Nhã Nhựt giật thót, cả người liền khum lại, kiềm nén đến nổi run bần bật, cuối cùng không nhịn được liền nôn thốc nôn trào ra sàn.

- Khoan đã! Cháu dơ thật đấy! Muốn nôn thì về phòng của cháu mà nôn! Đừng ở đây làm dơ phòng khách!

- Xin lỗi... xin... xin lỗi... thật sự rất xin lỗi.

Những lời cay nghiệt thốt ra ngày càng nhiều, mỗi một câu một chữ đều như mũi kim đâm thẳng vào tim Nhã Nhựt. Cô cố kiềm lại, dùng tay bịt chặt miệng mình lại.

- Về phòng cháu mà nôn ấy!

Càng nghe càng tức giận, Bối Bối không nhịn được nữa, cô quát ầm lên.

- Này! Chị ấy thấy không được khoẻ! Không lẽ đến một lời an ủi quan tâm, di cũng không thể nói hay sao?

- Cái, cái gì?

Ngạc nhiên rồi tới lạnh lùng, bà ta lại chia mũi dùi vào Nhã Nhựt.

- Cháu cũng có bạn nữa à? Nhưng sao cũng được, toàn lũ vô phép tắc, tóm lại cháu đừng tùy tiện cho bọn chúng vô nhà nữa, di còn phải ra ngoài một lát, trước khi đi về nhà, kêu bạn cháu ra khỏi đây đi, và lại nhớ dọn sạch sẽ.

- Khoan...

Bà ta đã khuất bóng sau lưng cửa. Nhã Nhựt nắm lấy tay Bối Bối ngăn cản, gương mặt vẫn xanh xao mệt mỏi, mỗi hơi hắt còn lấm tấm.

- Đủ rồi, đừng nói nữa.

- Gì chứ! Thật quá đáng!

- Không phải đâu, di là người tốt... Bởi vì đã nhận nuôi người phiền phức và vô dụng như chị...

Lại một sự ngạc nhiên cho mọi người, yên lặng lắng nghe thanh âm yếu ớt của một cô gái khuyết tật.

- Không những không đứng hạng nhất mà còn bị các bạn trong lớp ghét nữa... trở thành gánh nặng của di, người như vậy chỉ có gây phiền phức thôi... Hoàn toàn không có giá trị gì cả!!!...

- Chẳng phải tớ nói rồi sao, sống như thế nào là do bản thân chúng ta quyết định, đừng như vậy nữa, Nhã Nhựt phải vui lên, vì bản thân cậu và vì những người luôn ủng hộ cậu...

- Xin lỗi mọi người...

- Em đừng xin lỗi mọi người nữa, thay vì xin lỗi hãy cười lên đi.

- Em nghỉ đi, để đây bọn anh dọn dẹp cho.

- Đừng lo, sẽ ổn thôi, Bối Bối Giao Giao giúp em thay đồ rồi nghỉ ngơi nhe!

Nhã Nhựt chỉ có thể thoải mái khi ở trong phòng cô bé. Nằm trên giường, Nhã Nhựt vội nắm chặt lấy tay Giao Giao Bối Bối. Cũng vì vậy, họ có thể

cảm nhận rõ hơn nỗi sợ hãi của Nhã Nhượng, sợ đến mức không thể kiểm soát bản thân, sợ đến mức đổ kị, sợ lắm, thực sự rất sợ.

- Chỉ không sao thật chứ? Hay là đến bệnh viện nhé!

- Không sao đâu, sẽ khỏe ngay ấy mà.

Từ từ thắp đi, bàn tay nắm chặt cũng được nới lỏng. Giao Giao kéo chân đắp cho Nhã Nhượng xong, cùng Bối Bối ra ngoài. Ba anh cũng vừa dọn dẹp xong. Cả bọn đóng cửa cẩn thận ra về. Trong lòng bất an nhưng họ không muốn Nhã Nhượng gặp rắc rối. Con gió buổi chiều thật đáng sợ, như mọi khi thời gian vẫn trôi đi âm thầm, không để tâm chuyện gì đang xảy ra, không quan tâm đến bất kì ai, lặng lẽ trôi đi.

Bạn đang đọc truyện *Đừng Đi! Ở Lại Bên Tôi Đi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 20: Neglect

Sau khi lễ hội kết thúc, mọi người kéo nhau sang thăm Nhã Nhượng. Đèn còn sáng, ắt hẳn trong nhà còn thức, Vì Khang gõ 2, 3 cái cánh cửa tự động mở ra. Quang cảnh hỗn độn trước mắt khiến ai cũng kinh ngạc. Đồ đạc đổ vỡ tứ tung, máu rơi lã chã trên đất, trên tường cũng có, sau cái ghế sofa người đi đầu đầy máu ra sức cầu cứu. Cửa sổ mở tang hoang, từng cơn gió thổi mạnh khiến bức rèm cửa cứ liên tục phấp phới, thấp thoáng sau màu trắng ấy là hình bóng của Nhã Nhượng, cô điên cuồng bò trên sàn, lau tới lau lui những vết bẩn, miệng liên tục lầm bầm hai từ "dơ bẩn". Mọi người cố gắng tìm cách kiểm soát tình hình, nhưng càng cố chỉ càng khiến Nhã Nhượng điên tiết lên. Lúc khóc, lúc cười, lại ném đồ đạc lung tung, đến cuối cùng vì quá sợ hãi mà hét lên rồi ngất lịm. Trải qua một đêm dài trong bệnh viện, mọi thứ đã ổn định lại, vết thương của hai dì cháu không đáng lo ngại. Mọi người vào phòng bệnh thăm Nhã Nhượng, cô đang mãi mê với đôi chim ngoài cửa sổ, không chú ý xung quanh là mấy.

- Cậu cảm thấy sao rồi?

- Chị có đau không?

Nhã Nhượng im lặng và buồn bã, mọi người không còn thấy ánh mắt tươi vui hay nụ cười hồn nhiên của cô nữa.

- Mọi người... Em quyết định đến trại điều dưỡng.

- Chuyện này... tại sao chị lại...

- Vì đã khiến dì bị thương nên...

- Dì ấy đuổi chị ra khỏi nhà sao? Thật quá đáng! Em sẽ nói chuyện với dì ấy.

- Đừng mà! Chuyện này không liên quan tới dì, do chị hi vọng có thể rời khỏi đây... nếu tiếp tục sống chung với dì ấy, có thể chị lại phát bệnh rồi làm hại dì...

Bối Bối không đi nữa cũng không nói thêm gì, không ai nói gì hay làm gì, không khí lắng xuống có chút căng thẳng. Uy Vũ đẩy chiếc xe lăn ra và với lấy chiếc áo khoác.

- Thôi, bọn anh đưa em đi dạo nha!

Nhã Nhượng cười, đã lâu lắm rồi cô mới lại được cùng đi chơi với những người mà cô xem là chí cốt, cô thích lắm. Cảm giác cô đơn trong cô như dịu đi phần nào.

Đứng trong hành lang, bà dì vẫn dõi theo từng bước của đám trẻ, đôi mắt bà đượm buồn...

- Không phải cô đơn nữa? Cháu có vui không Nhã Nhượng?

- Cô đơn? Dì có thể nói rõ hơn cho cháu nghe được không ạ? Cháu muốn biết nhiều hơn về Nhã Nhượng...

- Được rồi... lại đây...

Hai người ngồi xuống băng ghế đá gần đó, bà đưa cho Giao Giao một bức hình. Tấm hình có hơi nhạt màu nhưng còn rất mới, ắt hẳn nó đã được bảo quản rất tốt. Hai đứa trẻ giống nhau như đúc hiện lên trong tấm hình.

- Đứa trẻ này là...

- Tiểu Đồng, là em gái song sinh của Nhã Nhượng.

- Vậy Tiểu Đồng giờ đang ở đâu ạ?

- Đã chết rồi, rất lâu về trước... Thật ra cả hai đứa Tiểu Đồng và Nhã Nhựt đều không phải con ruột của anh trai cô, nghe nói anh ấy đã nhận nuôi Nhã Nhựt ở một trại bảo dưỡng sau khi con bé được đưa đến đó không lâu, cô có đến đó tìm hiểu và biết được một số chuyện liên quan đến cuộc sống trước đây của con bé. Nhã Nhựt và Tiểu Đồng bị bỏ rơi bởi chính mẹ ruột của mình khi hai đứa tròn ba tuổi. Vì là cặp song sinh lại thiếu thốn tình thương nên hai đứa đều xem sự tồn tại của đối phương là tất cả. Sau khi bị bỏ rơi, chúng luôn ở lại căn nhà ấy, không rời đi nửa bước.

- Nửa bước cũng không ư?

- Nghe nói là do lời căn dặn của người mẹ, bà ta đã gieo rắc vào đầu hai đứa trẻ những câu chuyện ma quái kì dị để giữ chúng lại trong nhà... đối với trẻ con lời mẹ nói là không thể cãi lại chỉ có thể tin tưởng tuyệt đối... và rồi người mẹ đó đã ra đi không trở lại, hai chị em Nhã Nhựt giống như không hề tồn tại trên đời này vậy. Có thể do sức khoẻ của Tiểu Đồng vốn không được tốt nên không chịu nổi cái lạnh của mùa đông năm đó nên đã qua đời. Sau khi Tiểu Đồng chết mấy ngày sau mới có người phát hiện ra hai đứa... lúc đó trên mặt Nhã Nhựt hoàn toàn không có cảm xúc gì cả.. cứ như người mất hồn vậy... Mẹ của Nhã Nhựt đã từ bỏ quyền nuôi dưỡng con cái như thế đấy... Trong khoảng thời gian ở trại bảo dưỡng, Nhã Nhựt cũng đã từng phát điên gây thương tích cho mọi người xung quanh, nguyên nhân là do trông thấy bức ảnh chụp chung với Tiểu Đồng, không chấp nhận được sự thật Tiểu Đồng đã ra đi mãi mãi, tự trách mình không bảo vệ được em gái Nhã Nhựt quyết định tìm đến cái chết, may mắn là con bé không sao chỉ là cái giá phải trả cho cú nhảy lầu đó là đôi chân...

Cả hai không nói gì thêm, lặng lẽ nhìn theo bóng lưng của Nhã Nhựt.

Cho đến bây giờ Nhã Nhựt vẫn còn nhớ rất rõ cái hồi ức tồi tệ đó. Căn phòng chất đầy rác rưởi... suốt một tháng trời chỉ mặc có một bộ quần áo... khi đói chỉ ăn những thức ăn thừa trong tủ lạnh. Một tuần, mẹ chỉ về nhà có 2 - 3 lần, nhưng lần nào toàn thân cũng đầy mùi rượu bia, không mấy may quan tâm con cái chút nào, quăng bịch đồ ăn lên bàn rồi về phòng ngay lập tức.

- Mẹ... mẹ ơi...

" Chặc " đáp lại tiếng kêu thiêng liêng ấy, bà ban cho Nhã Nhựt sự chán chường, ánh mắt ghe lạnh như thể sao chúng mày không chết quách đi.

Tiếng chặc đó mỗi lần nghe thấy đều cảm thấy sự tồn tại của bản thân là dư thừa. Cả người đứa trẻ như chết lặng vào khoảng đen vô tận, mẹ gần ngay trước mặt nhưng thật sự lại xa nghìn trùng.

- Chị Nhã Nhựt.

- Tiểu Đồng.

Người duy nhất gọi Nhã Nhựt, người duy nhất cười với Nhã Nhựt, cho Nhã Nhựt sự quan tâm chỉ có đứa em gái đáng thương. Nhã Nhựt cười, ôm lấy Tiểu Đồng.

- Chị nhất định sẽ bảo vệ Tiểu Đồng... Tiểu Đồng là người em quan trọng nhất trên đời.

Nhìn hai đứa trẻ thân thiết, người mẹ một chút cảm xúc cũng không có. Đối với bà, một người trẻ tuổi, còn nhiều đam mê, nhiều hoài bão, hai đứa trẻ là phiền phức... là gánh nặng... là hòn đá cản đường bà tham gia vào các cuộc vui, là sự tồn tại không đáng có.

Ngày đông năm đó, tuyết rơi dày hơn mọi năm, cũng là lần đầu bà cười và trò chuyện với hai chị em Nhã Nhựt.

- Hai đứa nghe rõ đây! Tuyệt đối đừng bước ra ngoài bởi vì bên ngoài có rất nhiều ma quỷ ngự trị, không cẩn thận họ sẽ ăn mất hai đứa không thừa một phần nào... Hai đứa ngoan ở nhà đợi, mẹ sẽ mua nhiều đồ ăn ngon cho hai đứa.

Thế là bà đã ra đi, một đi không trở lại, sự tồn tại của hai đứa trẻ cũng như tuyết trắng vậy, trong trắng đẹp đẽ nhưng khi tan đi lại chẳng ai quan tâm.

- Mẹ... mẹ sẽ không về nữa ư?

- Không phải đâu... chắc mẹ bận việc thôi... mẹ sẽ về mà!

10 ngày... 20 ngày... vẫn không thấy bóng hình thân thuộc quay về... Hai đứa bé đã bị bỏ rơi... Nhà cửa dần trở nên bừa bộn, hai đứa bé trở nên héo mòn... Năm đó, có luồng khí rét căm quét thành phố, căn phòng không có lò sưởi lạnh không khác gì tủ đông, chị em Nhã Nhựt trùm khăn ôm nhau cố chịu đựng... Giá rét vẫn tiếp tục chờ đợi, thức ăn hết sạch vẫn tiếp tục chờ đợi, ngày lại qua ngày... Sau đó nước cũng bị cúp... không thức ăn, không nước uống, thân thể nhỏ bé của cả hai mệt mỏi mà ngã quỵ.

- Chị Nhã Nhựt... chị Nhã Nhựt... xin lỗi...

Tiểu Đồng nằm vật ra, ánh mắt mơ hồ dần khép lại, môi nứt nẻ đến chảy máu, gương mặt hốc hác, thân hình gầy gò xanh xao dần dần thối rữa.

- Tiểu Đồng! Tiểu Đồng!

Nhã Nhựt càng nhìn càng hoảng, cô bé không lo lắng đến quỷ dữ bên ngoài hay bị ăn thịt nữa, một thân một mình chân trần lao ra ngoài, bước chân

vội vã chạy trên tuyết tìm kiếm sự giúp đỡ.

- Giúp em cháu với... giúp cháu với...

Chón đông người không một ai ngoảnh đầu nhìn em hay quan tâm hỏi han, họ hất em ra khi em chạm vào họ, họ chê em dơ bẩn vì người em bốc mùi. Nhã Nhựt ngồi thụp trên nền tuyết băng giá.

- Ma quỷ, bên ngoài chỉ toàn là ma quỷ...

"Tiểu Đồng" hình Tiểu Đồng chợt hiện lên trong đầu, Nhã Nhựt tâm trí rối bời chạy vội đi về nơi có người quan trọng nhất của mình. Lúc đến nơi, cơ thể Tiểu Đồng đã lạnh cứng. Dù Nhã Nhựt có kêu bao nhiêu cũng không có hồi đáp, dù Nhã Nhựt có khóc khô hết nước mắt cũng không có ai lau đi những giọt nước mắt ấy... Không một ai, không còn ai nữa rồi... Ôm cái xác lạnh trong tay, Nhã Nhựt ngồi thất thần một lát.

- Không sao rồi! Có chị bên cạnh Tiểu Đồng rồi...

Có người nói những đứa trẻ là do thiên thần hoá thành nhưng có những người mẹ không cho là như thế, mẹ của Nhã Nhựt đã chọn điều đó. NEGLECT _ từ bỏ quyền nuôi dưỡng con cái.

Bạn đang đọc truyện *Đừng Đi! Ở Lại Bên Tôi Đi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 21: Sinh nhật bất ngờ! Tạm biệt Nhã Nhựt

Uy Vũ... nhanh lên người anh em... nhanh... nhanh... nhanh...

Đánh răng, thay quần áo, tập thể dục... lúc nào bên cạnh Uy Vũ cũng có hình bóng của Vi Khang. Phía sau một người đàn ông lại là một người đàn ông.

- Sao cậu hưng phấn thế?

- Cậu hỏi nhiều thế làm gì? Xong rồi thì đi...

"Rầm". Tay trong tay, Vi Khang tươi như hoa chào tay Uy Vũ kéo đi. Dị ứng đến nỗi da gà, theo phản xạ tự nhiên đánh cho tên biến thái ấy nằm vật ra giữa nhà.

- Cậu ra tay hơi nặng rồi đó lão đại!

- Hai cô gái không đi cùng sao?

Tuấn Hạo thương thẳng bạn xấu số một phút.

- Không đi đâu - Hai cô gái thương ông anh già một giây.

- Không đi ư?

- Chân tôi đột nhiên đau trở lại... trong người cũng cảm thấy không khỏe...

- Không sao chứ? Không có sốt... Hay để mai xuống trấn, hôm nay ở nhà vậy.

Câu nói quan tâm ngọt ngào nhưng lại khiến bốn người kia một phen kinh hồn, xém xú kế hoạch đồ vỡ tan tành.

- Các anh đi đi, em ở lại là được rồi... Dù gì cũng có nhiều thứ của con gái các anh không tiện can thiệp.

- Đúng đó Uy Vũ! Ba chúng ta đi là được rồi.

- Phải đó! Phải đó! Tôi cũng không bị nặng! Anh đi với hai người họ đi.

- Haizz... Được rồi! Nhưng có chuyện gì phải gọi điện cho tôi liền có biết không? - Ân cần, chu đáo quan tâm.

- Được rồi... đi đi... đi sớm về sớm. - Giao Giao thở phào trong lòng, thúc mọi người mau đi.

Vừa khuất bóng, Bối Bối đã ngồi bịch xuống đất vỗ vỗ ngực.

- May quá! Được rồi chúng ta phải lợi dụng thời gian này để chuẩn bị.

Mọi người không lộ sơ hở gì, Uy Vũ cũng không nghi ngờ. Bước đầu của kế hoạch coi như hoàn thành. Trong khoảng thời gian ba anh xuống trần, Bối Bối, Giao Giao tranh thủ chuẩn bị. Bánh kem, bong bóng, trang trí, phần đặc biệt là làm món ăn ưa thích của từng người.

- Chị Giao Giao! Xong rồi! Giờ phải đem quà ra nữa là xong.

- Bối Bối... hình như chị làm rơi mất quà của hai người họ rồi..

- Không đùa chứ? Chúng ta tìm kĩ lại xem.

Mền, gối, ra giường, quần áo, găng bàn,... tất cả mọi nơi đều được tìm kiếm kĩ càng nhưng vẫn không tìm thấy. Ánh nắng mặt trời dịu bớt, Giao Giao nhìn đồng hồ. Không còn sớm, chắc nhóm Uy Vũ cũng sắp về. Mọi thứ đã sẵn sàng nên nó không thể có vấn đề, Giao Giao không muốn chỉ vì chút việc nhỏ lại gây ảnh hưởng đến tất cả mọi người.

- Chị tìm thử xung quanh đây xem sao.

- Nhưng trễ rồi, chúng ta có thể tìm vào ngày mai mà, không sao đâu!

- Đừng lo! Chị chỉ tìm một lát thôi... Chị đi đây...

" Ầm... ầm... ầm... ầm... ầm... ". Bối Bối tay chân cứng đờ ngồi phục xuống đất. Cứ mỗi đợt loé sáng, là một trận gào dữ dội, sấm chớp từng cơn, từng cơn ngừng cuồng. " Ầm". Bối Bối bịt chặt hai tai, nép sát người vào ghế sofa. Càng nghe càng sợ, đến khóc ròng.

- Bọn anh về rồi nè!

Trong nhà tối om, chỉ lập loè những ngọn nến cháy dở trên sàn. Tiếng khóc thút thít càng khiến ba người khản trương, cởi vội giày dép chạy thẳng vào nhà.

- Giao Giao... Bối Bối... Tụi anh về rồi, hai em đi đâu rồi?

Cuồng quýt, hoảng loạn khiến người ta quên đi tự chủ mất lý trí. Những nơi rất gần mà dường như rất xa, Bối Bối ngồi co ro ngay gần cửa ra vào vậy mà Vi Khang lại chạy khắp nhà tìm đến toát mồ hôi hột.

- Bối Bối... Bối Bối. Bối Bối... em không sao chứ? Sao không đóng cửa sổ... mưa phả vào ướt hết rồi này...

Cảm giác được ai đó chạm vào mình, Bối Bối lau đi khuôn mặt ướt đầm nước mắt của mình, từ từ mở đôi mắt ngẩn lẹ nhìn người trước mặt.

" Ầm ầm ầm ầm ầm... Đoàng"

- Yaaaaa!!!

Còn chưa hết sợ lại bị sấm chớp dọa một phen, nhảy bổ tới ôm lấy Tuấn Hạo, run lẩy bẩy trong lòng Tuấn Hạo.

- Được rồi! Không sao rồi! Bối Bối... em ổn không... đừng sợ nữa - Tuấn Hạo ôm lấy Bối Bối, cố gắng dùng hai tay che tai Bối Bối lại để cô không bị tiếng sấm sét làm cho sợ hãi nữa.

Bối Bối dần lấy lại nhịp thở, tay chân lạnh toát từ từ thả lỏng.

- Em đây rồi!

- Ông chú! Cậu chạy đi đâu vậy hả? - Uy Vũ khoác cái chăn lên người Bối Bối.

- Ở mấc Giao Giao đâu? Sao không thấy? _ Tuấn Hạo vỗ vỗ lưng Bối Bối.

- Chị ấy vẫn chưa về sao? Các anh không gặp chị ấy à? - Bối Bối thở thè tiếng có tiếng không rồi ngất đi trong cơn sốt.

- Làm thế nào đây? - Vi Khang cuống đến xanh mặt.

- Được rồi! Bình tĩnh một chút... Tuấn Hạo ở lại chăm sóc Bối Bối là được rồi... còn cậu... đi với tớ tìm Giao Giao... chân cô ấy bị thương chắc không đi đâu xa đâu... hi vọng là quanh quẩn quanh đây.

- Được rồi! Cứ quyết định vậy đi! Có chuyện gì phải liên lạc ngay... biết không?

Uy Vũ, Vi Khang chạy trong màn mưa. Tuấn Hạo đưa Bối Bối về phòng nghỉ ngơi, ngồi túc trực bên cô không rời, mà muốn đi cũng không được, vạt áo bị nắm chặt lúc nào không biết, anh chỉ có thể vỗ về giấc ngủ cho Bối Bối.

- Uy Vũ... đã tìm hết rồi....

- Không cần tìm nữa, cậu vào nhà mang theo ô, chạy sang chỗ Nhã Nhựt, có thể cô ấy đang ở đó... Mau vào đi, mưa ngày càng lớn rồi... Thay bộ đồ khô ráo rồi hẳn đi.

- Nếu không có ở đó thì sao?

- Vậy... cậu ở lại đó đợi khi mưa tạnh thì đưa Nhã Nhựt cùng sang đây.

- Được rồi! Nhưng còn cậu?

- Tôi muốn tìm lại một lần... Giao Giao không rảnh chỗ này, có thể sẽ không đi đâu xa...

- Ok! Giữ liên lạc... cẩn thận....

"Lộp độp" Mưa trở nên nặng hạt, Uy Vũ toàn thân ướt sũng tí mĩ không bỏ sót bất kì chỗ nào. Bên ngoài lạnh nhưng trong lòng lại nóng như lửa đốt.

- Mưa lớn quá!... Không biết mấy giờ rồi!... Tôi quá!... Không nhìn rõ nữa rồi... Đây là đâu?...

"Loạt soạt... loạt soạt..." Giao Giao mặt hơi biến sắc, cố gắng bình tĩnh, mò mẫm trong bóng tối tìm đường. Trong đầu toàn hình ảnh kinh dị, toàn những lời nói từ câu chuyện của Vi Khang.

"Vi Khang sẽ kể cho mọi người nghe câu chuyện kì dị về khu này... Cách đây rất lâu, đã có một câu chuyện đáng sợ xảy ra... Có một đôi tình nhân yêu nhau thắm thiết nhưng lại không thể đến được với nhau, nên họ đã tìm đến cái chết để chứng minh tình yêu của mình... Họ đã treo hai dây vải trắng lên cành cây uyên ương, thề nguyện sống chết có nhau... Hai người nắm tay nhau... cho đầu vào thông lọng... nhìn nhau mỉm cười... họ đạp đổ bệ đỡ... sợi dây siết chặt lại đến khó thở..." "Bặc"..."

- Anh hai mau kể lẹ đi...

- Từ từ... "bặc"...

- Cậu có tin Tuấn Hạo té búp vào mặt cậu không?

- Bình tĩnh người anh em... cậu xem Giao Giao sắp khóc rồi này... cho em ấy thời gian thả lỏng một chút... "bặc"... Chàng trai không chịu nổi sự dày vò liên tục của con dao găm đã chuẩn bị từ trước cắt đứt dây... rơi xuống... anh ta ho sặc sụa... rồi ngược nhìn cô gái "Anh... lừa tôi... anh..." "... cô gái đã chết vất vẻo trên không trung... chàng trai hồn vía thất kinh bỏ chạy ra khỏi nơi đáng sợ đó... anh ta về nhà nghe theo lời gia đình kết hôn với một tiểu thư con nhà danh giá, môn đăng hộ đối, có một cuộc sống hạnh phúc và hoàn toàn quên đi người con gái năm xưa... và anh ta cũng không biết người con gái ấy cũng đang mang trong mình giọt máu của anh... cũng từ đó... ai đi ngang qua cây uyên ương đều nghe tiếng khóc than... tiếng mẹ ru con của một cô gái trẻ... có người còn bị lôi kéo vào... bị hù dọa..." "À ời... ngu ngơ... con ngu ngơ..." "Hận anh... hận anh..." "Da diết, tí tì mãi không thôi... thôi... thôi..."

- Vi Khang, mặt anh ghê quá! - Giao Giao đẩy một phát Vi Khang liền ngã nhào xuống giường.

Cùng lúc đó, từ ngoài cửa, một người phụ nữ với bộ đồ trắng xuất hiện làm cả đám la toáng lên, bật đèn sáng lên...

- Á! Cô gái ấy đến rồi... Anh hai cứu em...

- Các em nói ai vậy? Nhã Nhựt... uống thuốc đi em...

- Bình tĩnh Giao Giao... không sao... phía trước chỉ là cây uyên ương thôi mà... không sao... mấy chuyện ma quỷ... từ đó đến giờ cũng chưa từng thấy bao giờ...

Tiếng loạt soạt ngày một đến gần, từ trong bụi cây một thứ gì đó nhảy ra chụp lấy Giao Giao, chân mềm nhũn ra, Giao Giao buông xuôi ngồi phịch xuống thờ hồn hèn.

- Giao Giao... xin lỗi, giết mình hả?

- Uy Vũ... anh... anh dọa... chết... tôi rồi - Lời nói pha lẫn tiếng thở dồn dập bị ngắt quãng.

Nắm lấy cánh tay lạnh ngắt đang run rẩy, Uy Vũ ngồi xuống ôm lấy Giao Giao. Tìm được một điểm tựa, Giao Giao siết chặt lấy áo Uy Vũ.

- Tôi không thở được... thả tôi ra đi...

- Không được! Cô chưa bình tĩnh lại... Thì tôi không buông đâu...

- Gì chứ? - Giao Giao siết chặt hơn, cô cần vai anh kiềm nén sự sợ hãi.

- Còn sợ không? - Uy Vũ cảm nhận được nhịp tim dần bình tĩnh của Giao Giao lên tiếng hỏi.

- Uhm... - Giao Giao buông tay, thả lỏng, hít một hơi thở sâu.

- Ổn rồi! Đừng sợ! Có tôi đây! Đi thôi! Mọi người đã chuẩn bị bữa tiệc cho tôi đúng không?

Giao Giao nhồm người đứng dậy rồi lại ngã xuống. Mắt cá chân cô sưng húp. Chụp lấy tay Giao Giao choàng lên vai mình, anh kéo Giao Giao lên lưng, nhẹ nhàng công cô.

- Như vậy là được rồi đúng không? Không đau nữa.

Sải từng bước đi ra khỏi nơi lạnh sống lưng ấy, Uy Vũ nói rất nhiều mục đích chỉ để trấn an cô. Anh không biết cô muốn kiếm gì mà lại liều mạng như vậy nhưng giờ không sao rồi, anh đã ở đây, ở bên cạnh cô. Tim được Giao Giao khiến lòng anh dịu hẳn đi. Con mưa bất chợt cũng dần tạnh. Về đến nhà đã thấy mọi người ngồi trước nhà. Bối Bối đã bớt sốt chỉ là cơ thể còn hơi yếu, lại thêm phần có chút kì lạ giữa Tuấn Hạo với Bối Bối.

- Uy Vũ, tớ nói cậu nghe... tuy chúng ta không cùng cha cùng mẹ nhưng chúng ta vẫn là gia đình... tớ biết áp lực cậu phải đối mặt... có những ngày cậu cảm thấy như mọi người đều chống lại cậu... cái gì cũng không xong, chuyện gì cũng không như ý muốn... rất nhiều việc dí chạy, những đòi hỏi khó khăn phải hoàn thành... còn có cả những lời nặng nề, chẳng ai quan tâm, chẳng ai thông cảm... không cần quan tâm, Vĩ Khang tớ hiểu cậu, tớ quan tâm cậu, tớ yêu cậu, người anh em... sinh nhật vui về...

- Haizz... Cậu tránh xa tớ ra. - Bật bỏ bài diễn văn đầy cảm xúc, Uy Vũ kéo ghế Vĩ Khang ra khỏi bàn.

- Những khao khát và lý tưởng quá lớn luôn khiến chúng ta mệt mỏi, đau đớn... nên hãy để mọi người biết trong lòng cậu đang nghĩ gì... tớ, Vĩ Khang, Giao Giao, Bối Bối, Nhã Nhược, tất cả mọi người đều muốn cậu vui về... Anh em, sinh nhật vui về.

- Được rồi, hai cậu uống nước ngọt chứ có phải bia đâu mà say cả đám thế! Sến súa như này hoàn toàn không hợp với hai người đâu!

- Uy Vũ, anh cười lên một cái đi, Bối Bối năn nỉ anh đó. - Miệng nói năn nỉ nhưng tay đã hành động trước, cô kéo miệng anh nhoen lên.

- Uy Vũ... Sinh nhật vui về...

- Được rồi... được rồi... chắc chỉ còn hai người là bình thường...

Chắc bình thường, nếu như vừa nói xong đã bị thôn bạnh vào họng thì có bình thường không? Nếu như vừa nói xong đã bị làm lơ thì có bình thường không? Sinh nhật vui về không thấy chỉ toàn thấy tra tấn.

- Nhã Nhược ngày mai đi rồi, tớ có mấy lời muốn nói với cậu... Nỗi buồn và tổn thương là những thứ không thể né tránh được nên hãy tiếp tục tin tưởng dù hôm nay có đau khổ thế nào thì ngày mai vẫn là một ngày nắng đẹp, hãy tiếp tục cố gắng... xây dựng một cuộc sống mà cậu muốn... bản thân thích đi đâu thì đi, thích ăn gì thì ăn... tuy có một chút nhưng lại thấy an tâm hơn nhiều...

- Đúng đó, chị Nhã Nhược... tuy không ở gần nhưng lúc nào mọi người cũng sẽ luôn bên chị... phải giữ liên lạc đó nhe!

- Uhm... Cảm ơn... mọi người...

- Aiyo... Nhã Nhược sao lại khóc rồi... để anh cho em ăn nhe! Nín đi.

- Vĩ Khang, có cậu mới vì ăn mà khóc thôi...

- Hahaha... Hay, không ngờ Uy Vũ hiểu cậu vậy đấy Vĩ Khang...

Hôm đó, ai cũng vui, thật sự hạnh phúc thật giản đơn, chỉ cần một bát com cũng đủ khiến ai đó hạnh phúc rồi, một lời quan tâm cũng là quá đủ...

Hôm sau, sau khi tiễn Nhã Nhược, mọi người cũng xuất phát về nhà. Mọi người ai rồi cũng phải trưởng thành, phải đối mặt với cuộc sống luôn đầy rẫy những hối tiếc, những bất ngờ, nhưng vẫn phải khóc, vui và tiến lên từng chút một.

Bạn đang đọc truyện *Đừng Đi! Ở Lại Bên Tôi* đi được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 22: Tấm lòng người làm cha mẹ

- Kì cục quá! Anh thả tôi xuống đi.

- Yên nào! Chân đau làm sao đi? _ Uy Vũ ôm ngang eo Giao Giao, bế cô vào trong.

Chưa vào tới nhà tiếng cái cọ đã ưm ưm. Vy Vy với Thanh Phong đứng trước cửa cũng bị làm phiền, Thanh Phong xoay đầu.

- Hai đứa làm gì ồn ào vậy?

- Anh hai, anh xem, chân cô ấy bị thương, em chi bế cô ấy vào nhà vậy mà cứ đòi xuống.

- Anh thả tôi xuống đi, kì lắm! Tôi có thể tự đi.

- Yên! Cô còn nói nữa là tôi hôn cô luôn đó. - Uy Vũ tấn tới, chỉ còn cách có vài cm.

Giao Giao vội bịt miệng lại, đẩy mặt anh ra xa.

- Biến thái.

Thanh Phong cũng lắc đầu với thằng em "ba gai" của mình.

- Anh hai! Hai người đi đâu vậy?

- Ba mẹ về rồi! Họ kêu anh dẫn Vy Vy đến dùng cơm.

- Vậy à! Cùng vào thôi!

Gặp Vy Vy với Giao Giao trước cửa cũng bớt căng thẳng, Thanh Phong ôm lấy Vy Vy đẩy cửa bước vào. Một không gian hoàn toàn lạ mở ra, đèn hoa lồng lầy, hương thơm quý phái sang trọng. Vy Vy giật thót một cái, nắm tay Thanh Phong mạnh dạn bước vào cánh cửa của Hàn gia, bước vào cái thế giới thượng lưu hoàn toàn xa lạ đối với cô.

Bốn người đến phòng ăn, hôm nay quá thật khác thường, trang trí xa hoa đúng là đón tiếp con dâu lớn thật nồng hậu.

- Chào bác (ba mẹ)

Ông bà Hàn áo vest sa rê bước vào, đi đến nơi chủ trì. Thấy Uy Vũ bế Giao Giao tay chân băng bó, bà Hàn giật mình chạy đến, kêu Uy Vũ thả cô xuống.

- Giao Giao! Con lại bị gì thế này? _ Bà Hàn cúi người chạm vào những nơi băng trắng toát để xem biểu hiện của Giao Giao.

- Dạ, con không sao? Chỉ trầy xước nhẹ thôi ạ! Bác đừng lo! Con không sao. _ Giao Giao vội kéo bà đứng dậy, luôn miệng nói không sao.

- Được rồi, được rồi, ta biết rồi, con đừng động nữa, ta đứng lên rồi... cái thằng này, mẹ đã dặn ra ngoài chơi phải trong chừng em nó, sao lại bất cẩn để em bị thương như này hả... thiệt là. _ Bà Hàn sợ Giao Giao đau vội đứng lên, quay hoắt sang mắng Uy Vũ, đánh vào lưng anh bốp bốp.

Tuy không đau chút nào nhưng Uy Vũ lại ra vẻ là rất đau đớn, khiến mọi người đều cảm thấy buồn cười với khuôn mặt nhăn nhó như khòe ăn ớt của Uy Vũ. Ông Hàn cố nhịn cười, họ khan một tiếng, cả gian phòng yên lặng.

- Mẹ tha cho con lần này đó. _ Trước khi về chỗ ngồi bà cố đánh thêm vài cái cho hả giận.

Mọi người ngồi vào bàn, Thanh Phong cũng giúp Vy Vy kéo ghế ngồi phía đối diện Uy Vũ Giao Giao.

- Con đi gọi nhà bếp dọn thức ăn lên.

- Uy Vũ đợi đã, vẫn còn một vị khách chưa đến.

- Khách? _ Uy Vũ kéo ghế ngồi xuống.

Cùng lúc một cô gái từ ngoài bước vào, xinh đẹp, nhã nhặn, trau chuốt từ đầu đến đuôi.

- Cháu đến rồi! Chào hai bác. _ Ôm lấy bà Hàn âu yếm, bắt tay kính nể với ông Hàn.

- Đã lâu không gặp, nào... mời cháu ngồi.

Cô gái mới đến ngồi kế bà Hàn, cô ta quay người cúi đầu chào Thanh Phong Vy Vy, đưa tay cười với Uy Vũ.

- Tớ đến rồi! Uy Vũ.

- Tòì thấy rồi, chào.

- Bác gái, bác xem cậu ấy kìa... _ nắm lấy tay bà Hàn cô nũng nịu, bểu môi.

- Hai đứa không nhớ sao? Lạc Song Nhi, lúc trước cũng hay đến nhà chúng ta chơi đấy. _ Bà vỗ vỗ tay cô.

- Không nhớ. _ Hai anh em đồng thanh lên tiếng khiến ai cũng dờ ra vài giây.

- Vậy bắt đầu nhớ từ bây giờ là vừa rồi, Song Nhi không chỉ có quen biết với tụi con mà còn là chị của Giao Giao, con gái lớn của Lạc gia. _ ông Hàn lên tiếng lấy lại chút mặt mũi cho Song Nhi vừa mới đến.

Nghe đến đây, Giao Giao căng thần người ra, từ lúc gặp Song Nhi, Giao Giao hoàn toàn khác thường, một lời cũng không thốt ra.

- Thì sao ạ? Con không quan tâm, đói rồi chúng ta bắt đầu ăn thôi. _ Hai anh em lại đồng thanh tập hai.

Ông Hàn không nói thêm gì, hoàn toàn bó tay với hai thằng con trai. Món ăn được dọn lên cũng là lúc ông Hàn chuyển toàn bộ ánh nhìn lên người Vy Vy. Giọng ông hơi nghiêm nghị đôi phần, áp lực đôi phần.

- Cô là Vy Vy à?

- Dạ, vâng.

Vy Vy, rõ ràng đang rất sợ nhưng vẫn cố kiên cường. Chờ đợi câu hỏi tiếp theo thì ông Hàn lại nói mọi người có thể bắt đầu dùng bữa. Uy Vũ thấy Giao Giao thất thần, huých tay cô mắt cái, Giao Giao giật mình quay sang miệng liền bị thức ăn đưa vào. Uy Vũ cười híp mắt đút một miếng thịt bò to tổ chẳng. Trái lại đáng về nghịch ngợm của hai bạn trẻ Song Nhi lại từ tốn thưởng thức, từ tốn khen ngợi, lâu lâu lại dừng lại uống một ngụm nước, phong cách ăn đúng bài bản không sai một chi tiết.

- Món ăn không hợp khẩu vị của chị sao?

- Không phải, rất ngon mà.

- Được một người không biết ăn khen ngon không biết có phải ngon thật không? _ Ông Hàn tao nhã hạ dao nĩa.

Cả bầu không khí như bị ai bóp nghẹt lại, căng thẳng đến bức người. Ông Hàn lại lên tiếng, lần này câu nói của ông khiến mọi ánh mắt đều đổ dồn về phía ông.

- Nghe nói coi đã có thai với một người đàn ông khác.

- Đúng ạ!

Ông Hàn gật đầu.

- Hôm nay gọi cô đến đây không phải là tôi đồng ý cho cô và Thanh Phong quen nhau, đừng nói đến chuyện cô mang thai chỉ với xuất thân của cô đã không xứng với Thanh Phong rồi.

- Ba! Xứng hay không xứng là do con quyết định, không phải xem người khác nghĩ như thế nào thì làm theo họ được. _ Thanh Phong nhìn ông đã kích Vy Vy cảm thấy bức xúc.

- Đừng xen vào khi ba đang nói... tôi cũng không trách cô, con người mà, ai cũng phạm sai lầm thôi, nhưng chuyện cô muốn tiến tới với Thanh Phong thì tôi không chấp nhận. Chỉ quen nhau thì tôi không có ý kiến, Thanh Phong còn trẻ, có quyền giao thiệp rộng, nói tóm lại tôi chỉ muốn cô chuẩn bị tốt tâm lý, hai đứa sẽ không thể có kết quả gì đâu. _ ông Hàn nghiêm mặt.

Câu vừa dứt, tiếng muỗng đĩa lền rơi trên sàn, mọi ánh mắt bất giác dồn vào một điểm, Uy Vũ gãi đầu, cúi người nhặt lên. Thừa cơ hội, Uy Vũ Giao Giao cũng ra hiệu cổ lên cho hai anh chị.

- Xin lỗi tay con hơi run.

Nghiêm chỉnh chưa được ba giây đã bị Uy Vũ phá hoại, ông Hàn cố kéo mọi chuyện về lại đúng với quỹ đạo vốn có của nó. Lần này ông lại tiếp tục dùng những lời lẽ ác nghiệt công kích Vy Vy, nhưng Vy Vy không cảm thấy bất an hay yếu thế nữa, cô đứng phắt dậy nói với ông những gì mình nghĩ, cho ông thấy tình cảm xuất phát từ trái tim của mình.

- Cháu biết hai bác có thành kiến với cháu, cũng biết hai bác sẽ không chấp nhận, nhưng vì Thanh Phong cháu có thể chịu đựng tất cả, bác công kích cháu, bác nhục mạ cháu, tất cả cháu đều không quan tâm... cắm hoa, âm nhạc, cháu không biết nhưng vì anh ấy cháu có thể học. Ngoại ngữ, giao tiếp cháu không giỏi nhưng vì anh ấy cháu có thể rèn luyện. Cháu biết bản thân mình không trong sạch, trước đây cháu cũng từng e ngại vì chuyện đó, cháu cũng biết trước bác sẽ không chấp nhận đứa trẻ này là con cháu trong nhà, trước khi đến đây cháu đã biết là sẽ khó khăn nhưng dù đứa bé hay Thanh Phong cháu cũng tuyệt không buông tay cả hai.

- Ý cô muốn nói thấy khó mà vẫn không lui?

- Anh ấy từng nói cháu và đứa bé là niềm hạnh phúc của anh ấy, cháu không nhẫn tâm cướp đi sự hạnh phúc của người mình yêu thương. Cháu đến với anh ấy bằng cả trái tim, sự chân thành của bản thân chứ không phải vụ lợi hay có mục đích nào khác. Cháu có thể đứng đây khẳng định với bác, tình yêu

cháu dành cho anh ấy không hề thua kém bất kì ai.

- Không cần nói nữa! Hôm nay vì cô ấy dù có đối địch với cả thế gian con cũng chấp nhận._ Thanh Phong ôm lấy đôi vai gầy đang run lên, ôm lấy người con gái anh yêu đang run rẩy sắp ngã khụy.

Hai vợ chồng ông Hàn cười phá lên, không ai hiểu gì.

- Hai đứa qua rồi, ngồi đi, đừng xăng thẳng._ Bà Hàn lấy khăn giấy lau mồ hôi lấm tấm trên trán Vy Vy.

- Người ta sợ vấp ngã mà không yêu, sợ lạc đường mà không dám liều bước tới, nhưng cháu đã có thể gạt bỏ tất cả để cùng con trai ta bước tiếp, vì nó cháu có thể can đảm chống đối lại ta dù biết cơ hội chiến thắng rất mong manh, ta rất hạnh diện nếu có một cô con dâu như cháu._ bà Hàn trấn an cô với nụ cười hiền từ của một người mẹ.

- Đừng lo, đây chỉ là thử thách ta với mẹ con thử lòng cô con dâu của mình thôi, yêu một người không phải chỉ toàn điều tốt đẹp, có lúc giận dữ...có lúc khóc...có lúc cười... nhưng trong lòng vẫn mong ở bên người ấy...Đó chính là tình yêu! Vy Vy đã cho ta thấy được tình yêu của con bé dành cho con, ta yên tâm rồi._ Ông Hàn lên tiếng giải thích cho những khuôn mặt còn ngờ nghệch.

Tất cả mọi thứ diễn ra từ đầu đến cuối đều nằm trong sự sắp xếp của hai vị tiên bói, họ từ đầu đã tìm hiểu kĩ càng mọi chuyện, hỏi biết Vy Vy là một cô gái tốt, ngay khi xem hồ sơ họ đã chấp nhận tất cả của Vy Vy nhưng vẫn phải kiểm tra một lần cuối. Không nhất thiết phải môn đăng hộ đối, không nhất thiết phải là tiểu thư cao sang quyền quý, chỉ cần cô gái đó thật lòng với con trai họ thì đã đủ rồi. Làm cha mẹ chỉ cần nhìn thấy con mình hạnh phúc cũng đã hạnh phúc lắm rồi. Từ xưa đến nay vẫn vậy, con ngã cha mẹ đau, con khổ cha mẹ cũng có vui gì đâu, chỉ khi con cười con hạnh phúc cha mẹ mới an lòng mãn nguyện

Bạn đang đọc truyện *Đừng Đi! Ở Lại Bên Tôi Đi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 23: Đơn giản mà! Chung phòng thôi

Trải qua sự thử thách khắc nghiệt của hai vợ chồng ông Hàn cũng giống như trút bỏ được một gánh nặng ở trong lòng, nhìn thấy nụ cười ấm áp của người nhà Thanh Phong cũng khiến Vy Vy yên lòng. Sai lầm, không môn đăng hộ đối, tự ti, đau khổ, định kiến, kiêu ngạo... tất cả đều là quá khứ... tất cả đều là những quan điểm cô hữu... chúng không hề được áp dụng lên suy nghĩ hay con người của bất kì ai trong Hàn gia. Từ cách nói chuyện đến cư xử, ai ai cũng có thể thấy rõ Hàn gia ra sao? Như thế nào?... Chẳng trách sự nghiệp của họ lại có thể vững vàng chỉ trong một thời gian ngắn.

- Thanh Phong, Vy Vy, hai đứa ở lại nghỉ ngơi, đến tối cùng mọi người đi xem đèn lồng.

- Vâng, mẹ. Vậy con xin phép đưa Vy Vy lên phòng nghỉ ngơi trước!

- Ba mẹ... Con với Giao Giao cũng về phòng đây! - Uy Vũ gọi với theo Thanh Phong kêu anh hai chờ đi chung.

- Khoan đã, phòng Giao Giao có chút thay đổi, do Song Nhi không được khoẻ mà phòng Giao Giao lại có hướng ánh sáng tốt nên con bé muốn chuyển đến đó... ta nghĩ hai đứa là chị em chắc Giao Giao cũng không trách mấy chuyện đó... nên đã đồng ý... ta cũng sắp xếp một phòng ở hướng Đông cho Giao Giao, chân con bé bị thương con mau đưa con bé về phòng đi...

Thanh Phong đứng ở cửa đợi Uy Vũ, nghe ông Hàn nói đến khó hiểu liền quay lại.

- Ba à! Căn phòng phía Đông vừa lạnh vừa tối, lại bất tiện nhiều thứ... ba sắp xếp như vậy là hợp lý sao?... Tuy Song Nhi là khách nhưng căn phòng đó Giao Giao đã ở từ lúc đến đây, cùng lắm là ngủ chung hoặc là chọn một căn phòng khác... Hàn gia chẳng lẽ không đủ phòng chứa một Song Nhi tiểu thư! Tóm lại con không đồng ý cho Giao Giao dọn vào căn phòng phía Đông.

Thanh Phong nói hoàn toàn không có gì sai, trên mọi phương diện đều hợp tình hợp lý, nên dù muốn nói cũng không ai biết nói lại như thế nào. Ngay cả ông Hàn cũng biết rõ chuyện này mình sai nhưng biết phải làm thế nào hơn, có những chuyện dù có nói ra cũng không ai hiểu, ép Giao Giao cũng là điều ông không muốn, nhưng ông tin Giao Giao sẽ thông cảm cho ông vì Giao Giao có gì đó khiến ông an lòng, dường như cô đã từng trải qua rất nhiều chuyện.

Thấy không ai lên tiếng, Song Nhi trong lòng liền thấp thỏm, không thể đợi thêm bèn lên tiếng nói tốt cho bản thân.

- Bác à! Không sao đâu ạ! Không cần vì cháu mà làm mất hoà khí, anh Phong nói không sai, tuy là khách nhưng cháu cũng quá tùy tiện rồi!

- Không sao! Căn phòng phía Đông cũng tốt, con đến đó ở là được rồi._ Giao Giao quan sát ông Hàn từ đầu đến giờ đều trong thấy mọi sự khó xử của ông, không muốn tạo thêm áp lực cho ông cô lên tiếng.

- Không cần rắc rối như vậy! Giao Giao ngủ phòng con là được rồi.

Những giờ mọi người đều tập trung vào Thanh Phong, vào sự việc bất ngờ mà quên mất khuôn mặt hí hửng bất thường của Uy Vũ.

- Vậy con qua phòng phía Đông nhường phòng cho Giao Giao à? - Bà Hàn đang khó chịu trong lòng lại bị câu nói của đứa con trai làm cho mù mịt.

- Đương nhiên là con không đến đó rồi! Ý con là hai đứa con ở chung phòng. - Vừa nói xong liền choàng lấy vai Giao Giao.

Câu nói chần chừ khiến ai cũng ngỡ ngàng, Song Nhi nghe xong cũng giật bắn mình đứng dậy.

- Nhưng..

- Được rồi, không bàn nữa quyết định vậy đi! Anh hai đi thôi. _ Uy Vũ đẩy Giao Giao đi.

Hai vợ chồng ông Hàn mỉm cười hài lòng, hoàn toàn không có ý ngăn cản, mặc kệ ánh mắt trong chờ của Song Nhi, người ta nói tham quá thì thâm, về chuyện này là do Song Nhi tự làm tự chịu, ông cũng đã làm tận lực rồi.

- Vy Vy! Hôm nay cho em mở mang tầm mắt, đầu óc của người làm kinh doanh quá khó lường. - Thanh Phong kiềm nén nụ cười đến lúc ra ngoài mới bật phát.

- Không chỉ khó lường mà còn đen tối nữa.

- Hai anh chị quá khen rồi. - Mũi nở như hoa, Uy Vũ vênh vênh tự đắc.

Kéo theo một tràng cười. Chỉ khổ thân Song Nhi, tức lắm mà chẳng làm được gì, tự phụ chi để rồi "gậy ông đập lưng ông", tính tới tính lui Song Nhi cũng không ngờ tình thế lại ra nông nổi này.

- Vợ ơi! Vợ à! Về phòng thôi! - Vui đến kì lạ, tiếp tục bế Giao Giao lên như kiểu đã thân thuộc từ lâu.

- Anh bị khùng hả? Ăn nói linh tinh...

- Không đúng sao? Hiện tại cô là hôn thê của tôi, tương lai sẽ là vợ tôi!

Ngoài tôi ra, cô không được lấy bất cứ người nào khác.

- Đúng đúng, anh nói gì cũng đúng! Thả tôi xuống! - Hôm nay đột nhiên mềm mại khó lường, Giao Giao cãi không lại thôi đành đổi đề tài khác.

- Thôi để Uy Vũ giúp em đi, chân đau đừng đi lại nhiều. - Vy Vy nhìn hai người trẻ con càng thấy thú vị.

- Không nặng vậy đâu chị, chỉ tại anh ấy màu mè, muốn làm quá lên thôi! - Giao Giao xua xua tay phản bác, sẵn tiện liếc anh một cái.

- Đúng là tuổi trẻ!

- Bye bye anh chị... vợ tôi thì tôi thương, cô còn nói tôi màu mè là tôi quăng cô xuống đó. - Trả lại Giao Giao cái liếc lạnh sống lưng.

Phòng Thanh Phong ở lầu một nên bốn người tạm chia tay hẹn tối gặp mặt.

- Cho tôi ngồi ở sofa là được rồi!

- Nghi ngại đi, tôi đi lấy nước, sẵn tiện mang hành lý của cô sang đây luôn!

Nói hành lý nghe rất nhiều nhưng thực tế lại hoàn toàn ngược lại. Con gái bình thường sẽ có rất nhiều quần áo chưa bao gồm giày dép, mỹ phẩm cũng chứa một rương không hết, nhưng Giao Giao lại khác, đồ đạc cô mang đến quả thật rất ít, chỉ có vài bộ đồ thêm những vật dụng cần thiết, ngoài ra không có bất cứ thứ gì khác, mỹ phẩm hay trang sức hoàn toàn không có. Mang đến cho người ta cảm giác Giao Giao có thể rời đi bất cứ lúc nào. Mang đồ đạc về phòng trong tâm trạng chẳng mấy vui vẻ, Uy Vũ muốn hỏi Giao Giao rất nhiều chuyện, nhưng khi nhìn thấy đáng về Giao Giao ngủ quên trên ghế sofa anh lại không nhớ mình muốn nói gì nữa.

- Ngủ nhanh thật!

Theo gió, những cánh hoa nhẹ nhàng bay vào phòng, vương trên sàn, trên quần áo, trên mái tóc mượt mà của Giao Giao. Đột nhiên có cảm giác xinh đẹp như một bức tranh, Uy Vũ chống tay lên thành ghế đặt môi hôn nhẹ lên cánh hoa trên tóc Giao Giao. Mọi vật xung quanh như ngưng đọng tại khoảnh khắc đó.

Con Mun đi đâu mới về nhảy vào từ cửa sổ, liếm láp bộ lông mịn màng của nó, vươn vai kêu meow meow, những nhoeo nũng nịu cọ cọ tay Giao Giao. Bị nó làm phiền, Giao Giao giật mình, ngồi dậy, gãi bụng con Mun vài cái, Giao Giao nhìn đồng hồ vuốt nhẹ mái tóc của mình. Cánh hoa tình nghịch cũng theo đó nằm trợn trong lòng bàn tay Giao Giao.

- Mọi chuyện rồi sẽ ổn thôi! - Hôn nhẹ lên cánh hoa.

Uy Vũ đứng từ xa gãi mũi cười ngượng ngùng rồi bước tới gần, anh ngồi xuống chống tay lên bàn, ánh mắt cong lên, anh cười ngốc nghếch với cô.

- Anh cười ngốc nghếch gì vậy?
- Không có gì, vui thôi.
- Ngốc quá đi! - Giao Giao cũng cười theo anh.
- Đúng vậy, tôi ngốc thật!
- Hai đứa đi thôi! - Thanh Phong ho khan trước những câu nói thiếu muối thừa đường của hai đứa trẻ.

Nơi thả đèn cũng không xa nhà lắm nên mọi người quyết định tản bộ đến đó. Suốt quãng đường Song Nhi luôn bắt chuyện với Uy Vũ nhưng anh trả lời cho có, qua loa không để tâm, ánh mắt luôn dán chặt vào người con gái đi bên cạnh Vy Vy.

- Uy Vũ, tớ nói muốn cùng cậu thả đèn!
- ...

Bà Hàn thấy con trai không quan tâm cũng hiểu chút ít, bà bèn kéo Song Nhi đi chung với vợ chồng bà. Ba cặp sáu người, rõ ràng Song Nhi là kẻ thừa những cũng không thể thất lễ với khách được.

Càng gần người càng đông, chen chúc bên này, chen chúc bên kia, quay qua quay lại đầu đầu cũng toàn người.

- Uy Vũ, em có thấy Vy Vy với Giao Giao đâu không?
- Ba mẹ, anh em con đi kiếm hai người họ, mọi người đi trước cũng được.

Quay lại biển người mênh mông, sơ suất một chút hai anh em cũng lạc nhau.

- Người đông như vậy, vừa mới không nhìn thấy thì đã tìm không ra rồi. - Lúc này chỉ giúp đứa bé chụp trái bóng bay khi quay lên đã không thấy ai cả, quay lại cũng lạc mất Vy Vy.

- Uy Vũ ở đâu? Anh ấy cao như vậy chắc sẽ rất dễ tìm. - Giao Giao đi xung quanh tìm hình bóng người thân thuộc.
- Đây! Ngó.

Cánh tay bị nắm chặt, Giao Giao quay đầu, người cô đang tìm kiếm không biết đã xuất hiện từ lúc nào.

- Theo sát chứ!

" Ting " - Tiếng tin nhắn. Uy Vũ móc điện thoại xem một lượt.

- Anh hai nói đã tìm thấy chị Vy Vy rồi, cũng gặp ba mẹ rồi, anh ấy còn nói không cần tìm họ, chúc chúng ta đi chơi vui vẻ, cuối cùng còn có biểu tượng kinh dị nữa... Nếu đã vậy, chúng ta đi xem đèn ở một nơi gần đây.

- Được.

Tìm được nhau giữa đám đông, tâm tình hai người lúc này không biết phải hình dung như thế nào, chỉ cảm giác được dường như có cái gì đó đang chậm chậm phát triển, chậm chậm thay đổi.

- Tôi cũng không phải là muốn chiếm tiện nghi của cô, chỉ là sợ cô lết nữa lại đi lạc, tôi lại phải đi tìm. - Nhìn thấy Giao Giao bị chen lấn, Uy Vũ nắm chặt lấy tay cô kéo về phía trước.

- Lúc bé tôi anh đâu có hiền như thế. - Giao Giao bấu môi nhìn bóng lưng to lớn của anh.

Khu vực thả đèn hoàn toàn không lấy một ngọn đèn đường nào, mọi thứ chìm im lặng chìm trong một màu đen yên tĩnh.

- Tới rồi, cây cầu này khá ít người, góc quan sát cũng tốt.
- Anh cũng rất biết chọn nơi, nhưng nếu tốt như thế tại sao lại ít người?
- Vì nó đã cũ rồi, khoảng một, hai ngày nữa sẽ bị tháo dỡ và xây cây cầu mới... Cô không thấy tấm bảng ghi " nguy hiểm cấm vào " sao?
- Anh cũng liều mạng quá rồi đó.

Cây cầu cũ kĩ nằm trong khu vực đang thi công mà hai người lại dám trèo lên xem đèn ước nguyện. Uy Vũ khùng điên không nói gì, đến Giao Giao khi biết đây không phải là cây cầu bình thường vẫn thân nhiên đùa giỡn, không có ý định đi xuống cũng không sợ sẽ có chuyện xảy ra. Cặp đôi liều nhất năm.

- Uy Vũ, xem kia! Bắt đầu thả đèn rồi!

- Mới nhìn thôi đã kích động như vậy rồi, muốn thử không? - Uy Vũ thò tay sang véo má Giao Giao.

- Muốn.

" Cầu cho mọi người xon yêu thương luôn bình an"

- Câu cô viết có bao gồm tôi không?

-... Đương nhiên là có anh rồi. - Giao Giao trả lời nhưng không dám nhìn Uy Vũ.

" Hy vọng ước nguyện của mọi người sẽ thành hiện thực ".

- Tôi cũng là có người muốn ám chỉ.

-...

- Cùng thả đi.

Ngon đèn lồng nhẹ nhàng bay lên mang theo lời ước nguyện. Nhìn chúng hoà vào không khí, đông đầy lại là nhưng hy vọng, những hoài bão mới.

- Nè! Tuy có hơi trễ... tặng anh quả sinh nhật, sinh nhật vui vẻ. - Giao Giao móc trong túi áo một hộp quà xinh xắn.

- Hở? Cho tôi thật sao?

- Đúng vậy.

- Được rồi! Cái này là của tôi rồi, sau này cô không được đòi lại đâu đấy. - Nhét nhét vào túi áo.

- Không có đâu, yên tâm yên tâm chồng à!

- Giao Giao, cô học hư rồi!

- Không đúng sao! Bây giờ anh là chồng chưa cưới của tôi, sau này sẽ là chồng tôi, ngoài tôi ra anh không được phép "gả" cho bất cứ ai.

- Thật vậy sao? Nếu vậy... tôi phải trân trọng vị hôn thê này rồi.

Cả hai nhìn nhau mỉm cười. Khung cảnh thật thanh bình, từng chiếc lồng lập loè chậm chậm bay lên, cả khoảng trời như sáng rực lên một niềm hy vọng mới, tại khoảnh khắc đó mọi người không nghĩ đến quá khứ hay tương lai, họ chỉ trân trọng mọi thứ của hiện tại, mọi thứ trước mắt.

Bạn đang đọc truyện *Đừng Đi! Ở Lại Bên Tôi Đi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 24: Đừng đi! Ở lại bên tôi đi

Cái se lạnh của ngày đầu xuân mang lại cái cảm giác dễ chịu, nhưng khi chiều đến thì lại lạnh đến rợn sống lưng. Sau hội hoa đăng, tất cả mọi thứ đều trở lại quỹ đạo vốn có của nó. Ông bà Hàn tiếp tục công việc còn đang dang dở ở Châu Âu. Thanh Phong, Vy Vy cũng đi nghỉ mát; Song Nhi thì lại biến mất không một chút tung tích, tuy nhiên đồ đạc vẫn để nguyên trạng như muốn nói cô ta sẽ quay lại. Mọi người đã hẹn sẽ gặp lại nhau sau khi quay lại trường, nhưng cuối cùng chỉ có mỗi mình Giao Giao giữ được lời hứa. Ba anh chàng bận rộn kia biệt tăm không thấy bóng dáng. Đặc biệt là Uy Vũ, mấy ngày trước còn chọc cô giận, chọc cô cười vậy mà thoát cái đã biến mất. Nửa đêm nửa hôm, nhận được cuộc gọi khẩn từ công ty, ra khỏi nhà đến giờ vẫn chưa có tin tức, không khỏi khiến Giao Giao lo lắng.

Một ngày bình thường như mọi ngày lại trôi qua, nhưng hôm nay Giao Giao lại mệt mỏi. Công việc của hội học sinh bắt chọt do Giao Giao với Trà My làm chủ. Tan học phải ở lại làm việc, Trà My bận làm thêm nên không ở lại lâu, công việc còn lại phải do Giao Giao làm. Ba người bận rộn kia không biết đã làm gì mà chưa có thứ gì được hoàn thành. Giao Giao thở dài, khẽ run lên, mũi cũng đỏ lên vì lạnh.

- Mùa xuân nhưng cũng không thể mặc ít như vậy được.

Một cái khăn choàng từ phía sau quàng lên cổ Giao Giao. Cô vội quay đầu khi nghe thấy âm thanh quen thuộc. Không sai, người cô đang lo lắng đang đứng trước mặt. Chỉ mới quay đầu, ánh mắt liền bị che lại. Uy Vũ kéo cái khăn choàng lên che mặt Giao Giao lại.

- Anh làm gì vậy hả? - Giao Giao quơ quào kéo cái khăn xuống.

- Chào! - Uy Vũ đưa tay mỉm cười.

Ánh mắt Giao Giao không khỏi khăn trương, cô lao đến nhìn trước ngó sau khắp người Uy Vũ.

- Anh không sao chứ? Vẫn ổn chứ?

- Há? Tôi đương nhiên không sao? Sao thế?

- Công ty có vấn đề, nửa đêm anh lại đi mất, hại tôi cứ lo lắng suốt.

Nhìn dáng vẻ cuốn quýt của Giao Giao, Uy Vũ phớt cười, anh giữ khuôn mặt nhỏ nhắn của Giao Giao nâng lên đối diện với mặt mình, ánh mắt ôn nhu đến nỗi có thể đánh tan hết tất cả tâm tư trong lòng Giao Giao, nhịp tim trong lồng ngực dường như không thể kiểm soát được nữa, nó đã không còn là của bản thân cô nữa rồi.

- Cô có biết dáng vẻ hiện tại của cô thế nào không?

- Mặt tôi dính gì sao?

- Cực kì giống dáng vẻ của một cô bạn gái nhỏ đang lo lắng cho bạn trai. - Hai tay chọt véo má Giao Giao.

Hai tai đỏ lên, Giao Giao quay mặt đi chỗ khác.

- Trễ rồi! Tôi về trước đây.

Uy Vũ vội kéo Giao Giao lại, ôm chăm lấy cô từ phía sau. Bất giác bị ôm, Giao Giao cả cơ thể cứng đờ, hai tay vịn lấy cánh tay rắn chắc của Uy Vũ.

- Giao Giao! Lâu như vậy mới được gặp cô, tôi không muốn lại chộc cô giận nữa, tôi nhớ nụ cười ấm áp của cô, tôi nhớ cô, tôi muốn gặp cô, tôi muốn nhìn thấy cô,... tôi muốn ngoại trừ tôi cô không được để ai thấy dáng vẻ này của cô, được không?

- ... Được.

Giao Giao kéo tay Uy Vũ ra, cô bước nhanh về phía trước. Biết bao cảm xúc ngổn ngang trong lòng, mọi thứ ập đến quá nhanh. Giao Giao sợ cô chống đỡ không nổi, cô cực kì sợ loại cảm giác chia xa đó lại lặp lại, càng gần anh cô lại càng sợ mất anh. Còn anh, anh nhìn theo cô, hai má bất giác cũng đỏ lên, anh tự trách rồi lại tự khen, tâm tư cũng như có bão, lên xuống khó chịu.

- Có phải mình quá chủ động rồi không?... Nhưng hình như lúc này cô ấy cũng không có đẩy mình ra?... Sớm biết vậy, ôm thêm một lát là được rồi... Mình đúng là ngu thật mà!

Cuối cùng là chạy đuổi theo Giao Giao. Hai người đi ăn gì đó rồi bắt taxi về nhà. Ngồi ở sân ga, nhìn người qua kẻ lại, ánh mắt Uy Vũ trở nên mơ hồ, anh quay sang nhìn Giao Giao rồi dựa đầu lên vai cô.

- Đã mấy ngày không được ngủ rồi, cho tôi dựa một lúc thôi!

- Uhm, anh ngủ đi.

Vì Uy Vũ khá cao nên Giao Giao cố ngồi thẳng người dựa cho anh đỡ mỏi cổ. Sợ anh không ngủ được, cô cố ngồi yên, bất động như một pho tượng.

- Giao Giao! Có thật cô với Song Nhi là chị em không?

- Ủ! - Giao Giao quay sang nhìn anh, mắt vẫn nhắm nghiền, dáng vẻ mệt mỏi hiện rõ.

- Nhưng thật ra giữa tôi và chị ấy có một khoảng cách.

- Khoảng cách?

- Phải. Tuy là chị em nhưng tôi lại bị phân biệt đối xử... Từ nhỏ ba mẹ đã thương yêu chị ấy hơn tôi, cái gì đẹp, cái gì tốt,... tất cả đều thuộc về chị ấy. Giấc ngủ, nấu cơm,... tôi đều làm tất cả chỉ hi vọng ba mẹ có thể chú ý đến tôi một chút nhưng trong mắt họ vẫn chỉ có chị ấy mà thôi!

- Thật sao?... Không ai chú ý cô thì tôi chú ý, trong mắt tôi chỉ có cô, đừng quan tâm họ nữa... Được không?

Giọng Uy Vũ mỗi lúc một nhỏ dần, cơ thể cũng thả lỏng ra hoàn toàn ngã vào người Giao Giao. Giao Giao cố ngồi vững, cô cười rồi bắt đầu kể chuyện cho anh nghe.

- Cảm ơn anh!

Trước đây rất lâu... rất... rất lâu, có một gia đình bốn người nhưng lại không hạnh phúc, sự có mặt của thành viên nhỏ nhất lại chính là nguyên nhân.

- Anh có tìm thấy không?

- Vẫn chưa... Con bé này chạy đi đâu được chứ?

- Chúng ta tìm lại một lần nữa xem sao!

Một nam một nữ cuồng quýt chạy tìm ai đó khắp căn nhà. Phòng này phòng nọ, họ như muốn dỡ tung căn nhà. Cho đến khi người vợ vào phòng giặt đồ lần thứ hai.

- Mẹ ơi... cứu, cứu... cứu...

Tiếng nói yếu ớt phát ra từ trong máy giặt, nắp đậy kín lại bị đồ đạc đè lên. Nhìn thấy cảnh tượng kinh hoàng, bà vội vàng hất đổ mọi thứ, cứu lấy người kêu bà bằng mẹ.

- Song Nhi...

Khi nhìn thấy người bên trong, vì quá sợ mà mặt mày xanh xao, nước mắt giàn giụa, đang nằm khất khoải bên trong khoang máy giặt... bà la toáng lên, kéo Song Nhi ra ngoài. Tình trạng Song Nhi ổn định lại, bà liền kéo tôi vào phòng, xô tôi xuống đất, bà không cần biết là tôi có đau hay không, liên tục la mắng tôi.

- Con làm cái gì thế hả? Con có thấy chị con không? Nó muốn ăn socola thì làm sao chứ? Con vì sao không đưa cho chị? Con ép nó phải trốn ở cái nơi đó mà ăn, con biết như thế nó sẽ chết không? Có phải con muốn một mình hưởng hết số socola đó nên mới ép chị con như vậy? Con còn bé sao tâm cơ lại độc ác như vậy hả?

- Mẹ! Không phải như thế đâu, ba dặn ăn nhiều socola không tốt... nên con...

- Con nhớ lấy cho mẹ, tất cả mọi thứ trong cái nhà này đều là của Song Nhi! Nó muốn gì cũng được... Đã biết chưa?

- Con biết rồi! Con biết rồi!

Mẹ tôi bỏ đi, trong mắt bà hoàn toàn coi tôi như không hề tồn tại, trong tim bà không có chỗ dành cho tôi, tất cả mọi thứ đều là của Song Nhi. Tôi sợ bà lại giận dữ, tôi luôn ghi nhớ điều đó, không dám xin cũng không dám cầu, cho thì tôi lấy, không cho tôi cũng không dám nhìn. Ấy vậy mà...

- Anh ơi! Anh ơi! Cho em chơi với!

Tôi đang lau dọn nhà thì thấy ngoài sân mấy đứa nhỏ hàng xóm đang chơi pháo, Song Nhi cũng muốn tham gia. Tôi sợ nguy hiểm nhưng cũng sợ ba mẹ sẽ la nên tôi chỉ đứng bên ngoài quan sát. Mọi người chơi rất vui, Song Nhi cũng rất vui, tôi nghĩ là không sao, nhưng bất ngờ không biết ai lại đốt pháo gần chỗ Song Nhi. Tiếng pháo tí tách, lũ trẻ đều né sang chỗ khác, chỉ có Song Nhi là không biết gì.

- Chị! Cần thận!

"Bùm"... cũng may là tới kịp, Song Nhi chỉ bị bỏng một chút ở bắp chân. Tôi vừa định chồm qua hỏi xem chị có bị gì không thì chị đã khóc toáng lên, bà vú trong nhà vội chạy ra, ba mẹ đứng lúc vừa về. Chưa hiểu rõ sự tình đã mắng tôi, từng đợt roi đòn quất lên người tôi.

- Đồ vô dụng! ại sao lại không trông chừng nó cẩn thận, mày muốn hại nó chết sao?

- Không phải đâu, khôn phải đâu...

- Mày còn nói không phải, mày đừng tưởng tao không biết trong lòng mày nghĩ gì. Tôi bất lực trước sự tra tấn của mẹ tôi. Trong sự mờ nhạt trước mắt, tôi thấy ba với chị hai, tôi đã mỉm cười, đưa đôi tay đang chảy máu của tôi về phía ba.

- Ba...

- Mày đáng sao? - Mẹ quát mạnh vào tay tôi.

Dù đau đớn nhưng tôi vẫn cố đưa tay về phía ba, máu nhỏ từng giọt xuống đất.

- Ai cho phép mày gọi ba... mày thì có tư cách gì... mày nghĩ mày là ai?

Tôi ngơ ngác, rụt tay lại. Tại sao vậy, tôi rõ ràng là nhỏ hơn chị mà, đáng lẽ tôi mới là người được chăm sóc chứ, tại sao lúc nào cũng là chị, tôi cũng đau, tôi cũng chảy máu mà.

- Song Nhi chỉ mới sáu tuổi thôi, đã bị bỏng nặng như thế, không lẽ phải mang vết sẹo đó suốt đời sao?... Tao không muốn thấy mày nữa, cút cho tao!

Tôi cũng là con họ nhưng vì sao họ lại không thương tôi. Chuyện gì tôi cũng làm, chuyện gì cũng cố gắng, chuyện gì cũng chịu đựng... rốt cuộc phải làm

sao họ mới yêu thương tôi! Tôi không trách chị Song Nhi, tôi chỉ không biết bản thân đã làm sai việc gì!

- Đang nghĩ gì vậy? - Uy Vũ dụi mắt, ngồi thẳng người dậy.

- Tôi đang nghĩ làm sao để kêu con heo nhà anh dậy! - Giao Giao đưa cho anh chai nước suối mua hồi chiều.

- Tôi... mơ thấy mình được nghe một câu chuyện rất buồn... tôi không nhớ rõ nhưng bé gái ấy rất đáng thương... nếu như tôi ở đó chắc chắn tôi sẽ không để những điều bất hạnh đó làm cô bé đau khổ... - Uy Vũ uống một lần gần hết chai nước.

Giao Giao không nói gì, nhìn về phía trước một lúc rồi nhảy xuống đường ray.

- Nguy hiểm quá! Cô làm cái quái gì thế? - Uy Vũ hoảng hốt không kịp phản ứng gì!

- Yên tâm! Tôi nay hết tàu rồi... Anh nữa, xuống đây. - Giao Giao đứng giữa đường ray đưa tay về phía Uy Vũ.

Uy Vũ nhìn quanh, quả thật không còn một bóng người, không biết anh đã ngủ bao lâu rồi, Uy Vũ cười, nắm lấy tay Giao Giao nhảy xuống. Một không gian mới mở ra.

- Đường tàu được thiết kế thấp hơn sân ga, vì thế thường không ai đi bộ dưới đây... Những con tàu cứ chạy qua ta như vậy. Thật tuyệt, đúng không?... Những đường ray này nối ta với cả thế giới, những con tàu có thể đưa ta đến bất cứ đâu... vẫn đang chạy từng ngày... Dù ta ở bất cứ đâu, bất cứ lúc nào cũng đều có những con tàu, ta có thể đi bất kì nơi nào ta muốn.

Gió nổi lên, thổi qua hai người, hoà vào không gian rộng lớn. Giao Giao ánh mắt nhìn nơi xa xăm, tay giữ mái tóc bị gió thổi bay.

- Đứng từ đây có thể thấy được rất xa. Lần đầu tiên được nhìn thấy cảnh này... Có thể đi bất cứ đâu mình muốn, cảm giác như mình đã trở thành một con tàu... - Uy Vũ nắm chặt lấy tay Giao Giao.

Cô mỉm cười, vừa quay đầu sang môi đã bị thứ gì đó mềm mại giữ lấy. Nụ hôn đầu của hai người. Trước đây, Giao Giao không ít lần bắt gặp cảnh các cặp đôi ôm nhau hôn hít, quấn nhau như sam, giữa họ bùng cháy dục vọng. Nhưng nụ hôn này lại hoàn toàn khác. Giao Giao cảm nhận được sự ấm áp, yên bình.

- Tôi có cảm giác bé gái đó chính là cô... Giao Giao! Đừng đi, ở lại bên tôi đi... Anh nghĩ anh đã thích em rồi, anh nhận ra rằng trong tâm trí anh chỉ có mỗi em mà thôi. Anh không thể để em đi được. Đây là lần đầu tiên anh thích một người nhiều đến thế... Em có thể mãi bên cạnh anh không? Giao Giao...

- Có phải anh trả thù em vụ lần trước ở trung tâm mua sắm không? Anh đúng là người thù dai mà!

Lần đầu tiên tỏ tình, Uy Vũ không ngờ lại thành ra như thế này, anh cúi đầu phì cười, anh kéo Giao Giao sát lại người mình, một tay ôm eo, một tay búng trán cô.

- Em bị ngốc à! Trả thù gì chứ?

- Vậy anh thích em thật à? - Giao Giao ôm trán.

- Phải, anh thích em, rất thích em... Giao Giao, anh sẽ không để em phải cô đơn một mình nữa... Dù có chuyện gì anh vẫn sẽ luôn bên cạnh em, bảo vệ em

Tối hôm đó, cả hai đều không chợp mắt được. Uy Vũ hạnh phúc đến không thể ngủ, Giao Giao thì vừa hạnh phúc vừa bất an. Sau đêm hôm đó, mối quan hệ của hai người cũng bước thêm một bước tiến mới. Uy Vũ cũng bàn bạc với cha mẹ sẽ tổ chức buổi lễ tuyên bố Giao Giao chính là hôn thê của anh. Anh cũng vui vẻ giải đáp mọi thắc mắc cho Vi Khang, Tuấn Hạo và Bối Bối nghe. Anh muốn cùng Giao Giao san sẻ niềm hạnh phúc này.

Bạn đang đọc truyện *Đừng Đi! Ở Lại Bên Tôi Đi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 25: Bước tiến mới

"Em sẽ đợi... "... Leng Keng... một chiếc kiềng bạc rơi xuống nền đất lạnh giá, lấp lánh". Uy Vũ giật mình, mọi thứ thật mờ nhạt, như ảo ảnh, nhưng cảm giác lại rất chân thật. Trong đầu anh liên tục xuất hiện giọng nói thân thuộc mà xa lạ ấy. Cuối cùng là ai, người nói đợi anh là ai. Rồi như tờ vò, Uy Vũ ngồi thất thần trên ghế sofa. Cả người bị lay mạnh, anh mới dần nhận thức trở lại, anh kéo mạnh tay người con gái trước mặt ôm cô vào lòng. Giao Giao không hiểu chuyện gì, chỉ biết dùng tay vỗ nhẹ lưng anh.

- Xin lỗi nha! Bỗng dưng anh muốn ôm em quá.
- Anh không sao chứ?
- Anh không sao... Hôm nay em đi gì đến trường?
- Đạp bộ.

Uy Vũ trung ra gương mặt ngờ nghệch, chắc chắn câu tiếp theo sẽ là "Đạp bộ là cái gì?". Giao Giao phì cười.

- Đạp xe đạp với đi bộ là đạp bộ.
- Làm gì có kiểu nói tắt chẳng ai hiểu ấy chứ. - Uy Vũ véo má Giao Giao, cái này chắc người ta nói là véo yêu nè.

Cứ làm việc hai năm, mọi người sẽ được nghỉ phép hai năm kể nhưng vẫn nhận được lương trong thời gian đó. Tuy mọi người từng từ chối việc nhận lương nhưng ông Hàn không đồng ý, ông từng nói: "Nếu không nhận lương như bình thường thì nhất định phải nhận một nửa, tuy nghỉ phép nhưng mọi người cũng cần tiền cho sinh hoạt, mọi người cũng như người thân tôi vậy, mà đã là gia đình thì không cần phải so đo những chuyện này.". Nếu những người thống trị có thể nghỉ được như ông thì chắc đã không có loạn lạc, không có nô lệ, không có chiến tranh. Hai năm tới đây, nếu ông bà Hàn hoặc Thanh Phong không về thì trong nhà chỉ có mỗi cặp đôi trẻ. Giao Giao vào kho đất xe đạp ra, chiếc xe đạp màu đỏ thẫm tuy không mới nhưng cũng chẳng quá cũ. "Cạch... cạch..." Uy Vũ bỏ cặp vào giỏ xe, còn mình thì ngồi ở yên sau.

- Đi thôi, trễ bây giờ.
- Khoan đã, không phải anh chỉ để nhờ thôi hả?
- Ai bảo em bỏ anh. - Uy Vũ quần khăn cổ cho Giao Giao. Giận như con nít. Ờ thì cô sai, không chờ anh khoá cửa nẻo lại bỏ đi trước, tại cô tưởng anh sẽ chạy mô tô tới trường. Anh không nói làm sao cô biết anh muốn đi học cùng cô.
- Được rồi, em sẽ chăm đạp.
- Phải đó, muốn anh hết giận phải chăm chỉ đạp xe. - Uy Vũ vỗ vỗ yên xe.

Chiếc xe đạp lăn bánh nặng nề, đi được một đoạn Uy Vũ nghiêng người dựa vào lưng Giao Giao. Anh kêu tên cô triu mến, Giao Giao không quay đầu, chỉ hỏi lại "Hả?"

- Hôm nay khá lạnh mà cơ thể em vẫn ấm nhỉ! Em khoẻ thật!
- Em còn có thể đạp anh xuống xe nữa đó! Anh muốn thử không? - Còn không phải trách Uy Vũ, đến một chút ý định đổi chỗ cũng không có.

Cũng may anh còn lương tâm, đến mấy đoạn dốc đất xe giùm cô. Giao Giao trả xe ở tiệm đậu hủ nhỏ trên đường đến trường. Từ đây, hai người bắt đầu đi bộ. Uy Vũ vẫn cứ trung cái bộ mặt hằm hằm ấy ra. Giao Giao không ngờ anh lại giận dai đến vậy. Cô chắc chắn không dám chọc anh nữa.

- Uy Vũ à! Đừng giận nữa... Em không biết anh muốn đi học chung mà... Tha cho em lần này đi mà! - Giao Giao vội kéo tay Uy Vũ lại.
- Bỏ rơi anh xong giờ lại kêu anh tha cho em, không có chuyện đó đâu. - Giao Giao xụ mặt xuống, cô cúi gầm mặt. Uy Vũ thấy yên lặng khác thường lên nhìn sang, trong thấy bộ dạng của Giao Giao làm anh một phen hú hồn. Anh cúi người xem biểu tình của Giao Giao, còn chưa kịp nhìn thấy gì.

- Em xin lỗi! _ Giao Giao ngẩng đầu đáng yêu, có pha chút tình nghịch.

Uy Vũ họ khan mấy tiếng, khịt khịt mũi.

- Cười rồi, cười rồi nhé!
- Không có cười. _ Uy Vũ vừa nói vừa cố che đi biểu cảm của mình.
- Anh đang cười mà.
- Anh không hề cười.
- Rõ ràng là cười mà. _ Giao Giao cù lét anh.
- Cười đâu mà cười.
- Đây nè!
- Đã bảo là không có mà.

Thầy thể dục phụ trách lớp 11A1 bị chấn thương phải nhập viện nên sẽ có giáo viên mới về. Không biết là do trùng hợp hay sắp xếp, giáo viên mới lại là

kì phòng địch thủ của thầy thể dục lớp 12A1. Vừa mới bắt đầu, đã nảy lửa. Mỗi lớp chọn ra hai tốp, một nam một nữ tham gia. Nam đấu bóng rổ, nữ đấu bóng chuyền. Kết quả sau hai trận là hoà, nam 12A1 thắng nhưng nữ lại thua. Không những thua mà còn thua một cách triệt để. Trong giờ nghỉ giải lao, mọi người bắt đầu bàn tán, đặc biệt là nhóm nam sinh cùng lớp Uy Vũ.

- Đúng là không thể xem thường lớp dưới được, bóng chuyền nữ đánh bóng, phát bóng rõ ghê.

- Nhất là Giao Giao, quá xuất sắc. Hình như tớ cảm nắng cô ấy mấy rồi!

- Ày~ Cậu có bạn gái rồi đấy...

- Không, tớ nghiêm túc đó, cô ấy tuy giỏi giang nhưng lại không xa cách, kiểu mạnh mẽ đáng yêu đấy.

"Bộp" chai nước trên tay Uy Vũ bị bóp dẹp lại, nước tràn ra. Cả đám quay đầu, hồn vía kinh hãi, cơ thể lạnh lên như Nam Cực.

- Cậu không sao chứ? - Vội lau lau.

- Xin lỗi, đột nhiên tớ không kiểm soát được.

Sau đó là đợt tấn công bất ngờ của mấy ông anh 12A1.

- Để bọn anh giúp em gom bóng.

- Không cần đâu, cũng gần xong rồi, mấy anh giúp các bạn nữ khác đi.

Phía sau lưng Giao Giao bất chợt xuất hiện sát khí. Uy Vũ tiến đến gần, kê cằm lên đầu Giao Giao, hai tay cho vào túi quần.

- Sân tập nhỏ thật, không phải mấy cậu lớp 12 sao? Không có chỉ định của thầy như tớ, mấy cậu đến phía lớp 11 làm gì?

- Giúp đỡ... giúp đỡ thôi...

Mấy nam sinh cuống quýt, cười gãi đầu rồi đi chỗ khác. Thấy Uy Vũ chứ có phải thầy ma đâu mà sợ đến xanh mặt mải. Giao Giao không làm gì cũng bị vạ lây. Sao lại đen đui thế không biết, hết vụ hồi sáng giờ lại bị mấy người không quen biết hại cho thê thảm.

- Anh phải làm sao với em đây? - Nói xong liền bỏ đi.

Cứ hằng năm, các tiên bối sẽ về trường cùng các hậu bối dựng sân khấu diễn kịch. Có năm sẽ là cổ trang, có năm hiện đại, năm nay nghe nói là diễn kịch thần thoại. Khối 11 là mang trọng trách nặng nề nhất, lo từ hậu trường đến trang phục, diễn viên sẽ được bầu từ khối 12. Để quản lý mọi việc cần bầu ra người phụ trách, sau khi tan học, cả khối 11 ở lại họp, do thầy tổng phụ trách quản lý.

- Được rồi, như các em đã biết, vậy các em có đề cử ai không?

Tiếng nhỏ nhỏ dần dần lan rộng, lớn lên từng chút như vũ bão.

- Giao Giao... Giao Giao... Giao Giao 11A1.

- Khoan đã, tớ chỉ vừa chuyển đến, làm người phụ trách không có tốt lắm. - Giao Giao đứng dậy phản bác.

Nhưng cuối cùng cũng phải tiếp nhận, nghe nói làm phụ trách rất mệt nên hầu như không ai dám kham. Mọi người cũng không có ý thay Giao Giao, chỉ là không biết bao lần cô giúp đỡ người khác, là người có tư chất lãnh đạo khiến mọi người an tâm.

- Nè! Không sao chứ? Chuyện em làm phụ trách ấy? - Uy Vũ nhìn về mặt mặt mõi của Giao Giao lo lắng.

- Không sao! Em sẽ cố. - Giao Giao nắm tay thành nắm đấm đưa lên ngang ngực.

- Cái đồ ngốc này, không biết gì có thể hỏi anh. - Uy Vũ xoa đầu Giao Giao.

Ngoài làm việc ở Gấu Tuyết, Uy Vũ không ngờ Gia Giao còn thêm hai ba công việc. Chuyện này càng khiến Uy Vũ lo lắng. Những ngày tiếp theo quả thật vất vả, thời gian ngủ không nhiều nay lại còn ngắn lại. Giao Giao nói mọi người nghe sơ về kịch bản. Kịch bản mới lạ thu hút sự tập trung của mọi người. Chỉ còn thiếu diễn viên nữa là coi như gần hoàn tất. Giao Giao dành cả buổi trưa ở phòng thiết bị in tài liệu, phốt kịch bản... Đói đến muốn khóc thì vị cứu tin xuất hiện.

- Cho em nè!

Giao Giao uống sữa trái cây Uy Vũ đưa cho. Nó có vị dâu, ngọt ngọt chua chua, thật tốt khi bao tử có gì đó. Uy Vũ cũng uống một hộp, anh chống tay lên cửa sổ nhìn ra ngoài.

- Đừng gắng sức quá! Đừng khiến anh lo lắng có được không?

Uy Vũ giật mình, Giao Giao dựa đầu vào lưng anh, hơi ẩm từ tấm lưng cao to truyền sang lan toả khắp trán Giao Giao, thật ấm áp.

- Em chỉ nạp năng lượng thôi!

Tiếng máy photo vừa báo đã xong, Giao Giao liền bối rối bỏ chạy, quên luôn cả kịch bản.

- Trước giờ sao lại không nhận ra cô ấy đáng yêu đến thế! - Uy Vũ cười, nụ cười mới quyến rũ làm sao.

Giao Giao cũng không biết là đang chạy đi đâu, đến khi bình tĩnh lại liền lao vào ai đó ở khúc cua hành lang.

- Bạn học... phải cẩn thận chứ!

- Xin lỗi... bạn có sao...

Giao Giao nhìn người trước mặt, Song Nhi trong bộ đồng phục của học viện anh túc, bên cạnh còn có ban giám hiệu, phía sau có thêm vài học sinh. Song Nhi niềm nở, vui mừng ôm chầm lấy Giao Giao, kéo cô đứng dậy.

- Giao Giao, không ngờ lại gặp em ở đây! Mới chuyển đến còn sợ là không có ai quen biết, giờ thì chị yên tâm rồi.

Giao Giao chẳng hiểu gì cả, sao lại nói không quen biết ai, sao lại đột nhiên thân thiết với Giao Giao như vậy. Nếu có quen Uy Vũ, chắc cũng biết Vĩ Khang và Tuấn Hạo...

- Mọi người không cần dẫn em đi tham quan nữa, để em đi cùng Giao Giao là được rồi.

Thầy hiệu trưởng lau mồ hôi lấm tấm trên trán, lắp bắp nói:

- Có phải có ai làm... làm gì phật lòng...

- Thầy yên tâm, ba em đã mua lại học viện Anh Túc này rồi nên mọi người ở đây đều là người thân của em... Em chỉ là muốn đi cùng Giao Giao thôi. - Song Nhi cười rất tươi, ôm lấy Giao Giao.

Thầy thờ phào một cái. Tuy không biết đang có chuyện gì xảy ra nhưng Giao Giao chợt nhớ đồng kịch bản bỏ quên, cô từ chối, có ý muốn quay lại lấy. Thấy nét mặt không hài lòng của Song Nhi, cô hiệu phó liền can lại.

- Trò Giao Giao, kịch bản để lấy sau cũng được, trò hướng dẫn cho học sinh mới một chút đi.

Giao Giao chưa kịp nói gì liền bị Song Nhi kéo đi. Cũng lẽ rồi, có gì đến xin lỗi mọi người sau. Đi từng phòng từng phòng, chẳng mấy chốc đã đi gần hết trường. Cánh tay đang bị nắm chặt được trả tự do, Song Nhi chống hông xoa xoa thái dương.

- Ở đây hẳn là không còn ai nhìn thấy nữa rồi.

- Hả? - Giao Giao nhìn Song Nhi cứ tưởng cô bị mệt.

- Lúc nào cũng phải cười cười nói nói với một lũ phạm tội lại nghèo túng như vậy đúng là khổ. Cái lũ ngốc đó còn tưởng đủ tư cách làm bạn với bản tiểu thư sao?

- Hử?

- Còn ngây người cái gì, Giao Giao, tôi chuyển trường đến tận đây là vì cô mà thôi. Cô không nói hoan nghênh tôi đến sao? Từ hôm nay trở đi, những gì cô đã lấy của tôi, tôi sẽ đòi lại gấp đôi. Tôi sẽ làm cho cô biết, ở trước mặt tôi, cô chỉ là một con vẹt xấu xí mà thôi. - Song Nhi quay người đối diện Giao Giao, đáng vẻ khác xa bạn này rất nhiều.

- Không ngờ em gái thân yêu của tôi lại lưu lạc đến cái trường rác rưởi này, lẫn lộn trong đám nghèo mạt kiếp.

- Xin lỗi đi... Tôi với bạn bè tôi chả là thứ mạt kiếp gì cả, hơn nữa xúc phạm người khác không có nghĩa sẽ làm chị cao quý hơn người ta đâu. Chỉ dựa vào gia thế với tiền bạc để lên mặt thì càng làm cho chị mất mặt hơn thôi. - Giao Giao đứng dựa lưng vào tường, không chút kiêng nhường phản kháng.

Thấy Song Nhi tức giận nghiêng răng nghiêng lợi đưa tay định đánh cô, Giao Giao cũng không chút chống cự, ngăn cản chỉ tỏ làm mọi chuyện thêm rối. Cánh tay mảnh khảnh dừng lại trên không trung.

- Hình như Giao Giao ở bên đó.

Song Nhi nghe tiếng động, liền thay đổi tình hình, cô ôm chầm lấy Giao Giao, vỗ nhẹ vào vai Giao Giao, cuối cùng là nở một nụ cười thánh thiện.

- Cứ chọc chị hoài, người ta chỉ sợ em giận thôi!

- Giao Giao, mọi người ở chỗ dựng kịch nói có vài thay đổi gì đó, chúng ta cần đến đó ngay. - Hai ba nữ sinh chạy vội đến.

- Các cậu đến trước đi, có gì nói với mình sau là được rồi, mình phải dẫn học sinh mới...

- Không sao, chúng ta cùng đến đó đi, dù sao vẫn chưa có ghé qua, nghe thú vị quá.

Vờ kịch sẽ diễn ra sớm hơn so với dự tính. Mọi thứ cần phải nhanh chóng hoàn thành như một đường chạy đua nước rút. Giao Giao đưa kịch bản cho tất cả mọi người xong, cũng phân công đầu vào đây.

- Được rồi, tờ qua khối 12 xem thể nào...

Giao Giao ôm đầu ngồi phịch xuống đất, tầm nhìn ngày càng trở nên mơ hồ, giọng nói của mọi người xung quanh nghe sao thật mơ hồ, như có như không. Con chóng mặt ập đến bất ngờ khiến trời đất cũng quay cuồng theo.

- Uy Vũ, cho cậu nè, vừa về tờ vội chạy đến đây để gặp cậu đầu tiên đó! - Vĩ Khang chạy ù ra sân thượng đưa cho Uy Vũ cái bọc nhỏ nhỏ, đồ đồ có hình con thỏ.

- Vậy tờ đâu phải người đầu tiên cậu gặp, có thể cậu đã gặp Tuấn Hạo hay ai trước đó rồi! - Uy Vũ vẫn son son vẽ vẽ.

- Cậu làm cái gì đó? Chuẩn bị cho kịch à? Ngồi xích xích ra coi chừng son dính quần áo bây giờ... Àh mà Giao giao đúng là không tầm thường nha, phụ trách mọi chuyện. - Vĩ Khang ngồi dựa lưng vào hàng rào sân thượng.

- Ừm, cô ấy đặc biệt chăm chỉ và siêu dễ thương. - Uy Vũ không làm nữa, đứng dậy đi đến ngồi cạnh Vĩ Khang.

- Nhờ vậy có vài người nói rằng họ muốn theo đuổi cô ấy và điều đó làm tờ thấy bức mình.

- Cậu nghiêm túc hả? - Vĩ Khang mắt chữ A mồm chữ O.

- Nhưng nghĩ kĩ lại, điều đó xảy ra hoàn toàn là lỗi của tờ. Bởi vì sự ngu ngốc của bản thân nên tờ đã bắt cô ấy phải chờ đợi và tạo ra những tình huống không rõ ràng ngay từ đầu... Nếu một người nào đó mạnh mẽ hơn, chân thành hơn xuất hiện... Có lẽ cô ấy sẽ bị cướp mất (Uy Vũ thờ dài, ánh mắt đậm chiêu phiên muộn)... Tờ muốn trở nên mạnh mẽ hơn...

Vĩ Khang chỉ cười, vỗ vai Uy Vũ như một lời động viên. Người bạn ngang tàn đã biết rung động rồi.

Tiếng giày chạy vội vã đến chỗ hai người. Một cước đá bay Vĩ Khang.

- Bỏ rơi đồng bạn! - Tuấn Hạo nâng tròng kính lên.

- Uy Vũ, cậu mau đến phòng y tế đi, Giao Giao bị ngất rồi!

- Giao Giao, em làm mọi người lo lắng quá rồi đó. - Song Nhi nắm chặt lấy tay Giao Giao, vẻ mặt đầy lo lắng.

Đám Uy Vũ chạy vào. Giao Giao ngồi trên giường ra trắng muốt, mặt mải xuống sắc xanh xao, mới có mấy ngày mà trông cô tiều tụy quá. Vĩ Khang, Tuấn Hạo thấy Song Nhi có chút ngạc nhiên nhưng tâm điểm vẫn là cô gái luôn nghĩ cho người khác kia.

- Sao em lại ngất vậy? - Uy Vũ đi đến bên giường cạnh Giao Giao.

- Không sao! Do em thiếu ngủ thôi. - Giao Giao cười nụ cười yếu ớt.

- Không có sốt nhưng em vẫn nên về nhà nghỉ ngơi sớm đi. (Cô y tế đứng lúc bước vào). Để ai đó đưa em về sẽ an toàn hơn.

Nam sinh không xa lạ cùng lớp với Uy Vũ xung phong đưa Giao Giao về, cặp cũng cầm sẵn. Hón hờ đến dìu Giao Giao đi. Song Nhi mỉm cười hài lòng, chen đến đứng gần Uy Vũ một chút. Anh giữ bạn nam đó lại, kéo Giao Giao về phía mình.

- Khoang đã, tờ sẽ đưa cô ấy về.

- Nhưng Uy Vũ, cậu phải chỉ dẫn mọi người nữa mà!

- Xin lỗi, tôi không muốn đũa con trai nào khác đưa cô ấy về. - Uy Vũ lấy lại cặp táp trên tay nam sinh kia, dẫn Giao Giao đi.

Song Nhi có ý đi theo liền bị Tuấn Hạo, Vĩ Khang cản lại. Không cam tâm, nam sinh đó nói với theo, không ăn được thì phá cho hôi.

- Uy Vũ! Cậu như vậy không lẽ là thích Giao Giao rồi?

Nghe đến đây, Uy Vũ dừng bước ở cửa, quay đầu nhìn tên đó.

- Phải, thì sao nào?

"Phải thì sao"... "Phải thì sao"... lời nói cứ văng vẳng trong đầu hắn, hắn ứ ứ không biết trả lời thế nào. Vĩ Khang lắc đầu, vỗ vai hắn. Song Nhi cũng ngờ ngàng nhìn theo bóng lưng họ rời đi.

- Uy Vũ, anh không cần phải xách cặp hộ em đâu, nó không nặng lắm, em đeo sau lưng là được rồi.

- Anh cảm cấp của bạn gái mình không phải là chuyện rất bình thường sao. - Đối với người khác cương trực bao nhiêu, đối với Giao Giao lại dịu dàng bấy nhiêu.

Giao Giao thật sự không dám tin, mới đó đã thành "bạn gái" rồi sao. Cái loại cảm giác ảm áp này thật mới lạ.

- Lại đây, đi thôi. - Uy Vũ đưa tay về phía Giao Giao.

Tay trong tay hạnh phúc. Trước giờ cứ ngỡ Giao Giao cứng như cục đá, ai ngờ có lúc cô cũng đỏ mặt, thẹn thùng đi bên cạnh người được gọi là bạn trai hay nói cách khác là chồng chưa cưới.

- Anh đi như vậy có sao không? Còn công việc của anh.

- Anh sẽ làm sau.

- Vậy...

- Sao nào? Em muốn nạp năng lượng à?

- Hả?

- Tại có người dựa vào lưng anh, nói rằng để nạp năng lượng, sau đó thì bỏ chạy mà còn chạy rất nhanh, chắc người đó nhận được khá nhiều năng lượng. - Uy Vũ cười ma mãnh.

- Eh ~ Anh mau quên nó đi.

Cái cảm giác yêu cứ bỗng nhiên từ đâu kéo đến, cho dù mọi người có phản đối điều đó thì bản thân cũng không làm gì được, không thể ngăn nó lại được nữa.

Bạn đang đọc truyện *Đừng Đi! Ở Lại Bên Tôi Đi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 26: Bị kịch hay hạnh phúc

Tóm tắt cơ bản của vở kịch là câu chuyện xoay quanh hai nhân vật chính An Băng_ một người trong nóng ngoài lạnh, và Thiên Ân_ một người vừa cương trực vừa dịu dàng. Cả hai cùng có ca ca nhưng khác với sự khảng khái của hai huynh muội An Băng, Thiên Ân và ca ca hắn có một sự thù hận không nguôi. Tuy sinh sau nhưng lại được Thiên Hoàng chọn làm người dẫn đầu. Ám ức trước sự lạnh nhạt của Thiên hoàng đối với sự nỗ lực của mình, Hoài Ân_ ca ca của Thiên Ân luôn tìm cách khiêu chiến, gây rối chỉ đơn giản để được công nhận dù chỉ một lần. Mỗi hiểm khích càng thêm sâu nặng sau mỗi thất bại, dù có thách đấu trăm lần, Hoài n có cố gắng ra sao hắn vẫn bại trận. Dần dần hắn khép mình lại, sống cô độc một mình. Đại chiến bùng nổ, đại hải bị ô nhiễm nặng nề, dân chúng lâm than, người người than khóc. Song song với sự bạo lực vốn có của vở kịch, nó còn đan xen những khung bậc cảm xúc về tình yêu đẹp đẽ giữa người con gái biển cả với chàng trai nhân loại, về tình thân khảng khái... Quan trọng hơn nó mang đến cho khán giả một thông điệp về tầm quan trọng của biển xanh đối với con người, một khi tự nhiên bị ô nhiễm thì hậu quả không ai có thể lường trước được....

Trong lúc chờ đo đạc để may phục trang, mọi người bắt đầu phân vai và diễn thử vài phân đoạn. Với tiêu chí là vở kịch được viết ra cho tất cả mọi người cùng tham gia nên bất cứ ai, dù vai nhỏ hay vai chính vẫn được xuất hiện trên sân khấu. Việc phân chia được quyết định bằng việc bốc thăm. Vì bốc thăm chọn vai nên một số người bị tráo đổi giới tính, nam giả nữ, nữ cải nam trang. Điều này tạo nên những phen dở khóc dở cười trong quá trình tập luyện.

Act 1, Scene 2

Thương Hàn, An Băng xuất hiện ở bờ biển.

Thương Hàn: Thật chẳng muốn đến tí nào.

An Băng (Đưa một cây kẹo hồ lô ra): Ca, cho nè.

Thương Hàn: Ở đâu đấy?

An Băng (chỉ đứa trẻ đang đỏ mặt lấp ló gần đó).

Thương Hàn: Không ăn.

An Băng: Vậy thôi. (vừa đi vừa ăn)

Thương Hàn (chạy đến cạp mắt nửa viên trên môi An Băng): Đợi ca với.

An Băng (chau mày): Biến thái, ca... biến thái...

Thương Hàn: Mới nói gì đó, không phải mời ta ăn sao? (bóp hai má An Băng)... Mà nè, gọi ta "Thương Hàn ca ca" đi, gọi đi, An Băng, mau gọi đi, lúc còn nhỏ lúc nào mọi người cũng gọi ta như vậy mà...

An Băng (ánh mắt khinh bỉ): Tôm quá... Ca... biến thái...

Dân: Nhìn kia, là hải yêu đó.

Dân: Đã đến lãnh thổ của chúng ta mà chúng tưởng vẫn đang ở nhà hay sao, lại dám to tiếng cãi nhau... đúng là yêu quái không biết chút phép tắc là gì.

Dân: Dám trêu, mau vào trong nhà chơi, không thôi sơ suất một chút là mất mạng bây giờ.

Thương Hàn: Nè! Phép tắc có nấu lên ăn được hay không? Nếu nói chúng ta là vô phép tắc, vậy loài người mấy người chắc lương tâm bị chó tha mất rồi.

Dân: Ngươi...

Thương Hàn: Sao? Muốn đánh nhau hả?

Dân: Đi vào nhanh thôi, thú tính của bọn nó lại trở lên rồi.

An Băng: Ca, vậy là đang tức giận à?

Thương Hàn: Ta cũng không biết, chỉ là thấy khó chịu rồi nói ra thôi.

An Băng: Cũng phải, nếu biết đó là gì chúng ta cũng chẳng phải rời đại hải, đến nơi đây để học thứ có tên là tình cảm.

Thương Hàn: Cho nè!

An Băng: Đầu đây?

Thương Hàn (chỉ tay về phía nồi bánh bao nóng hổi): Yên tâm, ta sẽ bảo vệ mọi người, học xong chúng ta lại về đại hải.

- Mấy cậu ném mạnh lên một chút, hung dữ lên thêm một chút._ Uy Vũ ngồi dưới khán đài không hài lòng lắm, vỗ vỗ tay gây sự tập trung.

Vì từ chối tham gia diễn xuất nên Uy Vũ nhận trách nhiệm quan sát mọi người diễn tập, Vì Khang Tuấn Hạo nói người làm kinh doanh có con mắt rất nhạy bén, nếu có cậu ta giám sát, vở kịch của chúng ta coi như không có gì phải lo. Ấy vậy mà giờ lại ôm gối hối hận.

- Mọi người ném banh mạnh một chút, lực không đủ thì lúc diễn thật cả chưa không vỡ đâu.

- Hội trường, không ồn rồi, chúng tôi không dám.

Khác hẳn với sự khinh bỉ, phẫn nộ của dân chúng trong kịch bản, dân chúng ngoài đời quá đổi lương thiện, kêu mắng thì mắng không to lại có chút dịu dàng, kêu ném banh thì quơ quào nhẹ nhàng. Cứ lùm xùm do dự mãi cho đến khi dưới khán đài một trái được ném lên với tốc độ cực cao, lao thẳng về phía Tuấn Hạo, tích tắc anh né đầu sang một bên, trái bóng dội thẳng vào tường.

- Tình tiết thật sự là như vậy, nếu mọi người không dùng hết sức để ném thì hai người họ không né được, hơn thế có thể khiến họ bị thương.

Lời nói như có bùa thôi miên, một vài người cúi người nhặt bóng lên, bắt đầu ném toàn lực.

- Xin lỗi hai cậu...

Ngoài phân đoạn này còn khá nhiều tình tiết tình cảm giữa hai huynh muội nhà này khiến dân chúng dở khóc dở cười. Rõ ràng tác giả của vở kịch là hủ, nhưng cũng không đúng, Giao Giao đâu thể biết được ai sẽ bóc trúng vai gì.

- Diễn lại, diễn lại, diễn lại, diễn lại...

Cứ diễn đi diễn lại đến mức cả hai muốn kiệt sức. Uy Vũ cũng ít có ác, đưa cho một thứ nhỏ hơn đạo cụ thật rất nhiều lần. Còn nói tập với nó sẽ giúp

tặng phản xạ, không cần trúng thứ không cần thiết.

- Giữ nguyên, đừng nhúc nhích.

Chơi ác hơn, nhờ phía hậu cần chuẩn bị sẵn thước dây, cứ mỗi lúc kêu dừng sẽ chạy lên đo một phát. 1cm, 0.1 cm, 5 cm... Chỉ mỗi cảnh này thôi đã muốn tốn thọ, nay còn hàng tá cảnh đánh đấm, tình cảm mỹ lệ phía sau.

Act 2, Scene 3

Thiên n, An Băng, Tiểu Thiên xuất hiện ở chính điện.

An Băng: Sư phụ, tặng cho người, lần trước người nói thích ta, sau khi hỏi mấy cung nữ thích là gì, vẫn luôn muốn tạ lễ cho người thứ gì đó.

Thiên n: Gọi ta Thiên n được rồi, đừng gọi ta sư phụ nữa.... mà nàng hỏi cung nữ thích là gì? Đây là tạ lễ?

An Băng: Ta phải suy nghĩ rất lâu mới nghĩ ra được món quà này đó, người yên tâm đi, tuy bề ngoài không đẹp lắm nhưng được làm từ chất liệu tốt nhất của đại hải, do chính tay ta lựa chọn, do chính tay ta đúc ra đấy... ta nhớ cây pháp trượng của người vừa mới hỏng có phải không?

Tiểu Thiên: An Băng... An Băng... người có thật sự hiểu thích là gì không?

An Băng: Ta không ngốc như người đâu, Tiểu Thiên... ta hiểu a!

Tiểu Thiên: Vậy ta hỏi người, người có thích hoàng thành không?

An Băng: Có

Tiểu Thiên: Thích Thương Hàn không?

An Băng: Có

Tiểu Thiên: Thích chủ nhân? Thích ta không?

An Băng: Có, ta đều thích.

Tiểu Thiên: Đúng là nữ nhân ngốc (đáp lên đầu An Băng)

Thiên n: Băng Băng, ta thích nàng không phải như thế, lễ vật này ta không thể nhận được.

An Băng: Người đừng nói khó hiểu như thế, thích không phải như vậy thì thế nào? Ta chỉ muốn tặng đồ cho người thôi mà, có cần phức tạp thế không?

Thiên n (kéo An Băng về phía mình): Không khó hiểu thế đâu, từ từ ta sẽ dạy cho nàng (thôi nhẹ vành tai An Băng).

An Băng (giật bản người): Sư phụ, người... người... (quăng pháp trượng vào tay Thiên n, chạy đi mất)

Thiên n: An Băng ngốc, có phải trong lòng nàng "sư phụ" này khác với những người khác có phải không?

- Vĩ Khang, cậu diễn giọng gào quá, làm lại. _ Uy Vũ đập đập cuốn kịch bản lên vai Vĩ Khang.

Vĩ Khang thờ hất ra, "Có giỏi thì cậu diễn cho tớ xem", đưa lời thoại về phía Uy Vũ.

- Đã làm không tốt giờ còn đổ việc cho người khác à? _ Bản tính tàn ác của mẹ ghẻ của Uy Vũ trời dậy.

- Tuấn Hạo, cậu cười cái gì đó, mau tập đằng hoàng đi. _ Không cãi lại Uy Vũ, chỉ đành trút lên đầu Tuấn Hạo.

- Rồi rồi, không cười cậu nữa... Phụt _ Đã nói không cười nhưng cứ hể nhìn hai trái banh độn trong ngực Vĩ Khang lại chẳng thể kiềm chế nổi.

- Mấy cậu được lắm, đợi đó.

Act 4, Scene 1

Thiên n, Thương Hàn, Ánh Nguyệt xuất hiện.

Thương Hàn: Chuyện gì vậy? Đã có chuyện gì xảy ra vậy? Ánh Nguyệt, muội làm sao thế?

Ánh Nguyệt (mắt ướt đầm lệ): Nhị ca, vì để cho muội có thể tỉnh lại nên ở thời khắc cuối cùng... huynh ấy, huynh ấy lựa chọn hi sinh... (đưa dao lên cao hướng thẳng đến cổ) muội sẽ đi cùng huynh ấy.

Thương Hàn: Ánh Nguyệt, dừng tay (chặn lấy dao)

Ánh Nguyệt: Ta... Ta... (ngắt đi)

An Băng, Tiểu Thiên xuất hiện.

Tiểu Thiên: Chủ nhân, chủ nhân.

An Băng: Sao lại thế này, sư phụ?

Thiên n: An Băng...

An Băng: Ánh Nguyệt tại sao lại khóc? Ai đã làm chuyện này?

Thiên n: Là ta.

Tiểu Thiên: Chủ nhân, người nói linh tinh cái gì thế?

An Băng: Sư phụ, ta hỏi người một lần nữa... ai đã giết ca?

Thiên n: Là ta... giết ca ca...

Dưới biển sâu.

An Băng: Ca, đừng cử động, để muội trị thương cho huynh.

Thương Hàn: Đừng hao phí lực lượng vì ta nữa, ta không qua khỏi rồi.

An Băng: Đừng nói vậy, huynh sẽ khỏi thôi, chúng ta sẽ vui vẻ như trước, Ánh Nguyệt đang đợi huynh, huynh phải cố lên.

Thương Hàn (ngã xuống): Thế sao? Lần này phải xin lỗi nàng ấy rồi... nha đầu ngốc cuồng gì chứ, ca ca này còn chưa có chết mà.

Tiểu Thiên: Thương Hàn, người đừng nói nữa.

An Băng: Huynh không được phép bỏ cuộc, ta không cho phép huynh bỏ cuộc, huynh không được bỏ cuộc... Ca ca... Thương hàn ca ca... trước đây huynh nói chỉ cần nghe ta gọi thì dù có chuyện gì huynh cũng có thể vượt qua, ta đã gọi rồi huynh làm ơn đừng chết có được không?

Thương Hàn (xoa đầu An Băng): Ngốc quá! Không ngờ muội muội ta lại ngốc đến vậy... Nghe muội gọi một tiếng ca ca đúng là ấm lòng thật... (ho sặc sụa đến thổ huyết).

An Băng: Cố lên, chúng ta bắt đầu lại, ta sẽ trị thương cho huynh mà.

Thương Hàn: Hãy nói với Ánh Nguyệt... hãy sống thật tốt, sống luôn phần của ta... xin lỗi muội ấy vì ta đã không giữ lời hứa, không thể cùng muội ấy đi hết quãng đời còn lại... Nha đầu ngốc, con chim ồn ào cũng phải sống cho thật tốt, biết không? Ta sẽ luôn quan sát hai người... ta... (biến mất thành bọt biển).

An Băng: Huynh lừa ta, huynh lúc nào cũng lừa ta... đừng bỏ ta lại một mình mà...

Tiểu Thiên: An Băng, ta cảm thấy... chủ nhân không không ra tay giết ca ca.

An Băng: Ta biết! Sư phụ tuyệt đối không thương tổn ca ca, ta cũng biết người nhận hết tội lỗi vì sợ ta sẽ gây bất lợi cho loài người. Nhưng... vì sao người chắc chắn rằng ta sẽ làm như thế? Tại sao... người lại không tin tưởng ta? Chẳng lẽ trong lòng người ta chỉ là một hải yêu lạnh lẽo vô tình?

Tiểu Thiên: Đừng khóc.

Sau cái chết của Thương Hàn, An Băng Thiên n mỗi người một nẻo, Ánh Nguyệt thì như người mất hồn, suốt ngày chỉ nhốt mình trong phòng, ngồi bên cửa sổ nơi có thể ngắm nhìn đại hải rõ ràng nhất, không ăn không uống, cuối cùng qua đời sau đó. Sau kế hoạch ám toán Thương Hàn, Hoài n tiếp tục thực hiện kế hoạch thống trị của bản thân, hắn đã trao đổi linh hồn với yêu ma, ra tay đồ sát dọc xuống biển xanh ngàn, gây mâu thuẫn khắp nơi... Bây giờ, chính là lúc trận chiến giữa người biển cả với loài người. Tình yêu đôi khi rất mù quáng, nàng là người được lựa chọn để bảo vệ con dân biển cả, mang lại hoà bình cho nhân loại, vận mệnh của nàng chính là gắn liền với trách nhiệm nặng nề đó. Nhưng nàng đã nói, đừng có đùa, vận mệnh của ta do chính ta quyết định, phải bảo vệ ai, phải ở bên cạnh ai, sống hay chết đều do tự ta quyết định, cái ta bảo vệ không phải là thế giới mà là tất cả những gì ta

yêu quý, bầu trời, con dân,... và cả sư phụ.

Act 5, Scene 1

Hoài n, Thiên n, Tiểu Thiên, An Băng xuất hiện bên bờ biển.

Hoài n: Đừng tìm nữa, mắt thường không nhìn thấy được An Băng đâu, bây giờ tên hải yêu đó rất yếu rồi, sắp biến mất rồi, đối với hải yêu chính là chết.

Thiên n: Chết? Làm sao có thể, vừa lúc này nàng vẫn còn bên cạnh ta, vẫn còn rất khoẻ mạnh... chết? không thể...

Hoài n: Có một cách để ngươi có thể nhìn thấy An Băng, nhưng với điều kiện, ngươi phải để ta đặt tay lên đỉnh đầu của mình, nực cười... ta đang nghĩ gì thế này, người vừa có ý định giết ngươi thì làm sao...

Thiên n: Nhanh đi, ta muốn nhìn thấy nàng, nhờ huynh.

Hoài n: Một người hi sinh tính mạng để bảo vệ người mình yêu, một kẻ lại mạo hiểm tính mạng chỉ để nhìn thấy người mình yêu, xem ra ta đã sống quá lâu trong cái thế giới âm lãnh đó rồi... được ta sẽ tặng cho ngươi...

Tiểu Thiên: Có thể cho ta luôn không? Ta cũng muốn nhìn thấy.

Hoài n: Con chim ngọc, ta không có đủ lực lượng để làm thêm cho ngươi, nhưng nếu muốn thấy thì đậu lên vai ta, người ngươi không lớn lắm, ta sẽ truyền cho ngươi chút lực lượng.

Thiên n: hình như ta nhìn rõ hơn rồi, ta... thấy rồi... An Băng, nàng mau giải thích mọi chuyện rõ ràng có được không? Biến mất là sao? Nàng vì sao phải hi sinh vì ta? Ta không cần... Nàng vì sao phải...

An Băng: Đừng như vậy, sư phụ, đó không phải hình bóng mà ta quen thuộc.

Thiên n: Nàng thật sự sẽ biến mất sao?

An Băng: Phải... Thiên n, ta có chuyện một nguyện vọng... có thể làm cho ta không?

Thiên n: Nguyện vọng? Được, nàng muốn gì ta đều làm cho nàng...

An Băng: Tặng người, đây là nhân ngư tộc cổ xưa, tiếng hát của họ có thể chữa lành những tâm hồn bị tổn thương... Hứa với ta người sẽ luôn mang theo bên mình, hứa với ta... có được không?

Thiên n: Được, ta hứa... nhưng như thế không đủ, ta muốn được bên cạnh nàng, đừng biến mất, chắc chắn sẽ có cách cứu nàng, nhất định được...

An Băng: Thiên n, nếu như có kiếp sau, ta vẫn muốn được gặp người, được thích người... nếu ta nói ta muốn gả cho người... như vậy có tham lam quá không?

Thiên n: An Băng...

- Một luồng ánh sáng thuần khiết từ đáy biển bay vút lên không trung vỡ ra, tựa như hoa tuyết chậm rãi rơi xuống mặt đất vậy... sóng biển dần dần trở lại, tựa như một đứa trẻ vừa thức giấc, dần trở nên xanh sáng, biển lớn đã hồi phục nhưng mà An Băng lại không thể quay lại nữa... đầu đó, tiếng lòng ấm áp của nàng hải yêu vọng đến bên tai Thiên n "Thiên n, ta từ khi sinh ra đã là người biển cả, ta sinh ra để bảo vệ con dân và thế giới này, ta không ngừng luyện tập, không biết mệt mỏi, cũng không sợ hãi, ta chưa từng phẫn nộ, càng chưa từng đau lòng rơi lệ, ta cứ tưởng mình sẽ như vậy mà sống đến hết đời cho đến khi gặp người... người đã mang đến cho ta những gì trước giờ ta chưa từng cảm nhận. Vui vẻ, phẫn nộ, bi thương, hối hận... lần đầu ta mới phát hiện, bản thân lại phức tạp như thế. Qua ánh mắt của người, ta nhìn thấy bản thân mình, nhìn thấy thế giới ta và người bên nhau, thế giới xinh đẹp không gì sánh được. Thiên n... là người đã dạy cho ta biết yêu, khiến ta trở thành ta, thế giới mà người và ta yêu thương, ta sẽ không để nó bị hủy diệt"... _ Vì Khang trầm tư, đặt cuốn kịch bản trên tay xuống.

Cả khán phòng bất chợt cũng chìm trong không khí âm trầm, không ai biết chính xác họ đang nghĩ gì, khoảnh khắc hạnh phúc ấy vậy mà qua nhanh như chớp mắt. Có phải cuộc sống cũng là như thế, luôn đầy rẫy những hồi tiếc nhưng vẫn phải khóc, cười và tiến lên từng chút một. Sống trên đời đã khó, sống một cuộc sống không nuôi tiếc càng khó hơn, biết làm sao hơn, ai mà chẳng mắc sai lầm. Quan trọng hơn là sau đó có thể đứng lên và bước tiếp hay không?

P/S: Xin lỗi mọi người vì không ra truyện trong thời gian dài. Có một số lý do mình không tiện tiết lộ, mong mọi người thông cảm. Tiếp tục ủng hộ truyện của mình. Chúc các bạn đọc truyện vui vẻ.

Bạn đang đọc truyện *Đừng Đi! Ở Lại Bên Tôi Đi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 27: Sự quan tâm âm áp

- Uy Vũ, sao im lặng vậy? Đang suy nghĩ gì mà suy tư dữ vậy? Cậu muốn uống gì?

Uy Vũ giật mình quay lại, gượng cười miễn cưỡng: 'À, không có gì, chỉ là...'. Chưa nói hết câu, anh lại trầm ngâm, xoay xoay điện thoại trong tay, đưa tay nhìn đồng hồ.

- Lo lắng thì về sớm đi, phần còn lại tự lo được rồi.

- Bạn của chúng ta lớn thật rồi, biết lo lắng cho "vợ chưa cưới" rồi...

Uy Vũ đẩy mặt Vĩ Khang ra, xách cặp vác lên vai, đẩy ghế đứng dậy.

- Đi đây.

- Ok, có gì nhắn tui này tiếng._ Tuấn Hạo kéo Vĩ Khang đứng dậy.

Trên đường về, Uy Vũ rút điện thoại nhắn ngay đây số quen thuộc. Reng... reng... reng... một lúc lâu vẫn không ai nghe máy, Uy Vũ bắt đầu lo lắng nhanh chóng nhắn gọi lại một lần nữa. 'Alo, xin hỏi ai đầu dây?', anh thở phào ra, nở lòng cả vạt.

- Anh đây.

'Sao vậy? Nhớ em hả?'

- Ủ, nhớ em đấy, sao nào?

Đầu bên kia không còn tiếng trả lời, chỉ nghe thấy âm thanh đồ vờ, âm âm động vào.

- Có chuyện gì vậy?

Đang cần lời giải thích thì anh lại nhận được một tiếng "bịch" rồi đầu dây bên kia chìm trong yên lặng. Bước chân anh dừng lại, sốt ruột anh lại lên tiếng: 'Alo, Giao Giao, em có đó không?... Giao Giao...', anh siết chặt chiếc điện thoại trong tay đến mức như muốn bóp nát nó ra thành trăm mảnh. Anh chau mày, vội vội vàng vàng bắt taxi, ngồi trên xe như ngồi trên đồng lửa, anh liên tục hỏi thúc bác tài chạy càng nhanh càng tốt. Đang giờ cao điểm, cứ chạy một đoạn lại bị kẹt xe, nhích từng chút từng chút một khiến anh bức bối, chỉ muốn một tay quạt hết đám xe phía trước ra cho trống đường. Nhìn thấy chiếc xe giao hàng dừng bên đường, anh vội vã trả tiền xe, lao xuống phóng lên chiếc mô tô, chạy đi một mạch.

- Cậu kia, xe của tôi, xe của tôi...

Trời bất chợt đổ cơn mưa, mưa như trút nước. 'Suốt', chiếc xe ngã lăn ra đất, động cơ xe vẫn nổ, ánh đèn vẫn còn. Trong bóng tối anh lom khom bò dậy, nắm lấy tay cầm, dựng xe lên, rồi lại phóng hết tốc lực về phía trước. Ngắt ở trường học, cuộc gọi bị ngắt giữa chừng, tiếng động lạ phát ra trong điện thoại, sao mà nhiều khuất mắt đến thế, lo lắng, sợ hãi bao cảm giác cứ đan xen nhau chen chúc trong lòng đến khó chịu. Uy Vũ liều cả mạng sống, đi rất nhanh, rất nhanh... nhanh đến nỗi không biết anh đã té bao nhiêu lần, bị thương bao nhiêu chỗ. Không ai biết được, chỉ có thể thấy sau mỗi lần vấp ngã anh lại càng vững vàng hơn... Trên con đường mưa, trơn trượt, một chàng trai trẻ bỏ mặc tất cả lao về nơi quan trọng nhất đối với anh.

Cả căn nhà tối om, cửa chính cũng không khoá, tìm anh như lờ mắt một nhịp rồi bất giác giật thót lên, chạy vội vào trong nhà, miệng liên tục kêu tên cô, cứ liên tục như vậy nhưng không một ai đáp trả anh. Sấm chớp rầm một tiếng, ánh sáng loé lên trong chớp mắt, đập vào mắt anh là một đồng hồ hỗn độn, đồ đạc đồ vờ, bên cạnh còn có một chiếc dép. Không lẫn vào đâu được, chính xác nó là chiếc dép của cô, anh nắm chặt chiếc dép trong tay, ánh mắt một mảng đen vô định.

- Giao Giao, Giao Giao, em mau ra đây cho anh, ra đây cho anh... Giao Giao...

- Uy Vũ?

Phía sau lưng bất ngờ có tiếng người vọng đến. Một âm thanh quen thuộc. Dáng người đó, giọng nói đó, mùi hương đó, đúng vậy, đúng là cô, đúng là người con gái mà anh đang tìm kiếm. Anh lao đến ôm chầm lấy cô, cả thân thể lạnh cóng của anh được sự ấm áp của cô làm dịu lại, cả trái tim lo lắng thấp thỏm của anh cũng được trấn an bởi phần.

- Anh sao vậy? Cả người đều ướt? Đợi chút, em giúp anh lấy khăn.

- Không cần, anh không sao. _ Vòng tay anh càng ôm cô chặt hơn.

Phụt một cái, đèn trong nhà bật sáng, anh chau mày, kéo cô ra, ánh mắt lo lắng quan sát cô một lượt từ đầu tới cuối, nhìn đến mấy lần để chắc chắn cô không có bị thương hay tổn hại gì. Giao Giao bị Uy Vũ làm cho hoa mắt chóng mặt, cô vươn tay nắm lấy sơ mi của anh.

- Đừng đi nữa, xin anh đó.

Được, được, không đi, không đi nữa, thay vào đó, anh lại muốn ôm chặt lấy cô. Nhưng khi mới chỉ vừa vươn tay ra, anh đã bị cô mạnh mẽ chặn lại. Học theo cách của anh, cô quan sát anh một lượt từ đầu đến chân. Cả người ướt sũng, chiếc áo sơ mi trắng lấm lem bùn đất, như có như không bám vào da thịt anh, trên cánh tay ẩn hiện những vết trầy xước... nhìn anh lúc này đây như vừa bị bạo hành không khác gì. Giao Giao thấy vậy, sắc mặt có chút tái nhợt, cắn môi dưới, nhẹ giọng nói một câu rồi kéo tay anh lên lầu.

- Em chuẩn bị nước tắm cho anh.

Mọi thứ thật sự khá im lặng. Về đến phòng Giao Giao nhanh chóng đưa cho anh một cái khăn to, chuẩn bị sẵn đồ thay giúp anh, rất nhanh Uy Vũ đã nghe thấy âm ỉ tiếng nước chảy từ bên trong phòng tắm truyền ra.

- Anh mau vào đi.

Giao Giao kiểm tra nhiệt độ nước, cảm thấy hài lòng cô liền cất giọng gọi anh. Chỉ là cô không để ý, từ lúc cô bước vào phòng tắm thì anh cũng đã vội bước đi theo cô, dựa vào mép cửa quan sát cô. Quay người định bước ra ngoài, thấy thân anh cao to của anh khiến cô giật mình, trượt nước, cả thân thể như muốn ngã nhào về phía sau. Cô nghĩ thôi rồi, lần này không trầy xước thì cũng bầm tím, cũng tại Uy Vũ, khi không lại đứng trước cửa không lên tiếng làm gì. Bất chợt cả người cô bị ai đó ôm chặt vào lòng, lưng cô tựa vào tường. Bốn mắt nhìn nhau chợt khiến cô bối rối, thêm sự góp sức của hơi nước trong phòng càng làm mặt cô đỏ ửng lên. Đang không biết nên làm gì, lại có một giọng nói khàn khàn bên tai.

- Em là đang câu dẫn anh sao?

Giọng điệu ẩn ý có phần châm chọc, Giao Giao vội vàng đẩy anh ra, một mạch chạy ra ngoài. Rõ ràng không phải lần đầu anh ôm cô, cũng không phải lần đầu anh chọc ghẹo cô nhưng biểu hiện hôm nay của Giao Giao khiến anh khá hài lòng, tâm tình cũng trở nên tốt hơn. Khoé miệng anh bất giác cong lên.

Phải mất mấy phút sau Giao Giao mới lấy lại được bình tĩnh, cô vỗ vỗ hai má mình, thở phào nhẹ nhõm. Trong lúc đợi anh tắm xong, Giao Giao dọn dẹp nhà một lượt, chuẩn bị một ít thức ăn. Xong xuôi mọi thứ, cô về phòng, đúng lúc anh vừa tắm xong bước ra.

- Áaaaaaaaa.... sao anh không mặc quần áo?

Uy Vũ bước đến gần cô, anh cúi thấp người nhìn người con gái đang lấy hai bàn tay che kín mặt mũi mà phì cười.

- Em che mặt làm gì? Mở mắt ra nhìn cho kĩ đi...

Cô người thấy mũi xà phòng thơm ngát phát ra từ người anh ngày một gần mình, theo quán tính cô lùi về sau mấy bước, vẫn kiên quyết giữ chặt tay không chịu buông xuống.

- Không mặc quần áo thì có cái gì mà nhìn chứ? Anh mau mặc đồ vào đi...

Cô càng lùi thì anh càng tiến, đến khi cả người cô hoàn toàn dính sát vào bức tường lạnh lẽo. Anh nhìn cô, chống hai lên tường, hoàn toàn kẹp chặt cô trong phạm vi kiểm soát của bản thân, cười gian tà.

- Em nghĩ thử xem, có cái gì...

- Có cái gì thì anh tự xem một mình đi.

Cô quay lưng lại, úp mặt vào tường nhìn như mấy đứa con nít bị phạt khi làm sai chuyện gì. Uy Vũ xoay người cô lại, gỡ tay cô xuống. Giao Giao vẫn nhắm tịt mắt, đánh bừa vào người anh.

- Uy Vũ, tên biến thái nhà anh, mau mặc quần áo vào đi...

Vô tình cô đánh trúng vết thương của anh khiến anh khó chịu nhăn mày lại, anh chụp lấy tay cô giữ chặt lại không cho cô có cơ hội nhúc nhích.

- Nè! Em bình tĩnh đi, anh không có mặc quần áo nhưng không có nghĩa là anh khoả thân, em mở mắt ra đi.

Giao Giao bán tín bán nghi, hí hí mắt nhìn thử xem lời anh nói có đúng hay không. Trước mặt hiện ra một bộ ngực lực lưỡng, cô lập tức nhắm mắt lại.

- Anh đang ở trần kìa.

- Mở mắt ra, nhìn xuống dưới đi!!! _ Anh lay nhẹ tay cô.

Sau câu nói đó, cả người cô cứng đờ, mắt đã nhắm chặt nay còn cố nhắm chặt hơn, cô lắc đầu lia lịa thiếu điều muốn gãy cổ. Anh bất giác bật cười thành tiếng, anh cốc nhẹ vào đầu cô.

- Anh có quần khăn mà.

- Quần khăn thì quần chứ, anh mau mặc đồ vào đi, đừng có cứ động lung tung... nhờ cái khăn rút xuống thì làm sao? Anh đúng là biến thái mà!!!

Giao Giao vẫn không chịu mở mắt cho đến khi anh mặc đồ vào tử tế. Thiet hết cách với cô.

- Anh thay xong chưa?

Không một động tĩnh, cô hỏi lại một lần nữa, vẫn không có tiếng trả lời. Lấy hết can đảm, cô mở mắt ra. "Bốp".

- Sao em lại đánh anh?

- Ai bảo tự nhiên anh ôm em làm gì?

Uy Vũ đã thay đồ xong cách đó năm phút trước rồi, nhưng anh không lên tiếng vì anh thích đáng về ngại ngùng này của cô. Nhìn một lúc thì lại không kiềm chế được mà muốn ôm cô vào lòng. Nào ngờ... tay anh vẫn khoá trụ eo cô.

- Dám đánh vị hôn phu của mình thế à? Không phạt em là không được mà...

- Anh... anh muốn gì đây? _ Giao Giao tròn tròn mắt nhìn anh.

- Em nghĩ giữa một nam một nữ thì sẽ làm gì? _ Anh cười gian rồi từ từ tiến lại gần cô.

- Nè... nè... nè... a...anh đừng tới gần.

Không nghe những lời cô nói, anh tiếp tục tiến đến ngày càng gần. Bức quá hoá liều, cô đá vào chỗ đó của anh rồi bỏ chạy thật nhanh ra ngoài.

Uy vũ đau đón ngồi thụp xuống đất nhưng nhớ lại cử chỉ dễ thương lúc nãy của cô anh lại thấy rất vui.

- Giao Giao, anh chỉ muốn hôn em một cái thôi mà sao em nỡ làm vậy với anh chứ!

Bước xuống bếp, thấy cô đang loay hoay ở tủ lạnh, anh đến gần ôm lấy eo mảnh khảnh của cô, không chờ cô phản đối anh bế cô đặt trên counter.

- Anh lại muốn bày trò gì nữa? Lần này em không chỉ đá anh đâu...

Giao Giao chặn hai tay trước ngực anh, ngăn không cho anh làm chuyện bậy bạ. Anh nhìn cô, hai tay chống lên counter.

- Anh có ăn thịt em đâu...

- Không nói trước được điều gì, hai hạng mục kẻ biến thái, kẻ cuồng hôn, nếu anh đứng thứ hai thì chắc chắn không ai dám tranh đứng nhất. _ Cô vẫn cố duy trì khoảng cách với anh.

- Em nghĩ chỉ cần như thế là cần được anh à?

Anh bất ngờ hôn lên đôi môi đỏ hồng của cô, nhìn về mặt bất ngờ của cô khiến anh cảm thấy hạnh phúc.

- Không đùa nữa! Em ngồi yên ở đây không được đi đâu đấy... Anh sẽ nấu một bữa thật ngon cho em.

- Anh nấu? _ Giao Giao há hốc mồm, hết ngạc nhiên này đến ngạc nhiên khác, cô tròn xoe mắt nhìn anh.

- Ukm... _ Anh gật gật đầu.

- Anh có nấu được không đấy?

- Tất nhiên là... không rồi!!! _ Anh cười tươi như hoa, nói một câu xanh rờn_ nhưng anh rất thông minh, nghe em hướng dẫn chắc chắn sẽ làm được thôi.

- Thôi anh đừng có làm bừa, nấu ăn không có dễ như kinh doanh đâu, để em làm là được rồi.

Anh liền kéo cô về chỗ cũ, một lần nữa anh phủ môi anh lên môi cô.

- Nếu em còn nhúc nhích, lần sau không chỉ là hôn thôi đâu.

- Biết rồi, biết rồi, anh mau nấu đi, em đói rồi.

Năm phút sau, trời ơi một bãi chiến trường, bí quá anh đành lên tiếng nhờ sự trợ giúp từ cô.

- Giao Giao, cho dầu vào trước hay cho trứng vào trước rồi mới đổ dầu vào?

- Cho dầu vào trước, anh ờn không đó? Đến chiên trứng mà cũng không biết nữa. _ Cô tươi cười trêu chọc anh.

Đến phân đoạn xào rau, anh nhớ có lần nhìn thấy vú Lam làm, lục lại ký ức, anh cố thực hiện đúng từng phân đoạn. Một món mà anh hài lòng nhất. Thiếu chất đạm, anh lấy trong tủ lạnh một cục thịt bò, tỉ mỉ làm sạch. Xềooooo... Áaaaaa, tiếng mỡ vừa vang lên thì anh cũng la theo. Bất cẩn, anh bị dầu bắn vào tay trong khi chiên thịt.

- Uy Vũ! Anh không sao chứ? Đã bảo là để em làm cho mà. _ Giao Giao nhòm người lên nhìn anh, định bước xuống thì lại bị anh ngăn lại.

- Không phải đã nói với em là ngồi yên rồi sao? Em thích bị phạt đến thế à?

- Không đùa nữa! Đưa tay em xem xem.. Có đau không?

- Đau chứ! Nhưng nếu em hôn anh một cái chắc chắn anh sẽ hết đau. _ Anh đưa mặt lại gần cô.

- Anh mơ hả? Bị bỏng có chút xiu mà đau gì! Lo nấu ăn nhanh nhanh đi, em đói rồi. _ Cô cười, đẩy mặt anh ra.

Nhìn thấy dáng vẻ lúng lúng của anh trong bếp khiến cô vừa buồn cười cũng vừa lo lắng. Trong lòng cô dâng lên một sự ảm áp lạ lùng, một người không biết gì về bếp núc lại vì cô mà xông vào bếp, sự quan tâm ấy thật trân quý.

Hơn một tiếng sau, thánh quả của anh cũng được dọn ra bàn, anh kéo ghế cho cô, bới cơm cho cô, bản thân thì ngoan ngoãn ngồi bên cạnh quan sát cô thưởng thức những món ăn do mình nấu. Giao Giao cầm đũa gấp thử một miếng rat xào, món ăn duy nhất không bị biến dạng. Món ăn tuy nhìn hơi tẻ nhưng mùi vị lại quá tệ, một món rau xào thập cẩm, vừa mặn vừa ngọt, lại cay rồi đắng, thật khó có thể diễn tả được bằng lời. Cô vội húp một muỗng canh cái, hi vọng có thể trôi đi mùi vị thập cẩm kì quái đó nhưng thật khổ thân Giao Giao, mùi vị canh cái không thua kém gì món rau kia. Thấy những biểu cảm của cô khiến anh tò mò.

- Sao? Có ngon không?

- Thịt có cháy một chút, rau có dai một chút nhưng ăn cũng được lắm. _ Cô cười thật tươi rồi lại ăn thêm một miếng cho anh xem.

- Thật vậy hả? Vậy chúng ta ăn thôi... _ Gắp món rau xào bỏ vào mồm.

- Khoan đã....

Vurad cho vào mồm chưa được năm giây, anh đã nhăn mặt khó chịu. "Cái gì thế này? Thế mà em bảo là ngon."

- Ngon thật mà.

Uy Vũ đứng dậy, anh kéo hết mấy món kinh dị đó qua một bên.

- Em đừng ăn nữa, anh không muốn hại em đâu.

- Không sao đâu! Nó ngon thật mà! _ Giao Giao kéo lại chỗ cũ, ăn ngon lành.

- Giao Giao! Tại sao em phải nói dối là nó ngon chứ? _ Uy Vũ xoa đầu cô.

- Tại vì đây là do anh nấu cho em nên mùi vị rất ngon. _ Cô kéo tay anh ngồi xuống bên cạnh mình, tươi cười nhìn anh.

Nghe cô nói vậy anh cũng thấy vui vui, thường ngày cô khá trầm lặng, anh không nghĩ cô lại đáng yêu đến thế, nhìn cô như vậy anh càng yêu cô nhiều hơn, anh vui vẻ cùng cô ăn tối. Dù món ăn hôm đó không ngon, thậm chí còn khó ăn nhưng hình như điều đó không ảnh hưởng đến hai con người hạnh phúc kia.

P/S: Năm mới vui vẻ

Bạn đang đọc truyện *Đừng Đi! Ở Lại Bên Tôi Đi* được tải miễn phí tại vWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 28: Một chút xa nhau, đã thấy nhớ nhưng

Sau khi ăn xong sẽ đến phần quan trọng nhất, Giao Giao nhìn anh nở một nụ cười thật tươi.

- Uy Vũ, em ăn xong rồi!

Anh ừm nhẹ một tiếng, lấy tấm xiên một miếng dưa hấu đưa cho cô. Còn mình thì ngồi nhìn dáng vẻ đáng yêu của cô khi ăn, nhìn bao nhiêu cũng không đủ. Lúc đầu thì không sao nhưng càng về sau càng khó chịu, cô không thoải mái ăn được khi có ai đó cứ nhìn chăm chăm mình. Cô ngước mắt, đưa đến trước miệng anh một miếng dưa hấu.

- Anh không ăn sao? Nhìn em làm gì?

- So với ăn dưa hấu thì anh thích ăn em hơn... _ Anh cười gian tà ngoạm lấy miếng dưa hấu cô đưa.

- Ăn em? Anh muốn ăn thịt người hả? _ Giao Giao ngạc nhiên nhìn anh bằng đôi mắt nai tơ.

Anh bật cười, xoa đầu cô, không ngờ cô còn ngây thơ như vậy, anh nói như thế cũng không hiểu. “Vợ” anh hãy còn nhỏ lắm, cần phải học hỏi nhiều lắm.

- Ủm... nhưng phải là thịt em anh mới thích... _ Lại cười gian tà, nhéo nhẹ mũi cô.

Giao Giao vừa nghe dứt câu đã co dò phóng thẳng lên lầu, cô còn nói vọng lại phía sau, không lớn không nhỏ nhưng cũng đủ để anh nghe được rõ ràng "Tối nay anh kiếm phòng khác mà ngủ đi, đừng có đến gần em!". Anh vừa nghe xong câu đó liền cười khanh khách ở trong bếp, sao cô lại có thể trẻ con đến thế?

Giao Giao chạy lên phòng như chột nhớ ra chuyện gì đó, cô quần chân kín mít từ đầu đến chân, đi rón rén xuống nhà bếp. Thấy anh vẫn ngồi đó, cô thở phào nhẹ nhõm, đứng ở cửa, giữ khoảng cách hoàn toàn xa.

- Nè! Anh nhớ rửa chén đó!

Vẫn giữ nụ cười trên môi, anh quay đầu lại, nhìn người con gái quần kín chắn trước mặt, anh cười muồn nội thương. Anh ôm bụng cố gắng kìm lại, hỏi cô.

- Em làm cái gì thế?

- Không cần anh quần, anh nhớ rửa chén đó!

Vừa nói cô vừa kéo chân chặt lại hơn. Anh nhìn cô rồi nhìn bãi chiến trường do mình tạo ra, ngao ngán lắc đầu.

- Bảo bối giúp anh đi..

- Không! Em đã giúp anh xử lý gọn gàng thành quả của anh rồi... Còn lại anh tự làm đi. _ Cô cự tuyệt anh rồi đi thẳng lên lầu.

Không biết làm vậy có ác lắm không? Cô về đến phòng lại quay lại, vẫn đứng núp ở cửa nói vọng vào.

- Nếu anh làm tốt, em sẽ suy nghĩ lại cho anh vào phòng ngủ!

Uy Vũ đang dọn dẹp vừa nghe cô nói, tốc độ đã tăng lên đáng gờm. Xong xuôi mọi thứ, anh cầm hộp sơ cứu đi về phòng. Nhìn thấy cô vẫn ôm một đồng mền ngồi trên ghế sofa, anh tiến đến ngồi xuống bên cạnh cô.

- Anh có làm gì em đâu.

- Không có chuyện gì là không thể, trên mặt anh hiện ra hai chữ "nguy hiểm" kia kìa.

- Có sao? _ Anh đưa tay vuốt mặt mình.

- Ủm, có.

Anh cười rồi đặt hộp sơ cứu thương lên bàn: "Giúp anh thoa thuốc đi, sẵn tiện bỏ cái mền ra đi, anh không có làm gì em đâu, anh hứa mà!"

Giao Giao nhìn anh, không đợi cô phản ứng, anh đưa tay kéo tấm chăn xuống, Giao Giao như được sống lại, cô mỉm cười nhìn anh. Cô kéo tay anh sát lại mình, từ từ giúp anh thoa thuốc. - Sao lại bị thương nhiều thế? Thoa mãi vẫn không hết... _ Trong giọng nói có xen lẫn chút lo lắng.

- Không phải là tại em sao? _ Uy Vũ rừ mi mắt xuống nhìn cô, cố ý tỏ vẻ tội nghiệp.

- Tại em?

- Phải, là tại em đó... Mà sao khi này em lại ngắt điện thoại giữa chừng vậy? Có biết anh lo lắng lắm không? _ Định ghẹo cô một chút nhưng sực nhớ ra vấn đề chính, anh ngưng đùa giỡn lại, khuôn mặt trở nên cực kì nghiêm túc.

- Anh lo cho em thật hả? _ Nghe anh nói vậy, trong lòng cô cũng thấy vui vui.

Anh ngừng động tác của cô lại, kéo cô lên ngồi sát vào mình. Anh cốc nhẹ vào đầu của cô.

- Đương nhiên là lo rồi, em là người quan trọng của anh mà!

- Quan trọng như thế nào nhỉ? _ Cô cười tí mắt nhìn anh.

Bắt giác anh hôn lên môi cô, một nụ hôn thật nhẹ nhàng như muốn khẳng định sự quan trọng của cô trong lòng anh.

- Giờ thì nói cho anh biết rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì?

- Em bắt trộm...

Vừa nghe cô nói xong hôn vĩa anh đã lên mây, anh còn định trách cô nào ngờ so với anh tình cảnh của cô còn nguy hiểm hơn gấp bội, từ một chút giận dữ trong lòng đã chuyển thành lo lắng cực độ. Thấy được sự khác lạ của anh, cô hiểu anh đang lo cho cô, cô liền cười nhìn anh giải thích.

- Tên trộm đó đã bị bắt rồi! Em không sao... anh không tin thì có thể kiểm tra...

Kiểm tra ở đây chính là xác nhận vụ việc tên trộm đã bị bắt nhưng anh lại hiểu theo một nghĩa khác.

- Nè! Nè! Nè! Anh đừng có nghĩ bậy bạ đó. _ Cô ngồi sát vào mép ghế, dùng ánh mắt đề phòng nhìn anh, để chắc ăn hơn, cô lại trùm kín người lại.

- Anh có nghĩ gì đâu, là do em đầu óc em đen tối thôi... Anh phải tra rõ hẳn là ai mới được, không thể tha thứ cho tên nguy hiểm đó được...

Anh ra ngoài lấy điện thoại gọi cho ai đó, xong xuôi anh quay lại phòng bước đến ngồi bên cạnh cô, suy nghĩ gì đó.

Nhìn anh đắm chiều cô cũng tò mò, xích lại gần anh, lay lay tay anh.

- Anh có chuyện gì vậy? Mà anh đừng có làm gì người ta nha... em còn muốn cảm ơn anh ta nữa đó!

- Cảm ơn? Tại sao lại cảm ơn hẳn?

- Vì nhờ có anh ta mà em mới biết mình quan trọng như thế nào với anh, anh tha cho anh ta đi, nha... nha... nha... _ Cô làm nũng, nhìn anh.

Tính ra đây là lần đầu cô có bộ dáng như vậy trước anh, tự nhiên anh cũng cảm thấy biết ơn tên trộm đó vô cùng, ngày mai nên cho người đến báo đáp hẳn. Nhưng cũng phải tận dụng tối đa cơ hội do một kẻ không liên quan tạo ra chứ, nếu không tên đó có lẽ rất buồn. Anh nghĩ thầm điều gì đó rồi tỏ vẻ nghiêm túc nhìn cô.

- Tha cho hẳn cũng được nhưng anh có một điều kiện.

- Điều kiện gì? Anh nói đi. _ Giao Giao gật đầu.

- Cho anh hôn một cái nha! _ Đưa mặt lại gần Giao Giao, vén vài sợi tóc rối ra sau tai cô.

Không một chút do dự, cô liền cự tuyệt anh. Cúi đầu, ụp mặt vào chăn không cho anh nhìn thấy bất cứ chỗ hở nào trên người cô. Anh không dùng lực mạnh, nhẹ nhàng chạm nhẹ vào chăn, kéo như không kéo, nhỏ giọng năn nỉ cô.

- Cho anh hôn một cái thôi...

- Bảo bối, anh nghiệm môi em lắm...

Cô vẫn không nhúc nhích, yên lặng như một pho tượng. Uy Vũ vẫn kiên trì, anh dùng đủ chiêu trò nài nỉ cô. Đến gần mười lăm phút, Giao Giao cũng phải chịu thua, cô ngẩng mặt lên. Hơi ẩm trong chăn làm hai má cô hồng lên trông đáng yêu vô cùng.

- Chỉ một cái thôi đó.

- Uhm, chỉ một cái thôi. _ Anh mừng rỡ.

- Vậy thì em sẽ cho anh hôn, anh mà dám hôn cái thứ hai chết với em. _ Cô đưa tay thành nắm đấm như có thể ra đòn bất cứ lúc nào.

Anh nắm tay cô, kéo cô vào lòng, cúi xuống hôn cô. "Anh sẽ chỉ hôn một cái duy nhất".

- Giao Giao, môi em ngọt quá, vậy thì đừng trách anh. _ Vừa thả đôi môi đã đỏ mọng lên của cô ra chưa được hai giây lại tiếp tục hôn cô cuồng nhiệt.

- Uy Vũ... anh... không...

Cô cố kháng cự nhưng tay chân đều bị anh kẹp chặt lại không thể nhúc nhích được, chỉ có thể nằm yên cho anh tùy ý hôn. Dây dưa một lúc, anh nười tiếc rời khỏi môi cô, hơi thở có chút gấp gáp, anh nựng má cô.

- Bảo bối, môi em ngọt không còn chỗ chê luôn đấy.

- Sao em lại có thể yêu tên cuồng hôn như anh chứ? _ Giao Giao đánh vào ngực anh, cô vờ khóc sụt sướt.

Anh nâng mặt cô lên, xoa xoa hai má cô, bất ngờ anh đứng dậy bế bổng cô lên, tiến thẳng về giường. Vừa được thả xuống cô đã lăn ra khỏi vòng tay nháy khỏi giường.

- Tối nay em ngủ sofa, anh ngủ giường đi..

Như một con sâu đo, cô chạy đến sofa, nhưng chỉ mới đi được nửa đường đã bị anh ôm lại, kéo lên giường, anh ôm chặt cô, vói tay tắt đèn. Giao Giao vẫn cố vùng vẫy, nhưng không cách nào thoát được, cũng tại cô tự hại mình, cái chân đã vướng víu, lại còn bị anh ôm. Cô khóc không thành tiếng.

- Uy Vũ, thả em ra đi, em khó chịu..

- Thả em ra để em lại chạy đi hả?

- Em không chạy nữa đâu! Anh thả em ra đi..

Anh biết cô khó chịu thật sự, liền nới lỏng vòng tay ra kéo chân trên người cô xuống, anh nhẹ nhàng hôn lên trán cô.

- Cái cô bé ngốc này, em đâu cần khổ như vậy, anh sẽ không làm gì em đâu, anh không phải loại người đó... Nằm yên cho anh ôm đi, hôm nay anh chạy vội về nhà tìm em mệt lắm.

Anh ôm cô vào lòng, cô nghe anh nói thế ngoan ngoãn nằm yên cho anh ôm. Ôm cô thật sự rất thoải mái, cô mang lại cho anh một cảm giác vô cùng bình yên, nếu thật sự có thể anh muốn được ôm cô mãi như thế này. Mùi hương trên tóc vào cơ thể cô thật sự rất dễ chịu. Được một lúc anh cũng thiếp đi. Một đêm ấm áp cũng qua đi, ánh nắng ngoài cửa sổ rọi vào làm Uy Vũ thức giấc, anh mở mắt ra thì đã thấy được một cô gái nhỏ như mèo con nằm cuộn tròn trong lòng anh ngủ ngon lành. Anh hôn nhẹ lên trán cô, ôm chặt cô vào lòng. Giao Giao cảm thấy có sự ấm áp bao trùm lấy mình, cô dụi dụi mắt.

- Uy Vũ, mấy giờ rồi?

Nghe giọng cô còn ngáy ngủ, anh phì cười, xoa đầu cô.

- Năm giờ hơn, còn sớm em ngủ chút nữa đi!

- Không được, hôm nay em trực nhật phải dậy sớm một chút. _ Giao Giao xốc chân lên chạy vội vào nhà tắm làm vệ sinh cá nhân.

Một lúc sau hai người cũng chuẩn bị xong, Uy Vũ kéo tay Giao Giao đến gara lấy xe nhưng đi gần đến Giao Giao liền nắm lấy tay anh làm nũng.

- Uy Vũ, em không muốn đi moto tới trường đâu.

- Không đi moto vậy chúng ta đi bằng gì? Xe đã đem đi bảo trì hết rồi.

- Có một chuyến xe bus mới mở gần nhà chúng ta...

- Đừng nói là em muốn đi xe bus đó nha? Không không anh không đồng ý, nhà anh bao nhiêu xe không đi sao lại đi xe bus, chúng ta đi taxi. _ Anh kéo cô ra cửa, lắc đầu cự tuyệt hoàn toàn.

Giao Giao giục ngược tay anh lại, cô giương đôi mắt long lanh nhìn anh, bắt đầu làm chuyện mà cô cũng không ngờ tới.

- Mình đi xe bus đi được không?

Anh lắc đầu, cố kiềm nén niềm hạnh phúc vào trong.

- Chiều em đi mà, chúng ta đi xe bus đi nha... nha... _ Nắm tay áo anh lắc qua lắc lại.

Anh vẫn cố giữ hình tượng thanh niên "cứng", anh lắc đầu.

- Đi mà ông xã...

- Em vừa gọi anh bằng gì? _ Uy Vũ quay đầu lại, anh cứ nghĩ mình vừa nghe lầm, lỗ tai hãy còn lửng bưng lắm.

- Ông xã. _ Cô hồn nhiên đáp lại.

Anh bắt đầu giờ trò, bắt đầu một cuộc chiến mà chắc chắn anh sẽ giành phần thắng, anh cười thầm rồi giả vờ nghĩ ngợi.

- Kêu lại một lần nữa đi, có thể anh sẽ suy nghĩ lại mà đồng ý đi xe bus với em.

- Ông xã, đồng ý đi xe bus với em nha. _ Cô ngoan ngoãn nghe lời thì hành.

Nghe được câu đó, lòng anh xuyến xao nhưng vẫn tỏ ra vẻ lạnh lùng.

- Hôn anh một cái đi. _ Chỉ chỉ vào má mình.

Thay vì hôn anh, cô đá vào chân anh. Cú đá khá mạnh khiến anh đau đớn ôm chân nhảy cẫng lên.

- Anh đừng có được voi đòi tiên, không đi thì em đi một mình. _ Cô bỏ anh lại phía sau, mạnh mẽ đi khỏi nhà.

Uy Vũ ôm căng chạy theo, chiến thắng mà anh nghĩ sao lại biến thành thất bại thảm hại thế này. Cả hai lên xe bus, cô vào hàng ghế cuối cùng ngồi, nhìn ra ngoài cửa sổ, không ngó ngang để ý đến anh. Uy Vũ theo sau, ngồi ghế kế bên cô. Chân vẫn còn đau, anh vừa xuyt xoa vừa cố tình nói lớn tiếng. Nhưng cô vẫn vậy. Hết cách anh xuống nước nhỏ nhẹ, kéo kéo tay áo em

- Vợ à! Anh xin lỗi mà...

- Ai vợ anh chứ? _ Không nhìn anh chỉ lạnh nhạt trả lời.

- Anh xin lỗi mà bảo bối, sau này anh không dám nữa, sau này em nói gì anh cũng đều nghe hết.

Chuyện anh chưa từng làm cũng vì cô mà làm, có chút ngượng, nếu để ai đó trong trường thấy anh như vậy chắc anh độn thổ mười lớp đất cũng chưa đủ. Đặc biệt là tại Vĩ Khang, lúc đó thà chết còn hơn.

Thật ra cô không có giận anh, chỉ là giả vờ để xem anh làm thế nào thôi, ai dè lại đáng yêu như thế, cô cố che giấu nụ cười nãy giờ. Ho khan vài tiếng, cô quay mặt lại, chỉ chỉ vào mặt mình.

- Vậy hôn em một cái đi!

- Sao chứ? Đây mà em gọi là phạt sao? _ Anh cười cười, tiến đến gần cô.

Bất ngờ cô quay mặt sang thế là cô và anh môi chạm nhẹ vào nhau. Nhìn gương mặt bất ngờ của anh, cô cười trưng ra bộ mặt lưu manh.

- Sao em lại quay mặt qua thế?

- Không quay qua sao hôn được anh...

Cô trêu chọc anh, nghe câu đó của cô anh đột nhiên đỏ mặt tía tai. Nhìn anh lúc này rất lạ. Cô chau mày lại.

- Nè! Sao anh lại đỏ mặt chứ? Em phải là người đỏ mặt mới đúng chứ? _ Cô tựa đầu vào vai anh, tay đan vào tay anh.

Anh cứ cười suốt, nếu ai không biết nhìn vào cứ tưởng anh là tiểu mỹ thụ không ấy chứ. Lâu lâu trêu anh như thế cũng vui thật.

Một lúc sau hai người cũng đến trường, cả hai nắm tay nhau sánh bước vào trường, bất chợt điện thoại anh reo lên. Không biết trong điện thoại nói gì nhưng sắc mặt anh liền thay đổi. Anh nói nhanh gọn mấy câu thì cúp máy. Quay qua nhìn Giao Giao ôn nhu.

- Vợ à! Anh có việc phải sang nước ngoài gấp, em ở nhà một mình phải cẩn thận đấy biết không? Có gì phải gọi cho anh liền nghe không?

- Khi nào anh về? _ Giao Giao nắm lấy tay anh.

- Chậm thì một tháng, nhanh thì một tuần.

- Được rồi, anh đi cẩn thận. _ Giao Giao kiễng chân lên hôn nhẹ vào má anh.

Sau khi anh đi, cả căn nhà trở nên lạnh lẽo hẳn, hằng ngày chỉ có cô với Mun ăn với nhau, cô cũng không có hứng thú ăn nhiều, đột nhiên lại nhớ tới mấy món anh nấu. Cô cũng không còn đi làm thêm nữa, ngoài giờ tập kịch trên trường, cô thường ghé Gấu Tuyết chơi cho hết thời gian rồi lại về nhà. Cô muốn gọi điện cho anh nhưng lại sợ anh phiền nên thôi. Cứ thế hết này nọ qua ngày nọ.

Bên anh cũng không khác gì, anh lao đầu vào công việc mong sao nhanh chóng hoàn thành để về với cô. Anh quên cả ăn uống, sút cân rõ rệt.

Trước đây, hai người cũng không thường ở bên nhau nhưng cảm giác sao khác bây giờ thế này, không lẽ đây chính là sức mạnh của tình yêu. Chỉ vắng nhau một chút, chỉ không nhìn thấy nhau đã cảm thấy nhớ, thấy trống trải.

P/S: Happy new year (^_^)

Bạn đang đọc truyện *Đừng Đi! Ở Lại Bên Tôi Đi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 29: Chị dâu em là ai?

Một tuần trước buổi tổng duyệt không thể sơ xuất được, nhưng sau khi Uy Vũ đi, Giao Giao xuống tinh thần hẳn, cô ít cười hơn, mà dù có cười thì nó cũng không được tự nhiên, nên sau khi tan học tụi Vi Khang hay tụ tập rủ nhau đi chơi cuối cùng là tập trung ở Hàn Gia tập kịch. Như thường lệ, hôm nay cả đám rủ nhau đi ăn kem. Vi Khang bị giáo viên giữ lại chỉnh đốn hồ sơ nên Tuấn Hạo, Trà My, Giao Giao ra quán kem trước ngồi đợi. Do vừa nhận được tiền lương nên Trà My quyết định sẽ khao mọi người chiều hôm nay. Vừa bước từ cổng trường ra, đi được một đoạn, từ phía sau họ một chiếc xe giao hàng mất lái lao đến.

- Tránh đường... tránh đường... nước sôi... nước sôi...

Tiếng la thất thanh của một thanh niên khiến mọi người gần đó đều hướng ánh mắt đến nơi phát ra âm thanh. Cả ba quay đầu lại, đứng nép sang hai bên.

- Nè! Anh chạy xe gì vậy hả? _ Tuấn Hạo bực bội hét lên.

" Áaaaaaa...." Tuy né được nhưng Trà My lại vấp cục đá, mất thăng bằng té từ vỉa hè nhào xuống lòng đường, đúng lúc một chiếc xe đang lao đến với tốc độ cực nhanh. Trà My phui phui tay đứng dậy, cô quay người lại thì thấy con quái vật đó đang lao đến chỗ mình, cô đứng như trời trồng, không một chút nhút nhích, chân cô run đến nổi một chút cũng không nhắc lên được. Chiếc xe cứ phóng đến vận tốc không chút thay đổi, 50m... 40m... ngày càng cận kề. Trà My nhắm chặt hai mắt lại, tay nắm chặt váy đồng phục... " Rầm "... mọi người buu đen buu đỏ lại coi. Lúc cần cứu người thì không ai quan tâm, đến lúc xong chuyện rồi lại tùm bầy tùm ba xôn xao bàn tán.

- Nguy hiểm quá!

- Không biết có sao không nữa!!!

- Cái xe đó thấy người cũng không chịu giảm tốc độ...

Vi Khang trong lòng thấy bất an, cố gắng hoàn thành công việc chạy vội ra quán kem. Vừa đi đến cổng trường đã thấy mọi người tùm nầm tùm bầy đang nhìn theo chiếc xe cứu thương mới chạy đi. Cảm giác lo lắng lại trở dậy, anh nhanh chân chạy đến hỏi thăm mọi người xung quanh.

- Vừa nãy có một chiếc xe tông trúng hai cô gái!!! _ một người đàn ông trung niên lên tiếng.

- Có tông trúng đâu, cô gái té từ trên vỉa hè xuống được một cô gái khác kéo vào lề, thoát chết trong gang tấc ấy chứ!!! _ Một cụ bà phản bác.

Chỉ hai câu nói thôi đã châm ngòi cho sự nhiễu loạn chuyện bộc phát. Vi Khang đứng như trời trồng, rốt cuộc là có chuyện gì đây. Anh hét lên "Im lặng hết đi", anh chen ra ngoài lấy điện thoại gọi cho Tuấn Hạo... nhưng Tuấn Hạo không bắt máy...

- Bác ơi cho cháu hỏi, chiếc xe đó là của bệnh viện nào vậy?

- Ô hay cậu này! Vừa bảo chúng tôi im giờ lại hỏi... bệnh viện đó cách đây một ngã tư... Mà...

Không đợi bà lão nói hết câu, anh đã bắt taxi đến bệnh viện.

- Ô hay thằng nhỏ này, sau này có hỏi đừng hòng ta trả lời.

Vừa đến cổng anh đã phóng như bay đến quầy tiếp tân, tìm anh đập rất nhanh, như muốn nhảy khỏi lồng ngực, mặt cắt không còn một giọt máu.

- Cho tôi hỏi, bệnh nhân vừa được đưa đến hiện đang ở đâu?

- Ý anh là người ở trường Anh Túc? _ Cô y tá nhìn anh hỏi lại.

- Dạ phải, tôi rất gấp, phiền cô nhanh lên...

- Anh cứ đi thẳng, rồi rẽ trái ở dưới hành lang... Nhưng anh nên chuẩn bị tâm lý, lúc đưa đến đây tình trạng cô ấy không được khả quan cho lắm... _ Cô y tá ngập ngừng một lúc rồi cũng nói ra.

- Tôi biết rồi... cảm ơn cô...

Vi Khang chạy nhanh đến chỗ đó, mồ hôi nhễ nhại, anh vừa đến nơi cũng là lúc đèn phòng cấp cứu tắt, một bác sĩ bước ra.

- Ai là người nhà của bệnh nhân?

- Là tôi... cô ấy sao rồi? _ Anh lao đến nắm chặt lấy vai của bác sĩ.

- Cậu hãy bình tĩnh nghe tôi nói... cô ấy bị thương rất nặng, chúng tôi đã cố gắng hết sức nhưng rất tiếc cô ấy không qua khỏi, giờ từ vong là 18h 27'... xin chia buồn cùng người nhà.

Vi Khang thả lỏng tay ra, vì không còn sức nên anh ngã quỵ xuống sàn, tay nắm chặt hai đầu gối hét lớn tên cô. Bác sĩ vỗ vỗ vai Vi Khang, ông kéo nón xuống thờ dài một cái rồi rời đi để lại anh một mình trên hành lang lạnh lẽo. Hai hàng nước mắt chảy dài trên khuôn mặt thất thần của anh. Cửa phòng cấp cứu mở ra, y tá đẩy một xác người trùm kín một miếng vải trắng từ đầu đến chân. Vi Khang tay chân bủn rủn bước đến bên cạnh cái xác, anh lắc

đầu.

- Đây không phải là sự thật đúng không, các người mau nói với tôi đây không phải sự thật đi... Sao em tàn nhẫn quá vậy... em mau thức dậy cho tôi... tôi vẫn chưa nói cho em biết là tôi thích em mà... tại sao... _ Anh lấy mạnh vai người y tá rồi quay sang ôm cái xác đã lạnh từ bao giờ.

- Xin lỗi, chúng tôi phải đưa cô ấy đi rồi... _ cô kéo anh ra.

- Không, các người không được đưa cô ấy đi đâu cả, cô ấy vẫn còn sống, tôi sẽ không để các người đem cô ấy rời khỏi tôi đâu. _ Ánh mắt sắt lạnh nhìn người y tá khiến cô không dám thốt lời nào, anh hét lớn đến nỗi cổ họng quặn đau.

Không khí đang căng thẳng thì từ xa chạy đến một cặp vợ chồng nước mắt đầm đìa chạy tới.

- YẾN... sao con nỡ bỏ ba mẹ lại... YẾN... _ Bà kéo tấm vải trắng xuống, một gương mặt không quen không biết hiện ra.

Vĩ Khang ngỡ ngàng đứng bật dậy, không phải là cô ấy, chỉ là hiểu lầm thôi sao, anh lau vội nước mắt trên mặt mình... Điện thoại anh reo lên...

- Nè! Cậu đang ở đâu vậy, tụi này chờ hơn nửa tiếng rồi đó...

- Đợi tớ một chút.

Nói rồi anh cúp máy, đứng dựa lưng vào tường anh thở phào nhẹ nhõm. Nghĩ lại những việc vừa xảy ra anh cảm thấy sợ, có lẽ anh không nên giấu giếm tình cảm này nữa. Anh rời đi với một nụ cười trên môi.

(quay ngược thời gian một chút), lúc chiếc xe chỉ còn cách Trà My trong gang tấc thì đã có một người dừng cảm chạy đến nắm tay cô kéo vào lề. Xui xẻo là chị công nhân mới tan làm biến thành nạn nhân, cũng chính là người mà Vĩ Khang nhận nhầm. Do lực kéo quá mạnh, tuy đã lên lề an toàn nhưng hai người bị ngã. Trà My nằm đè lên người ta không bị gì, còn người đó khuỷu tay bị trầy chảy máu.

- Chị không sao chứ? _ Cô đỡ Trà My dậy.

- Chị không sao... Cảm ơn em... tay em bị chảy máu rồi này, em có sao không? _ Trà My nắm tay cô bé đó lên vuốt xoa.

- Không sao không sao, em chỉ bị trầy nhẹ thôi. _ Cô phui phui bụi trên người xuống, nở một nụ cười thật tươi nhìn Trà My.

Chen ra khỏi đám đông, Tuấn Hạo Giao Giao chạy lại chỗ Trà My.

- Trà My, có sao không?

- Tui không sao, may có bé này cứu tui nè! _ Chỉ tay về phía cô bé đó.

Giao Giao Tuấn Hạo xoay người lại, ánh mắt không khỏi ngạc nhiên. Dáng hình nhỏ bé với làn da trắng nõn nà, mái tóc màu rượu vang đỏ cuốn hút, đang đi về phía hai người.

- Lâu rồi không gặp, hai người nhớ em không? _ Khoác tay hai người cười tủm tỉm.

- Bối Bối? Em về khi nào vậy? Bị thương rồi nè! Em có đau không? _ Giao Giao cầm khuỷu tay Bối Bối lên xem xét kỹ lưỡng.

Nghe nói cô bị thương, đột nhiên trong lòng Tuấn Hạo rạo rực, anh chụp lấy tay cô cột vết thương cô lại bằng một cái khăn mùi xoa. Anh cúi nhẹ lên đầu cô.

- Em có biết nguy hiểm không? Mà em đến Anh Túc có việc gì à?

- Aissss... em vừa làm việc tốt đó, anh có biết đau không?... _ Cô xoa xoa đầu _ Em đến làm thủ tục nhập học... Mà anh Vũ Khang đâu? Không đi chung với hai người à?

Nghe cô gọi thân thiết như vậy, đột nhiên Trà My cảm thấy tim đau thắt lại, sao cô lại có cảm giác này, chẳng lẽ cô đã thích cái tên phiền phức đó, đang suy nghĩ miên man chợt Bối Bối kéo tay cô đến.

- Chị ấy là ai vậy? Có nên giới thiệu với em một chút được không?

- Chị là Trà My, cảm ơn em lần nữa nha. _ Cô cố mỉm cười, nhưng do quá cố thành ra không được tự nhiên.

- Có lẽ chị Trà My sẽ là chị dâu tương lai của em đó! _ Giao Giao nhìn biểu cảm của Trà My từ nãy đến giờ như hiểu ra được gì đó, cô ghé sát lỗ tai Bối Bối nói nhỏ.

Cả hai nhìn nhau rồi nhìn Trà My cười ma mãnh. Biết mọi người chuẩn bị đi ăn kem, Bối Bối xin đi theo, suốt đường đi cô cứ huyền thuyên như con sáo. Giao Giao Tuấn Hạo cười theo những câu chuyện cô kể, cười vì sự đáng yêu của cô. Trái với dáng vẻ vui tươi đó, Trà My lại cảm thấy đau lòng, cảm thấy mất mát, nếu Bối Bối là bạn gái của Vĩ Khang thì cô phải làm sao đây? Nhưng cô thì có quyền gì mà xen vào chuyện tình cảm của người ta? Bối Bối vừa đáng yêu vừa tốt bụng, còn cô thì sao, đánh đá hung dữ suốt ngày chỉ biết ăn hiếp anh, cuối cùng cô có cái gì để bì với người ta? Đến quán kem, Trà

My cũng chỉ ngồi một góc, tuy đang ăn kem, tuy kem rất ngọt nhưng sao cô lại thấy đắng thế này. Trời sụp tối, Vi Khang vẫn chưa đến, Tuấn Hạo mới lấy điện thoại gọi cho anh.

Vi Khang vừa đến nơi, thấy bốn người ăn uống nhàn nhã, anh hậm hực đặt cặp lên bàn một cái ầm, kêu phục vụ mang đến một cốc nước, uống một hơi cạn sạch.

- Cái thằng này! Lên con à? _ Tuấn Hạo đánh vào lưng Vi Khang, nhìn anh khó hiểu.

- Haizzz, đời tui khổ quá mà! Còn em nữa Bối Bối, sao không ở nhà đợi anh chạy ra đây làm gì? _ Anh kéo ly kem Tuấn Hạo đang ăn dở sang ăn ngon lành.

Nghe đến đây, trái tim bé nhỏ của cô đang buồn lại còn buồn hơn, thì ra quan hệ hai người phát triển đến mức đã sống chung rồi sao. Nhìn loạt biểu cảm của mọi người xung quanh, Giao Giao cố nén cười, cô cúi đầu tiếp tục ăn kem. Xem kịch có khi còn không hay bằng chuyện đang diễn ra hiện tại.

- Anh hai đáng ghét, thấy người ta chảy máu cũng không thèm hỏi thăm một tiếng... _ Bối Bối bểu môi.

- Anh hai? _ Trà My đứng bật dậy, ánh mắt tròn xoe ngạc nhiên.

- Ủ, nó em gái tui, mà bà sao vậy? _ Vi Khang cùng cả bọn ngược nhìn Trà My.

- À.. ừ.. không có gì.. _ Cô ngượng ngùng quay mặt chỗ khác, cúi mặt ngồi xuống.

Khoé miệng bất giác cong lên, lòng cô đã vui trở lại, thì ra chỉ là em gái, từ nãy giờ cô đang nghĩ cái gì vậy, cô lắc đầu rồi cười một mình.

- Lại phá làng phá xóm chứ gì? Anh mày rành quá mà!!! _ Vi Khang gọi thêm mấy ly kem.

- Nè nè, em gái mình cứu người thương của mình, một câu cảm ơn cũng không có còn ở đó nói móc... _ Tuấn Hạo trừng mắt nhìn Vi Khang.

- Sao chứ? Bà có sao không? Sao không cẩn thận gì hết vậy? Có băng bó hay uống thuốc gì chưa? Trả lời tui đi... _ Vi Khang lao đến ngồi đối diện Trà My, vừa nhìn miệng vừa nói liên tục.

- Nè! Anh đang bắn rap đó hả? Hồi đồn dập vậy sao chị ấy trả lời... À mà người thương của Vi Khang là chị Trà My hả? Hay em nghe nhầm ta. _ Giao Giao kéo tay Vi Khang sang phía mình.

Lời cô nói khiến anh đứng hình, không biết trả lời thế nào cứ ú ớ ú ớ, cũng may Bối Bối lên tiếng giải vây.

- Anh hai, em mới là người bị thương nè!

- À... à... em có sao không?

Cả đám được một tràng cười trừ hai người đang ngượng đỏ mặt.

- Mà nay cậu lạ à nhen, bênh Bối Bối dữ thần, sao kết em tui hả? Có cần tui giúp không? _ Vi Khang đang đỏ mặt nhìn về Trà My, tỉnh táo lên, anh bẻ ngược lại vấn đề.

- Lạnh... lạnh...

Bối Bối, Tuấn Hạo liên tục đúc kem vào mồm Vi Khang, cho chưa cái tội nói nhiều, có biết người ta mắc cỡ lắm không, tại nói cái gì cũng trúng nên ráng chịu khổ ăn kem đi. Tiệm kem tràn ngập tiếng cười, một không gian hạnh phúc bao trùm. Giao Giao chợt nhớ đến anh, phải chi giờ anh ở đây, chắc sẽ vui hơn nhiều.

Xong xuôi cả bọn kéo nhau về nhà tập kịch, đến 9h thì giải tán.

- Giao Giao, ngày mai tui anh qua đi học chung với em nha!

- Uhm, tạm biệt mọi người.

Sau khi mọi người ra về, trong căn nhà lớn trống trải hẳn. Giao Giao lúi thủi đi về phòng cuộn chân lại. Cô nhớ anh, thật sự rất nhớ anh, không biết anh đang làm gì, có nhớ cô không.

Trên xe, Tuấn Hạo đưa Trà My về, hai anh em Vi Khang về chung. Suốt dọc đường, cô ngồi ngắm vết thương đã được băng lại của mình mà cười ngầy ngốc, cô nhớ đến hình ảnh của anh lúc đó, giọng nói của anh sao lại ngọt ngào đến thế. Vi Khang cũng không để ý đưa em gái của mình, anh nhìn ra ngoài cửa kính, bao suy nghĩ cứ miên man.

- Anh hai, chị dâu của em là chị Trà My đúng hông? _ Cô xích lại kéo kéo tay áo anh mình.

- Sao em biết? _ Vì Khang nhìn cô ngạc nhiên, có chút giật mình, bộ lộ lắm sao (ad: lộ chứ sao không, người mù nhìn còn biết)
- Chết chỉ rồi, sao chỉ xui dữ vậy chời? _ Bối Bối cười phá lên, ngất nghèo ra ghê.
- Muốn xuống xe thì nói lại lần nữa xem _ Anh cau mày nhìn con em đang cười lăn cười bò của mình.
- Em có nói gì đâu... Mà anh hai có cần em giúp không? _ Bối Bối làm nũng, mắt nai tơ tròn xoe long lanh nhìn anh.
- Thôi khỏi đi cô nương, em mà giúp gì được, có mà phá thêm... _ Anh nhéo mũi cô.

Cô bểu môi, dù anh không cho em cũng giúp, nhìn cũng biết hai con người ngổ tào này chưa có tiến triển gì rồi. Không thể để ông anh mình ế trống ế trôi được, phải ra tay mới được. Vừa suy nghĩ được gì đó, Bối Bối cười gian tà. Vì Khang không hiểu và cũng không muốn biết, cứ mỗi lần Bối Bối cười như vậy chắc chắn sẽ có chuyện gì đó ập đến, tốt nhất bảo toàn tính mạng trước.

Tối đó, đang lìm dim vào giấc ngủ, tiếng điện thoại reo ỳnh ỏi, Giao Giao với tay lên bàn bắt máy, giọng ngáy ngủ "Xin chào! Xin hỏi ai đầu dây?". Đầu bên kia không một tiếng trả lời, chỉ có tiếng cười khúc khích truyền đến. Cô dụi dụi mắt, nhìn vào điện thoại alo một lần nữa, vẫn không có tiếng trả lời. Cô lập tức cúp máy, nửa đêm nửa hôm ai rảnh rồi phá giấc ngủ của cô không biết nữa. Năm phút sau, tiếng điện thoại lại reo lên.

- A...lo...

"Bà xã, em ngủ hả?"

Giọng nói quen thuộc truyền đến, Giao Giao dù có buồn ngủ cũng ngồi bật dậy. Do quá bất ngờ cô té cái bịch, mông cô tiếp xúc trực tiếp với mẹ đất thân yêu.

- Ủi, cái mông của tui...

"Bà xã, em lại làm sao đó?" _ Anh nghe thấy tiếng động, lo lắng hỏi thăm cô.

- Em không sao... anh có khỏe không?

"Em đang lo cho anh hả?"

- Ai thêm lo cho anh...

"Không lo? Vậy em có nhớ anh không?"

- Không nhớ...

"Vậy à? Nhưng anh thì nhớ em lắm đấy, bảo bối!!! Anh sẽ sớm về, em ngủ sớm đi, mai anh gọi lại cho em"

- Ukm... em nhớ anh, ông xã.

Đúng là sức mạnh của tình yêu, có thể khiến một con người vừa buồn bã như hoa héo tàn liền vui tươi trở lại. Tối đó Giao Giao ngủ rất ngon, trên môi luôn nở một nụ cười.

Bạn đang đọc truyện *Đừng Đi! Ở Lại Bên Tôi Đi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 30: Nụ hôn đầu của tui! Sao ông dám????

Tối đó cả năm người bọn họ ngủ rất ngon, ai cũng vương trên môi một nụ cười hạnh phúc. Giao Giao đang ngủ thì có vật lạ chui vào trong chăn, cọ cọ vào người cô. Cô giật mình xốc chăn lên xem, một khối lông lá đen thui đang cuộn mình nằm cạnh cô. Cô vội với tay bật đèn ngủ lên xem. Cô thờ phào nhẹ nhõm, thì ra là con Mun, đi theo bé mèo mướp nhà hàng xóm giờ mới về. Cô bẻ nó đặt vào tầm cung của nó, con mèo lười biếng đặt sao nằm vậy. Cô vuốt đầu nó vài cái rồi quay lại giường, vừa tắt đèn ngủ cô nghe thấy tiếng đồ vỡ ở trong bếp. Cô cầm cây gậy đánh golf trong phòng đi từ từ xuống phía nhà bếp, đúng lúc đột nhiên mất điện. Cả khoảng không chìm trong một màu đen, Giao Giao gạt công tắc lên xuống những vẫn không có tác dụng gì, bỗng một bóng đen vụt qua, cô phóng ngay cây gậy trong tay về phía đó. "Xoảng xoảng", tiếng chén bát đồ vỡ nghe thật chói tai. Từ trong đồng đồ nát, cái bóng đen đó xông ra, lao về phía Giao Giao, rồi chạy mất. Giao Giao vỗ vỗ ngực trấn an, thì ra chỉ là một con chuột nhưng tiếng đồ vỡ đó hẳn là một bãi chiến trường. Đôi khi có điện lại chắc phải mệt mỏi lắm đây. "Cạch", tiếng mở cửa vang ra từ phòng khách, Giao Giao quay đầu ngó ra cửa, cô quơ vọi cái chảo, cô phóng ra phi nguyên cái chảo vô ai đó. Phụt một cái có điện lại, trước mặt cô một người đàn ông cao to nằm sòng soài trên đất.

- Anh hả?

Hai cái vali to tướng vào trước, một người phụ nữ vào sau. Cô ôm chăm lấy Giao Giao, líu lo như sáo.

- Nhớ em quá đi! Mà Thanh Phong đâu? Anh ấy vào trước mà.

Giao Giao chỉ xuống dưới đất, cô nắm tay Vy Vy, mặt hối lỗi.

- Em xin lỗi anh chị, tại em tưởng là trộm cho nên...

Giao Giao phụ Vy Vy đỡ Thanh Phong dậy, mặt anh in nguyên hình cái "đít" cháo đang đỏ lên. Vy Vy nhin không được ấn vào một cái, anh la toáng lên, ôm mặt đau đốn.

- Đáng đời anh. _ Cô nói rồi kéo vali với Giao Giao lên phòng bỏ anh một mình ngồi đó nhìn theo.

Giao Giao vừa đi vừa ngoái đầu lại xin lỗi anh, cô thật sự không cố ý, ai mà biết được hôm nay anh chị ấy sẽ về, mà sao Vy Vy lại không có vẻ gì lo lắng hết vậy? Đến phòng, Vy Vy soạn ra mấy hộp quà đưa cho Giao Giao, cô vui vẻ hơn bao giờ hết.

- Chị ơi! Anh ấy có sao không? Hay để em xuống dưới.... _ Giao Giao ấy náy nhìn Vy Vy.

- Kệ anh, coi như em trả thù giùm chị đi. _ Vỗ má Giao Giao.

- Trả thù? _ Giao Giao ngêch mặt ra không hiểu ý tứ câu nói của Vy Vy.

Vy Vy gạt đầu, đưa tay xoa tiểu bảo bối trong bụng.

- Suốt khoảng thời gian đi du lịch, anh ấy cứ một tiếng cũng tiểu bảo bối hai tiếng cũng tiểu bảo bối, ép chị ăn mấy món dinh dưỡng hại chị tăng cân như điều gặp gió... Chưa kể lúc chị không nghe lời, anh còn tét mông chị như con nít lên ba, nghĩ lại vẫn còn tức...

Nghe Vy Vy kể chuyện, Giao Giao chỉ ngồi cười, hai người hạnh phúc thật, cô chợt nhớ đến anh, mặt thoáng buồn, nhưng cô cố không để Vy Vy phát hiện, cô viện lý do trời cũng khuya nên về phòng. Cát xong đồ đạc cô xuống bếp dọn lại bãi chiến trường, thấy Thanh Phong đang nấu gì đó trong bếp, cô đi đến lễ phép cúi đầu xin lỗi anh. Anh bỏ mui xuống, cười hiền hoà, xoa đầu cô.

- Ngốc quá! Có gì mà xin lỗi, là do anh dọa em trước, anh không xin lỗi thì thôi chứ sao em phải xin lỗi anh?

Giao Giao ngẩng đầu nhìn anh, nghe anh nói vậy cô thấy được an ủi phần nào, nhưng vết bầm tím trên mặt anh khiến cô không thể nguôi ngoai được.

- Anh nấu gì vậy? Có cần em giúp không?

- Anh nấu ít cháo cho Vy Vy, chắc cô ấy đói rồi, em đi nghỉ sớm đi mai còn đi học. _ Múc cháo ra tô.

- Anh đem cháo cho chị ấy đi, để đây em dọn cho, một xíu là xong thôi, anh đừng lo.

Thanh Phong biết cô thấy có lỗi nên cũng không cần, dặn cô dọn dẹp xong thì ngủ sớm một chút song anh bụng to cháo thom ngat lên lâu. Giao Giao gạt đầu, cô lại tiếp tục xin lỗi anh, cô nói anh nên chườm ít đá để giảm sưng, nếu thấy đau quá thì có thuốc giảm đau cô vừa đưa cho Vy Vy ban nãy. Anh cười, cô bé kì lạ này, anh là ai chứ? Là bác sĩ đó, mấy chuyện đó anh lo được mà. Nhưng có đứa em quan tâm vậy cũng thấy vui vui. Nhà có hai thằng con trai, không cãi chửi thì đánh đấm suốt ngày, lấy đầu ra mấy lời quan tâm như thế.

Xong xuôi Giao Giao cũng về phòng, vừa đặt lưng xuống cô đã đi vào cõi mộng. Cô dậy sớm hơn thường ngày để nấu nướng cho cả nhà. Nghe mùi thơm, Vy Vy từ trên lầu đi xuống, rót một cốc nước uống cho thấm giọng.

- Em nấu đồ ăn sáng sao? Để đây chị nấu cho.

Giao Giao dọn đồ ăn ra bàn, sẵn tiện bung một bát sữa đặt dưới chân bàn cho Mun: "Không sao đâu chị, em làm được mà, hôm qua anh chị về khuya rất mệt rồi nên để em nấu cho"

- Em cứ để con bé nấu đi... có em gái quan tâm bà xã chứ có quan tâm anh đâu. _ Thanh Phong từ trên lầu đi xuống, giọng nói không nhanh không chậm có chút buồn bã.

- Anh đừng nói vậy mà, em quan tâm cả hai luôn ấy chứ, mà mặt anh còn đau không? _ Giao Giao cười, nụ cười thật đẹp.

- Ghẹo người khác được thì chắc là hết đau rồi. _ Vy Vy vừa nói vừa cố ý ấn nhẹ lên mặt anh.

Anh đau nên hơi nhắm mắt lại nhưng rồi cũng cười tươi rồi, ôm chăm lấy bà xã yêu quý, áp mặt lên bụng cô: "Bảo bối à! Mẹ con đang ăn hiếp ba đó, mau ra đời để còn bệnh ực cho baba nữa nha"

- Giao Giao, em ăn đi còn đi học nữa.

- Dạ thôi, em không ăn đâu, anh chị ăn đi, lát em ăn ở trường sau cũng được.

Giao Giao chạy vội lên phòng thay đồ, dọn dẹp một chút rồi vội đi ngay. Tuy không phải trễ giờ nhưng cô có thói quen thích đi sớm để ngắm ánh nắng rạng rỡ của ngày mới. Cô dạo bước đi từ từ trên con đường đến trường. Vừa đi vừa xem báo, cô đang xem những quảng cáo giới thiệu việc làm, do thời gian tập kịch nên cô phải nghỉ làm, giờ cũng không thể quay lại, chỉ có thể tìm vài công việc mới có thời gian thích hợp hơn. Gấp tờ báo lại, cô thở dài một tiếng, về mặt có chút thất vọng. Đột nhiên tiếng la của ai đó làm xao nhãng suy nghĩ của cô. Gần đó một đám nam sinh đang vây quanh một học sinh nữ, nhìn cách cư xử có lẽ là đang dở trò trêu chọc. Giao Giao là người thấy ai cần giúp thì sẽ giúp nên không chần chừ, cô tiến lại gần, lên tiếng.

- Nè! Các người đang làm gì đó.

Mấy tên nam sinh tản ra, quay đầu lại nhìn cô.

Cùng lúc này cô nhìn rõ người con gái đang bị họ trêu chọc là ai, cô mạnh mẽ tiến vào kéo tay Bối Bối ra sau lưng mình. "Em có sao không?". Bối Bối không trả lời cô, chỉ nhẹ lắc đầu, Giao Giao cảm giác được từng đợt run lên của Bối Bối, cô ôn nhu nhìn đứa em gái nhỏ rồi quya hoặc nhìn đám người kia bằng ánh mắt đáng sợ.

- Cô em, chuyện của tụi anh đừng xen vô, đi chỗ khác chơi đi.

- Nhưng tôi cứ thích xen vào thì sao nào?

- Chà! Gan quá ta, mà nhìn kĩ cũng xinh phết nhỉ, nếu em muốn ở lại cùng chơi với bọn này, phục vụ hai đứa tận tình...

Một tên trong bọn cười dâm dăng, hấn đưa tay quẹt quẹt miệng, tiến đến chỗ Giao Giao, đưa cánh tay bản thủ định vuốt má cô nhưng "Bốp", Giao Giao đá ngay chỗ hiểm của hắn, hắn gục xuống miệng không nói nên lời, tay thì ôm chặt chỗ đó tỏ vẻ đau đớn.

- Mày đừng thấy tụi tao nhường mà lấn tới, nên biết mình đang đụng ai đi...

- Chẳng cần nhường, muốn thì lên một lượt luôn đi.

- Con này láo, tụi bây, xử nó.

Cả đám năm sáu tên cao to nhào đến chỗ Giao Giao, hung hãn không gì bằng. Thấy cô vẫn đứng yên chúng nghĩ chắc là cô sợ rồi, nở một nụ cười đắc thắng trên môi. Nhưng nụ cười chớp nhoáng đó đã không thể thấy một lần nào nữa. Cả bọn bị đánh đến bầm mắt tím tai, sợ đến độ không còn sức để chạy, đứa này diu đứa kia, lếch nhếch chỗ hai cô gái. Giao Giao nhặt cặp của mình lên, chạy lại chỗ Bối Bối, cô lo lắng nhìn Bối Bối từ đầu đến chân, hỏi thăm.

- Em có sao không?

- Chị Giao Giao! Chị ngầu thật đó... cảm ơn chị đã cứu em _ Bối Bối nắm tay Giao Giao lắc qua lắc lại.

Khác với dáng vẻ sợ sệt khi nãy, giờ đây Bối Bối nở một nụ cười thật tươi nhìn cô khiến cô cũng an tâm phần nào. Giao Giao không thấy hai anh kia đâu nên thuận miệng hỏi Bối Bối, cô còn định sẽ cho hai tên đó một trận vì dám để Bối Bối ở đây một mình, nhưng khi nghe là do tuân lệnh Bối Bối đi mua nước thì cô mới bỏ qua. Hai chị em đang nói chuyện, Giao Giao đột nhiên cảm thấy phía sau có người đi đến, cô một cước đá mạnh về phía sau.

- Ôi ba má ơi!

Cũng may cô dừng lại kịp thời không là gương mặt đẹp đẻ của Vĩ Khang đã in hằn dấu giày xinh đẹp của cô lên rồi. Bối Bối cười muốn nội thương, cô chạy lại khoác tay Giao Giao kéo đi để lại hai anh với bộ mặt ngơ ngác không biết chuyện gì. Trên đường đến trường, Bối Bối cứ liên tục khen cô hết lời khiến cô ngại đến đỏ mặt. Vĩ Khang vốn là người có chuyện không hiểu sẽ ăn cơm không ngon, anh đi nhanh tiến đến kéo Bối Bối lại.

- Cuối cùng là có chuyện gì vậy hả? Mà sao Giao Giao lại ở đây? Không phải nói là tụi anh đến đón em đi học sao? Đừng nói là em quên nha.

- Làm gì có chuyện đó, em là ai chứ? đương nhiên là em... quên thiệt.... _ Cô cười gãi gãi đầu nhìn ba người họ. _ Nhưng nếu em không quên, không đến đó, không gặp Bối Bối, không đuổi đám nam sinh kia đi thì đã nguy hiểm cho Bối Bối rồi. _ Cô xoè bàn tay năm ngón đếm từng cái nếu như.

- Khoan khoan, Bối Bối, em làm gì mà để Giao Giao phải cứu em. _ Tuấn Hạo nghe sao lúng búng lỗ tai cuối cùng cũng lên tiếng.

Chưa nghe được câu trả lời, một đám nữ sinh không biết từ đâu chạy tới đòi chụp hình này nọ. Bối Bối đột nhiên thấy khó chịu, cô kéo tay Giao Giao vào trường. Trà My đi ngang qua thấy đám hám trai đó, lắc đầu rồi cũng đi vào. Thấy hai cô, Trà My chạy lại đưa tay lên chào.

- Chào hai đứa!

- Chị Trà My...

Bối Bối đang vui vẻ với Trà My thì liền thay đổi sắc mặt bởi có ai đó đang đi đến.

- Em chưa trả lời câu hỏi của anh mà, sao lại bỏ đi trước?

- Trả lời anh mắc công bị mấy đứa fan cuồng của anh làm thịt mất.

Cô lạnh lùng nói một câu, ánh mắt cố tình liếc qua đám nữ sinh đang cười khúc khích kia, quay lưng bỏ đi. Tuấn Hạo không biết làm gì, bất giác chạy theo cô. Vì Khang tay cầm mấy bịch bánh đi đến, nhìn thấy mặt mày.

- Hai cái đĩa này, mới sáng sớm đã thả thính nhau rồi... Trà My, cho bà nè! Lát lên phòng hội học sinh gặp tui nha. _ Anh nhét mấy bịch bánh vào tay Trà My, quơ tay chào rồi bỏ đi một mạch.

- Xách phụ tôi coi, cái thằng cha này.... Chị đi trước nha... _ Trà My ôm một chồng bánh cao như núi rượt theo Vì Khang.

- Khi nào mấy người mới chịu công khai đây? _ Giao Giao vừa đi vừa cười, nghĩ lại buổi sáng thứ 7 này của cô, cô phải ghi nhớ thật kĩ để khi anh về sẽ kể cho anh nghe mọi chuyện.

Hôm nay đến sớm nên sẵn tiện giúp mấy bạn trực nhật, cô vào nhà vệ sinh lấy nước thì bị chặn lại bởi năm sáu nữ sinh, bốn người ngoài cửa, hai người bên trong.

- Mẹ kêu mày hôm nay về nhà một chuyến. _ Song Nhi dựa lưng vào tường, thối thối bộ móng tay xinh đẹp của cô.

Giao Giao gật đầu, xách xô nước ra ngoài, Song Nhi bất ngờ đưa chân ra, Giao Giao không chú ý vấp ngã, nước đổ ra lênh láng, ướt cả đồng phục. Song Nhi cười nhếch mép, cúi đầu thì thầm vào lỗ tai cô: "Mày cũng nên biết thân biết phận tránh xa Uy Vũ ra một chút đi, anh ấy không phải dành cho mày, anh ấy là của tao, trước kia cũng vậy, bây giờ cũng vậy, tương lai cũng vậy, mày chỉ là một kẻ thế thân thôi". Nói rồi, cô ả kéo đồng bọn rời khỏi. Giao Giao lấy giấy lau bớt nước trên người, cô thấy bộ đồ thế dục ra. Trong suốt giờ học cô không thể tập trung được, những lời Song Nhi nói khiến cô lo lắng, cô có rất nhiều câu hỏi muốn hỏi anh, rốt cuộc anh và Song Nhi từng có quan hệ gì, tại sao Song Nhi lại nói cô là người thế thân?

Giờ ra chơi, Trà My đi xuống căn tin tìm Bối Bối với Giao Giao trước mới lên phòng hội học sinh nhưng khi đi đến cửa lớp thì gặp Hứa Tịnh (chị em họ hàng xa của Song Nhi) chắn trước mặt.

- Trà My, tao muốn nói chuyện với mày. _ Nắm tay Trà My kéo đi.

- Tôi với cậu cũng đâu có thân thiết gì mấy đâu, cậu chỉ mới chuyển trường đến thì có gì mà nói. _ Trà My hất tay Hứa Tịnh ra.

- Đứng ra về với tao, mày với Vì Khang là gì của nhau hả?

- Muốn biết thì đi hỏi cậu ấy đi, ở đây hỏi tôi làm gì?

Trà My lướt qua mặt Hứa Tịnh, cô nhìn đồng hồ sợ để tụi Giao Giao chờ lâu, ai ngờ Hứa Tịnh đưa chân gạt cho cô té. Giao Giao, Bối Bối từ xa đi lại thấy cô té nên chạy lại đỡ cô lên.

- Hứa Tịnh, lâu rồi không gặp chị, sao chị vẫn xấu xa như xưa vậy? _ Bối Bối đi đến trước mặt Hứa Tịnh, đẩy cô ta ra phía sau.

- Kia Bối Bối, lâu ngày chị em mới gặp lại sao em lại nói như vậy hả?

- Xin lỗi nha, tôi không có người chị em nào y chang một con thú đội lốt người như chị hết á! _ Bối Bối gạt tay Hứa Tịnh ra khỏi mặt mình, cười châm biếm.

Hai mắt tròn tròn, Hứa Tịnh tức muốn điên máu đưa tay lên định tát Bối Bối thì bị Giao Giao chặn lại, cô nhìn Hứa Tịnh bằng ánh mắt giết người.

- Đừng có động tay động chân.

- Ba đứa bây chơi chung với nhau hợp lắm đấy, một lũ già tạo. _ Hứa Tịnh lạnh sống lưng, rút tay mình về.

- Cảm ơn nha Hứa Tịnh, tụi này già tạo nhưng cũng đâu bằng ai đó vừa già tạo, vừa mặt dày lại vừa xấu xa dễ tiện.

Giao Giao nói xong thì kéo hai người kia đi khỏi chỗ đó, Hứa Tịnh tức đến không thể nói nên lời, đứng dậm chân la ó om sòm, tự mình biến mình thành trò cười cho thiên hạ.

Trên đường đi, Bối Bối lo lắng hỏi Trà My có sao không, cô cười nói không sao, nắm tay cảm ơn hai đứa em.

- Có gì đâu mà cảm ơn, chúng ta là bạn... à không là người thân mới đúng chứ! _ Bối Bối ôm chặt hai cánh tay của Trà My và Giao Giao.

- Hai đứa đi ăn trước đi, chị đi lên hội học sinh một chút.

Nói rồi Trà My chạy đi, đến nơi cô gõ cửa mấy tiếng nhưng không có ai trả lời, cô mới nhẹ nhàng đẩy cửa đi vào. Anh đang nghe đeo tai nghe, nằm úp mặt lên bàn. Cô đi đến định kêu anh dậy, ai dè anh bất ngờ bật dậy làm cô hết hồn, cô không tự chủ được liền bỏ chạy.

- Đứng lại!

Vì Khang nắm tay cô kéo lại, mắt đã cô ngã nhào vào lòng anh, anh luồn tay qua ôm chặt lấy eo cô. Mặt cô đỏ lên như gấc, cô vùng vẫy đẩy anh ra, nhưng càng cố anh lại càng ôm chặt cô hơn.

- Tôi chưa cho bà đi mà đi đâu? Đến đây chưa nghe tôi nói gì hết tự nhiên bỏ chạy. _ Mặt anh đưa sát lại gần mặt cô.
- Tại... tại... ông làm tui giật mình nên... mà ông buông tôi ra coi, làm cái trò biến thái gì đó... _ Cô cố gỡ tay anh ra nhưng không được.
- Không buông thì sao? _ Mặt càng tiến gần hơn.
- Mau tránh ra coi, tui la lên bây giờ, nay ông bị cái gì vậy hả?
- La được thì la đi.

Anh là đang thách cô sao, đừng ép người quá đáng, chó bị dồn vào đường cùng cũng sẽ quay ra cắn người thôi. Cô vừa mở miệng định la lên thì anh đã chặn lại bằng môi của chính mình. Cô bất ngờ mở to hai mắt nhìn anh, cô cứ liên tục đánh vào người anh, đẩy anh ra nhưng rồi hai tay bị chụp lấy để ra phía sau khiến cô không thể nhúc nhích được nữa. Lúc này tim cô nó đập rất mạnh liệt như muốn nhảy luôn ra khỏi lồng ngực của cô vậy. Nụ hôn cứ day dưa cho đến khi cả hai không còn oxy để hít thở, anh mới luyến tiếc rời khỏi môi cô. Anh nhìn cô, lúc ấy mặt cô nó cứ đỏ dần lên, nóng ran cả người, hơi thở cứ liên tục dồn dập.

- Sao mặt bà đỏ vậy?
- Cái tên biến thái nhà ông, nụ hôn đầu của tôi đó... _ Mắt rớm nước mắt.

Nghe tiếng mở cửa, Trà My vội dấn vào bụng Vĩ Khang một cái, nhảy ra khỏi người anh, ôm cái mặt đỏ như gấc chạy ra ngoài.

Bạn đang đọc truyện *Đừng Đi! Ở Lại Bên Tôi Đi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 31: Không được gọi tao là mẹ!

Trà My chạy thật nhanh lên sân thượng, cô muốn để làn gió mát nơi đây làm dịu đi ngọn lửa trong lòng cô, cô muốn bình tĩnh lại, cô đưa tay đặt lên ngực mình, trái tim cô sao không chịu nghe lời cô, sao nó cứ đập mạnh như thế, sao nó không thể lấy lại được nhịp điệu vốn có của nó.

Còn về phần anh, anh ôm bụng gục mặt xuống bàn, nụ cười không thể nào che giấu cứ giương lên, Tuấn Hạo nhìn cũng đủ biết hai cái kẻ ngổ tào này mới làm chuyện gì rồi. Anh lấy cuốn sách từ điển đập lên đầu Vĩ Khang. Vẫn cười tươi như hoa, ngẩng đầu nhìn.

- Cậu cũng ghê thật, ra tay nhanh thế là cùng! _ Tuấn Hạo nâng tròng kính lên nói.
- Đi ăn đi, đói rồi. _ Anh đứng dậy, kéo tay Tuấn Hạo đi.

Bình thường chỉ đựng nhẹ có một chút đã la ó inh ỏi lên rồi, giờ ăn nguyên cuốn từ điển lại dừng dừng như chơi, có khi nào anh ra tay nặng quá khiến Vĩ Khang bị đứt mất dây thần kinh nào không. Anh lăm lăm nhìn Vĩ Khang.

- Mà cậu ta có còn cọng nào đâu mà đứt.

Xuống căn tin, hai anh đi đến bàn của Bối Bối và Giao Giao. Ngó trước ngó sau, không thấy Trà My, Bối Bối lo lắng hỏi.

- Anh hai, chị đâu em đâu? Anh làm gì người ta rồi?
- Anh của em...

Tuấn Hạo chưa nói hết đã bị Vĩ Khang chặn họng lại, anh kéo Tuấn Hạo đi mua đồ ăn. Lúc quay lại thì Trà My cũng vừa mới đến. Nhìn dáng vẻ của anh mà phát ghét, cô không hiểu sao mấy tui nữ sinh lại có thể chết mê chết mệt với kẻ biến thái như anh nữa. Trà My đi thẳng vô chỗ ngồi không thèm đếm xỉa đến anh. Thấy Vĩ Khang cứ nhìn mình hoài, cô quay qua nhìn anh, khi mắt chạm mắt thì cái hình ảnh lúc nãy cứ hiện lên trước mắt cô. Hình ảnh đó lại một lần nữa khiến tim cô loạn nhịp, mặt bất giác cũng đỏ lên. Vĩ Khang nhìn sơ qua cũng biết cô đang nghĩ gì, anh cười.

- Bà nghĩ cái gì mà mặt đỏ lên ghê thế?
- Kệ tui, tui có nghĩ cái gì cũng không có nghĩ đến ông...
- Vậy à? Chứ không phải hai người...

Vĩ Khang nhét nguyên miếng bánh mì vô họng Tuấn Hạo khiến anh xém xiu mắc nghẹn.

- Ăn đi cho mau lớn, nay cậu nói hơi nhiều rồi đó.

Bối Bối, Giao Giao không biết chuyện gì nhưng cũng không muốn tham gia, nếu không lại bị như Tuấn Hạo thì khổ. Đến giờ ra về, Bối Bối cần mua một ít đồ nên Tuấn Hạo tình nguyện đi theo xách đồ cho cô, Giao Giao cũng phải về nhà một chuyến nên không đi chung với Bối Bối được. Trà My thì ở lại họp câu lạc bộ nên về trễ. Vừa ra khỏi cổng trường cô đã bị kéo vào một bụi cây gần đó, định la lên thì thấy anh.

- Ông bị khủng hả? Lại muốn gì nữa đây?
- Ngày mai trường được nghỉ, đi chơi với tôi.
- Nếu tôi không đồng ý?
- Tôi cũng không biết sẽ làm gì bà đâu, hôn chẳng hạn hay đi xa hơn... _ Anh cười gian tà, mặt sát mặt với cô.
- Được được được, mai đi... giờ tránh xa tôi ra coi.

Anh cười rồi chạm nhẹ một cái vào môi cô.

- Yahhh... cái tên biến thái này, tui phải giết ông...

Cả hai người rượt nhau chạy trên đường phố tấp nập trong như mấy đứa nhỏ, tuy nhiên lại rất vui vẻ. Toàn bộ hình ảnh hai người thân mật đều đập vào mắt Hứa Tĩnh, cô ta nghiêng răng nghiêng lợi: "Trà My! Máy được lắm, dám quyến rũ anh ấy trước mặt tao, tao sẽ cho mày biết Vì Khang chính là của Hứa Tĩnh này, mày hãy chờ đó."

Giao Giao về nhà nói với vợ chồng Thanh Phong một tiếng rồi bắt xe bus đi về nhà. Vy Vy đang mang Tiểu Bảo Bối, Giao Giao không muốn cô ở nhà một mình nên đã từ chối đề Thanh Phong đưa về. Trên đường đi, cô cứ luôn thắc mắc không biết là có chuyện gì mà lại gọi cô về, nhưng cô cũng có thể biết trước được chắc chắn không phải là chuyện tốt đẹp gì. Cô chống cằm nhìn ra ngoài cửa sổ suy nghĩ miên man. Đến trạm, cô bước xuống xe đi dọc theo con đường đất đỏ, cảnh vật không có thay đổi nhiều kể từ lúc cô rời khỏi. Lúc đi ngang qua khu vườn trước đây cô từng sống, cảm giác man mác buồn có chút lo sợ ập đến, cô lắc đầu, lau đi những giọt nước nơi khóe mắt, mỉm cười một cái rồi tiếp tục bước đi. Thấy hoa đẹp cô hái một bó đem về nhà, mẹ cô thích hoa lắm nên cô cũng muốn tặng cho bà. Đứng trước cổng nhà, cô có cảm giác sao xa lạ quá, cô đưa tay lên bấm chuông. Một hồi, người làm chạy ra mở cửa. Cô thấy họ cúi đầu chào, nhưng họ lại nhìn cô bằng cặp mắt kì thị, mở cửa xong thì ngoảnh mặt đi vào nhà, để cô tự vào tự đóng cổng. Từ nhỏ đã như thế nên cô quá quen rồi, chuyện như cơm bữa có gì mà phải buồn.

- Ông bà chủ đi công việc ai mới về.

Đám người làm nhìn cô bằng nửa con mắt, nói chuyện cộc lốc không có phép tắc. Cô gạt đầu rồi đi về phòng của mình. Khác với căn phòng sang trọng, được bày trí đẹp đẽ của Song Nhi, cô phải ở phòng của người làm. Căn phòng này trước đây của cặp vợ chồng già, nhưng sau khi hai người họ mất thì không ai dám ở nữa, sửa sang lại một chút cho cô. Rèm cửa cũng không sắc sỡ, từ nhỏ đã mang một màu u ám. Tuy là vậy nhưng cô lại cảm thấy ấm áp khi ở trong căn phòng này, cô mở cửa sổ, nhìn hoa đại vàng trên thảm cỏ xanh mướt bên dưới cửa sổ. Cô ngẩng đầu nhìn bầu trời mây bay mà nhớ đến những chuyện trước, nhanh thật mới đó đã 17 năm rồi.

- Nhìn thấy đã chứng mất, không biết về đây làm gì nữa?

- Thôi kệ đi, bực chi hại sức khỏe...

Đám người làm hùa nhau nói xôn xao, Giao Giao nghe thấy hết chứ nhưng cô không trách họ, cô cũng không có khóc hay tổn thương, vì mỗi người một số phận cô đã chấp nhận số phận nghiệt ngã của mình từ lâu rồi. Tối đó, cô không có muốn ăn nên cô một mình nằm trên giường ôm đi ảnh của cặp vợ chồng già mà ngủ thiếp đi, hai người rất quan trọng với cô. Thấy cô không ra ăn, người làm trong nhà không những không kêu mà còn xia xối cô.

- Làm như mình tiểu thư lắm ấy! làm giá thì tao cho nhin dói.

Quen giấc, cô dậy rất sớm, hay nói cách khác cô là người đầu tiên trong nhà thức dậy, cô đi ra sân ngồi chơi trên xích đu, ánh nắng nhẹ ban mai thật dễ chịu, cô hít mùi thơm của ngày mới rồi nở một nụ cười thật tươi. Bất ngờ sau lưng có tiếng nói quen thuộc, nhưng ôi sao lại lạnh lùng.

- Mày về khi nào thế?
- Mẹ. _ Cô đứng dậy cúi đầu chào người phụ nữ ăn mặc sang trọng sau lưng mình.

Không nói không rằng, tiếng giày cao gót hập tấp đi tới trước mặt cô, không khoan nhượng bà tát một bạt tay vô mặt cô. Hét lớn.

- Tao đã nói mày không được gọi tao là mẹ rồi mà! Nếu còn một lần nữa thì đừng trách tao... tao không phải mẹ mày...
- Dạ, di...

Cô biết chứ, cô thì có tư cách gì mà gọi mẹ, cô đâu phải con của bà, chỉ là một kẻ ăn bám không nơi nương tựa, cô thật sự không xứng ở nơi này, họ là những con người cao quý còn cô chỉ là một đứa trẻ sống ở cô nhi viện, không cha không mẹ không người thân. Nhưng họ đã mang cô đi, cho cô cuộc sống tốt hơn nên cô phải trả ơn cho họ, hơn thế, cũng nhờ họ mà cô có thể gặp lại được anh, khổ thế nào cũng chịu được.

- Con gái tao đâu? _ Thấy cô cúi đầu lura giận trong người bà cũng hạ xuống.

- Chị Song Nhi hôm qua không có về nhà! Con không biết chị ấy đi đâu ạ!

- Ý mày nói là tao đi qua đêm bên ngoài à?

Từ ngoài cổng đi vào, Song Nhi ăn mặc khá gợi cảm, đập cái túi xách trên tay vào người Giao Giao.

- Mẹ à! Con nhỏ này nó muốn vu khống cho con đó mẹ, nó muốn làm bại hoại danh tiếng của con mà. _ Song Nhi quay sang nũng nịu với mẹ của mình.

- Được rồi con gái ngoan của mẹ. _ bà xoa đầu Song Nhi, xong đi đến gần Giao Giao.

- Di à, con không..

Lại một bậc tay nữa giáng xuống, in hằn năm ngón tay lên mặt cô.

- Tao cho mày nói chưa hả?

Giao Giao ôm khuôn mặt đau rát của mình nhưng không khóc, khóc chỉ thể hiện là cô đã thua, cô tuyệt đối không khóc trước mặt họ.

- Con xin lỗi dì.

- Còn chị mày nữa.

- Xin lỗi chị.

Song Nhi đi đến bên cạnh Giao Giao, nâng khuôn mặt xinh đẹp của cô lên, tỏ vẻ quan tâm: "Xin lỗi là tốt rồi, mà hình như mẹ ra tay hơi nặng với em nhỉ? Cũng đáng đời."

- Lần sau không chỉ là tát thôi đâu. _ Bà bước vào nhà.

Song Nhi hí hửng đi theo sau bà mẹ quyền lực của mình. Giao Giao cũng đi theo sau hai người. Đến phòng khách bà ngồi vắt chân trên sofa, nhẹ nhàng kêu Song Nhi ngồi cạnh mình, ân cần vuốt tóc cho Song Nhi, Giao Giao nhìn cũng không muốn nhìn, cô quay lưng về phòng.

- Tao đã cho mày đi chưa? Mau lại đây cho tao, quỳ xuống.

Giao Giao miễn cưỡng quỳ dưới chân hai mẹ con Song Nhi, được nước làm tới, Song Nhi đưa chân đạp thẳng một phát vào người Giao Giao, chỗ bị tiếp xúc với đế giày cao gót bị bầm tím, đỏ ửng lên.

- Thôi được rồi con gái, đánh nó chỉ cho bản. _ Bà ôm con gái dỗ dành.

- Dì muốn nói gì với con ạ?

- Mày về Hàn Gia thu dọn quần áo, ngày mai quay về đây!

Bạn đang đọc truyện *Đừng Đi! Ở Lại Bên Tôi Đi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 32: Làm bạn gái anh nhé!

Vì Khang cứ nằm trần trọc suốt đêm, miệng thì cứ cười toe toét, lâu lâu còn quần quèo nằm ôm gối đập chân lên giường. Anh cứ lẩn qua lẩn lại không chịu ngủ. Tiếng ồn ào vô thức do anh tạo ra cũng không thua kém gì Bối Bối tầng dưới, cô nhắm mắt lại rồi lại mở ra, cầm điện thoại lên xem dòng tin nhắn nguyên nhân khiến cô hạnh phúc. Hai anh em lên con tăng động đêm khuya, chỉ khổ người làm trong nhà, hầu như đều không ngủ được. Gần ba giờ sáng những tiếng động lạ lẫm đó mới dừng hẳn, nhưng chỉ được hai tiếng ngắn ngủi lại phải banh mắt ra một lần nữa. Bối Bối xuống bếp nấu nướng gì đó, cô vốn vụng về nên cũng không có gì thắc mắc khi chén đĩa không cánh mà bay. Quên gia không thể dỗ giấc ngủ được nữa, thôi thì thức dậy cho rồi.

- Cô chủ, để tôi làm cho, nguy hiểm lắm.

- Không cần đâu, con muốn làm đồ ăn cho cả nhà và cho... anh ấy nữa. _ Mắt cong lên thành hình bán nguyệt, nụ cười ngọt ngào làm tan chảy lòng người nhìn thấy.

Nghe cô nói thế, quản gia cũng không làm phiền, chỉ đứng kể bên dọn dẹp mới chiến trường phụ cô, lâu lâu ngó chừng cô tiểu thư nhỏ của mình.

- Dầu nóng lắm đấy, cô chủ cẩn thận nha!

Quản gia vừa dứt câu, một tiếng xèo lớn vang lên kèm theo tiếng hét của Bối Bối, một vệt mờ văng lên tay cô đỏ ửng. Quản gia lật đật chạy lại giành chảo với cô.

- Để tôi chiên trứng trái tim cho, cô chủ mau đi súc thuốc đi.

- Con không sao đâu! Để con làm cho, như vậy mới có ý nghĩa. _ Cô nắm tay quản gia giương đôi mắt long lanh năn nỉ.

Quản gia chỉ lắc đầu, đưa lại chảo cho cô. Bà không yên tâm, nên lần này trực tiếp đứng sát cạnh không lo chuyện khác nữa. Bối Bối chiên trứng xong thì làm rau trộn, nhìn dáng cắt rau của cô mà bà cười muốn nội thương, cắt có một trái dưa leo thôi mà mồ hôi đã đầm đìa trên trán cô rồi. Mặt hết sức căng thẳng. Đến khoảng tám giờ, Vi Khang từ trên lầu đi xuống. Tối nôn nao không ngủ được nên dậy muộn. Thấy đám người làm nhón nháo ở trước bếp anh lại kêu vai họ.

- Có chuyện gì sao?

Nhìn thấy anh, mọi người cúi đầu chào rồi chỉ tay vào phòng bếp.

- Dạ thưa cậu, cô chủ đang nấu ăn à!

- Sao chứ? Bối Bối nấu ăn? Chắc nay bão quá! Tôi phải nếm thử mới được.

Anh lướt qua người làm đi thẳng đến bếp, nhìn trong mấy cái cà mên món ăn được trưng bày đẹp mắt, rồi nhìn tới đĩa em đang bận dỡ hơi tay của mình, anh bóc nguyên miếng trứng ốp la cho vào mồm.

- Cũng ngon đó Bối Bối, em nấu cho ai vậy?

Nghe khen ngon, cô quay lại, neho mắt cười nhưng nụ cười tắt lịm, cô lao như tên bắn đến chỗ anh, không thương tiếc đập anh một cái rồ đầu, cô ôm hộp trứng lên xem, mắt đỏ hoe ngấn lệ, liếc anh một cái lạnh sống lưng.

- Anh hai, ai cho anh ăn hả? Đèn cho em đi...

- Có cái trứng cũng làm khó anh mày, ui cái lưng của tui... _ Anh đau khổ ôm lưng đứng dậy, cổ đầu cô một cái.

Bối Bối khóc oà lên, cô giấy nẩy đòi anh cái trứng hình trái tim. Vi Khang hoa mắt chóng mặt đưa mắt sang quản gia cầu cứu.

- Cô chủ thức từ năm giờ sáng để làm trứng ốp la trái tim đó cậu, hư hơn chục cái mới được một cái, cho nên...

Không đợi quản gia nói hết câu, anh co dồ mà chạy, đứng sau lưng người làm nói vọng vào.

- Cho anh xin lỗi nha, quản gia bác giúp cháu làm lại cái khác cho Bối Bối nha!

- Anh hai, anh có giỏi thì đi luôn đi, đừng về nữa, đừng để em gặp anh, không thì đừng có trách.

Cô hét lên, quản gia cực khổ lắm mới đỡ cô nín được.

Trời đột nhiên lạnh hơn mọi bữa, cũng may cô có mang theo áo ấm và khăn choàng nếu không chắc chết cóng mất. Cô chạy qua chạy lại cho đỡ lạnh nhưng xem ra chẳng có tác dụng gì, đành đứng nép mình vào một góc. Hai má cô đỏ lên, tay chân lạnh ngắt, cô thầm trách cái tên chết bầm kia, cô thề khi hân đến nhất định phải cho một trận. Linh như thần, vừa nhắc đã có mặt.

- Đợi tui có lâu không?

- Nè! Tên biến thái, không phải nói chín giờ sao, nhìn xem mấy giờ rồi? _ Cô đá vào chân anh một cái đau điếng.

Hết Bối Bối giờ đến Trà My, không lẽ Vi Khang anh sinh ra là để bị ngược đãi hả? Anh xoa xoa chân, vén tay áo lên xem đồng hồ.

- 9h05', trễ có năm phút, bà nôn nóng muốn gặp tôi đến vậy hả?

- Ông bị bệnh ảo tưởng à? Thôi về ngủ đi, mơ thấy tui nôn nóng gặp tên biến thái nhà ông ha. _ Trà My mặt khinh bỉ nhìn Vi Khang.

Vi Khang nhăn chân mày lại, tay vẫn xoa chỗ bị đá trông khá đáng thương: "Bà đừng có gọi tui là tên biến thái này tên biến thái nọ nữa được không? Người ta nghe được tưởng tui biến thái thiệt, tưởng tui làm gì bà nữa thì mệt."

- Tự làm tự chịu, ai bảo ông cướp mất nụ hôn đầu của tui làm gì.

Trà My vẫn bướng bỉnh không chịu ngưng gọi anh là kẻ biến thái. Vi Khang cảm thấy uất ức. Hôm qua giờ hôn có hai cái, đầu chỉ cô mất nụ hôn đầu anh cũng mất mà, anh cũng thiệt thòi chứ bộ. Anh bất ngờ nắm lấy tay cô kéo về phía mình, đặt lên môi cô một nụ hôn ngọt ngào. Trà My vội đẩy anh ra, lấy tay che miệng lại, nhìn trước ngó sau, đưa tay lên đánh mạnh vào vai anh. Vi Khang chỉ cười nhìn cô, anh vốn không có định hôn cô đâu, nhưng đã lỡ mang tai tiếng là kẻ biến thái rồi thì thành kẻ biến thái luôn, nếu không lỡ hời hời khi không bị người ta rượt đánh thì oan uổng lắm.

Vĩ Khang đưa nón bảo hiểm cho Trà My đội, đội xong cô leo lên xe ngồi. Chưa kịp ngồi vững, anh đã nhún ga, Trà My bật ngựa ra sau, theo phản xạ cô nắm lấy áo anh, đúng lúc anh thắng lại, cả người cô nhào lên phía trước, vòng tay bất giác ôm chặt eo anh. Vĩ Khang cười thầm trong bụng, không phải anh muốn chơi cô mà là anh muốn cô ôm anh, đơn giản vậy thôi. Còn cô thì mặt đã đỏ ửng lên từ lúc anh hôn cô rồi, định rụt tay về, thì nghe anh nói.

- Ôm chặt vào, nếu như bà té tui không chịu trách nhiệm đâu.

Bảo toàn tính mạng là trên hết, Trà My ngoan ngoãn ngồi phía sau ôm anh. Anh đưa cô đi đến nhiều nơi để chơi, những nơi mà cô chưa từng hay nói đúng hơn là cô cũng sẽ không bao giờ dự định đến trong tương lai. Hôm nay có thể nói là ngày vui nhất của cô từ trước đến giờ, miệng cô cứ cười suốt. Nhất là ở khu vui chơi, hết đòi chơi trò này lại đến trò khác. Trông cô không khác gì một đứa con nít, có người nhìn vào còn cười cô sao trẻ con thế nhưng đối với anh, cô lại rất đáng yêu. Đi chơi đến chiều, anh chở cô đi ăn.

- Hôm nay đi chơi có vui không?

- Vui chứ, trước giờ tui chưa từng được vui như vậy! _ Trà My hai mắt sáng rực, niềm vui không giấu nổi trả lời câu hỏi của anh.

Vĩ Khang nhìn cô, nở một nụ cười ôn nhu. Mấy người con gái gần đó nhìn thấy mà cảm thấy ghen tỵ. Bàn tán chỉ tro hai người. Trà My lúc đầu không để ý nhưng khi nghe nói thì quay qua nhìn anh, mặt cô lạnh lại.

- Không lo ăn đi, cười cái gì? Hâm à?

Vĩ Khang lấy giấy lau nước sốt dính ở mép miệng Trà My, anh vẫn không bức bối trước lời nói của cô. Còn đột nhiên thay đổi cách xưng hô.

- Anh có chuyện muốn nói với em

Trà My làm rớt nguyên miếng đùi gà xuống đất. Cô lau tay, uống ngụm nước, liền quay qua sờ trán anh, lo lắng hỏi.

- Ông có sao không? Đừng có làm tui sợ nha.

Vĩ Khang chụp lấy tay cô lại, đặt lên ngực mình, nơi con tim đang đập mạnh mẽ vì một ai đó. Hết bất ngờ này đến bất ngờ khác cũng khiến ai đó ngại ngùng đỏ mặt.

- Em hẹn hò với anh nha? _ Vĩ Khang nghiêm túc, tay nắm chặt lấy tay cô.

- Hà.... cái.... gì? Hẹn hò á? _ Trà My trở mặt lên không tin những gì mình vừa nghe.

- Em đồng ý chứ? _ Vĩ Khang gật đầu, nhìn cô bằng ánh mắt mong chờ.

Trà My ngại ngùng, ngập ngừng, cô cúi đầu xuống không dám nhìn anh.

- Tui... tui xin lỗi, tui... cần thời gian.... một chút thời gian để suy nghĩ....

Nói rồi cô đứng dậy bỏ đi một mạch. Vĩ Khang ngồi một mình ở bàn, anh cười, nhìn theo bóng lưng cô dần khuất. Anh chắc chắn sẽ đợi cô mà, dù cho câu trả lời có thể nào đi nữa anh cũng sẽ đợi cô. Sau khi rời khỏi quán ăn, Trà My dạo bước trên con đường quen thuộc về nhà, vừa đi cô vừa suy nghĩ. Trong lòng cô giờ đây rất rối, cô vẫn chưa xác định được là mình có tình cảm với anh hay không. Nhưng cảm giác của cô khi ở bên anh rất lạ, cô thấy rất thoải mái. Nhưng nếu cô thật sự thích anh thì phải làm thế nào, liệu anh có đang đùa giỡn với cô hay không, chênh lệch giữa hai người là quá lớn, anh là con trai của một tập đoàn giàu có còn cô chỉ là một học sinh nghèo, không tài không sắc, cha nghiện rượu mẹ thì làm gái, làm sao có thể xứng với nhau chứ? Cô không biết phải nên làm gì tiếp theo nữa, hôm nay thật sự rất vui nhưng cũng khiến cô cực kì rối não. Trà My tán vào mặt mình, cô về nhà tắm rửa rồi leo lên giường ngủ.

- Di vừa nói gì ạ? _ Giao Giao vẫn quỳ dưới đất, hai tay vô thức vịn vào thành ghế, cô ngờ ngàng hỏi lại.

Bà ta thở dài lắc đầu, đưa tay vuốt nhẹ mái tóc sang một bên, ngửa người ra sau ghế, xoa nhẹ nhân trung, giọng lạnh lặt lại một lần nữa.

- Tao nói là mày mau thu dọn quần áo quay về đây, không được có bất cứ mối liên hệ nào với Hàn Gia.

- Không được, con không đồng ý, tại sao lại bắt...

Cô chưa nói hết câu, bà ta ném hũ bình trà vào đầu cô, rồi tát cô hai bạt tay. Cũng may nước trà không nóng, nhưng ấm trà thì lại rơi xuống đất vỡ tan tành, trán Giao Giao cũng rớm máu. Bà ta nắm tóc cô, hất cô ngã xuống đất, đập lên người cô.

- Mày dám cãi lời tao hả con khốn, tao nói một là một, hai là hai...

Bà tiếp tục buông lời mắng nhiếc cô thậm tệ. Giao Giao nắm chặt tay thành quyền, cắn răng chịu đựng, trong lòng cô vẫn cứ luôn nghĩ: "Ồn rồi, rất nhanh sẽ ổn thôi". Song Nhi ngồi hờ hững trên ghế, bắt chọt cô à nghĩ ra cái gì đó, khoé miệng giương lên một nụ cười tà ác, Song Nhi chạy đến ôm chặt lấy mẹ mình kéo ra xa.

- Mẹ à! Đừng đánh em nó nữa... _ Quay sang Giao Giao _ Em mau vào trong đi, để chị nói chuyện với mẹ.

Giao Giao đứng dậy, chùi máu nơi khoé miệng, gật đầu chào hai người rồi đi về phòng.

Song Nhi kéo mẹ mình ngồi lên ghế, xoa nắn vai cho bà, vuốt nhẹ ngực bà.

- Mẹ à! Bớt giận đi.

- Sao không giận được, nuôi nó từ hồi nhỏ đến lớn, giờ nói một tiếng nó trả treo một tiếng... Còn con nữa, sao lại nói giùm nó? _ Bà kéo tay Song Nhi đến bên cạnh bà.

- Nếu mẹ kêu nó về đây, đột ngột biến mất như vậy, mẹ nghĩ Hàn gia sẽ dễ yên sao?... Con có kế hoạch này hay hơn, vừa có thể đuổi nó đi còn có thể danh chính ngôn thuận trở thành vợ của Uy Vũ.

Song Nhi thì thầm vào lỗ tai bà gì đó rồi hai mẹ con phá lên cười, bà nựng má cô khen con gái mình thông minh này nọ, Song Nhi tất thắng với kế hoạch vừa nghĩ ra, cười thầm trong bụng.

Suốt đêm hôm đó Giao Giao không sao chợp mắt được, trời vừa bình sáng cô cũng thay đồng phục đến trường. Ngồi trên xe bus, cô suy nghĩ rất nhiều, không lẽ thời điểm cô rời xa anh đã đến rồi, còn rất nhiều chuyện cô chưa nói với anh, còn rất nhiều thứ cô chưa làm với anh mà. Một giọt lệ long lanh tràn ra từ khoé mắt, cô đưa tay lau vội nó đi.

- Không được khóc, mày phải mạnh mẽ lên, không được khóc, phải đấu tranh vì tình yêu của mày chứ!

Cô hạ quyết tâm, trước đến nay bất kể là cái gì, dù đúng dù sai cô đều nghe theo Lạc gia, nhưng lần này thì cô không thể, cô không muốn phải ân hận, không muốn bỏ lỡ bất cứ điều gì, đặc biệt là từ bỏ anh. Trừ khi anh buông tay cô ra, nếu không cô sẽ luôn nắm chặt bàn tay ấy.

- Chào chị Giao Giao.

- Chào em, chị Trà My. _ Giao Giao chạy về phía hai người.

Bối Bối nhìn thấy miếng băng gạc trắng trên đầu cô liền hỏi thăm, Giao Giao sờ sờ nó một chút rồi lắc đầu nói không có gì. Ngó sang Trà My thấy cô thất thần, mắt thì có nguyên một quầng thâm như gấu trúc, Giao Giao quơ tay trước mặt cô cũng không có phản ứng.

- Chị sao vậy, nhìn chẳng có chút sức sống nào cả, có chuyện gì hả? _ Giao Giao huych vai Trà My một cái.

- Đầu có gì đâu, chị vẫn ổn mà! _ Cô giật mình một cái, cười gượng gạo trả lời.

- Hôm qua đi chơi, anh hai em làm gì chị hả?

- Sao... sao... sao em biết? _ Mặt cô tự nhiên đỏ lên như gấc, nói lắp ba lắp bắp như gà mắc thóc.

- Tại hôm qua em đi chơi với anh Tuấn Hạo nên vô tình thấy hai người thôi, mà chị đồng ý anh hai em rồi hả? _ Bối Bối trong đợt câu trả lời của cô.

- Làm gì có chuyện đó...

Trà My trả lời như có như không, kéo tay Giao giao đi trước, để Bối Bối cực khổ rượt theo sau. Trên đường lên lớp, thấy Trà My cứ thả hồn nơi đâu nên Giao Giao lên tiếng cắt đứt mạch suy nghĩ của cô.

- Chị có thích anh Vĩ Khang không?

Trà My ập a ập ứng, cứ chị chị không trả lời thẳng câu hỏi của Giao Giao.

- Thôi được rồi, nhìn là biết chị thích anh ấy rồi... vậy chị cần gì phải suy nghĩ nhiều, thích thì đồng ý là được rồi.

- Sao mà đồng ý được chứ? Hai người bọn chị không thể nào đâu. _ Trà My đứng vịn lảng can nhìn xuống sân trường, nơi cô nhìn đến cũng là chỗ Vĩ Khang đang đứng, xung quanh anh biết bao nữ sinh bu quanh.

- Chị và anh ấy là người của hai thế giới hoàn toàn khác nhau, một người giàu một kẻ nghèo nàn thì làm sao mà đến với nhau được chứ?

- Tình yêu là không phân biệt gia thế đâu, đó là cảm xúc chân thành xuất phát từ trái tim, mong muốn được ở bên cạnh người mình yêu thương... Chị đừng để bị ảnh hưởng bởi ánh nhìn của người khác, quan trọng là anh ấy, anh ấy nghĩ thế nào về chị, anh ấy yêu chị là đủ rồi.

Hai người đang nói chuyện thì Bối Bối, Tuấn Hạo chạy đến. Trà My thấy hai người họ, liền đưa tay chào rồi rời đi. Bối Bối gãi đầu khó hiểu, nhìn sang Tuấn Hạo, anh cũng lắc đầu.

- Chị Giao Giao! Chị Trà My sao lạ vậy?

- Sẽ nói với mọi người sau.

Trà My không muốn gặp mặt bất cứ ai, nên vừa ren chuông ra chơi cô đã chạy ngay vào nhà vệ sinh, ngồi một lát thì bước ra, vừa mở cửa một bịch bột mì từ trên rơi xuống trúng đầu cô, làm cả người cô trắng toát. Cô vừa ngẩng mặt lên, một xô nước tạt thẳng vào mặt, người cô nhem nhuốc đáng thương. Hứa Tịnh cùng một đám học sinh đứng nhìn cô cười khúc khích. Hứa Tịnh bước đến nhạo báng cô.

- Cảm thấy sao hả? Vui không?

- Là cậu làm sao?

- Thấy rồi còn hỏi...

Bạn đang đọc truyện *Đừng Đi! Ở Lại Bên Tôi Đi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 33: Trả lời anh một vấn đề

Hứa Tịnh tát vào mặt Trà My một cái rõ đau, xô ngã cô xuống đất, tiếp tục đổ một xô nước lên người cô.

- Đừng nhìn tao bằng ánh mắt đó, mày không có tư cách... Nếu muốn yên ổn tốt nhất nên tránh xa đám người Vi Khang ra, đừng có giờ trò quyền rũ họ, tao không mắc lừa mày đâu.... Đây chỉ là khởi đầu... Có nghe rõ chưa, đồ ti tiện?

Sau khi đám người Hứa Tịnh rời đi, Trà My cũng đứng dậy, cô nắm tay thành quyền cố điều chỉnh lại nhịp thở, không muốn có thêm phiền phức nên cô chỉ đành phải nhẫn nhịn nếu không khi này gương mặt xinh đẹp kia của Hứa Tịnh đã tanh bành rồi. Cô đang rửa mặt thì Giao Giao với Bối Bối từ ngoài chạy vào.

- Chị có sao không? Uớt hết rồi. _ Giao Giao lấy khăn giấy lau cho Trà My.

- Chị không sao, chỉ bị dơ người một chút thôi.

- Hứa Tịnh đúng là quá đáng mà, sao lại làm loại chuyện khó coi này chứ? Sao lúc này chị không cho cô ta một trận. _ Bối Bối tức tối, hai chân mày nhíu lại trên gương mặt xinh đẹp của cô.

- Chị không muốn phiền phức.

- Nếu vậy sau này chị cẩn thận một chút, nếu không nhịn được thì cứ đánh trả, em sẽ không để chị xảy ra chuyện gì đâu. _ Giao Giao quay lại trên tay cầm theo bộ đồ thể dục đưa cho Trà My.

Trà My gạt đầu một cái rồi vào phòng vệ sinh tắm gội một chút rồi thay đồ. Bối Bối Giao Giao giúp cô canh chừng bên ngoài. Gần hết giờ ra chơi, cả ba người chỉ kịp thời gian xuống căn tin mua đồ ăn đem về lớp, vừa đến cổng Vi Khang Tuấn Hạo từ trong bước ra. Chạm mặt nhau, nhanh như chớp Trà My quay đầu bỏ chạy mặc cho Vi Khang có kêu thế nào. Anh vội nhét bánh mỳ với sữa vào tay Tuấn Hạo rồi đuổi theo. Cả ba đứng sững nhìn hai người họ.

- Hai cái người này bị gì vậy trời? _ Tuấn Hạo tay cầm không hết thức ăn than vãn.

Giao Giao kéo hai người họ vào trong ngồi nói chuyện, cô kể hết cho hai người nghe. Từ việc Trà My trở nên kì lạ, thấy Vi Khang là liền chạy trốn đến việc cô không thể chấp nhận Vi Khang được.

- Hay chúng ta giúp hai người họ đi! _ Tuấn Hạo theo thói quen lại nâng tròng kính lên.

- Anh Tuấn Hạo nói đúng đó, mình giúp họ đi.

- Nhưng mà giúp bằng cách nào? _ Giao Giao hỏi ngược lại Tuấn Hạo.

Anh suy nghĩ một lát rồi cả ba tùm lại xì xì to nhỏ: "Sắp tới buổi kịch rồi, chúng ta sẽ.... bla bla bla..."

Còn về phần Trà My, cô chạy một đoạn quay đầu lại không thấy anh đuổi theo, cô dừng lại, chống hông thở khó nhọc. Vừa dựa lưng vào cửa của một căn phòng trống, cả người cô liền bị ai đó kéo vào trong, không kịp la lên tiếng nào miệng đã bị bịt chặt.

Vi Khang vốn sức trai tráng nên tốc độ chạy nhanh hơn, và lại anh còn đi đường tắt, sớm đã đứng trong căn phòng đó chờ cô đến.

- Tại sao lại tránh mặt anh?

- Tui không có, ông mau tránh ra đi, kéo tui vào đây làm gì? _ Cô cố đẩy anh ra.

- Chúng ta chưa nói xong, em định đi đâu?

Cô vẫn cố vùng vẫy, tay chân đá loạn vào người anh, tuy đau nhưng anh kiên quyết không chịu buông tay cô ra. Anh áp sát người vào cô, cố định cô dưới đôi tay to lớn của mình. Hôn lên đôi môi đỏ mọng của cô, lưỡi anh hoành hành trong khoang miệng ấm nóng của cô. Cánh tay đánh vào ngực anh dần hạ xuống, cô nắm chặt lấy áo mình.

- Anh yêu em!

Hơi thở đứt quãng, cô đẩy anh ra, chạy thật nhanh ra khỏi phòng lên sân thượng, cô ngồi co người lại, hai dòng lệ chảy dài trên má. Cô khóc nức lên.

- Xin lỗi, em không thể chấp nhận anh được... Tại sao anh không hiểu cho em, nếu sau này lỡ gia đình anh cấm cản chúng ta, bắt em phải xa anh... em thật sự không biết sẽ ra sao nữa, thà rằng như bây giờ, không là gì của nhau sẽ tốt hơn...

- Rốt cuộc em đang nghĩ cái gì vậy? Sao lại không chấp nhận anh được. _ Anh lom khom ngồi dậy, đập mạnh tay vào tường đến nỗi chảy cả máu.

Mấy ngày sau đó, hai người không ai nói với ai câu nào, tập xong kịch bản ai về nhà nấy. Ba người Bối Bối Tuấn hạo Giao Giao cũng muốn điên đầu với họ. Cuối cùng buổi biểu diễn cũng đến. Hôm nay ai nấy đều trang điểm thật đẹp, ăn mặc lộng lẫy. Nhìn Trà My trong bộ âu phục hoàng tử mà Vĩ Khang há hốc mồm, anh bất động trong ba giây liền khôi phục lại dáng vẻ thường ngày. Thấy cô căng thẳng, anh tiến đến chọc ghẹo cô như trước kia, nếu chuyện chấp nhận hay không khiến cô khó xử đến thế, khiến anh không còn thấy nụ cười của cô nữa thì anh chấp nhận buông bỏ.

- Nè! Bà làm cái gì mà mặt căng thế?

- Kệ tui, đồ công chúa cũng hợp với ông nhỉ?

Đã bao lâu rồi anh không được nhìn thấy nụ cười ấy nhỉ? Như vậy là đủ lắm rồi, tình cảm này anh phải chôn chặt lại thôi, trở về như trước cũng tốt mà. Anh cười phá lên, làm trò chọc ghẹo cả hai rồi đến mọi người xung quanh để giảm bớt căng thẳng. Tiếng cười rom rả vang dội khắp cả hậu trường. Bối Bối nhìn anh hai mình như vậy cảm thấy không đành lòng, anh đang cười sao? Hay là đang khóc bên trong?

- Yên tâm đi, kế hoạch của chúng ta sẽ thành công mà! _ Tuấn Hạo vỗ vỗ vai cô.

Mặt anh đen như đất nòi, nếu bao thanh thiên chuyển thể chắc cũng có họ hàng với anh. Bối Bối bật cười khanh khách. Có anh ở bên thật tốt.

Lôi Đình n với Hân Lộ cũng đến xem, hai người tay trong tay tình tứ đi về phía khán đài chào hỏi mọi người. Giới thiệu qua lại, biết nhau xong trở thành bạn bè. Hai người có hứng thú nên cũng tham gia vào kế hoạch đáng nể đó luôn. Ngoài sức mong đợi, vở kịch thành công mỹ mãn, khán giả hò reo, có người còn bật cười bật khóc suốt cả vở kịch. Toàn thể khối 11, 12 nhận được lời tán thưởng từ phía nhà trường. Lúc mọi người đang nhận giải thì năm con người kia chuồn ra sau sân khấu bàn bạc cái gì đó.

- Anh mau thay đồ rồi lên sân thượng trước đi! _ Bối Bối lấy quần áo đưa cho Vĩ Khang.

- Cảm ơn mọi người có ý giúp đỡ nhưng tớ nghĩ nên để mọi chuyện quay lại như trước đi, tớ không muốn làm cô ấy khó xử...

Bối Bối, Hân Lộ hai người không hẹn liền nhào đến đánh Vĩ Khang, đồng thanh nói với anh một câu.

- Anh diễn đến điên rồi hả? Nhìn cũng biết chị ấy thích anh rồi, anh đừng có dờ chừng...

Hai cô lôi anh đi, đến sân thượng không quên dặn dò cẩn thận.

- Anh mà làm hỏng thì đừng có trách.

Phía bên đây, hội diễn sâu ba người đang chuẩn bị kịch bản. Cả ba hít sâu một hơi, đập tay chiến thắng. Giao Giao hót hải chạy lên sân khấu kéo tay Trà My đi xuống. Cô giả vờ thờ ơ, nói chuyện đứt quãng, không ra hơi. Trà My không hiểu chuyện gì, căng thẳng hẳn lên, thì Tuấn Hạo chạy vào, nắm vai cô thờ dốt, tiếng có tiếng không.

- Vĩ Khang... thấy....

- Hả?

Cô ngờ nghech không hiểu chuyện gì thì Đình n chạy vào.

- Mọi người mau lên sân thượng đi, Vĩ Khang định làm trò nguy hiểm gì đó!

Trà My nghe xong ba hồn bảy vía lên mây, cô chạy vội lên sân thượng, nhưng được giữa đường thì...

Đợi khá lâu cũng không thấy cô lên, Vĩ Khang dần mất hi vọng, anh ngồi dựa lưng vào tường, mắt nhìn trời đêm đầy sao. Bối Bối nóng ruột lấy điện thoại nhắn tin cho Tuấn Hạo. Nhận được tin nhắn của anh, cô phóng đến chỗ anh hai mình.

- Anh hai chị Trà My gặp chuyện rồi, mau đi tìm chị ấy thôi!

Cả sáu người chạy đôn chạy đáo tìm cô. Hơn nửa tiếng rồi, rốt cuộc cô đang ở đâu. Anh cứ nghĩ là cô không đến nhưng Tuấn Hạo đã nói khi vừa nghe tin anh nghĩ quần cô đã chạy đi tìm anh, rốt cuộc cô đã gặp chuyện gì.

Lúc Trà My chạy lên sân thượng, giữa đường bị người ta dùng cây đánh ngã, cô được đưa vào kho dụng cụ của trường, tay chân bị trói chặt. Một gáo nước lạnh tạt thẳng vào mặt cô khiến cô lơ mơ mất tỉnh dậy.

- Nè! Dậy đi chứ! Mày cứ ngất như vậy quai thì chơi đâu có vui.

- Hứa Tịnh? Sao lại trói tôi hả? Mau thả tôi ra. _ tay chân bị trói chặt đến nỗi máu không thể lưu thông khiến cô khó chịu.

- Tại sao tao phải thả mày ra, tao còn chưa tính sổ với mày mà.

Nói rồi, cả đám nhào lên đánh cô, một lúc sau, cô ngất lịm đi, Hứa Tịnh cũng mệt mỏi, vỗ vỗ vào mặt cô, cười nhếch mép.

- Đi, để nó ở đây hưởng thụ đi...

Cả đám bỏ đi, trong căn phòng chỉ còn một mình cô đang run lẩy bẩy vì lạnh, cô giương đôi mắt mệt mỏi lên nhìn xung quanh. Thều thảo kêu cứu, dây trói rất chặt, cô càng cố gắng vùng vẫy càng khó thoát ra, chỉ để lại trên tay cô những dấu bầm tím. Lúc cô mất hết hi vọng, từ bỏ thì tiếng anh vang vang bên tai cô. Anh đang gọi tên cô.

- Trà My, em đang ở đâu... Trà My...

- Em ở đây, ở đây... _ Cô hét lên thật to, dùng toàn bộ sức lực hét lên thật to.

Vì Khang nghe được tiếng cô, anh nhanh chân chạy tìm cô. Anh chạy đến, nhìn thấy cô đang ngồi co người người lại, thân thể mệt mỏi, gương mặt nhợt nhạt, run rẩy. Nhìn cô vô cùng thương mà tim anh nhói lên từng cơn. Anh lao đến cõng trói cho cô, ôm cô vào lòng, vỗ vỗ lưng cô an ủi.

- Anh xin lỗi vì đã đến trễ, em có sao không? Có đau ở đâu không?

Cô khóc nức lên, ôm chặt lấy anh. Anh yên lặng, tay vuốt nhẹ lưng cô trấn an. Nước mắt cô thấm đẫm áo anh, ướt sũng, nước mắt ấm nóng khiến lòng anh xót xa. Chuyện cô vì anh mà bị ức hiếp khiến anh thật không cam tâm, không thể bảo vệ được người con gái mình yêu thì còn làm được gì nữa chứ.

- Hứa Tịnh cô ta quá đáng lắm rồi, lần này anh nhất định không tha cho cô ta dễ dàng đâu.

Anh bế cô lên, bước ra ngoài, cả cơ thể cô nép vào anh, cô cảm nhận được tim anh đang đập rất nhanh tuy rằng cô không biết có phải là vì cô hay không nhưng cô biết trái tim cô đang loạn nhịp vì anh. Sự ấm áp lẫn cảm giác được bảo vệ, cô đều cảm nhận được từ anh.

- Trà My, anh có chuyện muốn hỏi em, em nhất định phải trả lời thật lòng không được giấu giếm.

Cô đưa mắt lên nhìn anh, gật đầu.

- Em có tình cảm với anh không? Một chút thôi?

- Em... em..

- Xin em, nói thật cho anh biết có được không? _ Anh dừng bước, cúi đầu nhìn cô.

- Yêu anh thì sao chứ? Em căn bản không xứng với anh, chúng ta không thể nào đâu. _ Đôi mắt cô lại ngấn lệ.

Anh cúi đầu hôn lên đôi môi cô, giọng trầm ấm nói.

- Đừng suy nghĩ như vậy được không? Chuyện đó không quan trọng đâu Trà My, chuyện quan trọng là anh yêu em và em cũng yêu anh, em phải tin tưởng anh, anh nhất định sẽ bảo vệ em, bảo vệ tình yêu của chúng ta, ở bên cạnh anh có được không?

Cô gật đầu, hôn lên môi anh, nước mắt hạnh phúc trào ra từ khoe mắt. Cảm giác này anh đã chờ đợi từ lâu cuối cùng cũng thành sự thật. Anh hạnh phúc xoay vài vòng, hôn lên má, lên mắt, lên mũi, lên ngũ quan của cô.

- Anh yêu em..

- Ôi trời, phim hay quá! _ Tuấn Hạo chỉnh trang lại quần áo, đầu tóc bước vào.

Theo sau là Đình n, Bối Bối, Hân Lộ, Giao Giao. Bối Bối che mắt, ngã vào người Tuấn Hạo.

- Em không thấy hay gì hết, chỉ biết mai phải đi khám mắt thôi.

- Giao chị hai em cho anh đó, phải chăm sóc chị ấy nha! _ Hân Lộ ôm lấy cánh tay Đình n.

Trà My ụp mặt vào người Vĩ Khang, mặt đỏ lên. Không dám để lộ ra ngoài dù chỉ một chút.

- Khỏi phải ngại, mọi người thấy hết rồi. _ Giao Giao đắp chăn lên người cho Trà My. _ Mà sao người chị toàn vết thương không vậy? Hứa Tịnh?

- Anh sẽ không để yên chuyện này đâu! _ Vĩ Khang gật đầu.

Tiếng pháo bông bên ngoài vang lên. Cả bọn kéo nhau ra ngoài, pháo bông sáng rực cả một vùng trời. Sau khi vở kịch kết thúc, mọi người tụ tập tại hội trường tổ chức tiệc khiêu vũ. Vĩ Khang nhìn Trà My đang ngủ trong vòng tay mình mỉm cười, hôn nhẹ lên trán cô rồi quay qua nói với mọi người.

- Tổ đưa cô ấy về trước, mọi người ở lại chơi vui vẻ nha!

- ừm! Đi cẩn thận...

Năm người quay trở lại hội trường, không khí nhộn nhịp khiến cô thấy buồn, cô ra ban công đứng hóng gió. Bối Bối không muốn làm phiền cô nên kéo Tuấn Hạo ra khiêu vũ. Hân Lộ thì xin phép đi nhà vệ sinh nên kêu Đình n đợi cô bên ngoài. Đi ngang qua hành lang, cô nhìn thấy một cô gái cầm ly nước ép đang cho gì vào đó, cảm thấy nghi ngờ, cô lấy điện thoại ra quay lại từ đầu đến cuối.

- Em có mệt lắm không? Mau uống miếng nước đi!

Song Nhi bước vào trong đảo mắt nhìn xung quanh, thấy bóng dáng thấp thoáng ngoài ban công cô chạy ra, khoác tay lên vai Giao Giao, cười tươi, hai má lúm hiện rõ trên gương mặt đáng yêu vô cùng. cô đưa ly nước ép đến trước mặt Giao Giao. Giao Giao nhận ly nước ép, cô không nghĩ ngờ thần nhiên uống. Cô muốn đi vào trong nhưng Song Nhi nhất quyết giữ cô lại, nói huyền thuyên một hồi Giao Giao cảm thấy chóng mặt, cô đứng không vững nữa, cả người dựa vào lồng can.

- Em sao vậy? Để chị kêu người đưa em đến phòng nghỉ nha!

Giao Giao gần như mất hết ý thức, cô không còn nghe được những gì Song Nhi nói nữa, hai mắt không tự chủ, lơ dờ. Song Nhi cười rồi dìu Giao Giao ra ngoài, đưa cô vào một căn phòng. Đặt Giao Giao lên giường xong, cô búng tay một cái, từ bên trong nhà tắm, một tên thanh niên lạ mặt bước ra, nghe lệnh cô hần trút bỏ quần áo trên người xuống, xé toạc áo và váy của Giao Giao ra, leo lên giường. Song Nhi khoanh tay nhìn cảnh tượng đẹp mắt mà cười thầm.

- Là do mày tự chuôt lấy, đừng trách tao.

Nói rồi ả rời khỏi phòng.

Bối Bối khoác tay Tuấn Hạo đi về phía Đình n, cả ba đang thưởng thức thức ăn, từ ngoài bước vào một chàng trai khôi ngô, mặc âu phục bánh bao thu hút ánh nhìn của mọi người, trong phút chốc liền trở thành tâm điểm. Anh nhìn xung quanh, tao nhã bước đến chỗ Tuấn Hạo.

- Lâu rồi không gặp!

Bối Bối quay qua giật mình, cô đứng hình nhìn anh không chớp mắt. Bình thường đã đẹp nay lại càng đẹp hơn. Tuấn Hạo thấy vẻ mặt của cô thì không nói không rằng đứng chắn trước mặt cô.

- Xong việc rồi?

Anh khẽ gật đầu, quay sang bắt tay với Đình n rồi lại đảo mắt tìm kiếm ai đó.

- Giao Giao đâu?

- Em cũng không biết nữa, tìm xung quanh thử xem.

Đúng lúc Đình n nhận được một cuộc gọi, anh xin phép đi trước. Chia tay nhau xong, Uy Vũ nhanh chân dạo bước khắp bữa tiệc tìm bảo bối của anh. Đang đi, tay anh bất ngờ bị ôm chặt lại, anh khó chịu quay đầu lại nhìn người con gái đó, giọng lạnh.

- Buông ra.

- Anh về khi nào thế? Nhớ anh quá! _ Song Nhi càng siết chặt hơn.

- Anh tìm Giao Giao sao? Em có thấy em ấy đi vào một căn phòng ở cuối hành lang đó, để em dẫn anh đi!

Song Nhi kéo tay anh đi ra ngoài, dẫn đến trước ăn phòng mà cô đã sắp xếp để cho anh xem một màn kịch hay. Cô giương đôi mắt ngây thơ lên chỉ tay về phía cửa phòng.

- Ở đây nè!

Uy Vũ bước đến mở cửa: "Giao Giao?"

Chương 34: Là do cô tự chuốc lấy

- Khi này em thấy Giao Giao vào căn phòng này, chắc em ấy mệt quá nên vào đây nghỉ ngơi.

- Chết tiệt.

Uy Vũ mở cánh cửa gỗ đó ra, đập vào mắt anh là hình ảnh một nam một nữ không một mảnh vải che thân đang nằm trên giường. Anh tức giận, tay nắm thành quyền lao đến đập tên đàn ông đó xuống giường, ngồi lên người hắn ra sức đấm vào mặt tên đó, bao nhiêu sự tức giận anh đều đổ hết lên người hắn, đánh hắn đến nổi học máu vẫn chưa chịu dừng lại. Hắn quá bất ngờ nên không thể phản kháng, chỉ biết đưa tay lên ôm mặt, đỡ đòn, được một lúc, hắn mệt mỏi nằm vật ra bất tỉnh.

- Uy Vũ à! Đừng đánh nữa, sẽ chết người đó. _ Song Nhi đứng xem này giờ thấy cũng khá đủ, cô ả chạy đến ôm lấy anh.

Uy Vũ lạnh lùng, lửa giận trong người không thể kiềm chế được nữa, anh nắm tay cô hất mạnh ra khiến cô đứng không vững trên đôi giày cao gót liền té ngã. Nằm trên đất than đau đớn nhưng anh một chút cũng không ngó ngàng, anh đi lại giường lấy chăn quăn lên người Giao Giao, bế cô về nhà. Về đến nhà, anh đập bưng cửa bước vào đi thẳng lên lầu, đặt cô lên giường xong, anh bước qua ghế sofa đối diện ngồi, hai tay đan vào nhau, chăm chú nhìn người con gái đó. Một lúc lâu sau, Giao Giao mơ màng tỉnh lại, cô ôm cái đầu nặng trĩu của mình, chống tay ngồi dậy.

- Nhức đầu quá!

- Nhức đầu sao?

Giọng nói mĩa mai lạnh đến sống lưng khiến cô quay đầu lại. Cô dụi dụi mắt cứ ngỡ là mình đang mơ, người cô mong nhớ, người con trai cô yêu cuối cùng cũng quay về rồi, Mắt cô hiện lên một mảng nước mỏng long lanh, giờ phút này cô thực hạnh phúc nhưng sao cô lại có cảm giác hai người thật xa cách. Cô lên tiếng gọi anh.

- Uy Vũ, anh....

- Đừng có gọi tên tôi, cô không xứng.

- Anh nói cái gì?

- n ái với người đàn ông khác sau lưng tôi, cô nhìn lại bản thân mình xem, không biết nhục à?

- Anh vừa nói gì?

Uy Vũ ném chiếc điện thoại vào người cô, biết cô sẽ không thừa nhận nên lúc mở cửa vào phòng anh đã chụp lại một bức ảnh của hai người. Anh bước đến ghì chặt cằm cô, giọng lạnh lùng như không quen biết.

- Cô còn gì để nói nữa không?

Cô lại nhìn thấy ánh mắt lạnh lẽo của anh, nhưng lần này sự lạnh lẽo ấy còn tăng lên gấp bội khiến cô cảm thấy sợ hãi.

- Em không có... không lẽ anh nghĩ em là người như thế? _ Mắt cô tràn lên một tầng nước bi thương.

- Sao lại không thể.

Giao Giao hất tay anh ra, tát anh một bạt tay. Anh nhếch lên một nụ cười lạnh, quay mặt lại nhìn cô, nước mắt cô đã ướt đầm khuôn mặt xinh đẹp.

- Dùng nước mắt dụ dỗ đàn ông chắc là sở trường của cô nhỉ? Trước đây cô nói cô yêu tôi, bây giờ nghĩ lại, không biết cô yêu tôi thật hay là yêu cái tên người tình của cô nữa?

- Anh muốn nghĩ sao thì nghĩ. _ Cô bắt lực dựa lưng vào thành giường.

Nhìn thấy thái độ đó của cô, anh không kiềm chế được bắt đầu đập nát mọi thứ xung quanh, anh không còn là anh nữa, anh như một người hoàn toàn khác, một con quỷ dữ thì đúng hơn. Hai vợ chồng Thanh Phong vừa về tới nhà, nghe tiếng đồ đạc đổ vỡ vội chạy lên lầu đập cửa phòng hai người.

- Tôi sẽ cho cô biết thế nào là đau khổ.

Nói rồi anh mở cửa bước ra ngoài, lướt qua mặt vợ chồng Thanh Phong, không một câu trả lời mặc cho Thanh Phong có hỏi. Giao Giao gục mặt xuống,

cô ôm lấy đầu gối khóc nức nở, tại sao mọi chuyện lại như vậy, cô đã mong được gặp lại anh biết mấy, cô nhớ anh từng giờ từng khắc, cô từng tưởng tượng đến viễn cảnh hạnh phúc của hai người khi anh quay về, cô sẽ kể cho anh nghe rất nhiều chuyện thú vị nhưng sao không có cái gì diễn ra như cô mong đợi hay đúng như Song Nhi nói, cô không xứng có được hạnh phúc. Cô nào có quen biết người đàn ông đó, cô nào có phản bội anh, anh có biết cô tát anh, anh đau một cô đau đến mười, tại sao lại không tin tưởng cô. Những lời anh nói, ánh mắt anh nhìn cô sao có thể tàn nhẫn đến thế. Suốt mấy tháng bên cạnh nhau không lẽ anh không hiểu cô. Giao Giao khóc một lúc một lớn hơn, cả người run lên. Vy Vy đến bên cạnh cô, lay mạnh người cô. Vy Vy lo lắng hỏi han đủ chuyện nhưng Giao Giao chỉ lắc đầu không trả lời, cô nhìn Vy Vy rồi ôm chầm lấy Vy Vy nức lên. Vy Vy vỗ lưng cô, yên lặng để cô mặc sức khóc. Thanh Phong nhìn xung quanh phòng, anh thấy điện thoại của Uy Vũ rơi bên cạnh giường, nhặt lên xem, hình ảnh Giao Giao đang trên giường cùng một người đàn ông lạ khiến anh tối sầm mặt lại. Giờ chắc anh cũng đoán được ít nhiều tại sao Uy Vũ lại tức giận như vậy.

- Anh chị có tin em không?

Thanh Phong nhìn về phía Giao Giao, anh đặt tay lên vai đưa em gái bé bỏng của mình mà an ủi.

- Anh chị tin em mà.

- Em không có... thật sự không có... tại sao anh ấy không tin em?

Giao Giao nắm chặt lấy tay Vy Vy, nghẹn ngào không thể tiếp tục nói được nữa. Một lúc sau cô thiếp đi, nhưng giấc ngủ không ngon một chút nào, cô liên tục nói mớ, liên tục gọi tên anh, rồi lại khóc. Hai vợ chồng Thanh Phong tin tưởng cô nhưng bằng chứng quá rõ ràng làm sao thuyết phục được người khác. Dọn dẹp phòng ốc xong, Vy Vy ở lại bên cạnh chăm sóc cho Giao Giao còn Thanh Phong tranh thủ ra ngoài tìm Uy Vũ. Anh lo cho đứa em trai của mình, tính tình vốn nóng nảy không biết có nghĩ quẩn mà làm chuyện gì dại dột hay không.

Uy Vũ sau khi đi ra khỏi nhà, anh vội bước đi đến những nơi trước đây hai người từng đến cùng nhau. Mỗi nơi anh đến, từng hình ảnh hạnh phúc của anh và cô dần hiện lên. Anh cười mĩa mai, yêu một người nhiều đến thế để cuối cùng nhận lại được gì ngoài sự mất mát và tổn thương. Anh ngồi cạnh bờ sông, dưới chân những lon bia rỗng, anh đã uống rất nhiều, rất nhiều để quên đi nhưng sao càng uống anh lại càng nhớ, càng đau lòng. Anh nhớ đến gương mặt vui mừng của cô khi nhìn thấy anh, anh nhớ gương mặt đầm đìa nước mắt của cô, rồi hình ảnh cô ân ái cùng người đàn ông khác bất chợt hiện lên khiến anh tức giận, anh bóp nát lon bia trong tay, móc trong túi áo ra một hộp găm màu đỏ.

- Tại sao lại phản bội tôi? Tôi yêu em nhiều như vậy mà! _ Anh ném nó đi thật xa.

"Tôm", hộp găm rơi xuống nước như một dấu chấm hết cho chuyện tình yêu của hai người. Kết thúc thật rồi, anh cười khổ, gục đầu trên ghế rồi thiếp đi.

Thanh Phong chạy hết đường này đến hẻm nọ, anh đến hầu như toàn bộ các quán ăn, quán bar nhưng đều không tìm được. Hơn nửa đêm, anh vừa mệt mỏi vừa lo lắng quay về nhà. Anh nhìn Vy Vy lắc đầu.

- Anh đi nghỉ đi, tối nay em ở lại với Giao Giao.

- Ừm.

Thanh Phong gật đầu, anh hôn nhẹ lên trán cô, ân cần căn dặn những điều cần thiết rồi đi ra ngoài. Vy Vy nằm xuống cạnh Giao Giao, nhìn Giao Giao yên giấc cô cũng yên lòng, cô vói tay tắt đèn, dần dần cũng chìm vào cõi mộng. Giao Giao mở mắt ra nhìn người bên cạnh, nước mắt lưng tròng, cô cố nén chặt tiếng nấc của mình lại, không muốn làm ảnh hưởng đến Vy Vy, cô vén chăn nhẹ nhàng đi ra ngoài, đóng cửa lại. Cô leo lên căn gác mái trước đây anh và cô từng đến. Cô tựa đầu vào cửa sổ, nước mắt không kiềm soát cứ liên tục rơi xuống, long lanh như những viên pha lê, những giọt nước mắt mặn chát chua xót. Khóc suốt một đêm, Giao Giao trông khá tiêu tụy, hai mắt sưng húp đỏ hoe, cô quay về phòng yên lặng thay đồ rồi xuống bếp làm điểm tâm. Đang nấu ăn, cô nghe có tiếng mở cửa, vội chạy ra xem.

- Anh về rồi hả? Anh đói không? Em có làm đồ ăn sáng cho anh nè, mau lại ăn đi kẻo nguội.

- Cô ăn đi, tôi không ăn. _ Anh lạnh nhạt trả lời cô, tháo cà vạt quăng lên sofa.

- Nhưng em..

- Nếu không ăn thì đổ bỏ, cô nghĩ tôi sẽ ăn những món cô nấu sao? Một con người dơ bẩn như cô dù có làm bento ngon vì cá cũng sẽ nhơ nhớp như chính con người cô thôi. _ Anh cầm tất cả thức ăn cô bày trên bàn đổ hết vào sọt rác.

Cô cố gượng cười nhìn anh, rồi chạy lại vào trong đeo tạp dề. Cô cố tỏ ra bình thường nhất có thể.

- Chắc anh không thích ăn mấy món này, để em làm cái khác cho anh, anh chờ em một chút nha!

- Cô bị điếc hay là giả ngu vậy hả? Dù cô có nấu món gì đi nữa, có là cực phẩm tôi cũng không ăn những thứ dơ bẩn do cô nấu đâu.

Anh siết chặt lấy cánh tay cô, quát lớn. Đúng lúc hai vợ chồng Thanh Phong trên lầu đi xuống, anh vội chạy đến kéo Uy Vũ ra, anh tát Uy Vũ một cái, tức giận lao đến nắm lấy cổ áo Uy Vũ.

- Em làm cái trò gì vậy hả?

- Là do cô ta tự mình chuốc lấy.

Uy Vũ đẩy Thanh Phong ra, anh chỉnh lại quần áo, cười khinh bỉ nhìn Giao Giao rồi bỏ đi lên lầu. Anh vừa khuất bóng, Giao Giao đã trượt khỏi tay Vy Vy ngồi bệt trên nền đất lạnh giá, trái tim cô như có ngàn mũi dao đâm vào, từng nhát từng nhát cứa thật sâu, đau đến tận tâm can.

- Giao Giao, em đừng như vậy mà! _ Vy Vy nhìn cô mà cũng rơi lệ theo.

Giao Giao lau nước mắt trên mặt Vy Vy, cô nhẹ nhàng giương lên một nụ cười mệt mỏi, nắm lấy bàn tay Vy Vy.

- Chị đừng khóc, em không có sao... em không muốn sau này cháu của em có một khuôn mặt buồn bã đâu... Anh chị chắc đói rồi, để em đi nấu mấy món...

Nói rồi cô đứng dậy, làm lại nhưng món đã bị anh đổ đi. Thanh Phong ôm Vy Vy vào lòng mà dỗ dành. Tình cảnh này, rốt cuộc anh nên làm thế nào mới tốt đây.

"Ting... toong"

Thanh Phong đi ra mở cửa, một phụ nữ trung niên to béo mập mạp cúi đầu chào anh rồi tự nhiên đẩy hai ba cái vali to tướng vào trong nhà. Thanh Phong cảm lại, anh nghiêm túc có chút khó chịu nhìn bà ta.

- Xin hỏi bà là ai? Sao lại tùy tiện...

- Không tùy tiện đâu anh, bà ấy là vú nuôi của em.

Bà ta nhếch mép cười, mắt hướng ra cửa, Thanh Phong cũng quay đầu lại, một cô gái xinh đẹp hiện ngang bước vào.

Bạn đang đọc truyện *Đừng Đi! Ở Lại Bên Tôi Đi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 35: Em xin lỗi!

Thanh Phong quay đầu lại nhìn, ánh mắt lẫn thần thái của anh trở nên nghiêm trọng. Song Nhi khoác tay mẹ mình bước vào nhà tươi cười chào anh. Đang lúc rối ren mà đám người này còn đến đây làm gì. Tuy chỉ gặp nhau có mấy lần, nhưng anh hoàn toàn không có thiện cảm với Song Nhi lẫn cha mẹ cô ta.

- Xin hỏi hôm nay ba vị đến đây không biết có chuyện gì? Nếu không có gì quan trọng xin mời về cho. _ Anh đưa tay ra cửa, giọng chắc nịch như đinh đóng cột.

Nếu không phải nể mặt họ anh đã lấy chổi quét họ ra ngoài từ lâu rồi chứ không có đứng đây tốn nước bọt nói chuyện. Nhưng lời anh nói dường như không có lọt vào tai họ lấy một chữ. Song Nhi nói với vú nuôi vị trí phòng của mình rồi niềm nở nắm lấy tay Thanh Phong, nói chuyện ngọt xớt.

- Anh, sao lại nói như vậy chứ? Em suy cho cùng cũng là em dâu của anh đó.

Hai chữ "em dâu" nghe mà nhức lỗ tai, anh hất tay ả ra, rõ ràng lực không nhiều nhưng cô ta lại ngã xuống đất trông rất thảm. Song Nhi ngồi đó, hai tay đưa lên lau nước mắt, khóc rất lợi hại. Nhìn thấy con gái mình bị bắt nạt, bà sốt ruột, suýt xoa đủ thứ, không quên để lại cho anh một cặp mắt sắt lạnh. Nhìn hai mẹ con đóng kịch còn hay hơn cả diễn viên khiến anh phì cười.

- Các người diễn cũng tốt lắm, nhưng xin lỗi tôi không có tiền lẻ.

Một lần nữa anh mở rộng cửa chỉ tay ra ngoài.

- Nếu diễn xong rồi thì đi giùm cho.

Hai mẹ con tức đến mặt đỏ tím tai nhưng vẫn cố ăn vạ. Hai chị em Vy Vy đang trong bếp nghe ồn ào nên đi ra ngoài xem thử. Vừa nhìn thấy Giao Giao, bà ta đã lao đến đánh cô, buông lời chửi rủa không thương tiếc.

- Con khốn, mày làm mất mặt Lạc gia thì không nói đi, sao lại dám lừa dối người của Hàn gia, mặt mũi của tao biết để ở đâu đây... Khốn nạn, đã không làm được chuyện gì tốt giờ lại gây thêm phiền phức... Vô dụng, uống com tốn gạo nuôi mày mà.... Ai cho mày cái gan chó đó mà dám làm ra loại chuyện trời đất không dung này?...

Hai má Giao Giao đỏ ửng lên, dấu tay chi chít, vết thương trên trán chưa lành lại bật máu ra. Vy Vy đứng bên cạnh ngăn cản bà ta cũng bị vạ lây. Bà ta vung tay hất Vy Vy ra khiến cô suýt thì té sấp xuống đất cũng may Thanh Phong nhanh tay đỡ được cô. Giao Giao chụp lấy tay bà ta, tán ngược lại một bạt tay khiến bà choáng váng.

- Tôi không phải chó nên không có cái gan đó, và lại cuộc sống của tôi, tôi muốn làm gì thì làm... Đừng đụng đến họ, nếu không tôi không biết mình sẽ

làm gì bà đâu.

- Mày... Hôm nay không trùng trị mày thì tao không còn là phu nhân của Lạc gia nữa...

Bà giũt tay ra, tát cô thêm một cái, nắm tóc cô kéo ra giữa nhà, đập lên người cô, mạnh đến nỗi để giày cao gót cũng không chịu nổi mà gãy ngang. Bà ta nhìn cô thảm hại mà cười hả dạ. Giao Giao đứng dậy, vén tóc ra sau tai, cô nhặt cái đế giày đó ném vào mặt bà.

- Trận đánh này coi như tôi đã trả xong công ơn nuôi nấng của bà, từ nay không ai nợ ai.

- Mày nói nghe sao thật dễ, cơm áo gạo tiền mày đều lấy từ nhà tao, giờ nói xong là xong, làm gì có loại chuyện dễ dàng như thế... Còn cô ta có làm sao đi nữa cũng là một chuyện tốt, đứa con tạp chủng trong bụng cô ta sớm đã không nên tồn tại... _ Bà ta lạnh giọng nói, tay chỉ về phía Vy Vy.

Giao Giao cắn chặt môi, từ nhỏ cô chỉ được ăn cơm thừa canh cặn, để có tiền đóng học phí, cô đã phải giặt giũ, nấu cơm làm việc như một con ở trong nhà, người làm còn được trả lương, còn cô không những không có tiền lương mà còn bị mắng nhiếc suốt ngày đêm. Tình cảnh ấy năm thì cô còn nợ Lạc Gia cái gì nữa chứ. Giao Giao tiến đến tát thật mạnh thật đau vào mặt bà ta đến nỗi tay cô cũng đỏ theo.

- Ai cho bà cái quyền xúc phạm chị ấy và đứa bé, chẳng phải tôi đã nói với bà là không được đụng đến họ rồi sao?

- Mày dám... _

- Bà cứ thử xem, xem tôi dám hay không.

Song Nhi cầm túi xách đập túi bụi vào người Giao Giao, cô ta hét lên như một con thú hoang nghe đing tai nhức óc. Giao Giao bẻ ngược cánh tay ả ra phía sau, đập ả ngã xuống đất. Một tình cảnh loạn không còn chỗ nói.

Uy Vũ từ trên lầu đi xuống, vừa đến chân cầu thang, Song Nhi đã chạy đến ôm chặt lấy anh khóc nức nở. Định đẩy cô ta ra nhưng khi thấy Giao Giao nhìn mình, anh lại vòng tay ôm lấy eo cô ta, nhẹ nhàng lau đi nước mắt trên mặt cô ta. n cần hôn lên trán cô ta một cái.

- Bảo bối, có chuyện gì mà em khóc thế?

- Uy Vũ, cô ta ức hiếp em với mẹ. _ Dụi đầu vào ngực anh oan ức, tay chỉ về phía Giao Giao.

Nhìn thấy con gái mình có chỗ dựa, bà ta cũng bắt đầu diễn kịch, chạy đến khóc lóc với anh. Thanh Phong dìu Vy Vy ngồi xuống ghế rồi bước đến bên cạnh Giao Giao.

- Uy Vũ, em đang làm cái gì thế?

- Anh không thấy hay sao mà còn hỏi? _ Ôm Song Nhi đi đến trước mặt Giao Giao _ Cô ta tát em bao nhiêu cái, anh cho phép em tát lại gấp đôi.

Giao Giao im lặng nhìn anh, lúc này tim cô như muốn xé tan ra, tuy khắp người đều đau đớn nhưng nó có là gì so với vết thương mà tim cô đang gánh chịu. Song Nhi thấy ánh mắt anh nhìn Giao Giao có chút gì đó không bình thường, có chút âm áp xen lẫn một loại cảm xúc khó tả, cô ta liền giả vờ sợ sệt siết chặt vòng tay ôm lấy thắt lưng anh, run lên nhè nhẹ.

- Em... em không dám!

- Đừng sợ, anh đang giúp em trả lại những gì cô ta làm với em và bác gái thôi mà. _ Vừa nói vừa nhìn Giao Giao.

Song Nhi gạt đầu, rụt rè đưa tay lên tát Giao Giao thật mạnh, cô ta giả vờ buồn, định đưa tay lên tát cái thứ hai thì bị Thanh Phong chặn lại. Anh siết chặt tay Song Nhi, nhìn cô bằng ánh mắt đáng sợ như có thể bắn ra tia lửa điện thù rui con người giả nhân giả nghĩa đó cùng mẹ cô ta.

- Các người đủ rồi đó!... _ Quay sang nhìn đứa em trai của mình _ Em giỏi lắm Uy Vũ, ủng hộ người xem chút nữa đã hại chết cháu của mình, thậm tệ hơn còn để hạng người không bằng cầm thú này đánh vợ mình, em...

- Cô ta không phải vợ tôi, vợ tôi chỉ có một, người đó chính là Song Nhi. _ Anh ngắt lời Thanh Phong, gỡ tay Thanh Phong ra khỏi tay Song Nhi, kéo cô vào lòng, nhẹ nhàng đặt một nụ hôn lên môi cô ta.

- Nếu đây là quyết định của anh, em sẽ tôn trọng nó, đừng hối hận. _ Giao Giao nhìn họ cười khinh một cái _ Anh Thanh Phong, trễ giờ rồi, em đi học trước nha.

Nói rồi cô thong dong mang cặp lên vai bước ra khỏi nhà. Cô không trách anh chỉ trách bản thân mình quá nhu nhược, trách bản thân mình quá yếu đuối, trách bản thân tại sao lại yêu anh nhiều đến thế. Cô đặt tay lên ngực, mỗi nở một nụ cười chua xót. Chuyện tình cảm cô từng cho là tốt đẹp lại khiến cô ra nông nổi như ngày hôm nay, cô mang cái thân tàn ma dại của mình lên bước trên một đoạn đường thật dài. Vì anh cô cố gắng gượng suốt mấy năm qua, nhưng giờ đây đến động lực sống cuối cùng cũng mất đi, có phải ông trời đang trêu đùa cô không. Trời bất chợt đổ cơn mưa, cuộc đời cô thảm hại đến mức khiến ông trời khóc luôn sao?

Vy Vy bị động thai nên sắc mặt trở nên nhợt nhạt rất khó coi, cô ngồi ôm bụng cắn răng chịu đựng. Giao Giao, đứa em tội nghiệp của cô tại sao lại phải trải qua những chuyện này, em ấy là người tốt, xứng có được hạnh phúc, tại sao ông trời lại trêu ngươi như thế. Vy Vy nắm chặt tay, đi đến trước mặt Uy Vũ, tát anh một cái, trừng mắt nhìn anh rồi vội chạy đuổi theo Giao Giao. Thanh Phong thất vọng lắc đầu rồi cũng chạy theo vợ mình. Hai mẹ con Song

Nhi nhìn thấy Hàn gia tan đàn xẻ nghé rất đặc ý, che miệng cười thầm.

- Uy Vũ à! Chân người ta đau quá! _ Song Nhi ông ẹo như một con rắn bám lấy anh.

- Mặc cô.

Anh lạnh giọng, đẩy cô ta ra, bước thẳng lên lầu. Rõ ràng người làm sai là Giao Giao, tại sao không ai đứng về phía anh, tại sao ai cũng bênh vực cho Giao Giao, ngay cả người anh em cùng nhau lớn lên cũng thất vọng về anh, chẳng lẽ anh đã sai?

Bụng Vy Vy ngày càng đau, cô ngồi xuống đất, tay ôm bụng, mồ hôi lấm tấm trên trán, môi cũng tái đi, ánh mắt trở nên mơ hồ. Sự mệt mỏi, đau đớn ngăn cản tầm nhìn lẫn bước chân của cô nhưng cô vẫn cố thể xác định được Giao Giao đang gặp nguy hiểm. Có một chiếc xe đang lao đến chỗ Giao Giao, Vy Vy hét thật to, hơi tàn lực kiệt chạy thật nhanh đến đẩy Giao Giao vào trong "Ăm", cô ngã lên mũi xe, bay lên cao rồi té xuống đất, bụng cô đập thẳng xuống mặt đường, máu lan ra không kiểm soát, Vy Vy bất tỉnh tại chỗ. Chiếc xe đó dừng lại, kéo cửa kiếng xuống nhìn rồi nhấn ga chạy đi mất dạng. Giao Giao ôm lấy Vy Vy, miệng không nói được, cứ ú ớ kêu người giúp, nước mắt hoà lẫn nước mưa rơi không ngừng nghỉ, dòng máu đỏ tươi chảy nhuộm đỏ một vùng.

Tiếng xe cứu thương vang dội trong ngày mưa hôm đó. Trên đường đến bệnh viện Thanh Phong cố giữ bình tĩnh hết sức có thể. Anh nắm chặt lấy tay cô, khoé mắt đỏ rực, miệng liên tục gọi tên cô. Ai nghe thấy cũng phải động lòng. Đèn phòng cấp cứu bật sáng, bác sĩ đẩy Vy Vy vào bên trong. Khi bàn tay mình vượt khỏi bàn tay cô, anh có cảm giác như cả đời này cũng không được gặp cô nữa, anh liền mất bình tĩnh, hét lên, chạy vào bên trong. Không thể can nổi anh, y tá đành gọi bảo vệ lên.

- Anh cũng là một bác sĩ, anh cũng biết làm vậy chỉ ảnh hưởng đến bệnh nhân thôi, anh mau bình tĩnh lại đi.

Phải rồi, anh gào thét thì chỉ ảnh hưởng đến cô thôi, anh gạt đầu, nuốt nước mắt vào trong.

- Tôi không loạn nữa, không loạn nữa. _ Anh gạt đầu, liên tục gạt đầu.

Hóc mắt khô khốc của Giao Giao lại đỏ lên. Cô nắm lấy vạt áo của anh, run rẩy từ thân thể đến lời nói.

- Em...e.....em....x....xin lỗi... em... xin lỗi...

Toàn thân Giao Giao ướt sũng, lẫn máu lẫn nước mưa. Đây đâu phải là lỗi của cô, tại sao lại xin lỗi, đứa em gái ngốc của anh. Thanh Phong ôm chầm lấy Giao Giao, hai anh em ngồi phịch xuống đất. Trên hành lang lạnh lẽo đó, tiếng khóc, tiếng lòng của họ nghe sao thật đau đớn.

- Em xin lỗi... em xin lỗi... xin lỗi...

Hai con người yếu đuối dựa dẫm vào nhau, lúc này họ thực nhỏ bé, thực đáng thương. Nhưng sao cũng được, chỉ xin ân trên đừng hành hạ họ bằng cách tàn nhẫn này, xin ân trên đừng để chuyện gì xảy đến với mẹ con Vy Vy.

Bạn đang đọc truyện *Đừng Đi! Ở Lại Bên Tôi Đi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 36: Mọi người ơi! Xin đừng khóc

Do va đập mạnh từ bên ngoài, nhau thai của Vy Vy đã rụng quá sớm dẫn đến mất máu rất nhiều, chưa kể đến vấn đề xương khớp, để bảo vệ người mẹ, bác sĩ bắt buộc phải tiến hành phẫu thuật cắt bỏ bào thai. Hay nói cách khác, từ bỏ đứa trẻ rong bụng Vy Vy là con đường duy nhất để có thể cứu sống cô. Giao Giao nắm lấy vạt áo bác sĩ từ từ trượt xuống chân ông mà nài nỉ, cô gập đầu đến chảy máu, luôn miệng van xin.

-Xin ông, xin ông, cứu lấy họ có được không?... Xin ông... xin ông... xin... ông đừng làm hại... tiểu bảo bối... tôi xin ông...

Tại sao mọi chuyện lại ra nông nỗi này, đứa trẻ không có tội tình gì tại sao ông trời lại nhẫn tâm đối xử với nó như vậy, Vy Vy sẽ ra sao khi biết đứa bé không còn. Họ lắc đầu, cố kéo cô đứng dậy, họ rất muốn nhận lỗi của cô, họ cũng muốn hai mẹ con Vy Vy được bình an, nhưng tình hình trước mắt đã không thể nữa rồi. Một câu xin lỗi tuy không bù đắp được gì, cũng chẳng giải quyết được bất cứ vấn đề nào nhưng họ vẫn phải nói. Đứng trên cương vị một bác sĩ, Thanh Phong hiểu vấn đề hiện tại, anh ghi chặt cây bút trong tay, đè nén đau thương, ấn xuống ba chữ ký quyết định sinh mệnh một đứa trẻ chưa chào đời, từ bỏ đứa con của anh và cô. Đây có lẽ là điều tàn nhẫn nhất, đau khổ nhất trong cuộc đời của anh. Sau khi đưa lại tờ cam kết cho y tá, mặt đất dưới chân anh như biến mất, anh như rơi xuống một hố sâu mãi mãi cũng không thoát ra được, không một chút ánh sáng. Anh khụy xuống hai tay ôm mặt, nước mắt anh bắt đầu rơi xuống.

- Ba xin lỗi... anh xin lỗi...

Mọi thứ đã kết thúc, tiểu bảo bối đáng yêu đã thật sự ra đi rồi. Giao Giao không nói một lời, cũng không khóc, cô lê bước đến gốc hành lang, dựa lưng vào tường gục đầu xuống. Tóc rũ xuống che đi khuôn mặt xinh đẹp của Giao Giao, không ai nhìn rõ được biểu tình của cô lúc này. Tất cả là lỗi của cô, nếu không vì cứu cô Vy Vy đã không bị xê tông, nếu không phải vì cứu cô đứa bé đã không mất, nếu không vì cứu cô đã chẳng ai phải đau khổ, nếu cô

không có mặt trên cõi đời này thì tốt biết mấy, quá nhiều cái nếu như nhưng đáng tiếc thời gian thì không thể quay trở lại. Cứ như thế họ không ai nói với ai câu nào, lặng lẽ theo thời gian, nước mắt cũng cạn khô chỉ để lại một hốc mắt đỏ chói, một ánh mắt vô hồn. Họ không khóc do họ không còn sức lực để khóc, hay là do nước mắt đã chảy ngược vào tâm can, từng nhát cửa vào lòng, đau đến nỗi không thể khóc được nữa...

Tất cả tưởng chừng như chỉ là một chuyện ngoài ý muốn, nhưng sự thật nó lại là một sự sắp đặt trong một kế hoạch tàn nhẫn. Hai mẹ con Song Nhi lên lút rời khỏi Hàn Gia, cho tài xế lái xe đến một quán cà phê, vừa bước vào mắt vừa đảo tới đảo lui liên tục như đang tìm kiếm thứ gì đó. Trong góc tối, vắng vẻ, một người đàn ông cao to trùm kín mặt mũi từ đầu đến chân, đưa tay ra hiệu cho hai mẹ con Song Nhi. Cả ba cùng ngồi xuống nói chuyện.

- Chúng tôi đã hoàn thành nhiệm vụ.

- Các người vất vả rồi, nhớ cho kĩ không được tiết lộ ra ngoài. _ Bà ta lấy trong túi ra một sấp tiền thả lên bàn.

- Yên tâm đi bà chị.

Nhận tiền xong, người đàn ông áo đen đó rời đi. Hai mẹ con bà ta tính toán gì đó một lúc, rồi cho xe chạy đến bệnh viện. Đứng lấp ló ở cũi hành lang, Song Nhi nhìn thấy Giao Giao vẫn bình an liền tức tối, giậm chân ầm ầm, nhảy đồng lên, làm ông làm ọ với mẹ mình.

- Mẹ.... nó có bị cái gì đâu... mẹ...

Nhanh như cắt bà ta kéo con gái mình đi đến chỗ một ý tá, hỏi ron hỏi ren cuối cùng cũng biết được sự tình.

- Vậy cũng tốt, trừ khử được đứa nào hay đứa đó.

- Mẹ của con đúng là cao tay à nha!

Hai mẹ con hí ha hí hửng rời đi.

Ca phẫu thuật kéo dài suốt tám tiếng vẫn chưa có động tĩnh gì. Bất thình lình một y tá từ bên trong chạy ra đòi người truyền máu gấp, kho máu dự trữ của bệnh viện không đủ. Giao Giao là người có nhóm máu thích hợp, cô nhanh chóng theo y tá vào bên trong, vì phải truyền rất nhiều máu nên cô buộc phải ký tên vào bản cam kết. Nằm trên giường bên cạnh Vy Vy, cô khép hờ mắt lại, thầm cầu nguyện "Chị nhất định không được có chuyện gì, đây coi như là điều duy nhất em làm được để chuộc lại lỗi lầm của mình".

Bên ngoài trời vẫn mưa, mưa rất to, rất lạnh lẽo. Thanh Phong ngồi trên ghế, đầu óc trống rỗng, mọi thứ trước mắt anh giờ chỉ còn là một màu trắng xóa. Bất chợt đèn phòng cấp cứu vụt tắt, một cô gái nhợt nhạt được đẩy ra, trên người chỉ chít băng gạc trắng xóa, hơi thở không ổn định phải nhờ đến bình oxy.

- Ca phẫu thuật đã thành công. _ bác sĩ vỗ vai anh, rồi kêu y tá sắp xếp Vy Vy đến phòng chăm sóc đặc biệt.

Trên đường đến phòng chăm sóc, anh nắm chặt lấy tay cô mà ứa nước mắt, nụ cười hạnh phúc giương trên môi không sao giấu đi được. Giao Giao lặng lẽ đi theo sau, đứng bên ngoài nhìn hai vợ chồng họ hạnh phúc, cảm giác tội lỗi trong cô lại trở dậy. Cô khinh thường bản thân mình, ngoài đem lại phiền phức cho người khác, cô còn có thể làm được gì. Cứ như vậy, suốt đêm đó, Thanh Phong nắm lấy tay Vy Vy thiếp đi bên giường bệnh, Giao Giao thì bất động trên băng ghế bên ngoài.

Sau trận cuồng phong bão tố, ánh dương lặng lẽ chiếu rọi mọi vật muôn nơi, đem lại sức sống cần tràn mà dường như sẽ không bao giờ lụi tàn. Giao Giao đẩy nhẹ cửa đi vào trong, cô nhìn Vy Vy hai mắt vẫn nhắm nghiền trên giường bệnh. Đôi mắt Vy Vy trùng xuống thật sâu, môi nứt nẻ, bên dưới lớp băng keo cố định mũi kim có thể thấy rõ mạch máu trên tay cô, Vy Vy trông tiều tụy quá. Nhưng Giao Giao chẳng khá hơn gì, hai đêm không ngủ, cô xuống sắc hẳn, cô lay nhẹ người Thanh Phong.

- Anh à! Em về nhà lấy một số thứ cần thiết cho chị ấy...

- Để anh đưa em về. _ Thanh Phong đặt tay Vy Vy xuống, kéo chăn đắp cho cô.

Giao Giao lắc đầu từ chối, cố mỉm cười với anh, nhưng do quá cố nụ cười trở nên gượng gạo hơn bao giờ hết.

- Em đừng nghĩ nhiều, mọi chuyện đã qua rồi. _ Anh xoa đầu cô.

- Em biết rồi... _ Cô gạt đầu rồi lặng lẽ rời đi.

Cô đi như một người vô hồn. Vy Vy đã không sao rồi, cô vui vì điều đó, nhưng cô phải làm sao đây, làm sao đối mặt với Vy Vy khi Vy Vy tỉnh lại, có lẽ cả đời này cô cũng không thể nhìn mặt Vy Vy được.

Mẹ con Song Nhi đang uống trà trước sân, nhìn thấy Giao Giao liền ra kiểm chuyện. Chặn đường cô lại, nói khích cô, dùng lời lẽ cay cú công kích cô, nhưng Giao Giao vẫn vậy, yên lặng không nói một chữ nào. Song Nhi ngứa ngáy tay chân, chạy lại đưa tay lên định tát Giao Giao nhưng chưa kịp làm gì, con mèo mun đã vồ tới, quào túi bụi vào mặt cô ta. Giằng co một hồi, Song Nhi hất tay mạnh khiến Mun dăng ra đường. "Meow", tiếng cuối cùng mà Giao Giao nghe được từ Mun. Một chiếc xe tải lao đến đúng lúc Mun văng ra, cán qua con mèo nhỏ tội nghiệp. Mọi thứ diễn ra quá nhanh, Giao Giao quay lại chỉ thấy một cái xác với những mảnh thịt vụn vờ trên đường. Tại sao ai cũng vì cô mà ra đi? Giao Giao ánh mắt thay đổi, cô lao đến vật ngã Song Nhi, đè lên người à ra sức bóp cổ à. Song Nhi dẫy giụa, mặt đỏ lên, cô ta đánh vào tay Giao Giao. Mẹ cô ta nắm tóc Giao Giao kéo ra, đánh Giao Giao, la hét mắng chửi nhưng không hề có tác dụng. Uy Vũ từ trong nhà bước ra, nhìn thấy cảnh tượng đó anh hét lớn, chạy đến kéo Giao Giao ra tát cô

một bạc tay, rồi đỡ Song Nhi đứng dậy. Song Nhi ho sặc sụa, dựa hẳn vào người anh.

- Cô đang làm cái trò gì vậy hả? _ Trùng mắt nhìn Giao Giao.

- Tự đi mà hỏi vợ của anh kia.

Giao Giao cẩn thận đem xác của Mùn ra sau vườn chôn cất. Lướt qua họ như không khí. Uy Vũ vội chạy theo sau cô nhưng anh không đến gần, chỉ đứng từ xa quan sát. Kể từ giây phút đó, hai người họ không nói với nhau câu nào, gặp mặt cũng xem như không mà lướt qua nhau, Giao Giao dọn ra khỏi phòng anh đến căn phòng phía Đông ở. Cô cũng không có đi học, suốt ngày cứ nhốt mình trong phòng, không thì đến bệnh viện. Hơn một tuần sau đó, Vy Vy cuối cùng cũng tỉnh lại. Suốt khoảng thời gian đó cô đã mơ mốt giấc mơ rất dài rất hạnh phúc nhưng thực tại quá khắc nghiệt. Vừa tỉnh lại, hai giọt lệ đã chảy dài trên khoé mắt, cô ngược nhìn Thanh Phong, môi mấp mấp.

- Em muốn nhìn thấy tiểu bảo bối.

Thanh Phong im lặng nắm chặt lấy tay cô.

- Mất rồi... đứa bé mất rồi... em đúng là một người mẹ vô dụng mà... từ nhỏ đến lớn chuyện gì cũng không làm tốt... bây giờ đến cả con của mình cũng không bảo vệ được... _ Cô nằm vật ra, nước mắt liên tục rơi xuống thấm vào gối.

- Đừng khóc, mọi chuyện ổn rồi... _ Anh lau đi nước mắt trên mặt cô.

- Con của em mất rồi... mất rồi... con của em thật sự mất rồi...

Thanh Phong ôm chặt lấy Vy Vy, cô kích động không làm chủ được bản thân, hét thật lớn, khóc thật to, cô cắn vào vai anh đến bật máu, từng tiếng nấc, từng lời nói cứ đua nhau mà tuôn trào... Tất cả, tất cả, Giao Giao đều chứng kiến hết, cô bịt chặt miệng lại, ngồi phịch xuống đất, nước mắt cô một lần nữa lại tuôn trào...

Ba ngày nữa lại trôi qua, Vy Vy đã bình tâm trở lại, ngoài nghi ngại ra cô thường ngồi nhìn ra ngoài cửa sổ, lâu lâu lại cười một mình. Giao Giao ngày ngày vẫn đến bệnh viện, cô hầm canh cho Vy Vy nhưng không dám vào, treo trước cửa, đứng bên ngoài hồi lâu rồi ra về. Những ngày tiếp theo đều như thế, cho đến một hôm

- Giao Giao, em vào đi. _ Thanh Phong mở kéo Giao Giao vào trong.

Vừa nhìn thấy Vy Vy, cô đã quỳ xuống đất, cúi gằm mặt không dám nhìn vợ chồng Thanh Phong.

- Em xin lỗi... em xin lỗi...

Một bầu không khí bao trùm chỉ còn tiếng nói xin lỗi của Giao Giao là vang vọng.

- Cô ơi, đừng khóc, con sẽ trở về bên mọi người thôi... Con không buồn đâu, con đã được gặp mẹ, gặp ba, gặp cô, gặp chú, gặp tất cả những người yêu thương một đứa trẻ vốn không nên có mặt trên cõi đời này... Con là một đứa trẻ hạnh phúc... Mọi người, xin đừng khóc...

Thanh Phong dìu Vy Vy đến bên cạnh Giao Giao, cô ôm Giao Giao vào lòng vuốt nhẹ mái tóc của Giao Giao. Giọng nói của cô nhẹ nhàng vang lên bên tai Giao Giao.

- Đó là tất cả những gì tiểu bảo bối đã nói với chị.

Giao Giao rút rề vòng tay ôm lại Vy Vy, trên vai Vy Vy thấm đẫm một mảng nóng hổi, hai chị em ôm lấy nhau mà khóc. Không còn là những giọt nước mắt đau khổ nữa, không còn là nước mắt của sự bi thương, mà chính là những giọt nước mắt hạnh phúc, một trang sách mới sẽ được mở ra, một cuộc sống mới sẽ được viết lên.

- Em không có lỗi nên đừng cảm thấy dằn vặt, hứa với anh chị, không được khóc cũng không được một mình gánh lấy tất cả nữa, được không?

Giao Giao gật đầu, trong vòng tay của Vy Vy cô thấy thật ấm áp, cái bầu không khí đó nếu như có thể kéo dài được mãi mãi thì tốt biết bao.

"Con yêu mọi người lắm, chắc chắn con sẽ quay về bên cạnh ba mẹ, bên cạnh cô Giao Giao, nên xin mọi người đừng khóc, hãy đợi con"

Bạn đang đọc truyện *Đừng Đi! Ở Lại Bên Tôi Đi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 37: Em ghen sao?

Trong ngôi nhà từng rất hạnh phúc đó giờ lại trở nên lạnh lẽo, Giao Giao không còn là gì đối với anh nữa, tuy sống trong nhà nhưng cô dường như không

tồn tại. Họ không xem cô ra gì, nói thẳng ra là xem cô như vô hình, hằng ngày cô phải chứng kiến cảnh họ ân ái, ái ân. Nhiều đó đã đủ làm cô mệt mỏi lắm rồi, còn thêm một bà vú, suốt ngày ăn không rảnh rồi luôn kiểm chuyện với cô. Đến nỗi ở trong phòng cũng bị làm phiền.

Như thường lệ, Giao Giao vào bếp hầm canh bồi bổ cho Vy Vy, cô chuẩn bị đâu ra đó thì mỉm cười bước ra ngoài, đúng lúc Uy Vũ trên lầu bước xuống, tay ôm eo Song Nhi thân mật, nhìn hai người cười đùa vui vẻ tim cô lại nhói lên, ghen đến không thở được, càng nhìn càng đau, cô vội quay đầu bước ra cửa.

- Cô đi đâu đó?

- Tôi nghĩ mình không có nghĩa vụ phải báo cáo với anh.

Nói rồi cô lạnh lùng quay lưng bước đi, cô cứ nghĩ những gì anh làm hay những lời anh nói không còn ảnh hưởng đến cô, nhưng cô đã lầm, chúng không những khiến cô đau mà còn khiến cô càng thất vọng về bản thân. Có phải cô vẫn còn quá yếu đuối, quá nhu nhược?

Giao Giao vừa khuất bóng, Uy Vũ cũng buông tay đẩy Song Nhi ra, anh không hiểu tại sao lại phải làm như vậy. Hành hạ cô, đáng ra anh phải thỏa mãn phải thoải mái mới đúng chứ, tại sao anh lại khó chịu, lại đau lòng như vậy. Đây không phải là điều anh mong muốn. Đoạn tình cảm này có lẽ đã...

Giao Giao ở lại bệnh viện với Vy Vy đến tối mới về nhà, vừa bước vào đã nhìn thấy Uy Vũ ngồi ở sofa, thực ra là anh chưa ăn cơm, sau khi cô đi Song Nhi với vú nuôi cũng rời khỏi, anh chán nản nằm ườn ra sofa đến tận bây giờ. Thấy Giao Giao không quan tâm anh vội chặn cô lại, giọng lạnh lùng có phần châm biếm.

- Cô còn biết đường về à?

Cô im lặng không trả lời ngược mắt nhìn anh, muốn lạnh bao nhiêu có bấy nhiêu. Uy Vũ cười khinh, nâng cằm cô lên.

- Sao? Đi chơi với người tình vui lắm hả?

- Không hẳn là vui... nhưng chắc chắn vui hơn khi ở bên cạnh anh gấp trăm lần...

Nói rồi cô gạt tay anh ra, chạy vội lên lầu, cô sợ nếu còn ở lại đó thì bản thân sẽ ngã xuống mất, đóng cửa phòng lại cô ngồi thất thần trên giường một lúc rồi đi chuẩn bị đồng phục sách vở. Cô không định sẽ quay lại trường vào thời điểm này nhưng vì sợ phiền lòng vợ chồng Vy Vy nên cô đồng ý hứa sẽ quay lại trường.

Về phía Uy Vũ, mặt anh tối sầm lại khi nghe cô nói ở bên cạnh người đàn ông đó hạnh phúc vui vẻ hơn khi ở bên anh. Anh tức giận nhưng không thể nói được, vợ vội áo khoác rồi ra ngoài, suốt một đêm cũng không về.

Vĩ Khang sau khi có bạn gái thì tính tình có thay đổi một chút, ra dáng một người đàn ông. Anh cung bảo bối của mình như trứng mỏng, hững hờ hững hờ khiến nữ sinh ai nhìn thấy cũng ghen tị. Đặc biệt là Hứa Tịnh, lập đủ kế hoạch nhưng không qua nổi hàng rào phòng ngự chắc chắn của anh, Trà My không tổn hại đến một sợi tóc ngược lại còn tự mình hại mình. Hơn một tuần nay, Anh Tức ngập trong một biển thịnh, hai người tình bề bình khiến ai cũng phải ghen tị. Tội nhất vẫn là Bối Bối, đi chung xe với hai người, phải chứng kiến từ đầu đến cuối, đột nhiên thấy tủi thân, mặt buồn thiu. Cảm giác như kiểu ừ tôi chết rồi, thế giới chỉ có hai anh chị.

- Hai người mới sáng sớm đã tay trong tay như vậy sao?

Giao Giao thỉnh thoảng xuất hiện khiến cả ba giật mình. Bối Bối như sắp khóc nhào đến ôm cổ cô, kể lể đủ thứ chuyện, còn không quên trách cô đã bỏ đi đâu suốt thời gian qua nữa.

- Ngày nào em cũng phải nhìn cảnh đó hết, họ muốn em ganh tị đến chết đi sống lại mà.

- Như vậy thì em hết ganh tị chưa?

Tuấn Hạo nắm lấy tay Bối Bối, từ đầu đến cuối anh đều thấy tất cả biểu cảm đáng yêu làm nũng với Giao Giao của cô, anh không nhịn được mà phụng cười. Bối Bối giựt tay lại, mặt lạnh mắt sắt nhìn anh.

- Chuyện của em cần anh quản!

- Nè! Bối Bối, em bị cái gì vậy? Em không nổi cáu với anh, không bơ anh, không chằm chọc anh em chịu không nổi à? Đúng là ngang bướng mà...

- Phải đó, em ngang bướng thì liên quan gì đến anh? Chuyện của Gia Bối Bối này không liên quan Diệp Tuấn Hạo nhà anh...

Bối Bối đột nhiên nổi trận lôi đình, không khí xung quanh nóng bừng lên, đám người bàn tán ganh tị với Vĩ Khang Trà My khi nãy có chút giật mình, không dám nhìn nữa, cúi đầu lảng lảng bỏ đi. Giao Giao mới quay lại trường, không biết trời trăng mây nước gì, muốn lên tiếng gỡ rối cũng không biết nói từ đâu. Bình thường Tuấn Hạo đều luôn nhìn Bối Bối hôm nay bắt ngờ cũng hùa theo.

- Là em nói đó, sau này chuyện của em sẽ không liên quan đến anh, tự mà lo lấy.

- Diệp Tuấn Hạo, anh được lắm!

Nói xong cả hai quay lưng bỏ đi, không nói với ai câu nào. Vì Khang lắc đầu bó tay, tính tình đứa em gái của anh đúng là kỳ lạ, lúc nắng lúc mưa, lúc lâm râm, lúc bình thường, đến cả ba mẹ còn không ai đỡ nổi nói chỉ người ngoài.

- Hai người họ khi nào mới công khai yêu nhau đây?

- Khỏi cần công khai, cả trường này ai cũng biết hết rồi, em không đi học nên không biết chứ... Bối Bối nó hăm dọa nữ sinh toàn trường, ai mà dám bèn măng đến gần Tuấn Hạo thì không có yên đâu... Mà em đi đâu vậy hả? Mấy tuần liền đều không thấy bóng dáng... Còn Uy Vũ nữa, cũng biệt tăm biệt tích... _ Trà My nắm tay Giao Giao đứng đưa.

Hai người đó đúng là khó hiểu mà. Giao Giao gật gù, cô cười định nói là không có gì thì từ ngoài Song Nhi khoác tay Uy Vũ, hai người thân mật đi tới. Vì Khang vừa nhìn đã gai mắt.

- Hai người thân thiết từ khi nào vậy? Chắc nay bão lớn quá! _ Vì Khang nhìn đông nhìn tây trên bầu trời.

- Anh à! Còn sớm, chúng ta đi ăn sáng đi nha! Em đói... _ Song Nhi xem như xung quanh không có ai, giọng dè dặt, xà xèo làm nũng với Uy Vũ.

Vì Khang cười khinh, lúc nào cũng vậy, mặt dày thì kết quả cuối cùng vẫn vậy, nhưng có một chuyện đã xảy ra khiến anh không tin vào mắt mình, anh tròn tròn nhìn họ rồi quay sang nhìn Giao Giao. Uy Vũ ân cần vén vài sợi tóc rối của Song Nhi ra sau tai, anh nựng má cô, nở một nụ cười hóp hỏn.

- Được, nghe bảo bối hết.

Lướt qua ba người, Song Nhi không quên liếc xéo một cái đầy đắc ý. Giao Giao biết Vì Khang Trà My đang nghĩ gì nên cô không để hai người họ lên tiếng liên lảng sang chuyện khác.

- Chuyện của Bối Bối, hay mình giúp hai người họ đi... Sắp vào học rồi, chúng ta lên lớp đi kéo muộn, có gì gặp nhau sau...

Giao Giao không muốn nói thì cũng không ai ép, cả ba khoác tay nhau lên lớp. Chuông vừa điểm giờ ra chơi, Giao Giao liền chạy sang lớp của Bối Bối. Định rủ Bối Bối xuống căn tin cùng ăn sáng nào ngờ lại thấy cô ngồi một mình trong lớp, úp mặt xuống bàn.

- Bối Bối à! Em có sao không? _ Vuốt nhẹ lưng Bối Bối.

- Em không sao! Mà chị với anh Uy Vũ có chuyện gì sao? Sáng nay em thấy anh ấy...

Giao Giao xoa đầu Bối Bối, cô biết Bối Bối đã thấy gì và định nói gì nên ngăn lại, cô cười.

- Không có gì hết! Còn em với anh Tuấn Hạo sao rồi?

- Đừng nhắc anh ta nữa, em không muốn nghe... _ Bối Bối gạt tay Giao Giao ra, khoé mắt bắt giắc đỏ hoe.

- Anh ấy quan tâm em lắm đó! Đừng giận anh ấy, chắc có hiểu lầm gì đó thôi.

Nước mắt lăn dài trên gò má xinh đẹp của Bối Bối, lung linh như pha lê. Cô vừa lau nước mắt vừa kể cho Giao Giao nghe hết mọi chuyện. Thật ra Bối Bối không muốn giận Tuấn Hạo nhưng vì nhiều lần cô bắt gặp anh nói chuyện thân mật với nhiều học sinh nữ khác, thậm chí có mấy lần cô thấy mấy nữ sinh đó tặng này tặng nọ cho anh, lúc nào nhận quà anh cũng đều cười rất tươi. Đối với người khác thì ôn nhu, còn đối với cô thì không có gì ngoài mấy lời châm chọc cù rích. Như vậy mà gọi là quan tâm cô sao? Nhìn Vì Khang với Trà My yêu thương, thân thiết mà cô ganh tị, chỉ được một phần như họ thôi là cô đã mãn nguyện rồi.

- Em đừng khóc nữa, chỉ cần nói rõ ràng với anh ấy thì anh ấy sẽ hiểu mà. _ Giao Giao ân cần lau nước mắt cho Bối Bối.

- Nhưng lỡ anh ấy không nghe em nói thì sao? Lỡ như... _ Bối Bối lo lắng nắm chặt lấy tay Giao Giao.

- Không có lỡ như, em không thử thì làm sao biết anh ấy sẽ không nghe.

Nói chuyện với Giao Giao một lúc Bối Bối cảm thấy vững tin hơn, thoải mái hơn, bao bức tức buồn lo trong lòng cũng tan biến. Cộng thêm sự động viên của Vì Khang Trà My và bánh kẹo hai người vừa mang tới. Bối Bối lấy hết can đảm chạy lên phòng hội học sinh.

Không nhanh không chậm ba người đi theo sau. Suốt dọc đường, Vì Khang cứ luôn nắm chặt tay Trà My, cười nói riu rít. Giao Giao tuy có chút tủi thân nhưng nhìn họ như vậy cô cũng thấy hạnh phúc. Tình nghịch lên kế hoạch phá họ một chút.

- Vì Khang, anh đã ra mắt ba mẹ vợ chưa?

- Giao Giao, em nói cái gì vậy? Cái gì mà ba mẹ vợ. _ Trà My mặt đỏ lên, ngại ngần không dám nhìn Vì Khang, quay sang đánh nhẹ lên vai Giao Giao.

Lâu lâu xuất hiện đồng minh nên đương nhiên phải bênh vực rồi, anh vội xoa xoa vai cho Giao Giao, nhìn bảo bối của mình cười thật tươi.

- Giao Giao nói đúng mà! Em là vợ sắp cưới của anh, anh không phải nên kêu ba mẹ em là ba mẹ vợ sao?

- Xì, ai nói em sẽ lấy anh? Ngoài kia cả tá người tỏ tình với em kia kìa! _ Trà My khoanh tay, vênh mặt lên, dáng vẻ như đứa con nít không hơn không

kém.

Giao Giao nhin không được phụt cười, rồi lại nhìn gương đen như lọ nghệ của Vĩ Khang phía sau mà đau ruột.

- Thật sao? Vậy sao chị lại đồng ý lời tỏ tình của anh? _ Chỉ người phía sau lưng.

- Phải đó, tại sao vậy? Em nói đi... _ Nhìn thấy Trà My lúng túng, anh hưng phấn hòa theo Giao Giao.

- Thì tại anh cướp đồ của chị, đồng ý để sau này có thời gian đòi lại.

Lúng túng một chút, Trà My cũng nói rành mạch được một câu khiến Vĩ Khang nhảy dựng lên.

- Anh cướp cái gì chứ?

- Cướp đi nụ hôn đầu của người ta, cướp luôn trái tim của người ta vậy mà còn nói như mình oan lắm vậy...

Cả hai người phì cười, Vĩ Khang lao đến ôm cô bạn gái bé bỏng của mình vào lòng, giọng anh nhẹ nhàng bên tai cô. Nào là anh thực hạnh phúc, nào là muốn ôm em như vậy mãi thôi... Trà My ngại ngùng ôm lại anh.

- Nè, nè, tui chưa có chết à nha!

Trà My vội đẩy anh ra, suýt chút cô quên mất Giao Giao đang đứng ở đây. Giao Giao ngây ngốc cười. Cũng may có mọi người bên cạnh nếu không chắc cô phải sống trong cái thế giới tẻ nhạt của bản thân đến cuối đời mất. Có mọi người bên cạnh thật tốt.

Tuấn Hạo đang ngồi trước máy tính đánh tài liệu, Bối Bối bước đến gần, đứng trước mặt anh. Cô ngập ngừng, tay nắm chặt váy đến run lên.

- Tuấn Hạo... anh... em... anh nói chuyện với em một chút được không?

- Có chuyện gì? Em nói đi anh nghe...

Anh vẫn không nhìn cô, mắt cứ dán vào màn hình làm cô đã căng thẳng càng căng thẳng hơn. Vĩ Khang đứng ở ngoài muốn bay vào đập cho tên bốn mắt đó một phát, tội thứ nhất là ăn hiếp em gái anh, tội thứ hai nặng hơn là ngổ hèn thuốc chữa, tội thứ ba nặng nhất là con trai mà bày đặt làm giá.

- Em xin lỗi chuyện lúc sáng, anh đánh em cũng được, mắng em cũng được... đừng bỏ mặc em, em xin lỗi. _ Bối Bối cúi gầm mặt xuống, nói càng ngày càng nhỏ như sắp khóc.

- Chuyện đó sao? Anh đâu còn giận em đâu, mà em ngốc quá! Anh sao lại mắng, lại đánh em được chứ... _ Anh xoa đầu cô, ngược mắt dịu dàng nhìn cô, cười nhẹ một cái.

Cô nắm lấy tay anh, đi thẳng vào vấn đề hỏi những chuyện mà cô muốn biết. Tuấn Hạo chậm rãi trả lời từng câu một, dứt khoát và rành mạch. Vì anh giúp họ phụ đạo nên họ tặng quà thì anh nhận. Còn chụp hình hay nắm tay đối với anh cũng là chuyện bình thường, dù sao cũng đâu mất mát gì, nắm tay thôi chứ có phải ăn thịt anh luôn đâu mà sợ. Bối Bối nghe được câu trả lời của Tuấn Hạo trong lòng cảm nhận được sự hệt hắt. Chỉ cần người khác yêu cầu thì anh có thể thân mật chụp hình khoác vai nhau sao. Vậy rốt cuộc anh xem cô là cái gì? Một đứa em gái hay chỉ là bạn bè bình thường? Những chuyện đó anh xem là bình thường nhưng đối với cô khi nhìn người mình yêu động tay động chân với người con gái khác lại là một chuyện đau lòng. Anh chỉ cần nói đó là hiểu lầm, giữa anh và họ không có bất cứ quan hệ gì thì cô sẽ vui vẻ mà cho qua mọi chuyện nhưng không, anh không những không giải thích mà còn thẳng thừng thừa nhận. Cô vùng tay đẩy anh ra, hậm hực quay người bỏ đi. Nhưng lại bị anh kéo lại ép sát vào tường. Cô vùng vẫy, nhưng vô hiệu.

- Bối Bối, em đang ghen sao?

Cô ập a ập ứng phủ nhận, cổ điều chỉnh nhịp thở, trái tim không nghe lời, cứ nhảy lung tung, loạn hết cả lên.

- Không có, vậy sao em phải bối rối, còn hỏi anh mấy chuyện đó nữa như vậy mà nói là không ghen sao?

- Đã nói là không có mà... _ Cô nổi điên lên, quơ quào đánh loạn vào người anh.

Tuấn Hạo chụp tay cô lại, nhẹ nhàng đặt lên môi cô một nụ hôn. Anh cọ mũi với cô, mắt đối mắt, mặt đối mặt.

- Em không cần phải ghen đâu, anh chỉ yêu mình cô bé ngốc của anh thôi.

- Làm sao em tin anh được chứ? _ Cô dỗi quay mặt đi hướng khác.

- Chỉ cần em nói không thích anh sẽ không làm. _ Anh quay mặt cô lại.

Bối Bối thấy vui trong lòng, cô choàng tay qua cổ anh. Cả ba con người hóng hót bên ngoài lại được một cảnh bóng mát.

- Tuấn Hạo, em yêu anh.

Vĩ Khang vỗ tay rân trời, tay bắt mặt mừng với Tuấn Hạo, chưa chi đã kêu tiếng em rẻ ngọt xót. Bối Bối then thùng nép vào ngực Tuấn Hạo. Cả căn phòng tràn ngập tiếng cười của cả bọn.

- Vẫn còn sớm, em rẻ mau dẫn bọn này đi ăn đi, sẵn tiện tính xem nên đi đâu chơi để ăn mừng hai đứa làm lành luôn.

Khi không đầu chui ra ông anh vợ trời đánh thánh đấm này nữa. Nhưng biết làm sao bây giờ, thương em gái người ta thì phải chịu thôi. Đúng là ghét của nào trời trao của nấy mà, lúc trước ghét cái tính ngang bướng của cô mà giờ lại yêu cô vì cái tính ấy mới chết chứ. Tuấn Hạo kẹp cổ Vĩ Khang lôi đi trước, để tránh không cho anh nói nhiều lời không cần thiết.

Trên đường đi gặp Uy Vũ, Vĩ Khang liú lo thông báo tin vui rồi kéo tay anh cùng nhập bọn. Suốt buổi ăn, Uy Vũ không nói lời nào cứ nhìn Giao Giao chăm chăm khiến cô có chút không thoải mái. Ăn thôi mà cũng khổ, Giao Giao nhẹ thờ dài. Từ xa Hứa Tịnh với Song Nhi đi tới, không nói không rằng thân nhiên ngồi vào bàn. Song Nhi thì ngồi ngay trên đùi Uy Vũ, hai tay ôm cổ anh. Ai nấy đều ngạc nhiên trừ một người. Giao Giao thân nhiên ăn hết phần của mình.

- Người ta đói rồi, anh đúc người ta ăn nha!

- Nè chị! Tay chân đầy đủ, đâu có cụt hay tàn tật, không tự mình ăn được à? Hôn nữa ghé còn đây, bàn còn nhiều có cần phải ngồi như vậy không? Không nóng à? _ Bối Bối đập bàn mắng Song Nhi.

- Em nói đủ chưa. _ Uy Vũ vuốt tóc Song Nhi, đúc cô ta ăn, lâu lâu lại đưa mắt lướt qua Giao Giao.

Trong lòng anh đang mong chờ một điều gì đó, anh mong cô sẽ ghen ư hay đang mong cô sẽ nổi giận với anh, anh cũng không rõ bản thân đang mong mỗi điều gì. Nhưng nhìn cô vẫn bình chân như vại, một chút biểu cảm cũng không có khiến anh khó chịu, trong lòng bức bối, đâm ra cung chiêu Song Nhi một cách vô thức. Hứa Tịnh nhìn Song Nhi mà ganh tị. Cô ta cũng muốn gần Vĩ Khang một chút, chỉ một chút thôi. Liền không biết xấu hổ, ôm tay Vĩ Khang, nhõng nhẽo đòi anh hôn cho ắn. Không những ý nguyện không được thành toàn ngược lại còn nhận sự khinh bỉ của người xung quanh, đặc biệt là Vĩ Khang, không thương hoa tiếc ngọc hất tay cô ả ra khiến ả lão đảo ngã ngược ra đằng sau, nứu chân Song Nhi vô tình cào một đường dài. Vết thương rỉ máu ra, Song Nhi liền khóc thét lên, ôm lấy Uy Vũ, nước mắt nước mũi lau hết vào người anh. Đang yên đang lành đám yêu ma quỷ quái ở đâu tới phá, Bối Bối đập tay lên bàn, chỉ thẳng vào mặt Song Nhi.

- Chướng mắt, chị có vô liêm sỉ đến đâu đi nữa cũng đừng mặt dày giật chông em gái của mình ngay trước bàn dân thiên hạ như vậy... Diễn cũng giỏi lắm, không làm diễn viên thì uống nhè?

Song Nhi giận đến run lên nhưng vẫn nép vào người Uy Vũ. Bỗng anh nắm tay cô đứng trước mọi người lớn giọng tuyên bố.

- Từ hôm nay, Lạc Song Nhi chính là người yêu của Hàn Uy Vũ này, ai đụng đến cô ấy cũng coi như đụng đến Hàn Gia, có gan thì cứ thử.

Nói xong, anh lạnh lùng bế bổng Song Nhi lên rồi đi trước ánh mắt ngạc nhiên của mọi người, trước sự bàn tán xôn xao không ngừng.

Bạn đang đọc truyện *Đừng Đi! Ở Lại Bên Tôi Đi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 38: Ảo tưởng

Cả đám học sinh tùm năm tùm ba nhón nháo cả lên. Chuyện của mình không lo chuyện thiên hạ thì nhanh tay lẹ chân. Hứa Tịnh bị chỉ trỏ xấu hổ không có chỗ trốn, vội đứng dậy phui mông chạy theo Song Nhi. Giao Giao biết mọi người đang nhìn cô, chắc chắn phải cho họ một câu trả lời thích đáng nhưng chuyện này đến cô còn chẳng biết nguyên nhân thì phải làm sao đây, nói ra liệu mọi người có tin hay không, hơn nữa cô cũng không muốn nhắc đến, cái gì đã qua thì cứ cho nó qua đi, nứu kéo làm gì khi chỉ toàn đau khổ. Cô đặt thìa xuống, bình thần nhìn mọi người rồi cười.

- Không có chuyện gì hết, em với anh ấy chỉ là quá khứ thôi, Uy Vũ với Song Nhi mới là hiện tại.

Đám người của Song Nhi gần đó vênh tai lên nghe, rồi truyền miệng người này sang người kia, tạo thành một làn sóng. Lòi ra tiếng vào, có ý tốt cũng có ý xấu. Những lời đó Giao Giao vô tình đều nghe thấy, nhưng cô không buồn, cũng không trách ai, đời là thế, làm sao kiểm soát được tất cả mọi người. Mỗi người mỗi khác, ai muốn nghĩ sao thì nghĩ. Ngược lại sự bình thản của Giao Giao, bốn người còn lại quét mắt qua một lượt, lạnh đến đáng sợ. Như một dòng laze cần quét tất cả. Trong phút chốc xung quanh không còn bất cứ tiếng động nào.

- Giao Giao...

- Chúng ta bàn xem nên đi đâu chơi đi, cũng lâu rồi không có ra ngoài...

Không để Bối Bối nói hết, Giao Giao hớn hờ, mắt tròn xoe long lanh nhìn mọi người, kéo Trà My với Bối Bối lại gần mình, bàn bạc như chưa từng có chuyện gì xảy ra. Hết ngạc nhiên này đến ngạc nhiên khác, mọi chuyện cứ rồi hết cả lên như một mớ bòng bong, nhưng có gần hỏi Giao Giao cũng không chịu nói. Cái tính cứng đầu của cô ai còn lạ nữa, dù có trời long đất lở, có cạy họng cô cũng không nói. Thôi thì đành tìm cách khác.

- Ông xã, em đói bụng, anh đưa em đi ăn nha! _ Vũ nuôi dịu Song Nhi từ trên lầu đi xuống, bước đến sofa, cô ta ngồi lên đùi anh, tay quàng vào cổ anh.

- Bà xã đói sao? Em muốn ăn gì? _ Uy Vũ nhẹ nhàng vuốt tóc cô.

Suy nghĩ một chút, cô ta nũng nịu đòi đi ăn thử nhà hàng mới mở gần trung tâm. Gật đầu một cái, Uy Vũ hôn lên má cô rồi bế cô ra xe không quên nhìn lại Giao Giao đang trong bếp bâng khuynh. Song Nhi chỉ liếc một cái rồi rướn người hôn lên má Uy Vũ một cái. Cánh cửa vừa đóng lại, Vũ nuôi liền đi vào trong bếp, bà ta khoanh tay tặc lưỡi nói móc nói méo Giao Giao đủ điều.

- Ôi trời, thật tội nghiệp, bản thân dư thừa cũng không biết cuốn gói mà đi, còn mặt dày ở lại, đúng là thứ không cha không mẹ...

Lại nữa rồi, họ lại thế rồi. Cô phải chứng kiến bao nhiêu nữa đây, phải chịu đựng bao nhiêu nữa đây. Cô đã làm gì sai mà phải bị sỉ nhục như thế. Giao Giao không nói gì, lướt qua bà ta đi lên phòng. Bà ta cười khẩy một tiếng, ra sofa ngồi ăn bánh xem truyền hình.

Ngày này qua ngày nọ, họ cứ vẫn như thế, riết rồi học sinh trong trường cũng quen nhìn cảnh Uy Vũ với Song Nhi thân mật. Tin đồn này nọ đều lắng xuống, có vài nam sinh còn vui mừng, chạy đi chạy lại tìm Giao Giao tặng quà này nọ, thậm chí còn tỏ tình. Tuy bị từ chối nhưng vẫn một lòng trung thành với nữ thần của họ. Càng nhiều người vây lấy cô thì anh càng khinh bỉ cô. Nhưng sao cứ mỗi lần nhìn thấy ai đó tiếp cận cô, anh lại không kiềm chế được mà núp vào một góc quan sát họ, rồi lại quan tâm Song Nhi một cách quá đáng trước mặt bao nhiêu người. Đám người Bối Bối bất mãn, không muốn có can hệ tới Uy Vũ hay Song Nhi. Khoảng cách giữa anh và mọi người ngày càng xa.

Tin Vy Vy sắp xuất viện khiến cô vui không ngừng, cô lui tới bệnh viện thường xuyên hơn, ra ngoài chơi với đám người Vi Khang cũng nhiều hơn. Cô không còn khái niệm phải về nhà sớm, phải đợi cơm ai đó nữa, về sớm để lại thấy cảnh họ tình tứ hay về sớm để nghe những lời mắng nhiếc của bà vú, cô không có nghĩa vụ đó. Dù sao cũng không có ai mong cô về nên cô cũng không quan tâm nữa.

Vi Vy Vy nói thêm vài món nên sáng sớm Giao Giao đã lục đục trong bếp chuẩn bị, một lát sẽ đem đến bệnh viện. Sáu giờ hơn, tiếng bấm chuông inh ỏi vang khắp nhà, Giao Giao dừng tay chạy ra mở cửa. Người giao bưu kiện đưa cho cô hai gói bưu phẩm, bảo rằng rất quan trọng phải lập tức gửi cho chủ nhân của nó ngay. Anh ta trước khi đi cứ dậm đi dậm lại là rất quan trọng. Giao Giao đóng cửa lại, nhìn hai thứ trong tay mình rồi nhìn lên lầu, hết cách dù gì cũng đã hứa với người ta rồi, cô đánh liều chạy lên phòng anh. Do cửa không đóng kín nên cô vô tình nhào cả người vào bên trong. Chộp lại hai túi bưu kiện cô ngước mắt lên, trước mặt là hình ảnh người con trai không mặc gì ngoài chiếc quần tay đen, bộ ngực trần rần rần, cơ bụng lộ rõ. Anh nhìn cô, bất giác mặt cô đỏ lên, cô quay lưng lại, khả năng nói chuyện như bị mất đi trong phút chốc.

- Tôi... Tôi xin lỗi... tại cửa đóng không kín... à... à bưu phẩm, tôi tới đưa bưu phẩm

Nói xong cô cúi đầu định chạy ra ngoài, vòng eo liền bị ai đó ôm chặt lại, anh ép cô vào tường, một tay giữ cô một tay khóa cửa. Hơi thở của anh đang trực tiếp tiếp xúc với gương mặt nhỏ bé của cô. Khoảng cách hiện tại của hai người rất gần.

- Ai cho phép cô tự tiện vào phòng tôi hả? Cô không có tay sao? Hay cô có ý đồ?

- Loạn ngôn. _ Cô ngước mắt nhìn anh, tay chống trước ngực anh.

Anh tiến lại gần khuôn mặt của cô, khi môi sắp chạm môi, cô đột nhiên quay mặt sang hướng khác, né tránh hành động quá thân mật đó. Anh cười nhếch mép, khinh bỉ rồi buông cô ra.

- Không phải cô thích như thế sao? Hôm nay mèo còn bày đặt chê mờ...

- Anh cũng đánh giá cao bản thân quá rồi, tôi tới đây chỉ muốn đưa đồ, mà cũng xin lỗi đã khiến anh thất vọng nha!... Hiện tại tôi đang rất hạnh phúc.

- Cuối cùng cô cũng bộc lộ bản chất thực rồi sao? Đề tiện...

- Phải đó, tôi là thế đó, đến bây giờ anh mới nhận ra không phải đã quá muộn rồi sao.

Cô đẩy anh ra, mở cửa bước ra ngoài. Nhìn theo bóng lưng cô, anh nghĩ mình thật ngu ngốc. Anh đã nghĩ cái quái gì thế, anh đã nghĩ cô còn tình cảm với anh nhưng tất cả chỉ là do anh tự ảo tưởng, tự bay quá cao rồi lại tự té quá đau thôi. Hình như khi yêu càng nhiều sẽ hận càng nhiều, không hiểu sao nhìn cô hạnh phúc anh lại muốn phá hoại nó, muốn cô phải chịu đựng đau đớn như anh đã trải qua.

Giao Giao cũng không khá hơn, cô thất thần bước xuống cầu thang, vô tình đụng phải cạnh bàn làm rơi khung ảnh của Song Nhi vỡ tan tành. Cô cúi xuống nhặt vội những mảnh thủy tinh vỡ, Song Nhi từ trên lầu đi xuống cũng chạy lại. Không hiểu là do cố tình hay vô ý mà Song Nhi bị mảnh thủy tinh cửa nhẹ vào tay, cô ta ôm ngón tay la hét âm lên.

- Bảo bối, em làm sao để chảy máu nhiều thế này? _ Anh cầm tay Song Nhi lên xem.

Song Nhi càng khóc to hơn, cô bóp chặt tay để máu chảy ra nhiều hơn. Uy Vũ dịu Song Nhi lại ghé ngồi, để lại người con gái đang nhìn họ chằm chằm. Những mảnh thủy tinh cửa vào tay Giao Giao, nhưng cô cũng không để ý, ánh mắt bất giác cứ dán chặt vào người con trai đang chạy tới chạy lui tìm đồ cầm máu cho Song Nhi. Cô lom khom dọn dẹp sạch sẽ rồi rời đi. Nếu Uy Vũ ân cần sát trùng cho Song Nhi thì cô chỉ rửa vết thương qua loa bằng nước. Máu chảy một lúc rồi cũng ngừng, đông thành những vệt đỏ trên tay cô nhưng thật lạ, cô lại chẳng cảm thấy đau. Anh đã thay đổi còn cô vẫn hậu đậu như ngày nào nhưng bây giờ chẳng còn ai quan tâm cô nữa.

- Cô chủ à! Cô có đau lắm không? Sao cô ta lại ác độc như vậy chứ?

- Vù à! Con không sao, là do con không cẩn thận thôi, không phải lỗi của Giao Giao...

- Cô tốt quá rồi, cô chủ à!

Anh vẫn không tin Giao Giao lại là người như thế, nhưng sau mọi chuyện anh muốn anh tiếp tục giữ ý nghĩ đó thật sự rất khó, có lẽ anh đã nhìn lầm Giao Giao thật rồi.

Hai người tay trong tay bước vào trường, Bối Bối tức giận lao đến tát thẳng vào mặt Song Nhi, lườm Uy Vũ. Song Nhi tức lắm, đưa tay lên định tát lại nhưng vì Uy Vũ đứng bên cạnh nên thôi. Uy Vũ nắm chặt cổ tay Bối Bối, lớn tiếng quát.

- Em điên à? Quậy đủ chưa hả?

- Buông tay em ấy ra. _ Tuấn Hạo trừng mắt, tháo tay Uy Vũ ra, kéo Bối Bối ra sau lưng mình.

Vĩ Khang trong căn tin đi ra, tay còn cầm bánh mì và sữa, đến trước mặt Uy Vũ.

- Tớ hỏi cậu, hai người đã làm gì mà để Giao Giao bị thương hả?

- Là do cô ta làm bảo bối của tớ bị thương trước, nhìn cho kĩ đi. _ Uy Vũ ôm Song Nhi vào lòng, kéo tay cô lên trước mặt mọi người.

Bối Bối nhìn vào miếng băng dán cá nhân nhỏ bé xú trên tay cô ta mà phì cười. Vỗ tay khen hay.

- Nhà giàu đứt tay ăn may đồ ruột...

Cả ba quay lưng bỏ đi. Giờ đây họ đã thật sự xác nhận được những chuyện cần biết rồi. Uy Vũ đã hoàn toàn thay đổi, người anh trai của Bối Bối đã thay đổi, người bạn chí cốt của hai anh đã thay đổi. Bàn tay Giao Giao hằn lên những vết cắt thật sâu mà ai kia chẳng đời nào tới, lại đi quan tâm cho vết thương bé tí của con người mưu mô kia. Thất vọng, buồn bã, tức giận, oán trách, bao cảm xúc khó tả cứ đan xen nhau mà trỗi dậy trong lòng ba người họ.

Bạn đang đọc truyện *Đừng Đi! Ở Lại Bên Tôi Đi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 39: Em sẽ không làm phiền anh nữa!

Mấy hôm kế tiếp, Bối Bối rù Giao Giao ngủ lại nhà mình, không có lý do từ chối, Giao Giao đồng ý. Cô không về nhà khiến ai đó lo lắng, ai đó nhớ cô đến phát điên lên nhưng vẫn cố chấp không chịu nhận mình sai, vẫn cố chấp không tin tưởng Giao Giao.

Sáng mai Vy Vy được xuất viện, Thanh Phong sẽ trực tiếp chở cô về nhà. Giao Giao vui lắm, năn nỉ Bối Bối cho cô về nhà, suốt mấy tiếng liền mới được đồng ý. Cô vội đi mua một ít đồ rồi về nhà. Không một bóng người, đèn đuốc cũng không bật, tối om. Chắc Uy Vũ lại đưa Song Nhi đi đâu đó chơi rồi. Cô cũng không thắc mắc gì hơn. Trang trí xong, cô ngồi ăn tối một mình trong căn nhà lạnh lẽo, rồi lên phòng tắt đèn đi ngủ. Cô muốn đón Vy Vy với trạng thái tốt nhất. Hơn nửa đêm, Giao Giao nghe có tiếng mở cửa, cô nghĩ chẳng ai ngoài Uy Vũ với Song Nhi, cô không muốn quan tâm, tiếp tục giấc ngủ của mình. Nhưng không được bao lâu, tiếng ồn bên ngoài lại làm cô thức giấc, Giao Giao bật đèn ngủ, dụi dụi mắt ra mở cửa phòng.

Uy Vũ đang trong trạng thái say sưa, đập cửa, la hét tên cô. Vì bất ngờ cửa mở ra khiến anh ngã nhào vào bên trong. Cũng may Giao Giao phản ứng nhanh, chụp anh lại. Uy Vũ nghiêng nghiêng ngã ngã ôm cô vào lòng, đầu tựa vào cổ cô nói mớ.

- Giao Giao, tại sao em lại đối xử với anh như vậy?... Em mau nói đi, tại sao...?

- Anh say rồi, mau đi nghỉ đi.

Giao Giao cố đẩy anh ra nhưng lại bị anh ôm chặt hơn, anh cuồng bạo hôn cô, một nụ hôn thật sâu, thật ma mị. Giao Giao khó chịu đánh vào người anh, đôi mắt lơ đãng nhìn cô, anh cười.

- Sao? Thăng khác hôn thì cô thích thú, còn tòi thì lại từ chối à? Loại người dơ bẩn như cô thì còn cái gì gọi là thanh cao...

Nói rồi anh mạnh bạo đóng cửa phòng lại, đề cô lên giường, cắn mút lấy đôi môi đỏ mọng của cô đến sưng tấy. Giao Giao hoảng hốt, đẩy anh ra, cô lấy tay che miệng lại.

- Anh làm cái gì vậy hả? Đừng có chạm vào tôi... Chê tôi dơ bẩn thì nên tránh xa tôi ra...

Con thịnh nộ của anh lên đến đỉnh điểm, cô có quyền lên giường với người đàn ông khác, trong khi anh là chồng chưa cưới của cô lại bị cô cảnh cáo

không được chạm vào. Còn chuyện gì trên đời nực cười hơn chuyện này. Anh đưa tay lên cầm cổ ghì chặt.

- Một khuôn mặt xinh đẹp nhưng lại rất bẩn thỉu, rất bẩn...

Anh đè cô xuống, một tay khoá chặt tay Giao Giao, một tay sờ soạn đưa qua đưa lại trên thân thể của cô. Cô vùng vẫy, nước mắt lăn dài van xin anh nhưng anh mặc kệ lời cô nói, mạnh bạo xé chiếc áo ngủ của cô ra, đồng thời trút hết quần áo vướng víu trên cơ thể mình xuống. Anh rời khỏi môi cô, di chuyển dần xuống dưới, mỗi nơi anh đi qua đều để lại những dấu đỏ mê tình. Anh cắn vào cổ cô một cái thật mạnh làm nó bật máu. Không nhẹ nhàng, ôn nhu, anh thô bạo tiến vào cơ thể cô. Cảm giác đau đớn nhanh chóng truyền đến, Giao Giao bấu lấy cánh tay anh, cô khó khăn chồm người dậy van xin anh.

- Uy Vũ, anh mau dừng lại đi... đau lắm... tôi thực sự rất đau...

- Cảm miệng lại cho tôi, chẳng phải cô nói cô yêu tôi sao, yêu tôi thì thôi miễn tôi đi...

Anh hất tay cô ra, đè cô xuống mà tiếp tục hôn. Lực đạo ra vào càng mạnh mẽ hơn. Anh mặc kệ cô khóc lóc nài nỉ thế nào vẫn tiếp tục phát tiết. Một môi, đau đớn, Giao Giao không phản kháng nữa, cô mặc anh muốn làm gì thì làm. Từ nhỏ cô đã chịu nhiều đau khổ rồi, giờ thêm một chút đau đớn về thể xác này thì có há chi. Sau khi đã thỏa mãn, anh nằm xuống bên cạnh cô ngủ say sưa. Giao Giao bước xuống giường, lê cái thân thể nặng trĩu của mình vào phòng tắm, cô kì chà cơ thể của mình, cô muốn đem tất cả những thứ nhớp nháp trên người để nước rửa trôi đi hết. Cả cơ thể cô đều đỏ lên như tôm, nhìn mình trong gương mà cười khổ, cô mặc đồ bước ra ngoài, ngồi xuống bên cạnh anh, cô kéo chăn đắp cho anh, vuốt ve khuôn mặt tuấn tú của người con trai cô yêu, mắt, mũi, lông mày,... tất cả cô sẽ chỉ nhìn lần này nữa thôi rồi cô sẽ quên đi, quên đi hết thảy.

- Bây giờ anh có cả thể xác lẫn tâm hồn của em rồi đó, anh có cảm thấy vui không?... Em thì không vui một chút nào, nhưng em không trách anh, trách là trách bản thân em quá ngu ngốc, quá nhu nhược thôi... Không có em anh phải biết tự chăm sóc bản thân có biết không... Từ nay anh có thể thoải mái rồi vì em sẽ không làm phiền anh nữa... Tạm biệt anh, người em yêu...

Sáng hôm sau, anh thức dậy, ôm cái đầu nặng trĩu mắt nhắm mắt mở bất giác kêu tên cô. Nhưng bên cạnh không có một ai, cả gối cả giường đều lạnh lẽo. Anh xốc chăn lên bước xuống giường, đầu đau như búa bổ. Chợt anh nhìn thấy một vệt máu đỏ đã khô trên ra giường, nhìn lại trên người mình không một mảnh vải che thân, anh mới sực tỉnh, bao hình ảnh cuồng bạo đêm qua hiện lên trước mắt ngày một rõ ràng. Anh vội vã loay hoay lục tung cả Hàn Gia, tìm kiếm thân ảnh nhỏ bé ấy nhưng chẳng thấy tăm hơi cô đâu. Ngoài vườn, sân thượng, anh đều không bỏ sót bất kì góc ngách nào. Anh bất lực ngồi thụp xuống, hai tay ôm lấy đầu. Không phải cô đã phản bội anh rồi sao, làm sao anh lại có thể là người đàn ông đầu tiên của cô được chứ. Bao câu hỏi cứ giăng tơ trong đầu chỉ chít không có lối thoát. Tiếng mở cửa khiến anh giật mình, đứng phắt dậy, anh chạy ra kêu tên cô thật to nhưng người trước mặt lại không phải là cô.

Song Nhi ôm chầm lấy anh nũng nịu, không kiêng dè nhón chân hôn lên má anh. Thanh Phong vừa về tới nhìn thấy tình cảnh hiện tại liền khó chịu, anh chau mày diu Vy Vy vào trong nhà, điều đầu tiên cả hai nghĩ đến chính là Giao Giao. Nhà cửa tràn ngập hạnh phúc nhưng chủ nhân lại không thấy đâu. Thanh Phong giọng lạnh kéo mạnh tay Uy Vũ.

- Giao Giao đâu?

Uy Vũ chưa kịp trả lời, một giọng nói lãnh lút phía sau khiến cả hai bàng hoàng quay đầu. Song Nhi chạy đến chỗ Vy Vy đang ngồi, cười tí mắt.

- Đứa bé mất rồi, em xin chia buồn với chị nha!

Vy Vy không nói gì, cô cúi mặt xuống, đặt tay lên bụng mình. Điều Song Nhi nói đâu có sai, cô vô dụng không bảo vệ được đứa bé, con cô mất rồi, đó là sự thật nhưng sao cảm giác đau nhói đó cứ liên tục quẩn lấy cô, cô đã cố quên đi vậy mà giờ Song Nhi lại nhắc đến. Thanh Phong đẩy Song Nhi sang một bên, vội ôm lấy vợ mình mà vỗ về, dù là vô tình hay cố ý nhắc đến đứa bé, anh cũng không dễ dàng cho qua được. Quát thật lớn vào mặt Song Nhi.

- Cút...

Theo bản năng, cô ta lùi về sau nắm lấy cánh tay Uy Vũ mà run lên, chưa kịp định hình lại bị Uy Vũ hất ra, mất đà cứ thế ngã nhào trên đất.

- Tiểu bảo bối mất rồi? Rốt cuộc là có chuyện gì? Anh mau nói rõ ràng xem...

- Cậu quan tâm à? Lo cho cô bạn gái bé nhỏ của mình đi... Cô ta đang té kia...

Nói rồi Thanh Phong ôm lấy vợ mình lên lầu. Để lại Uy Vũ chết đứng như trời trồng. Song Nhi kéo tay anh lại, than đau than đói, đòi anh dẫn đi ăn này nọ. Đợi Uy Vũ hét lên mới chịu buông tay, mặt hầm hực bỏ lên phòng. Còn anh, anh lao đi như một tên điên, chạy hết tất thảy mọi nơi để tìm người con gái ấy.

Chín giờ hơn, ba cặp đôi tay trong tay hạnh phúc đứng trước công viên giải trí. Mỗi người mỗi về nhưng nhìn chung đều là kiếp thế nô cả thôi. Bối Bối nhìn đồng hồ, khá trễ rồi mà Giao Giao chưa tới, vừa lo lắng vừa bức dọc, Tuấn Hạo vô tội và trở thành cái thùng rác trút giận cho cô. Anh cứ liên tục nâng trông kính, lau mồ hôi nhìn mà tức cười không chịu được.

- Tuấn Hạo, lại đây...

- Gì nữa? Hành anh chưa đủ hả? _ Tuấn Hạo rụt rè đi tới gần.

- Anh muốn ăn thêm không hả? _ Cô liếc xéo anh một cái, đưa nắm đấm trước mặt anh.

Tuấn Hạo vội nắm tay bảo bối của mình vỗ về cho cô hạ hỏa. Ngoài ba mẹ ra, thì chắc anh là người cưng chiều cô nhất rồi. Bối Bối cười chỉ tay về phía ai đó. Cả đám nhìn theo, Song Nhi đang tay trong tay tình tứ với một người đàn ông trung niên, cười nói vui vẻ. Chắc ả không thấy họ nên mới tự nhiên như vậy. Cái miệng nhanh hơn cái tay, cô hốt Tuấn Hạo chụp hình lại mà quên mất bản thân mình cũng có điện thoại. Đâu dám cãi lại sợ mang họa, anh rút điện thoại chụp lại đủ góc độ, full hd mới thoả lòng cô bạn gái nhỏ của mình. Hân Lộ cảm thấy người này dường như gặp ở đâu rồi, cô trầm ngâm suy nghĩ một lúc mới chợt nhớ ra, cô lấy điện thoại mở đoạn video hôm ở bữa tiệc lên xem. Không sai vào đâu được, chính xác là người này. Cô vội đưa điện thoại cho năm người còn lại xem, trong video, Song Nhi đang cho cái thứ gì trắng trắng vào một ly nước ép, miệng thì lẩm bẩm cái gì đó trông rất đáng sợ. Bàn luận một hồi, cả bọn kéo nhau đi xem lại camera ngày hôm đó. Sau khi cho thuốc xong, Song Nhi đi vào bên trong, vì cô ta bước ra ban công nên camera không bắt được. Kiên nhẫn đợi thêm một chút vẫn chẳng thấy gì, Bối Bối bức dọc đập tay xuống bàn khiến ai đó sốt ruột.

- Khoan đã, chú lùi lại một chút.

Đình n chỉ tay vào màn hình, trên hành lang, Song Nhi đang đi ai đó rồi khỏi hội trường. Nhìn vào hình ảnh mờ nhạt đó tuy rất khó để xác định được người bên cạnh Song Nhi là ai nhưng dựa theo quần áo, kiểu tóc, dáng dấp thì có thể dễ dàng suy đoán ra. Cả bọn tập trung quan sát từng nhất cử nhất động của Song Nhi. Đến trước một căn phòng, cô ta ngo ngoe đầu sau rồi mở cửa đưa Giao Giao vào bên trong.

- Chú à! Mau cho chúng tôi xem camera bên trong..

Người điều khiển nhanh chóng bật lên, trước mắt họ như một cuốn phim được dàn dựng bởi một đạo diễn tài ba hiện lên. Tất cả mọi chuyện đều rõ ràng Giao Giao là người bị hại. Đến hiện tại thì ai nấy đều vỡ lẽ tại sao Uy Vũ lại thay đổi như thế. Tất cả đều nằm trong kế hoạch xảo quyệt của cô ta. Quay mọi người như chong chóng chắc hẳn cô ta vui lắm, nhưng để xem cô ta còn có thể vênh vào được bao lâu. Vì Khang yêu cầu sao chép đoạn clip ra cho anh, sau đó in thêm mấy bản giao cho mỗi người một bản phòng trường hợp ngoài ý muốn.

Trời chạng vạng tối, sáu người vội đến Hàn Gia. Đúng lúc ông bà Hàn cũng mới trở về, nghe tin Vy Vy hư thai họ có sắp xếp công việc về nhà một chuyến.

- Mấy đứa tới thăm Vy Vy à?

- Chị Vy Vy bị sao ạ? _ Bối Bối cảm phụ đồ vào nhà.

Hai vợ chồng khá ngạc nhiên, chuyện lớn như vậy sao mấy đứa nhỏ lại không biết, mà nếu không đến thăm Vy Vy, không lẽ có chuyện gì nữa sao. Sáu người vừa phụ kiêng đồ vào nhà vừa nghe hai vợ chồng ông Hàn kể mọi chuyện. Chuyện như vậy sao chẳng nghe Giao Giao hay Uy Vũ nhắc đến, lý do hai người bọn họ nghĩ học là đây sao. Tuy nói như thế nhưng chỉ đúng được một nửa, Uy Vũ không biết chuyện này, anh không đi học là vì muốn tránh mặt Giao Giao thôi.

- Ba mẹ mới về... Ủa mấy đứa? Sao đến đông đủ quá vậy? _ Thanh Phong diu Vy Vy từ trên lầu xuống đến sofa ngồi.

Vy Vy tuy đã khá hơn nhưng sắc mặt vẫn còn xanh xao lắm, nhìn mà xót. Bà Hàn lo lắng, nước mắt lưng tròng ôm cô con dâu của mình vào lòng, cô đã không có được tình thương của mẹ từ nhỏ nên cô cảm thấy ấm áp lắm. Tuy chỉ là mẹ chồng nhưng bà lại yêu thương cô như con đẻ. Vy Vy vòng tay ôm lại bà, nức nở vài tiếng. Không khí xung quanh trầm xuống hẳn.

- Giao Giao đâu? Không đi chung với mấy đứa à?

Cả sáu người nhìn Thanh Phong khó hiểu lắc đầu. Họ cũng có cùng suy nghĩ với anh, định hỏi nhưng anh lại hỏi trước. Để mọi người bình tĩnh lại một chút, Tuấn Hạo mới bật đoạn clip đó lên. Hai vợ chồng ông Hàn lẫn Thanh Phong đều nhả ngửa, có thật đây là một nữ sinh mười mấy tuổi không, sao lại có thể mưu mô xảo quyệt như vậy được. Ông vội bật camera ẩn được âm thầm lắp trong nhà từ trước khi Song Nhi tới, vì không an tâm nên vợ chồng ông đã cho người lắp đặt ở những góc khuất ít ai để ý. Như một thước phim dài mà nhân vật chính đến cả phần diện đều do hai mẹ con Song Nhi thủ vai. Từng cảnh hai mẹ con Song Nhi đến cả bà vú si nhục, đánh mắng Giao Giao. Năm lần bảy lượt, đám người đó đều gây sự, đổ oan cho Giao Giao, trong đó có cả cảnh cái chết thảm của Mun, cảnh Vy Vy bị ăn hiếp... kể cả gương mặt hạnh phúc của cô khi trang hoàng nhà cửa hay cô đơn ăn cơm một mình, rồi đến lúc cô rời đi trong đêm khuya, thân ảnh bé nhỏ ấy hiện rõ mòn một ra trước mắt.

- Giao Giao, con bé đã làm gì nên tội chứ?

Bà Hàn ghen ngào dựa hẳn người vào ghế. Nước mắt chảy dài trên gương mặt những cô gái trẻ. Hằng ngày Giao Giao đến trường luôn rất có sức sống, lúc nào cũng cười thật tươi với mọi người, nào ngờ cô đã phải một mình chịu đựng tàn ác chuyện. Tất cả họ, đều cảm thấy bản thân thật vô tâm, đáng trách. Ông Hàn tức giận đập tay xuống bàn.

- Mau gọi thằng con trời đánh đó về đây cho ta.

Ông biết Giao Giao từ lúc cô còn nhỏ, tính cách, sự lễ phép của cô là điểm thu hút ông, ông xem cô như con gái ruột của mình. Biết cô phải chịu khổ ở Lạc Gia, nên thay vì đồng ý Song Nhi, ông lại quyết định chọn đưa trẻ đến từ cô nhi viện như cô. Ông đã nghĩ chỉ cần đến đây, cô có thể thoát khỏi cuộc sống địa ngục ấy, nào ngờ quý dữ không lương thiện, tìm đến tận đây mà quấy rối. Bọn người đó, đúng là quá quái mà.

Thanh Phong, Vì Khang liên tục gọi vào số máy quen thuộc nhưng không ai nhấc máy, một lúc thì mất hoàn toàn liên lạc. Đình n, Tuấn Hạo, hai người chạy đôn chạy đáo hỏi han đủ chỗ. Người thì mệt mỏi, tin tức thì không có.

Bạn đang đọc truyện *Đừng Đi! Ở Lại Bên Tôi Đi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Chương 40: Sự thật được phơi bày

Uy Vũ đến quán bar uống rượu say bí tỉ, đập bàn kêu phục vụ đưa thêm rượu. Nhìn đáng vẻ say sưa, người không ra người, mà không ra mà của anh mà lắc đầu từ chối.

- Anh gì ơi, anh đã say lắm rồi nếu còn uống tiếp e là...

- Đây là chuyện của tôi, các người mở quán không phải để kinh doanh sao... mang ra cho tôi nhanh...

Anh trừng mắt nhìn người phục vụ, ngồi không vững chống tay lên bàn quát lớn. Một phần sợ đụng chạm quản lý, một phần sợ mất lòng khách. Người phục vụ loay hoay đem ra cho anh loại rượu mạnh nhất theo yêu cầu. Uy Vũ liên tục uống không ngừng, lăm bầm tên cô, nước mắt lau lau lại trào ra nơi khoe mắt, anh như người điên không hồn, không quan tâm gì đến xung quanh, không màng xem có biết bao nhiêu cặp mắt đang nhìn anh kì lạ. Đáng quá! Sao rượu lại không nồng nàn, không ngọt ngào như anh từng uống. Anh xoay xoay ly rượu trong tay, cười khổ, một hơi uống cạn.

Dưới ánh đèn mập mờ trong quán bar, người đàn ông trung niên lạ mặt ôm eo Song Nhi âu yếm đi vào. Cả hai tìm một góc khuất quần lấy nhau như hai con mãng xà. Một cô gái ăn mặc hở hang đang ôm hôn một người đáng tuổi cha mình trông thật lằng lộn. Uy Vũ cười khẩy, loạng choạng bước đến chỗ họ, đồng người nên Song Nhi không biết là Uy Vũ đang chụp hình hai người họ, cô ta cứ đắm chìm vào cuộc tình ái. Nhìn những thước ảnh do bản thân chụp được, anh tự vỗ tay khen mình, quay lại chỗ ngồi, anh uống một hơi hết cạn chai rượu, say đến nỗi không còn biết gì, một môi gục đầu xuống bàn thiếp đi.

Anh nhân viên lúc này có kêu thế nào anh cũng không dậy, mạo mụi lấy điện thoại của anh gọi vào số máy gần nhất. Thanh Phong sốt ruột lo lắng đi tới đi lui, tiếng chuông điện thoại reng lên, anh vội vàng nhấc máy.

- Xin lỗi, anh có phải người quen của chủ nhân chiếc điện thoại này không?

- Phải, phải, có chuyện gì sao ạ?

Người phục vụ nói tình trạng hiện tại của Uy vũ cho Thanh Phong nghe, cho anh địa chỉ rồi cúp máy. Một lúc sau, Thanh Phong và Khang đến nơi. Tiếng nhạc xập xình là điều mà Thanh Phong cực ghét, anh ghét cái không khí mờ ám ở quán bar, anh ghét sự náo nhiệt ở đây. Người phục vụ dẫn hai anh đến chỗ Uy Vũ. Anh say đến không biết mình là ai, anh kéo Khang xuống, đẩy ly rượu vô miệng Khang khiến Khang ho đến sặc sụa. Cả hai dìu Uy Vũ ra xe, đưa về nhà, suốt chặng đường là cả một cực hình. Đáng thương nhất vẫn là Khang, bị Uy Vũ ới hết lên người, đầu tóc bị đánh đến xù lên, tàn tạ không còn chỗ nói.

- Đem nó lên phòng đi... cũng khuya rồi, tối nay mấy đứa nghỉ lại đi... _ Ông bà Hàn nhìn tình trạng hiện tại của đứa con trai mình lắc đầu, xua xua tay.

Anh lại nói mớ gọi tên cô, anh lụy tình quá phải không, yêu một người không yêu mình chính là cố chấp, biết rằng sẽ đau nhưng vẫn lao đầu vào như con thiêu thân... Biết làm sao hơn khi lý trí không thể thắng nổi trái tim. Anh yêu cô, yêu bằng cả mạng sống của mình nhưng tình yêu của cô ở cao quá, anh không với tới được, càng cố chỉ càng đau. Cái ngày mà anh nhìn thấy cô trên giường cùng người đàn ông khác, hình ảnh ấy như những con dao vô hình đâm vào tim đến chảy máu. Cô bạc tình thì anh vô nghĩa, có vay phải có trả... Anh dùng Song Nhi để khiến cô đau khổ nhưng anh nào có khá hơn, nhiều lần nước mắt anh đã rơi xuống thấm vào môi mặn chát. Người ta nói nếu một người đàn ông từng bật khóc vì bạn, chứng tỏ bạn là người rất quan trọng với anh ấy. Nếu biết trước cảm giác yêu một người lại đau đớn như vậy, thà rằng đừng nên biết nhau, đừng nên tiến tới.

Sáng hôm sau, anh đưa tay che những tia nắng phá giấc ngủ của mình của mình, đôi mắt nheo nheo từ từ mở ra. Hai ngày liên tiếp rượu chè khiến cơ thể anh mệt mỏi, đầu thì nhức. Anh dựa lưng vào giường, cố gắng nhớ làm sao về được đến nhà.

- Con mau uống đi, xong rồi thì xuống nhà, chúng ta có chuyện muốn nói với con.

Bà Hàn đặt ly nước giải rượu lên bàn, ánh mắt đượm buồn nhìn anh, nói xong bà quay lưng bước ra ngoài, bước chân bà dừng lại khi anh lên tiếng hỏi Giao Giao đâu, bà không quay lại, chần chừ một lát rồi đi hẳn ra ngoài. Uy Vũ bưng ly lên một hơi uống cạn, anh vào nhà vệ sinh, mười lăm phút sau đi xuống nhà. Mọi người đều có mặt đông đủ khiến anh khá ngạc nhiên.

- Ngồi đi. _ Ông Hàn không nhìn anh, lạnh lùng nói một câu.

Trong lúc anh còn chưa hiểu chuyện gì, đoạn video được bật lên. Mặt anh chuyển từ ngạc nhiên sang tối sầm lại, tay nắm thành quyền, mắt dán chặt vào màn hình. Những chuyện mà Giao Giao phải gánh chịu, những lời lăng mạ mà anh từng nói với cô, từng cái bạt tay, bướng bỉnh, mù quáng chưa từng nghe cô giải thích lấy một lần... và cả những lần cô trốn ở một nơi nào đó một mình khóc suốt suốt đều hiện lên rõ ràng trong video... Bản thân anh thật vô dụng, đã không bảo vệ được cho người con gái mình yêu, lại còn không tin tưởng mà làm tổn thương cô, nhìn hình ảnh nhỏ bé cô đón của cô co ro một góc khiến tim anh thất lại. Đau! Đau lắm, đau gấp trăm lần cái ngày hôm đó, cái ngày mà anh hiểu lầm cô.

- Giao Giao đâu rồi?

Không một ai trả lời anh.

- Tôi hỏi Giao Giao đâu rồi?

- Cậu hét cái gì? Ở đây không ai có lỗi với cậu cả... Giờ thì cậu được tự do rồi, con bé sẽ không làm phiền đến hạnh phúc của cậu đâu... Vui rồi chứ? _ Giọng lạnh truyền từ trên đỉnh đầu xuống, Thanh Phong đặt tay lên vai Uy Vũ.

Lần lượt từng người một rời khỏi chỗ ngồi. Sự thật đã được sáng tỏ nhưng Giao Giao đã đi rồi. Tại sao họ lại không làm điều này sớm hơn, tại sao họ lại phát hiện trễ như vậy... Trách ai bây giờ đây.

Song Nhi hí ha hí hửng, tay cầm túi này túi nọ chạy vào nhà. Bất gặp ánh mắt mọi người nhìn mình, cô giật mình đứng lại. Trong tích tắc, sắc mặt thay đổi, cúi đầu chín mươi độ lễ phép.

- Con chào ba mẹ, hai người mới về à?

Một bạt tay như trời giáng in hằn năm dấu tay trên khuôn mặt xinh đẹp của cô. Những túi đồ rớt xuống đất, cô ta ôm lấy gò má đang đỏ lên, tròn xoe mắt nhìn bà Hàn.

- Sao mẹ lại đánh con?

Lại thêm một cái tát bên má còn lại.

- Ngậm cái miệng dơ bẩn của cô lại, ai cho phép cô gọi tôi bằng mẹ. _ Bà chỉ thẳng vào mặt Song Nhi mà gằn giọng.

- Mẹ, mẹ nói gì vậy? _ Mắt ngấn lệ nhìn bà.

Một cái rồi lại một cái, đến nỗi khoé miệng Song Nhi ứa máu. Bà là đang tát thay cho Giao Giao, tát thay cho cô con dâu hiền lành của mình, bị ức hiếp cũng không phản kháng. Con lừa giặc trong bà không sao nguôi ngoai được, đánh bao nhiêu cũng không đủ. Bối Bối nhin không được cũng nhào lên.

- Tôi đánh chị vì chị dám làm Giao Giao bị oan...

Không một ai lên tiếng bênh vực Song Nhi, cô ta liền đảo mắt xung quanh tìm kiếm ai đó, thấy anh ngồi trên sofa, cô ta hất tay bà Hàn ra, chạy lại ôm lấy anh khóc rống.

Hai bạt tay liên tiếp vào mặt cô ta, anh đứng phắt dậy, xô ngã cô ta xuống đất.

- Anh à?

- Đề tiện.

Ánh mắt anh lúc này rất đáng sợ khiến cô ta không dám nhìn thẳng, Song Nhi cúi đầu khóc lóc rất thê thảm. Cô ta bò lại ôm lấy chân anh.

- Anh đừng vậy mà, em đã làm gì sai hả? Anh nói đi em có thể sửa mà...

- Cô còn hỏi tôi cô đã làm gì sai sao?

Anh giương chân thẳng một đạp vào người cô ta. Anh lôi cô ra ngoài, không thương tiếc đẩy cô ta ra đường, quất lớn trong cơn tức giận.

- Biến mau, biến trước khi tôi giết cô... biến...

Song Nhi tức giận, sợ hãi bỏ chạy đi trong tích tắc. Anh thần thờ đi vào nhà, lúc này anh thực sự rất nhớ người con gái đã từng bị anh xua đuổi, nhưng liệu cô có tha thứ cho anh, một kẻ chỉ mang đến cho cô sự đau khổ, anh đúng là một người rất tồi tệ.

- Thừa hai bác tụi con về... nếu có gì cứ liên lạc với tụi con... _ Vì Khang dìu bà Hàn ngồi xuống ghế.

- Anh Thanh Phong, anh nhớ để mắt đến Uy Vũ, em không yên tâm lắm... _ Tuấn Hạo nhìn theo bóng lưng thất thần của Uy Vũ.

Thanh Phong gật đầu, vỗ lưng Tuấn Hạo. Sau khi sáu người ra về, không khí trong nhà yên ắng hẳn.

Uy Vũ leo lên căn gác mái, đóng chặt cửa lại, khoá trái cửa, anh ngồi dựa lưng vào tường, trút ra giọt lệ thương nhớ của bản thân. Anh yêu Giao Giao vì cô đặc biệt, ngày nào cô cũng trao cho anh một cái ôm bất ngờ ấm áp từ phía sau, câu nói chúc ngủ ngon cùng một nụ hôn nhẹ nhàng vụng về lên môi anh, tiếng ông xã ngọt ngào dễ chịu... Cô cho anh cảm giác quá đỗi ấm áp, nay anh đã mất cô, mất quá nhiều thứ... Không có cô, nơi đây trở nên thật lạnh lẽo, cô đã ra đi mà không mang theo bất kì thứ gì, cô ra đi để lại cho anh quá nhiều hồi ức, anh phải sống làm sao khi thiếu cô đây. Anh hét lên, đập tay vào tường đến chảy cả máu. Một cuốn sổ nhỏ rơi xuống trước mắt anh. "Nhật ký của GG". Anh nhặt lên xem rồi phì cười, bao bối của anh cũng viết nhật ký cơ à. Anh nhẹ nhàng lật cuốn sổ đã bạc màu đỏ ra xem, nét chữ nguệch ngoạc như gà bới.

Ngày... Tháng... Năm 2003

Hôm nay cô chú ấy lại đến cho các bạn bánh kẹo và quần áo... Cô chú còn khen con ngoan nữa... Ba mẹ biết không, con có thêm một người bạn mới đó, anh ấy lớn hơn con một tuổi... Điều bất ngờ là anh là con của hai cô chú ấy...

Con nhớ ba mẹ quá! Hai người có nhớ con không?... Nhưng hai người đừng lo, con sống rất tốt... vài hôm nữa thôi, Uy Vũ sẽ đến chơi với con rồi... Con quên nói cho hai người biết Uy Vũ là tên của cái anh lớn hơn con một tuổi ấy...

Con lại mơ thấy ác mộng rồi... Con lại khóc rồi... Ba mẹ có biết hai người tàn nhẫn lắm không... Tại sao lại bỏ con ở lại một mình... Con xin lỗi... Con sẽ cố gắng mạnh mẽ hơn...

Con rất thích Uy Vũ, anh ấy rất tốt, cả cô chú nữa, họ là người tốt nhất trước giờ con từng gặp... À không đúng, không đúng... còn có các sơ và mấy bạn nữa... Con lại bệnh rồi, đột nhiên con nhớ hai người quá...

Ngày... Tháng... Năm 2006

Ngày mai con phải đi rồi, con được người ta nhận nuôi... vậy là từ giờ con không còn được gặp Uy Vũ với mọi người nữa, con buồn lắm... Con vẫn chưa nói lời tạm biệt với anh ấy...

Gia đình mới rất đẹp, rất rộng nhưng con sống không tốt một chút nào hết, con lại sốt rồi... nhưng không có ai quan tâm con cả... Con nhớ mọi người, em nhớ anh... Uy Vũ...

Nét chữ ngày càng đẹp, dòng suy nghĩ ngày càng dài. Uy Vũ cẩn thận đọc từng trang từng trang, lâu lâu anh lại mân mê mấy cái hình đáng yêu cô vẽ bên trong. Cô nhắc đến anh nhưng sao anh không có chút hoài niệm nào thế này.

Ngày... Tháng... Năm 2011

Con nghĩ mình không nên tồn tại trên đời này, hôm nay vừa kết thúc 49 ngày của ông ông... Người đã đỡ cho con một đòn chí mạng... Người đã ra đi mãi mãi rồi... Con phải làm sao để đối mặt với người với vợ của người đây... Con sợ lắm...

Gần đây bà ho nhiều lắm, con không có đủ tiền để đưa bà đi khám... Phải làm sao đây? Con không muốn phải mất thêm người thân nào nữa...

Bà cũng bỏ con mà đi rồi, người của Lạc gia không cho con vay tiền để chữa bệnh cho bà... Họ không cho con cũng đúng, vì con đâu là gì trong gia đình này, họ nhận nuôi con chỉ vì để làm hình nhân giải hạn cho con gái họ thôi... Con lại làm liên lụy người khác rồi... Ông mất là vì con, bà mất cũng là vì con... Con thật vô dụng mà... Nhưng con vẫn phải sống tiếp... con không muốn phụ lòng những người đã vì con, đã yêu thương con... Xin ba mẹ hãy cho con sức mạnh để bước tiếp con đường đầy chông gai này...

Năm 2016

Trong cuộc sống muôn màu muôn vẻ này, dù rất buồn cũng phải cười, cô đơn cũng cố cười, mệt mỏi cũng phải cười... đôi lúc muốn khóc thật đã nhưng sao nước mắt không chảy ra được để rồi bất giác nở một nụ cười trên môi... Cuộc sống nên như thế, càng buồn phải càng nên cười... Ba mẹ muốn biết vì sao không?... Vì khi cười, con sẽ có niềm tin để tiếp tục tồn tại... Để làm gì sao? Để chờ anh ấy, chờ ngày con được gặp lại Uy Vũ...

Năm 2017

Cuối cùng con cũng làm được rồi, chờ được đến ngày gặp lại anh ấy... Hôm nay là ngày vui nhất của con... Nhưng con lại có chút lo sợ, chắc gì anh ấy vẫn còn nhớ con... có khi sự xuất hiện của con sẽ làm xáo trộn cuộc sống của anh ấy... nếu điều đó xảy ra, con sẽ bỏ cuộc, nhưng vẫn mỉm cười chúc phúc cho anh ấy

Con đã rất buồn khi anh ấy không nhận ra con, nhưng còn buồn hơn khi biết được anh ấy từng gặp tai nạn vào mấy năm trước, toàn bộ ký ức trước đây đều mất hết... Hiện tại, thay vì muốn anh ấy nhớ lại, con cảm thấy lo cho sức khỏe anh ấy nhiều hơn... Cô chú nói sau khi mất liên lạc với con, anh ấy đã thay đổi hẳn... Tính tình trở nên kỳ lạ khó gần... Nếu con chính là nguyên nhân khiến anh ấy đau khổ vậy thì chẳng đúng để anh ấy nhớ lại còn hơn... Con quyết định rồi, đây sẽ là một bí mật không bao giờ cho anh ấy biết... Có phải con đã mạnh mẽ hơn trước rồi không?

Anh ấy nổi giận rất đáng sợ, con sợ lắm... anh ấy nói con lừa gạt anh ấy nhưng sự thật là con không hề biết chuyện gì đã xảy ra, con không biết người đàn ông đó, con cũng không biết tại sao lại ở chung phòng, nằm chung một giường với anh ta... con cố giải thích nhưng anh ấy không tin con... mọi thứ đã kết thúc rồi...

Lịch sử lại tái diễn một lần nữa, vì cứu con mà cả chị Vy Vy và đứa bé đều lâm vào tình trạng nguy hiểm... Đứa bé mất rồi, tiểu bảo bối mất rồi... con làm sao có thể đôi mắt với chị ấy đây, còn có cả anh Thanh Phong... Con lẽ bước chân nặng nề về nhà, hai người có biết con hi vọng điều gì không? Con đã hi vọng Uy Vũ có thể lắng nghe con... Nhưng kết quả con nhận được là, cái chết bất ngờ của Mun đến quá đột ngột, Uy Vũ còn vì người con gái khác mà đánh con... Đến thời điểm hiện tại, con hầu như mất hết tất cả... Có được không nếu con quyết định đi theo hai người...

Chị Vy Vy đã tha thứ cho con rồi, nhưng cuộc sống hiện tại quá mệt mỏi, con không biết bản thân có thể gắng gượng được bao lâu nữa đây?... Thứ quan trọng nhất con đã trao cho anh ấy rồi, chắc đến lúc con nên rời khỏi đây thôi... Không có con bên cạnh mong là anh ấy có thể tự biết chăm sóc tốt bản thân... Con lại quên mất rồi... người ta đâu có cần con nữa, người ta đã có ai đó bên cạnh rồi mà... Con gái của ba mẹ có ngốc quá không?

Phía cuối là bức hình hai đứa trẻ khoác tay nhau cười tươi rạng rỡ. Không làm vào đâu được, đứa bé trai chắc chắn là anh, còn cô bé xinh xắn này không lẽ là Giao Giao. Hai người đã quen nhau từ trước, mà còn là mười lăm năm trước... Bị tai nạn, anh từng bị tai nạn sao? Sao anh không nhớ gì cả... Đầu đột nhiên trở nên đau buốt, anh vội cầm lấy cuốn nhật ký chạy xuống nhà, hỏi cho ra lẽ mọi chuyện...

- Ba... mẹ... anh hai.

Bạn đang đọc truyện *Đừng Đi! Ở Lại Bên Tôi Đi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 41: Em vẫn ở trong trái tim anh

Để một đứa trẻ từng trải qua mất mát chấp nhận một ai đó trở thành cha mẹ của chúng đồng nghĩa với việc cả hai bên đều phải bước đi trên con đường không bằng phẳng... Một đứa trẻ từng bị tổn thương sẽ thích ở một mình và hay im lặng nên chẳng ai biết được trong tâm của bé ấy chứa điều gì... Một đứa trẻ từng trải qua chia ly là một bản ghép không trọn vẹn, thật khó để tìm ra những mảnh còn thiếu... Các em thiếu thốn tình cảm của cha mẹ, ngay khi cất tiếng khóc chào đời đã không kịp biết cha mẹ mình là ai, có em thì phải chứng kiến cảnh từng người thân yêu của mình ra đi, cũng có trường hợp gia đình không đủ điều kiện nuôi nấng nên đem bỏ con và mãi mãi không quay lại. Nhưng dù thế nào thì sau tất cả, người chịu tổn thương lớn nhất vẫn là bọn trẻ. Tất cả những mảnh đời bất hạnh đó được thu gom lại, cùng sống chung dưới một mái ấm được gọi là trại mồ côi. Tự lập, kiên cường chính là cách mà lũ trẻ lớn lên. Và đó cũng là cách mà Giao Giao trưởng thành.

Cha mẹ Giao Giao mất trong một tai nạn xe liên hoàn khi cô còn rất nhỏ, vì không còn họ hàng thân thích nào nên họ chuyển cô đến trại trẻ mồ côi. Khác với những đứa trẻ khác, cô mạnh mẽ và hiểu chuyện hơn nhiều, cô không khiến các sơ bận tâm, còn giúp các sơ chăm sóc những bạn khác. Vợ chồng ông Hàn thường hay đến đây làm từ thiện, tính cách của Giao Giao khiến họ vừa gặp đã thích. Có ý muốn nhận nuôi Giao Giao, một phần là vì muốn cho Giao Giao một cuộc sống tốt hơn, một phần là vì cậu quý tử của họ. Uy Vũ suốt ngày cứ luôn miệng nhắc đến Giao Giao, léo nhéo bên tai cha mẹ sau này khi lớn lên cậu nhất định sẽ lấy Giao Giao làm vợ. Cảm tình đặc biệt ấy xuất phát từ một lần Giao Giao cứu cậu khỏi tử thần. Dù có chuyện gì xảy ra, cô vẫn luôn nắm chặt tay cậu suốt ba tiếng đồng hồ, cho đến khi người lớn đến cứu, xác định cậu đã an toàn cô mới buông tay cậu ra mà ngất đi. Cái bấy thứ đó đã mang đến cho cậu một người thật đặc biệt.

Mọi chuyện cứ thăng cho đến khi Giao Giao rời khỏi cô nhi viện không một chút liên lạc. Cô đi mà không một lời từ biệt, người duy nhất cho cậu rất nhiều sự ấm áp. Một tuần trôi qua, ngày nào cậu cũng đến cô nhi viện chờ cô, dù ai có nói gì cậu cũng không nghe, cậu cứ chờ mãi những vẫn không thấy cô. Ông bà Hàn có hỏi thăm xem ai là người nhận nuôi cô nhưng khi đến nơi gia đình đó đã dọn đi, ông bà cũng không biết phải làm sao. Càng ngày cậu càng trở nên lạnh lùng, ít nói ít cười, không chơi với ai, khiến ông bà và cả Thanh Phong đều lo lắng. Rồi đến một ngày, cậu bị tai nạn xe khi băng qua đường. Phần đầu bị chấn thương khá nặng dẫn đến một phần ký ức bị lung lay. Cậu đã hoàn toàn quên đi cô bé ấy. Tuy làm như vậy là bất công đối với Giao Giao nhưng sẽ còn tàn nhẫn hơn nếu để Uy Vũ nhớ lại rồi lại vô hồn như trước, nên mọi người quyết định chôn chặt cái bí mật đó. Uy Vũ cứ như vậy mà trưởng thành, anh không còn một chút hồi ức gì về cô bé ngày nào ở cô nhi viện.

Hai năm trở lại đây, ông bà Hàn vô tình gặp lại cô bé năm xưa trong một cuộc hiến máu nhân đạo. Hỏi thăm mới biết cuộc sống hiện tại của cô. Chẳng đầu xa lạ, người nhận nuôi cô lại là đối tác làm ăn của Hàn thị. Họ cứ tưởng cô đã có một trang sách mới nào ngờ... bao nhiêu lần họ đến Lạc gia là bấy nhiêu lần thấy cô bị hành hạ... Ý định năm xưa chưa từng thay đổi, và họ quyết định phải thực hiện ngay bây giờ, họ không thể để mất cô thêm một lần nào nữa.

- Chuyện sau đó thì con cũng biết rồi... Con bé rất buồn khi con không nhớ nó nhưng khi biết con từng bị tai nạn và tình trạng trước đây của con, Giao Giao lại mừng vì con đã quên nó... Đúng là một đứa trẻ ngốc...

Ông Hàn cười khổ, cẩn thận lật từng trang nhật ký. Từng nét bút trong suốt mười mấy năm qua dù có nhạt nhòa vẫn hiện rõ như in những ngày tháng khổ sở đó.

Chả trách ngay từ cái nhìn đầu tiên anh đã cảm thấy cô rất gần gũi, còn cô bé trong những giấc mơ của anh nữa cuối cùng anh cũng có một lời giải đáp. Đáng tiếc anh lại nhận ra quá muộn. Đầu anh trở nên nhức nhối khó chịu, sắc mặt nhợt nhạt khó coi. Bà Hàn nhìn biểu hiện kì lạ của con trai vội lo lắng hỏi han. Anh nắm chặt lấy tay bà, giọng thều thào...

- Con muốn đến cô nhi viện đó... chắc chắn cô ấy đã quay lại đó...

- Không cần đến, cô nhi viện đó đã bị phá bỏ rồi, nơi đó giờ đây chỉ còn là một mảnh hoang vu thôi...

Ông Hàn vừa dứt câu, Uy Vũ liền khụy xuống rồi ngất lịm đi trên tay của mẹ mình. Anh hôn mê suốt năm ngày liên tiếp, trong năm ngày qua, anh đã có một giấc mơ rất đẹp. Tay trong tay cùng người con gái anh yêu chạy trên một cánh đồng rộng lớn, hai người cùng nhau đến rất nhiều nơi, trên môi luôn là nụ cười hạnh phúc không bao giờ tắt. Nếu có thể anh muốn mãi mãi được ở trong giấc mộng ấy. Tuy là mộng ảo nhưng cảm giác hạnh phúc lại rất chân thực, không giống với thực tại... Bất giác một giấc mơ đẹp lại biến thành ác mộng. Mây đen kéo đến, từng hình ảnh mắng chửi, xúc phạm và cả cái đêm anh lãng nhuch cô bao phủ xung quanh... Một cô gái nhỏ bé ngày càng đi xa anh mặc cho anh có kêu gào khóc thét tên cô...

Mồ hôi lấm tấm trên trán, nước mắt không kiểm soát cứ thế lăn dài, anh ngồi bật dậy, đưa tay lên không trung vô định như đang cố níu ai ở lại.

- Giao Giao, em đừng đi mà!

Anh lại khóc rồi, nước mắt nóng hổi của anh một lần nữa lại rơi xuống vì người ấy.

Mọi người giật mình vì tiếng hét của anh, vừa lo lắng vừa mừng rỡ đứng xung quanh giường. Uy Vũ ngồi thờ người, dựa lưng vào thành giường, nó không khác gì tình trạng sau khi Giao Giao biến mất của anh khi còn bé. Ai hỏi gì anh cũng không trả lời, cứ im lặng, mắt nhắm nhắm nhìn về một hướng.

- Uy Vũ à! Anh không sao chứ? _ Song Nhi chạy từ ngoài vào ôm chặt lấy anh, dụi dụi mặt vào ngực anh như một con mèo nhỏ.

- Tránh ra, tháo ngay cái bộ mặt giả tạo đó của cô ra đi, nhìn thật ngứa mắt, cô giả tạo không biết mệt à... _ Anh đẩy Song Nhi ra, gương mặt trở nên lạnh lùng.

- Anh đang nói cái gì vậy? Em lo cho anh mà, dù gì con nhỏ đáng ghét đó cũng bỏ đi rồi, anh còn vấn vương cái gì nữa chứ... chúng ta sẽ bắt đầu lại từ đầu nha! _ Song Nhi ỏng ẹo không biết xấu hổ là gì.

Trước mặt biết bao nhiêu người mà cô ta vẫn có thể mặt dày nói ra những lời đó, không khác gì thú đàn bà lăng loạn đê tiện. Có lẽ Song Nhi là chất xúc tác tốt nhất khiến Bối Bối phát điên lên, từng từ từng chữ dù có tốt đẹp đến đâu nhưng nếu phát ra từ cái miệng hôi thối của cô ta cũng sẽ làm ô nhiễm không khí xung quanh. Bối Bối vừa bước lên một bước liền đứng sững lại. Uy Vũ im lặng, xóc chân lên, tiến thẳng đến chỗ Song Nhi bóp cổ cô ta rồi tát thật mạnh vào mặt ả.

- Đừng thử thách sự kiên nhẫn của tôi... Một lần nữa, chỉ một lần nữa cô dám động đến Giao Giao thì tôi sẽ thẳng tay giết chết cô...

Song Nhi nghệt thờ, khó chịu đánh và tay Uy Vũ, mặt đỏ ran, thoi thóp, rặn từng chữ nài nỉ xin tha mạng. Uy Vũ vung tay, cô ta ngã nhào xuống đất ho sặc sụa. Anh em Bối Bối, Tuấn Hạo, hay Thanh Phong nhìn tình cảnh đáng thương đó như đang xem một vở kịch dài, cũng không có nhà ý giúp đỡ. Từ ngoài bất ngờ có thêm một nhân vật nữa xuất hiện. Nhìn thấy con gái mình la liệt trên đất, máu sôi sùng sục, bà chỉ thẳng vào mặt Uy Vũ.

- Sao cậu lại đối xử với con gái tôi như vậy hả? Nếu không nể tình con gái tôi yêu cậu, cậu...

- Yêu sao? Nực cười... _ Không để bà nói hết câu, anh nhếch mép cười, bật điện thoại, chọi thẳng vào người bà.

Hình ảnh đứa con gái của mình đang ngồi trên đùi tình tứ với một ông chú, còn ôm hôn ông ta chẳng khác gì gái làng chơi. Bà cứng họng, nhìn Song Nhi rồi lại nhìn mọi người xung quanh, tay run lên.

- Đây... đây... chỉ là ảnh ghép thôi...

Vợ chồng ông Hàn vỗ tay bốp bốp khen hay từ ngoài đi vào. Khí chất mạnh mẽ của một vị lãnh đạo nhanh chóng bao trùm cả căn phòng. Ông đứng trước mặt bà ta, giễu cợt.

- Cô con dâu quý giá như này gia đình tôi chắc không có điểm phúc có được rồi.

- Ông...

- Còn nữa, chuyện hợp tác của chúng ta tôi nghĩ cũng nên kết thúc rồi, trước đây vì nể tình Giao Giao nên chúng tôi vẫn tiếp tục đầu tư vào cái công ty mục nát của các người... Giờ các người đã vạch rõ ranh giới với con bé rồi thì tôi nghĩ mình cũng không còn lý do gì để tiếp tục.

Bà ta nghe xong liền quỳ rạp xuống chân ông mà năn nỉ. Dù không nắm rõ nhưng bà cũng biết chắc nếu Hàn thị rút cổ phần, thì gia đình bà chỉ có nước chết.

- Mẹ à! Mau đứng lên đi...

Bốp, một bạt tay lên mặt cô ta đau rát.

- Cảm ơn lắm ngay, mày có biết vừa gây ra họa gì không hả?

Song Nhi vẫn không hiểu, bướng bỉnh rống họng lên cái, lại một bạt tay in trên mặt, Song Nhi tức tối đứng dậy cầm túi sách bước ra ngoài. Bà ta vẫn cố nài nỉ đến khi bị Tuấn Hạo, Vi Khang lôi ra ngoài. Sau khi hai mẹ con độc ác đó rời đi, Uy Vũ cũng kêu mọi người ra ngoài, anh muốn được yên tĩnh một mình.

Anh cứ nhốt mình trong phòng, không chịu gặp bất cứ ai, ai nói gì cũng không nghe. Thấm thoát cũng hai tháng trôi qua, ngày nào anh cũng khóc và gọi tên cô, thật sự trái tim anh không thể quên được cô, trong đầu dù là tỉnh hay mơ đều xuất hiện hình bóng của cô... đây có phải là cái giá mà anh phải trả? Sự nhớ nhung và dằn vặt khôn nguôi... Không có cô, cuộc sống của anh như một mảnh đất khô cằn thiếu nước, thiếu vắng cô cuộc sống của anh hoàn toàn chìm trong bóng đêm, không có ánh dương. Sự trống vắng không ai lấp đầy và con tim rỉ máu đau nhói. Nỗi tổn thương tinh thần quá lớn khiến anh không còn thiết tha cuộc sống và tự xây cho mình một bức tường lạnh lẽo. Anh cứ ngồi lì trong căn phòng tối, uống đến say, tỉnh lại uống. Càng uống nỗi nhớ càng tăng, đau đớn trong lòng cứ liên tục giày vò.

- Giao Giao! Anh nhớ em _ Câu nói quen thuộc lặp lại hàng trăm lần.

- Đã hai tháng, mười ngày chúng ta xa nhau... anh lại nhớ em, nhớ bà xã của anh rồi... Em sống có tốt không? Có nhớ anh không?

Đối thoại một mình cũng trở thành thói quen của anh. Chỉ có cách này, anh mới có động lực mà tiếp tục sống.

* Có chút thông báo: Ngày mai mình có việc bận nên không chắc có thể ra truyện được... Xin lỗi mọi người nhiều nha!... Đồng thời cũng cảm ơn mọi người vì đã ủng hộ truyện của mình (^-^)... *

Bạn đang đọc truyện *Đừng Đi! Ở Lại Bên Tôi Đi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 42: Xa tận chân trời gần ngay trước mắt

Đợi chờ là hạnh phúc hay chỉ là một dấu chấm hết của niềm tin... Chờ đợi một người không biết hiện tại ra sao, có còn quay lại hay không là hạnh phúc ư? Câu trả lời chắc chắn là không, điều đó không bao giờ là hạnh phúc mà đó là một việc đáng sợ và tàn nhẫn nhất. Đợi chờ trong vô vọng, sức lực bị rút cạn, niềm tin cũng không còn, tất cả chỉ gói gọn trong một màu đen âm ảm, mờ mịt. Trong đêm tối, Uy Vũ tự nhủ với bản thân mình phải mạnh mẽ kiên cường, cố gắng lừa dối mình rằng cô chưa từng rời xa anh, chưa rời xa thì không cần chờ đợi. Thời gian qua đã quá đủ rồi, anh không thể cứ tiếp tục như vậy mãi. Giao Giao rất ghét những người nhu nhược, anh không thể khiến cô thất vọng, anh phải đứng dậy. Cánh cửa đóng chặt suốt mấy tháng liền cuối cùng cũng mở ra. Ai nấy đều vui mừng thế nhưng những ngày tháng sau đó Uy Vũ lại vui đầu vào việc học lẫn việc công ty, trên mặt không biểu lộ một chút đau thương. Thà rằng anh cứ thể hiện ra bên ngoài, nhìn anh hiện tại còn chưa xót hơn.

5 năm sau, có rất nhiều thứ đã thay đổi, sau một bé gái xinh xắn thì Thanh Phong lại sắp đón thêm một cậu con trai kháu khỉnh. Ông bà Hàn ngày nào cũng vui vẻ, chấp nhận bỏ hết tất cả chỉ để ở nhà trông cháu. Trà My đã gả cho Vi Khang, cô hiện tại không chỉ là một nhà thiết kế trang sức mà còn là vợ của một ông trùm đồ cổ, cuộc sống hôn nhân của cả hai vô cùng hạnh phúc khiến nhiều người ghen tị. Mọi người đang náo nức chuẩn bị hôn lễ cho hai cô gái trẻ nhất đám. Áo cưới, nhẫn cưới, lễ đường... mọi thứ thật náo nhiệt, xốn xang lòng người. Ai cũng thay đổi, chỉ có anh vẫn vậy. Trong 5 năm qua anh vẫn luôn đi tìm cô, lật tung cả đất nước, sang cả nước ngoài vẫn không tìm được người con gái ấy. Giao Giao cứ như thể biến mất vô tung vô ảnh.

- Thiếu gia, cậu lại nổi điên gì nữa đây? _ Tuấn Hạo giật lấy ly rượu trên tay Uy Vũ đặt xuống bàn.

- Không có gì, chỉ uống một chút xả stress thôi. _ Uy Vũ nâng ly rượu vang đỏ xoay xoay trong tay, một hơi uống cạn.

- Cậu vẫn tìm em ấy à? _ Vi Khang cũng nhấp cuộc, uống một ít chắc Trà My cũng không trách anh.

Điều đó là chắc chắn, chưa tìm được cô anh chưa bỏ cuộc. Dù cô không tha thứ cho anh cũng không sao, anh chỉ cần biết hiện tại cô sống có tốt không vậy là quá đủ rồi. Anh lại uống, bên cạnh những người anh em vào sinh ra tử cùng anh, rượu vô tình trở thành liều thuốc tốt nhất dành cho anh tự bao giờ...

Anh hiện tại đã trở thành chủ tịch của một tập đoàn danh tiếng. Trong mắt toàn thể nhân viên, vị chủ tịch của họ là một người đàn ông độc thân hoàng kim điên cuồng vì công việc, đẹp trai, tài giỏi, giàu có, quan trọng nhất là một xuất thân sáng chói. Phụ nữ đa số đều điên cuồng vì anh, thấy anh như mèo thấy mỡ. Không biết anh đã làm cho bao nhiêu cô gái phải thổn thức. Nhưng có điều, chưa từng có ai được anh để ý, thậm chí ngay đến một cái liếc mắt cũng không. Người ta nói thời gian có thể xóa nhòa tất cả nhưng nỗi nhớ của anh không những không bị chôn vùi mà ngày một lớn hơn. Lao đầu vào

công việc là cách duy nhất để anh buộc mình không nghĩ về cô.

Hôm nay anh đến tham dự lễ tốt nghiệp ở ngôi trường đại học mà Hàn thị đã đầu tư kinh phí. Anh đi dạo xung quanh khuôn viên trường. Ánh nắng rực rỡ đang nhảy múa trên vòm lá, tia nắng len lỏi chiếu lên từng bước chân của anh. Bước chân anh chợt dừng lại, từ xa văng vẳng tiếng hát khe khẽ, một chất giọng thật quen thuộc, cả trong mơ anh cũng nghe thấy rất nhiều lần... Anh chậm rãi tiến đến nơi phát ra tiếng hát, đứng sau lùm cây, anh tròn mắt ngạc nhiên, đây có phải là sự thật hay chỉ là anh đang mơ... Trước mắt anh, một cô gái ngồi trên bồn cây ngẩng mặt lên trời, ngân nga một giai điệu nhẹ nhàng, vẫn là gương mặt đó, ánh mắt đó, dáng vóc đó, nụ cười đó. Xa tận chân trời lại gần ngay trước mắt, anh tìm cô 5 năm, lật tung mọi nơi nhưng không ngờ cô lại ở đây, ở rất gần anh... Kích động cùng vui mừng, Uy Vũ lao đến ngay lập tức ôm lấy người con gái anh ngày nhớ đêm mong. Giao Giao thả hồn theo giai điệu, cả nỗi nhớ dai dẳng khắc cốt ghi tâm, cô không hề hay biết sự hiện diện của anh.

- Anh tìm được em rồi...

- Đồ biến thái, anh làm cái trò gì vậy hả?

Giao Giao quay hoắc người, đẩy anh ra, trái tim cô lỡ mất một nhịp khi nhìn thấy anh. Cô đã trốn được 5 năm, vậy mà giờ ông trời lại để cô gặp lại anh. Cô không nói không rằng, quay lưng bỏ chạy. Cánh tay liền bị ai đó giữ chặt, kéo mạnh vào lòng, ai đó hạnh phúc vỡ oà ôm lấy cô. Giao Giao vùng vẫy, đẩy anh ra, đáp lại anh là một sự thờ ơ chưa từng có.

- Xin anh tự trọng.

Anh ngỡ ngàng trước lời nói và thái độ của cô. Chẳng lẽ qua ngần ấy năm cô vẫn còn giận anh, cũng đúng thôi, anh đã khiến cô phải chịu nhiều tổn thương mà, ngay cả bản thân anh còn không thể tha thứ cho mình thì làm sao cô có thể. Nhưng ít nhất, anh cũng phải nói với cô câu xin lỗi.

- Anh...

- Ông xã!

Giao Giao hớn hờ, chạy lướt qua anh đến bên cạnh một người đàn ông, hai tay níu chặt cánh tay của anh ta.

- Ông xã, không phải anh nói không đến được sao. _ Giao Giao giựt nhẹ tay áo người thanh niên đó.

Như hiểu ý của cô, anh ta âu yếm nựng má cô, nụ cười đẹp đến mê người.

- Là lễ tốt nghiệp của bạn gái dù có bạn cũng phải đến chứ... Người đó là...

- Anh không cần quan tâm đâu, chỉ là người qua đường thôi.

Nói rồi cô kéo tay người đó đi, để anh một mình đứng đó. Lặng lẽ nhìn cô bước đi cùng người đàn ông khác. Anh tìm cô, đợi cô, nhớ cô trong suốt 5 năm qua, điều anh muốn biết đã có đáp án, hiện tại cô sống rất tốt, vậy tại sao tim anh nó lại đau như tan ra thành từng mảnh thế này. Uy Vũ quay lưng, từ nay anh và cô sẽ như một con đường ngược chiều, dù đi thế nào cũng không gặp được nhau, điều đó còn tàn nhẫn hơn là hai đường kẻ song song, tuy không giao nhau nhưng lại đồng hành cùng nhau. Uy Vũ loạng choạng, bao nhiêu tình cảm anh kìm nén trong một khoảng thời gian dài, bao khắc khoải đợi chờ cứ thế mà tan biến. Thế giới của anh bỗng chốc sụp đổ, không còn thứ gì. Anh đã không còn là gì đối với cô nữa rồi, chỉ đơn giản là một người qua đường không hơn không kém.

Trong suốt buổi lễ tốt nghiệp, ánh mắt của anh luôn dán chặt vào một người. Bên cạnh người đàn ông đó, nụ cười trên môi cô chưa bao giờ tắt.

Anh rù mi mắt xuống, quay lưng bước đi, mọi thứ đã kết thúc rồi. Tối đó, Uy Vũ thừa chết thiếu sống được Vĩ Khang đưa về nhà. Thử tính xem, bảy tiếng liền chìm trong men rượu, anh đã uống bao nhiêu... Sáng thức dậy, đầu anh đau như búa bổ, nhìn thời gian đã không còn sớm, anh vội chuẩn bị để đến công ty.

- Có chuyện gì?

"Dạ thưa chủ tịch, có một vị khách đến muốn gặp ngài"

- Có hẹn trước?

"Dạ không"

- Không gặp.

"Nhưng người này nói là người quen của ngài"

- Được rồi, tôi tới ngay.

Anh cúp điện thoại, nhanh chóng rời khỏi nhà. Đến nơi, gương mặt của người đó đập vào mắt anh khiến anh khựng lại vài giây. Là người mà hôm qua Giao Giao gọi bằng ông xã, là người mang lại hạnh phúc, niềm vui về cho Giao Giao. Cả hai cùng lên phòng. Ánh mắt của anh lạnh đến đáng sợ như muốn ăn tươi nuốt sống người ngồi đối diện. Cô thư ký đưa cả phê xong vội chạy ra ngoài, cô cũng bị thần thái của anh dọa cho xanh mặt.

- Anh mau đến đón chị ấy về đi. _ Người thanh niên nhàn nhã nhấp một ngụm cà phê.

Anh nheo mày khó hiểu.

- Em biết là anh không nhận ra mà... Anh còn nhớ đứa bé tên Thần Thần ở Gấu tuyết không? Em chính là đứa bé đó...

Uy Vũ không tin vào những gì mình vừa nghe thấy, cũng không tin những gì mình đang nhìn thấy. Đứa bé gầy gò, xanh xao ngày nào nay xuất hiện trước mặt anh với dáng vẻ tuấn tú khôi ngô, không còn rụt rè, không còn nhút nhát. Anh gặng hỏi lại một lần nữa. Thần Thần nói chắc như đinh đóng cột, thậm chí cậu còn đưa cả chứng minh thư cho anh xem. Quá trình nhận nhau đã xong giờ đến trọng điểm.

- Cuối cùng anh đã làm gì chị ấy mà để chị ấy phải khóc hả? Anh có biết cái đêm hôm đó, chị ấy đã thảm hại như thế nào không? Chị như một cái xác không hồn ôm lấy tôi mà khóc cạn cả nước mắt...

- Sau đó thì thế nào? _ Uy Vũ kích động, nắm chặt tay đến nổi cả gân xanh.

- Vì muốn quên anh, chị ấy đã lao đầu vào học như điên dại, hết giờ học lại đi làm thêm, cố gắng để bản thân không có chút thời gian rảnh rỗi nào. Cố cười, cố tỏ ra là bản thân vẫn ổn nhưng chị ấy không ổn một chút nào, đêm ngủ cũng mơ thấy anh, mê sảng cũng gọi tên anh... Cuối cùng anh đã làm cái gì vậy hả?

Uy Vũ không biết cô đã phải trải qua những chuyện như vậy. Tất cả là lỗi của anh, chính anh là người đã đẩy cô vào con đường nghiệt ngã đó. Nếu khi ấy anh tin tưởng cô thì có lẽ bây giờ cô đã có một gia đình hạnh phúc, chứ không phải khổ sở như vậy. Anh không thể tưởng tượng nổi trong những năm qua cô đã phải cố gắng nhiều như thế nào.

- Vậy còn...

- Anh muốn hỏi ba mẹ em sao? Họ mất rồi... Ba ngày trước khi chị ấy rời khỏi Hàn Gia... Giao Giao không chỉ là chị, mà còn là mẹ, là cha, là ân nhân, là người thân của em, nếu không có chị ấy có lẽ sẽ không có một Thần Thần trưởng thành ngồi đây nói chuyện với anh đâu... Em chỉ cho anh cơ hội lần này thôi vì em biết hai người vẫn còn tình cảm với nhau... nhưng nếu anh làm tổn thương chị ấy một lần nữa, em sẽ chính là người mang chị ấy rời khỏi anh.

- Hai người đang ở đâu?

Thần Thần đưa anh đến nơi hai người sống, là một ngôi nhà nhỏ gần biển. Cách bày trí tao nhã nhưng lại cuốn hút rất giống với cô. Uy Vũ bước dọc theo con đường đầy hoa cúc dại, nhỏ bé nhưng mạnh mẽ. Anh đang một bước tiến gần đến cô hơn. Nghe tiếng bấm chuông cửa, Giao Giao hớn hờ chạy ra.

- Thần Thần, em mau vào...

Cô cứng họng khi thấy anh đứng sau lưng Thần Thần, cô định đóng lại thì cậu nhanh tay chụp lấy cửa, kéo mạnh ra khiến cô ngã nhào vào lòng người đối diện. Không đợi cô phản kháng, anh nhẹ nhàng vác cô lên vai mặc cho cô vùng vẫy.

- Anh làm cái gì vậy? Thả tôi xuống, thả tôi xuống nhanh...

- Chị à! Không cần diễn kịch nữa, em đã nói cho anh ấy biết hết rồi.

- Em... _ Giao Giao tức giận đánh thùm thụp vào lưng anh.

- Nhiệm vụ đã hoàn thành, em giao chị ấy cho anh đó, khi rảnh em sẽ đến thăm hai người. _ Thần Thần vỗ vai Uy Vũ, nhìn hai người cười, đưa tay chào rồi đi vào trong.

Anh vác cô ra xe, đặt cô yên vị ngồi vào ghế. Nhân lúc anh không để ý, cô vội mở cửa chạy ra nhưng lại bị bắt lại chưa đến một nốt nhạc. Anh cài dây an toàn cho cô, mặt anh kẻ sếp khiến trái tim bé nhỏ của cô nhảy loạn xạ.

- Em giỏi lắm, anh suýt chút đã bị em lừa rồi... Còn dám lôi cả Thần Thần vào chuyện này, về nhà xem anh xử em ra sao!

- Suýt gì nữa, rõ ràng là mắc câu rồi... _ Cô nói lí nhí chỉ mình cô nghe thấy.

Trời quang mây tạnh nhưng mây đen lại kéo đến trong chiếc xe hơi sang trọng. Người ngoài nhìn vào cứ ngỡ họ là một đôi hạnh phúc, trai tài gái sắc nhưng đâu ai biết cô gái trong xe đang phải vật lộn với cảm xúc của bản thân khi bàn tay cứ bị giữ chặt bởi bàn tay to lớn của ai đó.

- Anh muốn đưa tôi đi đâu?

- Em ngoan đi, ngồi im một chút sẽ tới.

Cô đưa tay ám chỉ một chút của anh là một đốt tay, hay một gang tay khiến anh bật cười nhìn tính khí trẻ con của cô, đã bao lâu rồi anh không cười rồi nhỉ? Chắc là rất lâu, anh cũng không nhớ rõ, anh chỉ biết người con gái cạnh mình giờ đây là bầu trời, là đại dương, là tất cả đối với anh.

Lại có thông báo: Hôm nay sắp xếp được chút thời gian đăng truyện cho mọi người nhưng ngày mai lẫn ngày mốt thì không được, thứ hai sẽ có truyện lại nha! Xin lỗi các bạn nhiều nha!... Chúc mọi người có một cuối tuần vui vẻ... Yêu các bạn nhiều (^_^)

Chương 43: Em yêu anh

Giao Giao không nói thêm gì, lẳng lặng nhìn ra cửa sổ, cô cứ có cảm giác kì lạ, càng đến gần cô càng bồi hồi xao xuyến. Chiếc xe bon bon trên con đường dẫn đến một ngôi nhà thân thuộc. Kít, tiếng thắng xe chói tai vang lên... đúng là nó rồi, cảm giác của cô quả không sai. Đã năm năm rồi mà nó vẫn chẳng thay đổi là mấy. Anh nắm tay cô, nở một nụ cười ôn nhu, kéo cô vào trong.

- Anh đi chậm lại đã... _ Cô nắm lấy vạt áo anh.

Uy Vũ dừng bước, xoa đầu cô vợ ngọc của mình. Anh biết cô cảm thấy có lỗi khi ngày ấy quyết định ra đi mà không nói với ai câu nào.

- Không sao, có anh ở đây rồi, hơn nữa mọi người rất nhớ em, mau vào thôi.

Tiếng chuông cửa vang lên, tìm cô như ngừng đập, cô lo lắng đến nỗi lòng bàn tay ướt đầm mồ hôi.

- Sao nay cậu về sớm..

Bà nghẹn ngào, nước mắt lưng tròng khi nhìn thấy cô. Vũ Lam vui đến không biết làm gì, chạy vào nhà, hét lên cô chủ về rồi, cô chủ về rồi... Mọi người chạy vội từ trên lầu xuống, đứa bé gái tinh nghịch chạy trước, nhào đến ôm lấy chân anh nũng nịu.

- Chú về sớm chơi với cháu à?

Uy Vũ đưa tay bế Khả Như lên, thom lên má con bé một cái, anh gạt đầu. Khả Như sung sướng ôm chặt lấy cổ anh, nhoeo miệng cười.

- Chú ơi, chị gái xinh đẹp này là ai thế? Con chơi với chị ấy được không? _ Khả Như chồm người ra sau, đưa tay về phía Giao Giao.

Uy Vũ nheo mắt, con bé nghịch ngợm này lại dám kêu vợ anh là chị, anh chỉ hơn cô có một hai tuổi đầu có già lắm đâu, anh phát vào miệng Khả Như một cái rỗ đầu.

- Cô ấy là vợ của chú, con phải gọi bằng thím có biết không?

- Ai là vợ anh chứ? Anh đừng có nói xằng bậy với con nít... _ Giao Giao hếch tay anh.

- Chú đánh con, đau quá....

Con bé oà lên khóc, nhảy khỏi tay Uy Vũ, chạy đến mách bà nội. Nụ cười trên môi hai vợ chồng ông tắt lịm khi nhìn thấy người con gái ấy. Giao Giao lễ phép cúi đầu chào hai người họ. Họ đã chờ đợi khoảnh khắc này suốt mấy năm qua, cô con gái yêu quý của họ cuối cùng cũng quay về nhà rồi. Bà Hân vỗ oà trong nước mắt, ôm cô vào lòng. Những giọt nước mắt của hạnh phúc lăn dài trên má, rơi xuống vai cô nóng hổi.

- Con phải chịu khổ rồi... con gái của ta...

Giao Giao không kìm chế được, nước mắt bất giác tràn ra nơi khoé mắt. Cô choàng tay ôm lại bà, cảm giác ấm áp này đã lâu rồi cô không được trải qua, cô đã suýt quên mất bản thân còn có một người mẹ luôn yêu thương cô hết mực.

- Người đứng khóc, con đã về rồi... _ Cô lau đi những giọt nước mắt cho bà, cố nặn ra một nụ cười đẹp nhất có thể.

Một cánh tay rắn chắc đưa lên xoa đầu cô, ông ôm chặt hai mẹ con vào lòng. Trong vòng tay rắn chắc ấy thật an bình, thật ấm áp. Vòng tay to lớn bao dung của một người cha, ông vui sướng biết bao khi có thể lại một lần nữa được ôm đứa con gái tưởng chừng sẽ không bao giờ quay lại. Cảnh tượng hạnh phúc ấy thật đẹp, nó là trường tồn, là vĩnh cửu dù thời gian có trôi qua bao lâu đi nữa. Cả gia đình cùng ngồi xuống, họ nói với nhau rất nhiều chuyện, vui có, buồn có, tiếng cười, tiếng khóc rôm rả cả một nhà. Được gặp người mà con bé phải gọi bằng thím, nó vui lắm, cười tít mắt, bám lấy cô như sam, thậm chí chơi một rồi cũng nằm trong lòng cô cuộn tròn mà ngủ.

Thanh Phong với Vy Vy nghe tin vội vã về nhà. Họ cứ nghĩ bản thân vẫn còn trong mộng cảnh, tự đưa tay nheo bản thân một cái, cảm giác đau đớn truyền đến cho họ biết đây là sự thật. Uy Vũ thật sự đã đưa được Giao Giao về rồi, anh thật sự đã thực hiện được lời hứa với mọi người rồi. Ngày hôm đó có thể nói là ngày vui nhất của cả gia đình trong suốt năm năm qua, bữa cơm hôm đó cũng là bữa cơm ngon nhất từ trước tới giờ.

Giao Giao nhìn lướt qua đồng hồ, đã mười một giờ hơn, trẻ thế này dù muốn về cũng không được. Nghĩ tới Thần Thần ở nhà một mình cô có chút lo lắng, nhưng sực nhớ đến đứa em trai mà cô cực khổ nuôi nấng trong năm năm qua chỉ vì một tên nhị thiếu gia mà bán đứng chị mình, cô lại tức không thể chịu nổi. Liếc xéo Uy Vũ một cái, tình cảm chị em rạn nứt cũng do cái tên này mà ra.

- Trễ rồi, mọi người nghỉ ngơi đi.

Uy Vũ cười trừ, đứng dậy nắm tay cô kéo lên phòng. Giao Giao giật mình, đánh tới tấp vào tay anh nhưng vô dụng, bất lực đi theo.

- Ông à! Chúng ta lại sắp có cháu bông rồi...

Cả nhà cười rộ lên, ai mà chẳng biết Uy Vũ đã giữ thân như ngọc chỉ chờ Giao Giao quay về. Với tính khí của anh, chuyện có thêm thành viên mới là sớm thôi.

Vừa về đến phòng, anh vội đóng cửa lại, túm chặt lấy tay cô kéo vào lòng. Anh ôm cô thật chặt như sẽ không bao giờ để cô rời khỏi anh một lần nữa. Vòm ngực săn chắc bao phủ lấy người cô, mùi hương thật dễ chịu, cô lại bị cái loại cảm giác này cuốn hút, thật chẳng có tiền đồ gì cả. Cô vội đẩy anh ra, mở cửa muốn chạy ra ngoài làm ai đó tức giận lên tiếng.

- Em vẫn còn muốn trốn?

- Buông tôi ra, anh...

Lời nói bị chặn lại, anh phủ môi mình lên đôi môi mỏng của cô. Một nụ hôn nhẹ nhàng chứa đậm sự nhung nhớ. Cô sững người lại, tay chân cứng đờ.

- Anh phạt em vì tội còn muốn trốn anh.

- Anh thích phạt người khác bằng cách cưỡng hôn thế này à? _ Mặt cô đỏ lên như cà chín.

Anh lắc đầu, chỉ riêng với cô thôi, nụ hôn của anh chỉ dành cho người con gái duy nhất trong tim anh. Sau ngần ấy thời gian mà anh vẫn ngang ngược như vậy, cô tự hỏi bản thân tại sao lại yêu một người như anh cơ chứ. Cô lắc đầu, không... cô sẽ không để chuyện đó lặp lại một lần nữa trừ khi mèo biết bay. Bất ngờ anh bế cô lên, tiến thẳng về giường, đặt cô nằm ngay ngắn, anh kéo chăn đắp cho cô, hôn nhẹ lên trán cô. Mùi hương nam tính xông vào cánh mũi, lại là cái cảm giác chết tiệt đó, khiến tim ai đó đập loạn nhịp. Anh nhìn cô mỉm cười khiến ai đó ngượng đỏ mặt.

- Anh đã làm gì đâu mà em căng thẳng quá vậy? Mau ngủ đi, khuya rồi...

Anh đứng dậy đi vào phòng tắm, Giao Giao nhìn theo mà thở phào nhẹ nhõm, cô tự đánh chính mình, đã đau khổ một lần vẫn chưa đủ để cô nhận ra hay sao. Cô lấy sách trên kệ đặt giữa giường, phân chia ranh giới. Cánh cửa nhà tắm mở ra, anh vừa tắm xong trên người vẫn còn hơi nước lạnh lẽo, ngạc nhiên đưa mắt nhìn về thứ đang chắn giữa cái giường nhỏ của anh.

- Em định để thế này mà ngủ à?

Giao Giao gật đầu, ngoan ngoãn nằm xuống trùm chăn. Khiến ai đó mặt mày tối sầm lại.

- Anh ngủ sofa còn sướng hơn.

Như vậy càng tốt hơn cho cô đỡ phải lo lắng. Mắt cô sáng rực lên, nằm trên giường sung sướng cười nhìn ai đó lấy mền gối lên sofa nằm. Mi mắt mệt mỏi từ từ khép lại. Tình hình là thế nhưng sáng hôm sau mọi chuyện lại khác... Chồng sách cô đặt trước đó đã được sắp xếp ngay ngắn trên kệ y như cũ. Cô tròn mắt khi nhìn thấy người bên cạnh đang ôm mình, vòng tay của anh to lớn, bao phủ cả cơ thể nhỏ bé của cô. Chả trách cô lại có giấc ngủ ngon lành đến vậy. Cô mỉm cười nhìn lên khuôn mặt vẫn còn đang ngáy ngủ đó, khuôn mặt này đã làm cô yêu tự thưở nào, dù có làm đủ kiểu lạnh lùng thì cũng không thể phủ nhận một điều chính là cô vẫn còn yêu anh, yêu rất nhiều. Bàn tay cô nhẹ nhàng chạm vào hàng chân mày rậm, sống mũi cao挺, lần bờ môi để anh không tỉnh giấc.

- Mặt lạnh... em yêu anh... _ Cô hôn lên trán anh, vội vàng chạy vào nhà tắm.

Ai đó từ từ mở đôi mắt vui sướng nhìn theo cô, bật cười trước hành động của cô. Anh hiểu được tình cảm của bà xã mình chỉ là vẫn cứng đầu không chịu nói ra thôi. Quan trọng hơn, bỏ đi hai chữ đầu, anh hoàn toàn hài lòng với lời cô nói.

- Người để con làm cho.

Giao Giao xuống bếp đã thấy vú Lam, Vy Vy lẫn bà Hàn đang chuẩn bị đồ ăn sáng. Xắn tay áo lên, muốn phụ một tay nhưng lại bị đuổi ra bàn ngồi.

- Con mau ra đó ngồi đi, trong đây nguy hiểm lắm.

Sao chứ? Nguy hiểm sao? Bếp núc thì có gì nguy hiểm đối với một người như cô chứ, cô gật đầu, ngoan ngoãn đi ra bàn ngồi. Khả Như bận đồng phục xinh đẹp chạy trên lầu xuống, sà vào lòng cô, thơm lên má cô một cái.

- Thím, chào buổi sáng!!!

Má còn lại cũng bị ai đó thơm lên.

- Chào buổi sáng, bà xã.

Cô đánh vào người anh, má ửng hồng lên, nhìn Khả Như rồi quay hoắc nhìn anh.

- Anh đừng có loạn ngôn.

- Loạn ngôn? Vậy ai sáng nay lên nhìn anh lại còn làm cái gì ấy nhỉ... _ Anh chỉ vào trán mình, không quên nở một nụ cười tinh ranh.

Không ngờ anh lại giả vờ ngủ, nếu vậy những chuyện cô làm anh đều biết hết rồi, rõ xấu hổ, Giao Giao cúi gầm mặt. Khả Như lo lắng đưa tay nhỏ bé sờ lên trán cô.

- Thím à, người có sao không? Mặt người đỏ quá... _ Lo lắng cho cô lại quay sang nắn anh _ Chú lại ức hiếp thím rồi, con sẽ mách cha cho xem..

Nhanh nhẩu nhảy xuống đi tìm ai đó. Nhìn thấy cô ngại ngùng, anh liền công kích trực diện, tự dựng lên một câu chuyện như có kịch bản hẳn hoi. Dám bảo ai đó nói rằng từ nay anh không cần phải ngủ lạnh lẽo trên sofa, cả đồng sách đó cũng không cần. Cô nhìn anh, có cái cũng không lại, đành cắn răng chịu đựng.

- Không được chộc bảo bối của ta nữa, mau ăn sáng đi. _ ông Hàn vừa vắn đi xuống nghe hết tất cả, thấy vui vui trong lòng.

Ăn xong, anh chở cô về nhà lấy ít đồ. Vẫn không buông tha cho cô, tự dựng lên một quy tắc rõ có lợi cho anh. Sáng, trưa, chiều, tối anh sẽ được hôn ai đó vài phát.

- Ai mà xui xẻo đến thế là cùng..

Cô lại nói sai rồi, phải là may mắn mới đúng, may mắn lắm mới yêu được anh đấy.

- May mắn cái cù lỏi, suốt ngày chỉ biết ăn hiếp người khác, sẽ không yêu con người như anh nữa, sẽ tìm người khác tốt hơn.

Giao Giao bước đi trước, để ai đó đen mặt, máu ghen lên đến đỉnh. Dám nói không yêu anh, lại còn đi tìm người khác. Anh nói khích cô nhưng lại tự hại chính mình, tức giận bẻ cô quăng vào trong xe, cả người cô ê ẩm lại còn bị anh đè lên.

- Anh làm cái gì vậy? Tôi nói có gì sai, chúng ta chưa cưới hỏi gì hết tôi có quyền kiếm người tốt bụng hơn anh mà...

- Em đừng thử thách lòng kiên nhẫn của tôi. _ Anh ấn mạnh tay cô xuống ghế.

Bạn đang đọc truyện *Đừng Đi! Ở Lại Bên Tôi Đi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 44: Cho anh một cơ hội

Anh nhìn cô như bốc lửa. Không khí trong xe nóng rực lên ám muội. Anh không hôn cô mà lại ấn lên cổ cô một dấu đỏ chói, cô nheo mày vùng vẫy lại bị anh giữ chặt, anh lần mò mở từng cúc áo cô ra. Ký ức đêm đó lại ùa về, cô sợ hãi mà run lên. Anh ngược mắt nhìn đã thấy nước mắt đầm đìa trên mặt cô, động tác dừng lại. Anh kéo cô ôm vào lòng.

- Anh xin lỗi... em nín đi, đừng khóc.

Cô khóc càng lớn hơn, anh luống cuống liền hôn lên môi cô. Giao Giao nức lên vài tiếng, cô lau vội nước mắt, cài lại cúc áo.

- Tôi lại làm gì sai... Sao anh lại phạt tôi?

Anh phì cười trước câu hỏi của cô. Thật ra không phải là phạt, chỉ là anh không biết làm cách nào cho cô nín khóc nên mới liều mà hôn cô thôi. Vậy mà cô lại nghĩ bản thân phạm lỗi.

- Tại em nói sẽ tìm người khác tốt hơn anh khiến anh có chút tức giận, mất kiểm soát... Em đừng khóc...

Đôi mắt đỏ hoe của cô lại tràn lên một tầng nước bi thương. Anh một phen lo lắng sốt ruột, hôm nay tuy có mấy cuộc họp quan trọng nhưng đều bị anh hủy, anh dành toàn bộ thời gian ở bên cạnh cô. Người si tình nhìn kẻ ngốc mỉm cười, rồi đặt nụ hôn nhẹ lên má cô. Anh dịu dàng đến thế là cùng, đôi lúc làm cho trái tim ai đó tan chảy. Những giây phút dịu dàng này lại cho cô thấy bản thân mình chẳng kiên cường chút nào, cô đang rất cố gắng đấu tranh với cảm xúc lẫn tình cảm của mình, cô khó khăn xây lên một bức tường dày, bức tường được dựng lên bằng một chữ đau trong tim và một chữ hận trong tâm trí lại bị anh dễ dàng phá vỡ chỉ bằng vài lời nói, vài cử chỉ.

- Anh không đi làm sao? Ở lì nhà tôi làm gì? Hình ảnh vị chủ tịch gương mẫu ở đâu vậy?

Anh không màng đến lời cô nói, dứt khoát đi tới bên cô, ôm chặt lấy cô, cả hai đứng bên khung cửa sổ. Lợi dụng hôn nhẹ lên má cô. Cô không phản kháng, tiếp tục tưới hoa, cô biết dù có chống cự cũng vô ích, đến cuối cùng người thiệt vẫn là cô.

- Anh thương tôi nhiều đến thế à?

- Đương nhiên rồi, bà xã, anh không những thương mà còn yêu em rất rất nhiều. _ Không một chút do dự.

Tiếng anh êm dịu bên tai khiến trái tim cô nhói lên, chỉ cần nhìn vào mắt anh lúc này thì chắc có lẽ cô sẽ khóc mất. Tình yêu một mối như thế sao? Trái tim cô đã có quá nhiều vết cắt, nó đã chết rồi, liệu tình yêu lần sự bao dung của anh có đủ lớn để giục nó sống dậy một lần nữa không? Cố lấy lại bình tĩnh, cô nghĩ ngợi gì đó rồi mỉm cười. Hôm nay anh không làm một chủ tịch gương mẫu thì cô sẽ dạy anh cách làm một người chồng gương mẫu.

- Làm gì hả bà xã?

Còn gì nữa ngoài lau nhà, quét nhà, giặt đồ, rửa chén, ủi đồ, tưới cây... Có người đang chơi anh đây mà, nhưng biết làm sao vì thương bà xã mà ngoan ngoãn nghe lời, tự nguyện làm không nửa lời ca thán. Cô cười tủm tỉm ngồi chỉ tay năm ngón. Quân tử trả thù mười năm chưa muộn, cứ để cô hành hạ cho thỏa thích, anh sẽ tính cả vốn lẫn lời từ từ bắt cô trả sau.

Hình tượng chủ tịch giờ còn đâu, ai đó bực bội nhưng đã hứa rồi thì nhất định phải làm được. Sau khi làm xong những việc cô giao, anh mệt bỏ hơi tay, đi vào nhà nhìn thấy cô đang nấu ăn, bóng lưng nhỏ thoăn thoắt ở trong bếp, đôi tay không ngừng xào nấu, tâm trạng bỗng vui vẻ lạ thường, anh đi đến vòng tay ôm lấy cô. Đã lâu rồi, anh không được ăn đồ do cô nấu, đã lâu rồi anh không nhìn thấy vẻ đẹp bệch trong bếp của cô.

- Bà xã, em đang nấu gì đó?

Giao Giao gấp miếng thịt lên thổi thổi vài cái đúc vào miệng anh.

- Anh mau ra ngoài ngồi đi, phỏng bây giờ.

Cô là đang lo lắng cho anh sao, tuân lệnh bà xã, anh ra bàn ngồi đợi cô. Vừa ăn xong, cảm xúc trong lòng đang lâng lâng, cô lại đưa chân không thương tiếc đạp cảm xúc của anh xuống. Uy Vũ dờ khóc dờ cười với người vợ ngốc của mình, lên voi xuống chó trong chớp mắt.

- Sao anh còn ở đây? Tới rồi, mau về nhà đi. _ Giao Giao từ phòng tắm bước ra, giật mình khi thấy anh nằm trên giường của mình, tay đang lướt điện thoại.

- Vợ anh ở đâu thì anh ở đó chứ... mà Thần Thần sao chưa về?

- Thần Thần đi cắm trại rồi. _ Cô nói rồi kéo mạnh tấm chăn trên người anh đem xuống sàn trải ra. _ Anh cứ nằm đó đi, tối nay tôi nằm đây.

Giao Giao tỉnh queo nằm xuống, nhắm mắt ngủ, mặc cho ai đó muốn làm gì thì làm, chỉ cần không đụng chạm đến cô là được. Ngay lập tức, anh nhảy xuống kéo tấm chăn lẫn cô gái bên trong bế xốc lên đặt xuống giường, nhìn thật sâu vào mắt cô, vén vài sợi tóc rối lù xù trên trán cô.

- Nếu chưa đánh đủ, thì em đánh tiếp đi, đánh chết anh cũng được, anh đáng đánh.

Tay cô dừng lại, cô im lặng quay đi hướng khác. Nhìn cô ánh mắt anh đầy sự chua xót, sao mà đau đến thế này... Không phải cô đánh anh đau mà vì anh cảm thấy bản thân mình thất bại, tình yêu của anh không đủ sức để chữa lành vết thương đã hằn sâu trong lòng cô. Anh hiểu chứ, không phải vết thương nào cũng sẽ lành, có những vết thương tuy lành vẫn để lại sẹo, dù không còn đau đớn nhưng vẫn sẽ rỉ máu nếu chạm vào.

- Sao em không đánh nữa?

Giao Giao im lặng, sự mạnh mẽ của cô hiện tại hoàn toàn bằng không. Anh vòng tay ôm chặt cô vào lòng, một cái siết thật mạnh đủ để cô an tâm, thật mạnh đủ để giam cô trong lòng anh. Hơi thở của anh nhẹ nhàng phả vào mặt cô làm dịu đi cơn giận của cô. Giọng anh trầm thấp.

- Em không thể cho anh một cơ hội nữa sao?

Cô vẫn im lặng.

- Anh biết lỗi rồi... Em có yêu anh không?... Bà xã, em mau nói gì đi, đừng như vậy mà.

Thấy cô vẫn im lặng không trả lời, anh lo lắng cúi đầu nhìn, nước mắt cô đã ướt cả bả vai anh rồi, đây là nước mắt của sự cảm động hay hối hận. Anh kéo cô ngồi dậy, anh xoa hai má cô.

- Em không khoẻ ở đâu?

- Anh đừng như vậy nữa, tôi không chịu nổi đâu... _ Cô gạt tay anh ra, bỏ nhào vào lòng anh mà khóc cạn cả nước mắt.

Thì ra là có ai đó đang cảm động, anh cười, âu yếm vỗ về cô. Uy Vũ chiếm giữ đôi môi mỏng manh của cô, nhanh đến mức cô không kịp phản kháng, một nụ hôn bá đạo, mãnh liệt, mang tính sát thương cao. Thật nhẹ nhàng nhưng đủ để cô tê dại. Đêm đó, có một người bị cưỡng hôn đến một mối, nhưng như vậy lại hay, cô có thể ngủ thật ngon, cô vòng tay ôm người kia lúc nào cũng không hay biết, ôm anh như ôm cả thế giới của mình. Cả hai ôm nhau, hạnh phúc trên chiếc giường nhỏ. Cô đặc biệt ngoan ngoãn nằm trong vòng tay anh như một con cún nhỏ. Tiếng sóng biển vỗ đập vào bờ, tiếng gió rì rào như đang vui mừng chúc phúc cho cả hai. Ánh trăng dịu nhẹ làm đèn soi sáng cho tình yêu của cả hai. Họ ngủ thật say, trong thực tại lẫn những giấc mơ, họ có nhau và có cả tình yêu của nhau.

Sương mai tí tách rơi trên cành, bầu trời trong xanh, mây trắng thành từng đám bông bồng bênh phiêu bạt. Hôm nay có lẽ sẽ là một ngày đẹp trời. Uy Vũ nheo

mắt từ từ mờ ra, cảm giác ấm áp đó không phải là giả, anh cúi đầu nhìn người con gái vẫn còn say giấc, khoe miệng bất giác cong lên, anh đưa tay vuốt ve khuôn mặt của cô.

- Bà xã, em mau dậy đi.

Cô uốn éo người không muốn dậy, dụi mắt vào ngực anh tiếp tục ngủ. Anh suốt truy tìm vì hành động này của cô, đáng yêu như này sao anh chịu nổi chứ. Đúng là giết người không dùng dao kéo mà. Năm một lúc Giao Giao bật dậy, dụi dụi mắt đi vào phòng tắm về sinh cá nhân.

- Anh đang chơi tôi à! _ Vừa bước ra cô lại thấy người lúc này hỏi cô đang ngủ ngon lành trên giường.

- Hôn một cái đi rồi anh dậy. _ Uy Vũ giọng còn ngáy ngủ, chỉ lên môi mình.

Giao Giao lúc đầu không quan tâm. Cô không hôn thì anh hôn, anh phóng xuống, nụ hôn chớp nhoáng như chuồn chuồn lướt nước. Cô chưa kịp nói câu nào thì cửa phòng tắm đã đóng lại. Ăn sáng xong, anh chở cô đến một cửa hàng thời trang nữ nổi tiếng, anh nắm tay cô bước vào. Người nhân viên kính cẩn cúi đầu chào, cô ta vào trong lấy ra những bộ váy trẻ trung đáng yêu, mẫu mã mới nhất theo yêu cầu cho anh lựa. Lựa một buổi cuối cùng cũng chọn được một bộ vừa mắt. Anh đưa cho Giao Giao. Cô nhũm mày lại.

- Tôi không cần mua thêm đồ.

Không quan tâm đến người nhân viên đứng đó, anh tiến sát, ép cô lên ghế, thì thầm vào tai cô điều gì đó khiến mặt cô ngày càng đỏ. Giao Giao đẩy anh ra, giật lấy bộ váy trên tay cô nhân viên, phóng nhanh vào phòng thử đồ. Uy Vũ phì cười, chỉ hù dọa một chút mà cô đã sợ rồi, nếu làm thiệt không biết sẽ thủ vạ thế nào. Một lúc sau cô bước ra, đám nhân viên nam lẫn nữ, khách hàng và cả người đi ngang qua bên ngoài đều nhìn cô không chớp mắt, trầm trồ khen ngợi. Cô khoác lên người chiếc váy trắng tinh khiết dài hơn đầu gối, họa tiết đơn giản làm tôn lên nét đẹp mộc mạc của cô. Trông cô không khác gì nàng lọ lem bước ra từ truyện cổ tích, gương mặt không chút phấn son ửng hồng bởi ánh mắt của mọi người càng làm cô xinh đẹp hơn. Uy Vũ ngơ người nhìn cô, Giao Giao đi đến trước mặt anh cũng không biết. Cô gọi anh cũng không nghe, đành khều anh một cái.

- Tôi mặc không đẹp hả?

- Không, rất đẹp...

Anh lấy áo khoác lên người cô, vợ anh đẹp chỉ mình anh ngắm là được rồi, không cần người khác phải ngắm phụ. Anh kéo tay cô đến bên mình, đột nhiên hôn lấy cô trước mặt biết bao nhiêu người, nụ hôn kéo dài không lâu nhưng cũng đủ chứng minh cô là của một mình anh, không ai được phép cướp mất. Giao Giao bất ngờ xấu hổ cúi gầm mặt, không dám nhìn ai. Thanh toán xong, anh chở cô đến lễ đường. Đáng ra còn phải make up làm đẹp nhưng anh thấy như vậy là đủ rồi, chỉ mới thay váy thôi đã thu hút biết bao nhiêu ông mặt, còn làm đẹp hơn thì anh mắt cô như chơi. Một người tây trang sang trọng, một người váy ngắn yêu kiều tập trung ánh mắt của nhiều người. Hai chú rể đang bận bịu cũng ngỡ ngàng.

- Đây...

Tuấn Hạo nói không nên lời hết như cảm xúc lần đầu gặp lại Giao Giao của cả Hàn gia. Anh chạy vào trong, một lúc kéo ra thêm hai người. Trà My ôm chầm lấy Giao Giao, cô hỏi cả chục câu hỏi nhưng không cần câu trả lời, cô chỉ biết Giao Giao quay về là tốt rồi. Trà My khoác tay Giao Giao đi vào bên trong, anh muốn đi theo nhưng lại bị đám bạn thân giữ chân tra khảo. Không giấu giếm, anh kể hết mọi chuyện. Đúng là đặc biệt, một ngày với cả ba niềm vui.

Không nằm ngoài dự đoán của Giao Giao, Trà My dẫn cô đến phòng cô dâu. Bối Bối, Hàn Lộ thật xinh đẹp trong váy cưới. Nhưng lại khóc như suối, lem lem cả khuôn mặt, nhem nhuốc như mèo. Giao Giao lấy giấy lau nước mắt cho hai đứa em gái. Đã sắp bước về nhà chồng rồi mà lại khóc thành như vậy, đột nhiên cô thấy lo sợ liệu họ có lộ da cô không khi biết cô là nguyên nhân khiến con dâu của họ khóc thê thảm như vậy.

- Hai đứa nín đi, hôm nay là ngày vui của hai đứa mà, lem hết rồi này, chị không muốn trở thành tội nhân thiên cổ đâu.

Cả bốn người cười phá lên, hạnh phúc ngập tràn khắp căn phòng. Sắp đến giờ cử hành hôn lễ, ai nấy gấp rút chuẩn bị. Không chỉ hai cô dâu mà cả hai chú rể đều khăn trương. Tiếng nhạc du dương hoà theo tiếng vỗ tay. Cánh cửa mở ra, hai cô gái khoác tay cha mình tiến vào lễ đường. Người thân, bạn bè bên dưới đổ dồn ánh mắt về phía họ vui mừng khôn xiết, có người còn bật khóc vì cảm động. Mỗi ngày nào còn chạy lon ton bên chân cha mẹ giờ đã phải bước lên xe hoa đi theo chồng. Trao tay con gái, cả hai ông mất đã phím hồng, thăm chúc phúc cho đôi trẻ. Bốn người tiến đến chỗ cha sứ đọc tuyên thệ. Họ trao nhẫn cưới cho nhau trước sự chứng giám của chúa trời, của toàn thể mọi người. Dù ốm đau, dù gian nan, vẫn luôn sát cánh bên nhau, nguyện chung thủy đến cuối cuộc đời.

Tiếng ồn ào trời dậy ngày một mạnh mẽ vang lên hai chữ "Hôn đi". Chú rể vén tấm vải mỏng lên, nâng cầm cô dâu lên rồi trao một nụ hôn nồng nàn, trong mắt họ giờ đây là sự kiên định, là niềm tin vào một tương lai hạnh phúc tròn đầy. Không biết trước được sẽ có bao nhiêu khó khăn trắc trở nhưng tình cảm thiêng liêng này là duy nhất, dù ngắn hay dài vẫn mãi là vĩnh hằng. Hội chị em độc thân lên sân, hai cô dâu quay lưng lại với mọi người chuẩn bị tung hoa cưới. Trong ba tiếng đếm, hai bó hoa được tung lên, ai cũng hướng mắt muốn mình chụp được. Hai bó hoa bay thật cao, rồi nhẹ nhàng rơi xuống tay Giao Giao Uy Vũ, mỗi người một bó. Cả hai ngơ ngẩn nhìn nhau.

- Hai người bắt được hoa cưới trong vòng sáu tháng phải kết hôn, nếu không e là sau này anh khó lấy vợ, chị khó gả chồng đấy.

Trà My vỗ tay tùm tùm, cái này người ta nói là thiên duyên tiền định rồi, không đến với nhau cũng không được. Bao nhiêu người mong thì không có, vậy mà hai người ngoài cuộc lại nhận được hoa, đúng là ý trời.

- Khi nào thì tụi này được ăn cưới của hai người đây... _ Vi Khang ôm lấy eo vợ, hùa theo chọc phá hai người.

- Sớm thôi. _ Anh cười, đứng dậy đặt bó hoa vào tay cô, trêu mếu nhìn người con gái trước mặt.

- Ai bảo sẽ lấy anh chứ?...

Cô ôm hai bó hoa, ngượng đỏ mặt đi vào đám đông. Uy Vũ vội đuổi theo bà xã. Một ngày vui hiếm thấy.

Bạn đang đọc truyện *Đừng Đi! Ở Lại Bên Tôi Đi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 45: Đến cuối cùng vẫn không thể ở bên nhau

Tối đó anh chờ cô về nhà xong thì đến công ty xử lý gấp một tập hồ sơ quan trọng. Cô về cũng khá trễ, chắc mọi người đều đã ngủ hết, không gây ra tiếng động cô đi về phòng. Nằm trên giường, cô cứ trần trọc mãi không sao ngủ được, nhìn đồng hồ rồi lại lẩn qua lẩn lại. Đã trễ rồi mà ai đó còn chưa về nhà, làm việc nhiều như vậy bộ không biết mệt sao... Cô chán, chẳng biết làm gì, bèn đi dọn dẹp lại phòng ốc, bụi gì mà dày lên đến mấy lớp, vô tình phát hiện ra một cái hộp gỗ xinh xắn. Có chút tò mò cô lấy nó xuống khỏi kệ, quét sơ qua một lượt, cẩn thận mở ra... Cô sững người khi nhìn mọi thứ bên trong cứ như một quá khứ đang hiện ra trước mắt. Cuốn nhật ký đã sẫm màu của cô, sao nó lại nằm ở đây? Không lẽ anh đã tìm được? Ai đó lật từng trang từng trang, tự cười bản thân sao lại có thể đem hết tâm sự viết hết vào đây như thế chứ... Cô lật tiếp, lật tiếp cho đến một lúc thì dừng lại. Những trang sau không còn là của cô mà là của anh, anh đã viết tiếp vào đây, viết rất nhiều. Mỗi trang giấy đều mang đầy nỗi buồn, đau thương và sự mất mát. Dòng chữ "Anh yêu em! Anh xin lỗi" cứ lặp đi lặp lại, anh còn dành hẳn một trang giấy chỉ để viết đi viết lại sáu chữ ấy... Khiến ai đó cảm động đến đau lòng. Đã bao lần đối xử tốt với cô rồi mà, anh đúng là tên đáng ghét nhất quả đất mà. Cô đặt quyển sổ sang một bên, cầm lên cái phong bì màu vàng, một loạt hình rơi xuống, tất cả đều là hình của cô, có ảnh chụp có cả tranh vẽ, những khoảnh khắc cô cười, cô khóc đều rất chân thực, sau lưng mỗi bức hình là một dòng tâm trạng của anh.

"Giao Giao, anh rất nhớ nụ cười của em, nó rất ấm áp, rất ngọt ngào, nhưng anh lại là người dập tắt nó đi... Em không còn cười nữa, anh cũng không thể cười... Anh xin lỗi, nhưng xin em đừng tha thứ cho anh, anh không đáng đâu... Cũng đừng khóc vì anh nữa... được không?"

"Anh xin lỗi, anh có việc bận nên không dành nhiều thời gian cho em được, em sống có tốt không? Em có nhớ anh không?... Anh thì rất nhớ em... 4 năm 3 tháng, khoảng thời gian chúng ta xa nhau... anh chưa từng yên giấc trong khoảng thời gian qua, từng giây từng phút hình ảnh của em cứ luôn hiện lên trong tâm trí anh... Giao Giao, em có biết mình ác lắm không?... Em mau quay về đi, anh thật sự sắp chịu hết nổi rồi..."

Nước mắt vô thức rơi xuống, tại sao lúc nào anh cũng ảnh hưởng đến cô nhiều như thế, tại sao lúc nào cũng bắt cô phải rơi lệ vì anh chứ. Anh nói cô độc ác còn anh thì sao, anh sao lại ích kỉ đến thế. Thứ cuối cùng chính là một hộp gắm ố màu, cũ kĩ, cô mở nhẹ nhàng rồi tròn xoe mắt ngạc nhiên, trái với bề ngoài bên trong là một cặp nhẫn rất đẹp rất tinh xảo còn mới toanh... Một mẩu giấy nhỏ rơi xuống "Làm vợ anh nhé! Anh yêu em"... Đây là nhẫn cầu hôn sao? Là khi nào chứ? Sao cô lại không biết, cái đồ đàn nhà anh, cứ thế mà im lặng suốt sao. Cô không kiểm soát được cảm xúc nữa rồi, nước mắt cứ đua nhau nối đuôi nhau chảy dài trên gò má xinh đẹp, anh đã chịu khổ nhiều như vậy mà cô không những không hiểu cho anh còn hết lần này đến lần khác cố chấp làm tổn thương anh, không chịu tha thứ cho anh. Cô đúng là đáng trách mà. Cô muốn gặp anh, gặp ngay bây giờ, cô lau vội nước mắt, sắp xếp mọi thứ gọn gàng, ngồi trước cửa nhà đợi anh. Giao Giao đợi rất lâu, rất lâu, ngủ gục lúc nào cũng không biết.

Uy Vũ cố giải quyết công việc thật nhanh để về nhà, anh chỉ muốn ôm cô vào lòng, thom lên má cô mà đánh một giấc thật ngon lành. Chỉ nghĩ thôi đã vui rồi. Anh bước xuống xe, trên người vẫn còn vương hơi lạnh. Nụ cười trên môi trở nên kì cục khi thấy cô đang co người ngồi ngủ trước nhà. Cả người cô run lên từng cơn, tìm anh cũng quên mất từng đợt. Anh bế cô về phòng, nhìn cô say giấc mà anh an lòng, anh leo lên giường kéo chăn lên rồi chui vào nằm cạnh cô. Anh ôm cô vào lòng, vuốt ve khuôn mặt của cô. Giao Giao cảm nhận được mùi hương của anh, thật ấm áp, cô vòng tay ôm chặt lấy anh, gương mặt nhỏ nhắn dụi vào bờ ngực rắn chắc của anh. Nhìn cô như con vật nhỏ đang tìm nơi an toàn khiến anh bật cười, anh cúi đầu hôn lên môi cô.

- Ngủ ngon, bà xã.

Sáng hôm sau, Giao Giao tỉnh dậy thấy mình đang nằm trong phòng ngủ, một bóng hình người con trai đang đứng cạnh giường thắt caravat, cô bước đến ôm chặt lấy thất lưng anh.

- Cảm ơn anh.

Rồi cô tranh thắt caravat với anh, xong xuôi cô hôn nhẹ lên má anh. Đã bao lâu rồi, anh không nhận được sự ân cần này. Cảm giác vừa vui vừa lo. Anh không nói gì, ôm sấp hồ sơ đi đến công ty. Suốt ba tiếng liền anh không thể nào tập trung được, hình ảnh của cô lúc sáng cứ vây lấy tâm trí anh. Anh giao công việc cho trợ lý, còn mình nhanh chân chạy về nhà. Trong lòng hi vọng cô đã tha thứ cho anh, chấp nhận anh một lần nữa. Nhưng chắc anh đã lầm, giữa hai người vẫn tồn tại một thứ gì đó mà anh không thể vượt qua được.

- Thím ơi, người có chuyện gì vui sao? _ Khả Như ôm cổ Giao Giao, đôi mắt long lanh.

- Phải, thím mới phát hiện một chuyện rất vui. _ Cô cọ mũi với Khả Như khiến con bé nhột rụt cổ lại, cười tí mắt.

Khả Như vốn tò mò, đầu óc sáng suốt thì làm sao có thể để Giao Giao yên được, con bé cứ lẻo đẻo sau lưng Giao Giao nhưng kết quả chỉ có vậy, một câu sau này con sẽ biết. Giao Giao không nói chuyện với anh nhiều nhưng anh có thể cảm nhận được cô không còn bài trừ anh nữa, trở nên dịu dàng

đáng yêu hơn nhiều. Nhiều lần anh không kiềm chế được trước sự quyến rũ của cô mà làm liều, Giao Giao cũng không có phản kháng, thuận theo ý anh. Khuôn mặt nham nhở hết sức, suốt ngày cứ vợ ơi vợ à, noén miệng cười rộng đến mang tai. Anh lướt thấy dấu hickey trên cổ cô liền buông lời trêu chọc.

- Bà xã à! Cổ em sao đỏ hết lên vậy?

Khả Như cũng liếc mắt nhìn, đúng là đỏ thật, con bé chạm vào hỏi xem cô có đau không. Mới đầu cô không hiểu, lúc sau mới nhận ra gian ý trong câu nói của anh.

- Anh lo ăn đi... _ Nhét nguyên miếng thịt vô miệng anh.

Cả căn nhà đều tràn ngập tiếng cười. Giấc mơ có cháu bông không còn xa nữa. Chọc ghẹo cô trở thành niềm vui của anh, nhây đến lúc vợ giận thì chạy đến dỗ ngọt. Trò chơi biến thái nhất từ trước đến giờ cũng ra đời, Khả Như tội nghiệp muốn tham gia nhưng không được phép. Đây là trò dành cho vợ chồng người ta, sao có thể có kẻ thứ ba chen ngang. Chơi cái gì mà thắng thì được hôn, thua thì bị hôn. Đường nào người thiệt vẫn là Giao Giao... Uy Vũ mà mãnh thực hiện âm mưu của mình, khiến ai đó ngày nào cũng bị cưỡng gian đến đáng thương...

Cho đến hai tháng sau, công ty có tiệc, anh về sớm chuẩn bị, nhân dịp này anh muốn công bố một chuyện quan trọng cho mọi người biết. Nhưng khi lên phòng lại không thấy cô, anh bắt đầu lo sợ, anh sợ cô lại bỏ đi, để lại anh một mình như trước. Thanh Phong vừa đưa Vy Vy đi khám thai về, bị Uy Vũ chộp lấy giật cả mình. Hôn vĩa lên mây.

- Anh mày chưa muốn đứng tim chết đâu, cái thằng này...

- Anh hai, Giao Giao đi đâu rồi? Anh có thấy em ấy không?

Uy Vũ kích động hỏi ra một tràng Thanh Phong không kịp trả lời, cứ định nói là lại bị cướp lời, định nói là lại phải ngậm mồm vào.

- Yên... Nghe anh nói, Giao Giao đi làm đẹp với mẹ rồi...

Thanh Phong cuối cùng cũng nói ra được, thở phào nhẹ nhõm. Chỉ một câu đơn giản, Uy Vũ đã hoàn hồn. Anh suy nghĩ quá nhiều rồi, Giao Giao chỉ là ra ngoài với mẹ thôi. Anh an tâm đi chuẩn bị.

Bà Hàn dẫn Giao Giao đi hết tiệm này đến tiệm nọ nhưng không cho cô biết để làm gì. Hôm nay đặc biệt coi bỏ lớp vỏ mẹ chồng trở thành bà tiên tốt bụng bên cạnh Giao Giao. Tại bữa tiệc, mọi người đã có mặt đông đủ. Vợ chồng Vi Khang, Tuấn Hạo, Đình n, Thanh Phong và cả Khả Như cũng đã đến. Uy Vũ ăn mặc lịch sự, sang trọng cùng ông Hàn đi mời rượu xung quanh. Một chiếc lemo chạy đến thu hút ánh mắt của mọi người, Giao Giao bước xuống xe, khoác tay bà tiên của mình đi vào. Gu thẩm mỹ của bà tiên tốt bụng này có thể nói là rất chuẩn, bà chọn cho Giao Giao một bộ váy màu hồng phấn xoè để lộ làn da trắng nõn nà đi đôi với đôi giày cao gót đính đá trang nhã. Cánh đàn ông như bị hấp hồn, không còn phân định được là tiên giáng trần hay thiên thần xuất thế.

- Lâu rồi không gặp nhớ chị quá đi, nay chị đẹp quá hà!!!

Bối Bối lấy chồng rồi mà tính khí vẫn như trẻ con, ôm lấy tay Giao Giao vui vẻ khiến ông xã bên cạnh còn phải ghen với Giao Giao nữa là. Bà Hàn để con gái mình lại cho tụi Bối Bối, đi đến bên cạnh chồng, sẵn tiện nói nhỏ vào tai Uy Vũ.

- Nhiệm vụ của mẹ hoàn thành rồi, giờ chỉ trông chờ vào con thôi đấy.

Hiểu ý bà, anh mỉm cười tiến đến chỗ cô, mời cô nhảy điệu đầu tiên. Tiếng nhạc vang lên, cả hai nắm tay nhau khiêu vũ trên đại sảnh. Cô rất đẹp nhưng anh không thích cô đẹp như vậy, vì tất cả đàn ông xung quanh đều nhìn cô. Nhưng cô nào có quan tâm đến họ, trong mắt cô chỉ có người con trai trước mặt, người con trai duy nhất có thể chạm đến trái tim cô. Bản nhạc kết thúc, anh nắm tay cô đi lên sân khấu. Anh thử mic, tập trung sự chú ý của mọi người.

- Bữa tiệc ngày hôm nay không chỉ đánh dấu bước ngoặt phát triển trong sự nghiệp hợp tác của chúng ta mà tôi còn muốn thông báo một việc quan trọng...

Ai cũng tập trung nghe anh phát biểu thì phía sau lại vang lên tiếng cười điên loạn. Năm năm trước, sau khi Hàn thị rút cổ phần, công ty của gia đình Song Nhi không cầm cự được bao lâu liền phá sản, nợ nần chồng chất, áp lực quá lớn khiến cha cô phải tự sát. Mẹ cô vì quá đau buồn không lâu sau lâm trọng bệnh cũng qua đời. Đám người đó lại đến đòi tiền, không có thì họ đem cô ra làm trò tiêu khiển, Song Nhi sống không bằng chết, cô muốn đến nơi của cha mẹ nhưng bất thành, thần trí không còn tỉnh táo, điên điên dại dại được đưa vào trại tâm thần. Sáng nay anh nhận được tin cô đã đâm bị thương một viên cảnh sát rồi bỏ trốn không ngờ bây giờ lại xuất hiện ở đây.

- Các người hạnh phúc nhỉ?

Cô ta lại cười lên man rợ, nhìn họ hạnh phúc mà cô ghen tị, người đứng bên cạnh anh phải là cô, người có tư cách làm con dâu của Hàn gia cũng chỉ có thể là cô. Song Nhi rút ra một khẩu súng, nhắm thẳng về phía Giao Giao từ từ tiến lại gần. Mọi người lo sợ ngồi thụp xuống, có vài người bỏ chạy, tiếng la hét sợ hãi vang lên đầu đó.

- Con khốn mày chết đi... _ Song Nhi quát lên rồi bóp cò.

Uy Vũ bật lên như lò xo, ôm Giao Giao vào lòng, đưa lưng đỡ lấy viên đạn, máu từ vết thương bắn ra, anh từ từ ngã bệch xuống đất. "Bằng... Bằng..."

Bằng..." ba phát súng liên tục ghim vào đầu Song Nhi, cô ta trợn tròn mắt chết tức tưởi tại chỗ mà không kịp nhắm mắt. Cảnh sát bao vây toàn bộ khu vực... Một bữa tiệc vui vẻ nhanh chóng trở nên điều tàn...

- Tên gốc nhà anh, ai mượn anh đỡ cho em hả? _ Giao Giao hốt hoảng ôm lấy anh, trên tay cô nhuộm đỏ một màu của máu.

- Em mới gốc đó... anh đã thề... thề là sẽ bảo... vệ em mà.

Nói rồi anh ngất lịm đi, mọi người nhanh chóng đưa anh đến bệnh viện. Bước chân Giao Giao không vững vàng, bước đi bước ngã, vừa đi vừa khóc. Tuấn Hạo, Đình Ân ở lại cùng ông Hàn giải quyết tình hình hiện tại. Uy Vũ được đẩy vào phòng cấp cứu, Thanh Phong đích thân làm phẫu thuật. Giao Giao ngồi thất thần trên băng ghế nước mắt tuôn rơi là chả. Cô trách bản thân vô dụng, đáng ra kẻ nằm bên trong phải là cô, tại sao anh lại đỡ đạn cho cô. Những người phụ nữ bên cạnh ôm cô an ủi.

- Con/ Em/ Chị bình tĩnh đi... mọi chuyện sẽ ổn thôi, Uy Vũ rất mạnh mẽ, nhất định sẽ không sao đâu...

- Anh tin cậu ấy sẽ ổn thôi... cậu ấy nợ em quá nhiều rồi, không thể dễ dàng ra đi như thế được. _ Vì Khang cố kìm nén cảm xúc, tay nắm chặt, móng tay bấm vào da thịt rí máu đau rát.

Hai tiếng trôi qua, không một chút động tĩnh bỗng cánh cửa phòng cấp cứu mở ra, mọi người chạy lại chỗ Thanh Phong, bà hàn nín lấy áo anh khăn trương thấy rõ. Anh kéo nón xuống, sắc mặt trắng bệch không còn một chút thần sắc. Anh đưa mắt nhìn mẹ mình, nhìn Giao Giao, nhìn một lượt tất cả. Giọng nói mang đậm sự buồn phiền lẫn thất vọng.

- Mẹ, con thành thật xin lỗi, con...

Trải qua bao nhiêu khó khăn, không lẽ đến cuối cùng họ vẫn không thể bên nhau, bao giấc mơ hạnh phúc sẽ đi về đâu.

Bạn đang đọc truyện *Đừng Đi! Ở Lại Bên Tôi Đi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 46: Chương cuối

Câu chưa dứt thì bà Hàn đã ngất ngay tại chỗ, bao sự mạnh mẽ gắng gượng của bà trong suốt thời gian qua sụp đổ chỉ trong một câu nói. Thanh Phong vội đưa mẹ mình vào phòng bệnh. Giao Giao ngã xuống ghế, Bối Bối hốt hoảng nắm bóp tay chân Giao Giao, nước mắt chảy thành dòng tự bao giờ. Những gì cô nghe thấy chắc chắn không phải là sự thật, mọi người chỉ đang nói dối cô thôi, Uy Vũ rất thích đùa, anh ấy chắc lại lừa với mọi người nghĩ cách trừu cô thôi, do mệt quá nên mới thiếp đi thôi, chắc chắn là như vậy... Đúng rồi, cô phải đi gặp anh, kêu anh dậy rồi cả hai cùng về nhà. Giao Giao chạy thật nhanh vào phòng cấp cứu. Cảnh cô đang nhìn thấy trước mắt là một tấm vải trắng được đắp lên trên một cơ thể quen thuộc. Cô cất bước chân nặng nề tiến lại gần, tay run rẩy kéo nhẹ tấm vải trắng xuống, một gương mặt nhợt nhạt hai mắt nhắm nghiền. Cô nuốt nước mắt vào trong, nặn ra một nụ cười gượng gạo.

- Uy Vũ, anh mau dậy đi, chúng ta phải về nhà rồi...

Đáp lại cô là một sự im lặng đáng sợ. Cô nắm lấy tay anh lay nhẹ, giọng có chút run rẩy.

- Uy Vũ, không vui đâu... em không vui chút nào hết... anh mau dậy đi...

Cánh tay anh vô lực rơi xuống, Giao Giao vội chụp lấy nó, cô ngã xuống nắm chặt tay anh. Từng giọt nóng hổi rơi trên tay anh.

- Anh là đồ gốc... tại sao lại cứu em... anh mau trả lời đi... im lặng... im lặng... em ghét sự im lặng... anh mau dậy đi... đồ gốc nhà anh, luôn miệng nói sẽ bù đắp cho em, sẽ yêu thương em... bảo vệ em... giờ lại nằm đây... anh muốn thất hứa nữa sao? Uy Vũ, anh có biết em vui đến nhường nào khi gặp lại anh không?... Ghét anh, hận anh, không yêu anh... em nói dối cả đấy... em không cố ý làm anh đau đâu, anh đừng giận em mà... xin anh mau tỉnh lại đi... em không còn đủ sức tiếp tục bước đi trên con đường không có anh đâu...

Cô lay mạnh người anh, đánh mạnh vào anh, nếu đau thì anh chắc chắn sẽ tỉnh lại nhưng kết quả chỉ có một. Giọng cô nhẹ xuống hẳn, cô phải chấp nhận sự thật là anh đã đi rồi, mãi mãi rời xa cô rồi. Giao Giao bất lực ôm lấy anh, ôm một cái xác không hồn, ôm một người mà mãi mãi cũng không còn trao cho cô bất cứ vòng tay ấm áp nào nữa: "Em cần anh".

Bất ngờ, có ai đó đưa tay vỗ nhẹ lưng cô, cất giọng nhẹ nhàng.

- Đau lắm đấy... bà xã...

Cô giật mình bật dậy, đơ người trước nụ cười và ánh mắt dịu dàng của anh. Cô không phân định được đâu là mơ đâu là thực nữa rồi. Cô yếu ớt đưa tay sờ lên khuôn mặt của anh, cô chạm được nụ cười của anh, cô cảm nhận được hơi thở của anh. Uy Vũ mỉm cười, nắm lấy tay cô.

- Anh còn rất nhiều chuyện phải làm cho em, anh không chết được đâu...

Cô ôm chầm lấy anh, oà lên khóc như một đứa trẻ. Cô đã rất sợ, sợ mất anh, sợ sẽ không bao giờ được nghe giọng anh nói, sợ sẽ không thể nhìn thấy tên mặt lạnh đáng ghét nữa... Anh vuốt mái tóc dài của cô, âu yếm an ủi vỗ về cô vợ nhỏ của anh.

- Anh xin lỗi bà xã... xin lỗi vì đã không tin tưởng em... xin lỗi em về tất cả mọi thứ... anh sẽ dùng cả quãng đời còn lại để nắm chặt lấy em, không để mất em một lần nào nữa... Giao Giao, em đồng ý tha thứ cho anh có được không?

Cô gật đầu, hạnh phúc trong vòng tay của anh. Anh đúng thật là... cô đã tha thứ cho anh từ lâu rồi hay nói đúng hơn ngay từ đầu cô chưa từng trách anh. Một kẻ ngốc, một kẻ đại ngốc, cụng đầu vào nhau mỉm cười.

- Nếu anh không làm bác sĩ, em không làm tổng tài thì đi đóng phim cũng được đấy chứ? Diễn sâu dễ sợ... _ Thanh Phong vỗ tay bước vào.

Theo sau là những người không thể thiếu. Bà Hàn đánh vào vai Thanh Phong trách móc, diễn cũng không nói cho bà biết một tiếng, làm bà một phen thót tim, xem xúu chắc từ một đám tang giả thành một đám tang thật quá. Mọi người cùng cười lên.

- Chú thím mau sinh cho con em bé nha... Con muốn có thật nhiều em... _ Khả Như trèo lên giường bệnh, múa tay múa chân nhìn chú thím của mình.

Ông Hàn bế đứa cháu gái đáng yêu lên khen giỏi, con bé cái gì cũng được, được nhất là cái nói đúng. Không nói thì thôi, nói ra là đều trúng trọng tâm. Ai cũng có đôi có cặp, như vậy là viên mãn rồi.

Trong lúc mọi người đang vui vẻ, Giao Giao đột nhiên cảm thấy không khoẻ, mọi thứ trước mắt ngày càng tối dần lại, đầu cô ngày càng đau, cô khụy xuống, ngã vào người anh, hai mắt từ từ khép lại, âm thanh xung quanh loãng dần rồi tắt lịm. Một lần nữa, mọi người lại tập trung trước cửa phòng bệnh. Uy Vũ muốn vào bên trong cùng Giao Giao nhưng lại bị Thanh Phong cản lại. Mọi người lo lắng cho vết thương của anh, luôn miệng khuyên anh đi nghỉ ngơi, nhưng Uy Vũ không nghe anh ngồi bệt xuống sàn, hai tay ôm lấy đầu. Cầu xin ông trời đừng để bất cứ chuyện gì xảy đến với cô, tất cả cứ trút hết lên người anh là được rồi, anh có lỗi với Giao Giao, có lỗi rất nhiều nên xin đừng làm cô ấy chịu bất kì tổn thất nào nữa... Một lúc sau, Thanh Phong chạy ra, nắm lấy cổ áo Uy Vũ quát lớn.

- Uy Vũ, cậu thật sự là thằng đàn ông tệ nhất đất nước này mà, ngay từ đầu đã không chăm sóc tốt cho em ấy, em ấy đã bỏ đi một lần rồi mà cậu còn chưa sáng mắt ra nữa sao? Thật không còn gì để nói với cậu mà... _ Từng tia máu hiện lên trong mắt Thanh Phong chứng tỏ anh đang rất giận dữ.

Uy Vũ lo lắng nhìn anh hai, anh biết anh không tốt, anh đã đem lại nhiều đau khổ cho Giao Giao, ai muốn mắng, muốn chửi anh cũng được, nhưng quan trọng hiện tại anh muốn biết tình hình của Giao Giao.

- Uy Vũ, con lại làm cái gì Giao Giao nữa vậy hả? _ bà Hàn đánh vào người anh, đứa con gái bé bỏng của bà đã làm gì nên tội mà phải chịu những chuyện như vậy, nếu biết trước Uy Vũ lại ăn hiếp cô thì ngay từ đầu bà đã để cô đi thật xa khỏi nơi đau khổ này rồi.

Vy Vy đỡ mẹ mình ngồi xuống ghế, trấn an bà.

- Anh hai, Giao Giao thế nào rồi?

- Không nghiêm trọng lắm. _ Thanh Phong buông áo Uy Vũ ra, xoa thái dương

Cái gì mà không nghiêm trọng lắm, vừa rồi còn nổi điên lên thiếu điều muốn giết Uy Vũ. Ai nấy ngỡ ngàng khiến Thanh Phong muốn diễn tiếp cũng không được, mạch cảm xúc bị cắt ngang nửa chừng, giấc mộng diễn viên của anh phải dừng lại rồi.

- Em ấy mang thai rồi.

- Anh nói lại một lần nữa xem... _ Uy Vũ nắm chặt lấy vai Thanh Phong, ánh mắt kích động không ít.

- Anh nói em sắp làm cha rồi, đứa bé được ba tuần tuổi.

Uy Vũ nhảy cẫng lên vì vui sướng, anh không màng đến vết thương bị động chảy máu thấm đỏ một mảng trên lưng. Uy Vũ ôm lấy mẹ mình xoay vòng vòng khiến bà muốn tỉnh táo cũng không được.

- Thanh Phong, ba thấy hồi đó cho con học bác sĩ có hơi đáng tiếc... _ Ông ôm Khả Như không giấu nổi nụ cười trên môi.

Thanh Phong gãi gãi đầu, đến làm nũng với bà xã, nũng nịu đến khi cô chịu khen anh giỏi mới ngừng lại. Gần ba mươi rồi mà cứ như đứa trẻ ba tuổi, còn thua cả Khả Như. Trải qua một ngày mệt mỏi, Uy Vũ kêu mọi người về nghỉ ngơi, một mình anh ở lại chăm sóc Giao Giao là được rồi. Sau khi mọi người rời đi, trong phòng bệnh chỉ còn anh và cô. Anh ngồi cạnh giường, một tay nắm chặt tay cô, một tay nhẹ nhàng xoa lên bụng cô, anh nhìn cô nở một nụ cười âm ỉ. Cảm xúc hiện tại anh không biết nên diễn tả thế nào, cô đã mang đến cho anh một bất ngờ quá lớn. Cô không sao mà anh lại sắp được làm cha. Không còn niềm vui nào vui hơn niềm vui này. Anh cười liên tục mắt cũng đã híp lại rồi, hạnh phúc đến vậy sao!

Giao Giao nheo mắt tỉnh dậy, cô yếu ớt gọi tên anh. Uy Vũ áp tay cô vào mặt mình, vuốt ve khuôn mặt xinh đẹp có vài phần xuống sắc của cô.

- Không sao rồi, mọi chuyện ổn rồi, em mau nhắm mắt lại nghỉ ngơi đi, như vậy mới tốt cho cả con và em

Thay vì bất cô ngủ chẳng phải anh là người cần nghỉ ngơi hơn sao, lại ngồi đây nói nhăng nói cuội. Con? Con nào? Con của ai? Con gì? Cô chẳng hiểu tròn xoe mắt nhìn anh. Uy Vũ hôn nhẹ lên tay cô, lại đặt tay lên xoa bụng cô.

- Ngay cả mình mang thai mà em cũng không biết, lúc em ngắt đi anh Thanh Phong đã kiểm tra... cái thai được ba tuần rồi đó...

Cô bật dậy nắm lấy tay anh, cô thật sự đang mang thai sao? Là con của cô và anh, cô vui mừng khôn siết, nước mắt vô thức rơi xuống nhưng trên mặt lại là nụ cười mãn nguyện. Anh ôm cô vào lòng vỗ về, đứa bé đối với họ mà nói không chỉ là minh chứng cho tình yêu của hai người mà còn là một cơ hội cho họ bắt đầu lại. Đứa trẻ phải được lớn lên trong tình yêu thương của cả cha lẫn mẹ, anh và cô nguyện dùng cả tính mạng để bảo vệ bảo bối của mình.

- Uy Vũ, anh có vui không?

- Anh đương nhiên rất vui, đã có một bà xã bảo bối rồi giờ lại có thêm một cục bông bảo bối nữa tất nhiên là rất rất vui. _ Anh lại áp mặt lên bụng Giao Giao.

Cô phì cười, cái thai chỉ mới có mấy tuần, đơn giản chỉ là một cục máu nhỏ thôi, anh muốn nghe cái gì chứ. Ông xã của cô lại đáng yêu nữa rồi.

- Ông xã, anh thích con trai hay con gái?

- Con trai hay con gái cũng được, chỉ cần là con của chúng ta anh đều thích tất. _ Uy Vũ chồm người hôn lên trán cô.

Câu chuyện về tiểu bảo bối trong bụng Giao Giao kể mãi cũng không hết. Hai người nói hết chuyện này đến chuyện nọ, con gái sẽ xinh đẹp như mẹ, mạnh mẽ như cha, con trai sẽ bảnh bao như cha, kiên cường như mẹ. Còn đặt sẵn tên cho đứa trẻ, nếu là trai sẽ tên Chí Ân, còn là gái sẽ tên Thiên An. Hai người không cần con của mình phải xuất sắc, họ chỉ mong đứa trẻ có thể làm chủ được cuộc đời của nó, không phải hối hận trong những quyết định, không phải bỏ lỡ quá nhiều như cha mẹ của nó.

Dây tơ hồng đã quán chặt lấy hai cuộc đời hợp lại thành một. Yêu thương, chờ đợi, đau khổ đan xen nối tiếp nhưng hạnh phúc vẫn mỉm cười. Một lễ cưới linh đình diễn ra sau đó không lâu. Tất cả mọi người đều đến đông đủ, cánh cửa mở ra, ánh sáng bên ngoài len lỏi một cách huyền ảo, trước ánh nhìn của mọi người, Uy Vũ nắm tay Giao Giao bước đi trên thảm đỏ tiến đến chỗ cha xứ. Cô vận một chiếc váy màu trắng, màu trắng của sự tinh khôi, màu trắng của sự mộc mạc, trên tay cầm đóa hoa hồng, một tấm vải von mỏng phủ trước mặt, lấp lánh phía sau là một gương mặt được trang điểm nhẹ nhàng không lòe loẹt nhưng vẫn đẹp mê hồn. Bên cạnh gái sắc phải có trai tài, anh khoác một bộ tây trang đen sang trọng, trên cổ là một chiếc nơ nhỏ, điểm nhấn ấn tượng nhất là một dây vàng được mắc vào túi áo một cách tinh tế. Cả hai vợ chồng đều xứng đáng nhận danh hiệu cặp đôi vàng của năm. Lời tuyên thệ vang lên, nhẫn cưới được trao cho nhau, anh ôm lấy eo cô, cả hai trao cho nhau nụ hôn đậm thắm. Tất cả đã qua rồi, nước mắt cũng không còn, hằng ngày họ sẽ bên nhau cùng xây dựng căn nhà nhỏ của mình bằng tiếng cười và niềm hạnh phúc.

Năm năm lại trôi qua, dưới ánh mặt trời không quá gay gắt hay chính xác hơn là một ngày nắng đẹp, Hàn gia đang tổ chức tiệc thịt nướng trong sân nhà.

- Khả Như, Nhã Uyên, Chí Ân, Thiên An, bốn đứa trốn đi đâu rồi, đừng để ta bắt được nha...

Uy Vũ đeo mặt nạ sói, bị bịt kín hai mắt, đang rình mò tìm kiếm bốn con mồi béo bở. Bốn đứa trẻ che miệng tùm tùm cười. Áaaaaa... Cả bốn đứa nằm gọn trong lòng anh, ngả lưng quay ra cô. Uy Vũ chưa kịp thở, từ xa thêm bốn đứa nữa chạy ù lại nằm đè lên người anh. Đám sáu người Vi Khang đến rồi. Nhà Vi Khang một bé trai kháu khỉnh, nhà Tuấn Hạo một trai một gái cách nhau ba tuổi, nhà Đình Ân một bé trai mũm mĩm. Nhưng hình như so với cha mẹ ruột, chúng lại thích vợ chồng Uy Vũ hơn, có hôm bọn trẻ nổi loạn còn đòi dọn đến Hàn gia ở, không biết ai mới là người sinh ra chúng nữa.

- Mấy đứa mau rửa tay lại ăn nè!

Mặc kệ lời người lớn nói, vẫn tiếp tục chạy giỡn rân trời. Đến lúc Giao Giao lên tiếng mới ngoan ngoãn nghe lời. Nói cả buổi mà chẳng bằng sức nặng một câu nói của Giao Giao, kì này chắc giao đám nhỏ cho vợ chồng cô luôn quá.

- Mấy đứa có thích ở đây không? _ Ông Hàn nhìn đám nhỏ.

Cả bọn đồng thanh đồng ý.

- Nhưng như vậy sẽ không thể gặp ba mẹ thường xuyên được, tụi con có chịu không?

Sáu người nhìn con của mình mong đợi, làm sao có thể đồng ý cho được chứ. Nào ngờ đám trẻ không để ý cha mẹ chúng mà đều đồng loạt gật đầu. Vậy là coi như xong, mắt con trong tích tắc. Ai nấy cười phá lên trừ sáu người.

- Hai người giỏi lắm, dụ dỗ cả con chúng tôi... được lắm..

- Ba không được ăn hiếp papa Uy Vũ với mama Giao Giao, con sẽ giận ba đó...

- Ba cứ ăn hiếp đấy thì sao? _ Vi Khang vờ đánh Uy Vũ một cái.

Vi Khang vừa dứt lời, tám đứa trẻ đã xông lên cho anh một trận. Trong mắt chúng không ai có thể so sánh với Uy Vũ, Giao Giao. Cũng đúng thôi, hai người họ rất hiểu tâm tính của bọn trẻ, không quá hà khắc cũng không quá trớn mà quên mất cương vị của bản thân, đặc biệt họ luôn xuất hiện đúng lúc bọn trẻ cần, bên cạnh đó còn dạy cho bọn trẻ tính tự lập, kiên cường mà đứng lên sau mỗi vấp ngã, điều quan trọng không phải là vấp ngã bao nhiêu lần mà quan trọng là điều ta sẽ làm sau đó. Tiếng cãi vã, cười đùa rôm rả cả một góc sân nhà.

Uy Vũ ôm lấy vợ mình, qua bao nhiêu năm đi nữa, khi đứng trước nhau, anh vẫn là anh của ngày nào, cô vẫn là cô của những ngày ấy, tình yêu này đến chết vẫn không thể lụi tàn. Giao Giao tựa đầu vào vai anh, mười ngón tay đan vào nhau siết chặt. Một người chồng tốt, một người vợ thảo, một cặp song

sinh ngoan hiền, còn mong gì hơn, không niềm hạnh phúc nào bằng niềm hạnh phúc do bản thân tự xây dựng.

Cảm ơn định mệnh đã cho họ gặp được nhau. Cảm ơn cuộc đời đã cho họ trải qua đau khổ, sóng gió để họ biết quý trọng đối phương. Ai đó nói cuộc sống là một màu hồng thì họ đã sai rồi, cuộc sống là một bức tranh muôn màu, mỗi màu là một gia vị, hi vọng ai đó có trải qua mới có thể hiểu hết được. Biết quý trọng những gì đang có, đừng cảm đối mặt với hiện tại, kiên cường chấp nhận tương lai, học tập từ quá khứ, đừng vì một chút khó khăn mà nhụt chí, lưỡng lự, dù có bắt đầu đi trên con đường đầy hoa thì cũng sẽ có lúc phải bước trên chông gai, nếu mọi thứ đều dễ dàng thì còn gì là thú vị. Muốn có được hạnh phúc thì bản thân phải tự vận động, chỉ có như vậy hạnh phúc mới bền vững và có ý nghĩa.

* Cảm ơn mọi người đã ủng hộ mình trong suốt thời gian qua. Mình biết tác phẩm này còn rất nhiều thiếu sót, cảm ơn mọi người đã thông cảm cho mình... Gửi đến các bạn lời cảm ơn chân thành nhất, gửi đến các bạn triệu tình cảm chân thành, gửi đến các bạn lời chúc sức khỏe và thật nhiều niềm vui... Một lần nữa, cảm ơn mọi người. (^_ ^)(^_ ^)(^_ ^).

Truyện mới: YÊU & HẬN

Chúc mọi người có khoảng thời gian vui vẻ, hạnh phúc bên gia đình.*

Bạn đang đọc truyện *Đừng Đi! Ở Lại Bên Tôi Đi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.